

PRAŽSKÁ VYSOKÁ ŠKOLA PSYCHOSOCIÁLNÍCH STUDIÍ

Studijní obor: Psychologie, prezenční forma studia

Zážitky blízké smrti (NDE): Jak vstupují do života jedinců?

Anežka Saicová

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Vedoucí bakalářské práce:

Mgr. Jaroslav Jirman, PhD.

Praha 2023

PRAGUE COLLEGE OF PSYCHOSOCIAL STUDIES

Study program: Psychology, full – time study

**Near-death experiences (NDEs): How do they enter into the lives of
individuals?**

Anežka Saicová

BACHELOR'S THESIS

Bachelor's Thesis Work Supervisor:

Mgr. Jaroslav Jirman, PhD.

Prague 2023

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci zpracovala samostatně, pod vedením Mgr. Jaroslava Jirmana, PhD., výhradně s použitím citovaných pramenů, a dodržovala zásady vědecké etiky. Prohlašuji, že práce nebyla využita v rámci jiného vysokoškolského studia či k získání jiného nebo stejného titulu. Souhlasím s tím, aby byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne:

.....

Podpis: Anežka Saicová

Poděkování

Ráda bych poděkovala svému vedoucímu práce Mgr. Jaroslavovi Jirmanovi, PhD. za vedení, odborné připomínky, tvořivé podněty, podporu a přímou zpětnou vazbu. V nemenší míře děkuji svým blízkým též za podporu, kterou mi během psaní této práce věnovali, a za čas, který vložili do soustředěného čtení i zpětné vazby.

Anotace

Teoretická část práce ukazuje podstatné sféry zážitků blízké smrti (NDE) (dále jen *zážitky blízké smrti*) se zaměřením na problematiku jejich druhů. Pozornost je věnována zážitkům blízké smrti obecně, zážitkům blízké smrti v literatuře a též pohledu na zážitky blízké smrti z neurobiologického hlediska.

Empirická část je postavena na otázce *Jak zážitky blízké smrti (NDE) vstupují do života jedinců?* Skrze interpretativní fenomenologickou analýzu byly vyhodnoceny 4 hloubkové rozhovory.

Klíčová slova: Zážitky blízké smrti, Klinická smrt, Vědomí, Smrt, Změněné vědomí

Abstract:

The theoretical part of the thesis shows the essential spheres of Near Death Experiences (NDEs) with a focus on their types. Attention is paid to near-death experiences in general, their possible types, near-death experiences in the literature, and also a view of near-death experiences from a neurobiological perspective.

The empirical part is based on the question *How do near-death experiences (NDEs) enter individuals' lives?* Through an interpretative phenomenological analysis, four in-depth interviews were evaluated. 12 supporting themes emerged from the data analysis.

Key words: Near Death Experiences, Clinical Death, Consciousness, Death, Altered Consciousness

Obsah

Obsah	7
Úvod	9
1 Zážitky blízké smrti (NDE)	10
2 Druhy zážitků blízké smrti (NDE)	12
2.1 Mímotělní zážitky (OBE)	12
2.2 Zážitky blízké smrti (NDE) v preliterárních společnostech	12
2.3 Zážitky blízké smrti (NDE) u pilotů stíhaček	13
2.4 Zážitky blízké smrti (NDE) při izolaci	13
2.5 Zážitky blízké smrti (NDE) u slepých osob	13
2.6 Zážitky blízké smrti (NDE) u dětí	13
2.7 Zážitky blízké smrti (NDE) při celkové anestezii	14
2.8 Zážitky blízké smrti (NDE) v souvislosti s užíváním psychotropních látek	14
3 Zážitky blízké smrti v literatuře	16
4 Zážitky blízké smrti (NDE) z neurobiologického hlediska	18
5 Empirická část	21
5.1 Metody výzkumu	21
5.1.1 Interpretativní fenomenologická analýza (IPA)	21
5.2.1 Postupy interpretativní fenomenologické analýzy (IPA)	22
5.2 Cíl výzkumu a výzkumné otázky	22
5.3 Výzkumný postup	23
5.3.1 Přiblížení výzkumného souboru, představení respondentů a jejich výběr	23
5.3.2 Průběh rozhovorů, etické aspekty	24
5.3.3 Scénář rozhovorů	24
5.4 Sběr dat, přepis, výsledky rozhovorů a jejich zpracování	27
5.4.1 Reflexe zkušenosti tazatele s tématem výzkumu a očekávání	28
5.4.2 Participantka 1. Emanuela: <i>Zpomal a kamarády si vybírej (...) Ať si vážíš sama sebe, síly, zdraví, rodiny a přátel</i>	28
5.4.3 Participantka 2. Natálie: <i>Neber si ten provaz</i>	37
5.4.4 Participantka 3. Petra: <i>Nebát se</i>	46
5.4.5 Participant 4. František: <i>Asi ne. (...) Ujistil bych je, že se nemusí bát smrti</i>	56
5.4.6 Společná analýza, témata	62
5.4.7 Zodpovězení výzkumných otázek	67
5.5 Diskuse	70
5.5.1 Limity výzkumné práce	72
6 Závěr	75
6 Summary	77

Literatura:.....	79
Přílohy.....	1
Seznam příloh:	1
Bibliografické údaje	2
Poznámka autorky k přílohám:.....	3
Příloha A: Přepis rozhovoru s analýzou, Emanuela.....	1
Příloha B: Přepis rozhovoru s analýzou, Natálie	1
Příloha C: Přepis rozhovoru s analýzou, Petra.....	1
Příloha D: Přepis rozhovoru s analýzou, František.....	1
Příloha E: Tabulka charakteristik respondentů	1
Příloha F: Podrobné oblasti výzkumných otázek.....	1
Příloha G: Výzkumníková reflexe před analýzou daného tématu	1
Příloha H: Jednotlivé tabulky hlavních témat a podtémat respondentů	1
Příloha CH: Informovaný souhlas	1

Úvod

Práce se zaměřuje na zážitky blízké smrti (NDE), (dále jen „zážitek blízké smrti“, nebo „NDE“). *NDE* je anglická zkratka slov *Near Death Experience*. Toto téma jsem si vybrala z důvodu zájmu o něj. Mým cílem je klást si otázky, jak zážitky blízké smrti vstupují do života jedince a jak jej mění. Výzkum tématu zážitků blízké smrti považuji za důležitý, protože se ukazuje, jak takový prožitek proměnil jedince uvnitř i jeho vnímání okolního světa. V této práci jsem se proto rozhodla věnovat skupině lidí, která prožitek blízké smrti má. Protože se jedná o otázky, které nelze zobecnit, například smysl života, víra, subjektivní prožívání zkušenosti jednotlivce, zvolila jsem idiografický, kvalitativní přístup, interpretativní fenomenologickou analýzu s pomocí explorativního kódování.

V teoretické části jsem se zaměřila na problematiku zážitků blízké smrti obecně. V návaznosti na výzkumnou otázku v empirické části ji považuji za důležitou. Kvůli nutnému rozsahu práce není věnováno tolik pozornosti problematice smrti jako takové a například tomu, co je samo vědomí, i když to považuji v souladu s výzkumem za podstatné. Cílem je objasnit problematiku zážitků blízké smrti vázanou na některé druhy těchto prožitků. Teoretická část přináší i možná vysvětlení jevů, které se při zážitcích smrti odehrávají a neurobiologický pohled. Též je zaměřena na výpovědi o zážitcích blízké smrti v literatuře.

Empirická část je věnována hledání odpovědí na otázku *Jak zážitky blízké smrti (NDE) vstupují do života jedinců*. Byly vyhodnoceny 4 polostrukturované rozhovory s respondenty, kteří souhlasili s účastí na výzkumu.

1 Zážitky blízké smrti (NDE)

Zážitek blízké smrti je výrazný subjektivní zážitek, při kterém je člověk buď klinicky mrtvý, nachází se blízko smrti, nebo v situaci, kdy je smrt pravděpodobná nebo očekávaná (Greyson, 2001). Zážitky blízké smrti jsou živé, realistické a často hluboce měnící životní zkušenosti lidí, kteří byli fyziologicky anebo psychicky smrti blízko (Trent-Von Haesler et al., 2013). Někdy k nim dochází při zástavě srdce, kdy není zaznamenána mozková aktivita (Trent-Von Haesler et al., 2013).

Zážitek blízké smrti označuje širokou škálu osobních prožitků spojených s blížící se smrtí, které zahrnují mnoho možných pocitů včetně odloučení od těla, pocitu levitace, extrémního strachu, naprostého klidu, bezpečí nebo tepla, zážitku absolutního rozpuštění a přítomnosti světla (Beauregard et al., 2007). Termín zážitek blízké smrti se používá z toho důvodu, že je takového prožitku obvykle povšimnuto bezprostředně poté, co byl jedinec prohlášen za klinicky mrtvého anebo byl jinak velmi blízko smrti, a poté se vzbudil (Beauregard et al., 2007). Mnoho zpráv o zážitcích blízké smrti však pochází z událostí, které neohrožují život (Beauregard et al., 2007).

Lidé v extrémních stavech, jako je hluboký zármutek, hluboká meditace nebo extrémní fyzická námaha, nebo ti, kteří jen žijí svůj běžný život, popisují zážitky, které vypadají jako NDE – zážitky podobné smrti (NDLE) - i když tito lidé nebyli blízko smrti (Greyson, 2001). Mnoho lidí se zkušeností blízké smrti (NDE) uvedlo, že termín "blízká smrt" není správný; jsou si jisti, že byli „ve“ smrti, nikoliv jen „v blízkosti“ smrti (Greyson, 2001). NDE se vyskytují u 10 až 20 % pacientů, kteří se smrti přiblížili (Kopel J., 2019). Spočívají v živých subjektivních zážitcích, které se objevují během život ohrožujících mimořádných událostí. Jedná se o mimotělní zážitky, příjemné pocity, uzření zemřelých příbuzných, přehodnocení života nebo vědomý návrat do těla (Kopel J., 2019). Jedná se o vědomé percepční zážitky, včetně emočních, duchovních a mystických prožitků. (Peinkhofer et al., 2019). Původ NDE zůstává neznámý (Peinkhofer et al., 2019).

Pokud jsou zážitky NDE pozitivní, mohou zahrnovat celou řadu pocitů včetně odpoutání od těla, levitace, naprostého klidu, bezpečí, tepla, zážitku absolutního rozpuštění a přítomnosti světla (Sleutjes et al., 2014). Většina zážitků blízké smrti zahrnuje hluboké pocity klidu, radosti a vesmírné jednoty (Greyson et al., 1992).

Méně známé jsou zprávy o zážitcích blízkého setkání se smrtí, které jsou částečně nebo zcela nepříjemné, děsivé nebo přímo pekelné (Greyson et al., 1992). V případě negativních zážitků mohou zkušenosti prožitku blízké smrti zahrnovat pocity úzkosti a tísně (Sleutjes et al., 2014).

Zážitky NDE vedou k zásadní změně lidského chápání povahy vědomí a místa posvátna v jejich životě (Woollacott et al., 2021). Zdá se, že zážitek blízké smrti, během srdeční zástavy trvající jen několik minut, pacienty trvale mění (van Lommel P., 2011). U osob, které prožily NDE, je pravděpodobnější, že dojde k pozitivním životním změnám trvajících mnoho let po prožitku než u osob, které NDE neprožily (Trent-Von Haesler et al., 2013). Pacienti, kteří NDE prožili, vykazují významnou proměnu svého duchovního a emocionálního života, přičemž mnozí z nich uvádějí obnovený smysl existence, existenciální uvědomění a mystické zážitky (Kopel J., 2019). Rodiny a přátelé pacientů, kteří prožili NDE, uvádějí sdílený pocit většího klidu, naděje a inspirace (Kopel J., 2019).

Zážitek blízké smrti (NDE) lze obecně definovat jako prožitek člověka, který se ocitl v situaci, ve které mu šlo o život, kdy byl tzv. blízko své vlastní smrti, ať už šlo o vážnou nemoc, nehodu, stav bezvědomí, či selhání životních funkcí, tzn. klinické smrti, tj. zástava dechu a srdeční činnosti, na čemž se shodují zmíněné studie (Beauregard et al., 2007, Greyson, 2001, Kopel J., 2019, van Lommel P., 2011, Peinkhofer et al., 2019, Sleutjes et al., 2014). Peinkhofer et al. (2019) a Greyson (2001) doplňují, že lze zážitek NDE prožít i v situacích, které život neohrožují. Greyson et al. (1992) následně dodávají, že blízké setkání se smrtí může být částečně nebo zcela nepříjemné, děsivé nebo přímo pekelné. Výsledek dalších studií (Woollacott et al., 2021, van Lommel P., 2011, Trent-Von Haesler et al., 2013, Kopel J., 2019) odkazuje na skutečnost, že zážitky blízké smrti vedou k zásadní změně v lidském chápání povahy vědomí.

Když odhlédneme od definic, pojem *změněné vědomí* může mít pro každého jiný význam a odlišnou hranici. Někteří totiž zážitek blízké smrti spojují i s chvílí, která se zdála být nejdříve naprosto běžnou, pro představu např. sezení na pohovce při čtení knihy, načež se, jak může být občas popisováno, ocitli v odlišném prostoru. Anebo v dimenzi, kterou někteří nazývají nebem či jiným prostorem atd... Proto je taková zkušenost též nazývána zážitkem blízké smrti. A to i v situaci, která není spojena s kritickým momentem některé disfunkce či selhání těla, s čímž je zážitek blízké smrti nejčastěji v různých mírách spojován. Nejedná se tedy, pro příklad, ani o omdlení nebo infarkt –

nýbrž obyčejně o chvíli, která se z té obyčejné proměnila v tzv. „nad-smyslovou“. A to často nevysvětlitelně.

2 Druhy zážitků blízké smrti (NDE)

Pojem zážitek blízké smrti má mnoho podob. Lidé jej často nepopisují jen jako jev spojený se smrtí, nýbrž jsou přesvědčeni, že byli blízko smrti i při prožitcích změněného stavu vědomí, spánku, meditaci, sexuálním prožitku, konzumaci návykových látek, psychických, fyzických, či těmito sférami propojených cvičeníh. Například i při tzv. denním snění. Tedy ve chvílích, se kterými by člověk racionálně zážitek blízké smrti možná ani nespojoval, když při nich na osobě není prokazatelné, že by její tělo vykazovalo jakoukoliv jasnou fyzickou změnu či disfunkci.

2.1 Mimotělní zážitky (OBE)

Při zkoumání zážitku blízké smrti se můžete setkat s pojmem OBE, což je mimotělní zážitek, který je často obsahem zážitku blízké smrti. Definovat lze jako zážitek, při kterém má člověk pocit, že je vzhůru a vidí své tělo i svět z místa *mimo* tělo (Green, 1968; Blackmore, 1982; Blanke et al., 2004; Irwin, 1985; Devinsky et al., 1989; Brugger, 2002). Souvisejícím jevem s mimotělním zážitkem (zkratka OBE) je autoskopie (AS), jež se vyznačuje prožitkem vidění vlastního těla v tzv. „mimoosobním“ prostoru (Green, 1968; Blackmore 1982; Blanke et al., 2004; Irwin, 1985; Devinsky et al., 1989; Brugger, 2002).

2.2 Zážitky blízké smrti (NDE) v preliterárních společnostech

Již v preliterárních společnostech lidé používali osvědčené postupy, skrze něž dosahovali změněného stavu vědomí, přes který dosahovali výjimečných zážitků, jež měly zpravidla zprostředkovat uzdravení člověka, vhléd do života, nebo poskytnout to, co bychom v současnosti nazvali osobnostním růstem. (Kupka, 2011). Týká se to i pochopení spirituální úrovně existence bytosti (Kupka, 2011). Předcházely tomu často velmi dramatické situace. (Kupka, 2011).

2.3 Zážitky blízké smrti (NDE) u pilotů stíhaček

Piloti stíhaček někdy ztrácejí vědomí a často se u nich objevují záchvaty, jež jsou podobné těm vyskytujícím se při epilepsii, též brnění kolem úst i v končetinách a zmatenost po probuzení (Lempert et al., 1994; Lommel, 2013; Whinnery and Whinnery, 1990). Někdy zažívají prvky, jež připomínají zážitek blízké smrti, např. tunelové vidění, pocit světla, pocit vznášení se nebo pozorování útržkovitých obrazů z minulosti (Lempert et al., 1994; Lommel, 2013; Whinnery and Whinnery, 1990).

2.4 Zážitky blízké smrti (NDE) při izolaci

Pokusy Lillyho (2000) s izolační nádrží svědčí o tom, že je proces umírání ve své podstatě extrémní formou osamění. Navíc sám Lilly (2000) popisuje svůj zážitek blízké smrti – klade je do jedné společné kategorie. Ta podle něj může být jednou z více způsobů, jak vstoupit do širší oblasti vědomí (Lilly, 2000).

2.5 Zážitky blízké smrti (NDE) u slepých osob

E. K. Rossová (1997) realizovala výzkum, ve kterém se zaměřila na lidi, jež ztratili zrak a měli mimotělní zážitek, přičemž byli respondenty jen ti, kterým se alespoň deset let nedostávalo světelného vjemu. Výsledkem bylo, že tyto osoby dokázaly detailně popsat obsahy, které bylo možné doložit (Rossová, 1997).

2.6 Zážitky blízké smrti (NDE) u dětí

Morse et al. (1986) zkoumali 11 pacientů ve věku od 3 do 16 let, kteří přežili kritická onemocnění, včetně srdečních zástav a hlubokého kómatu. Jakákoli vzpomínka na dobu, kdy byli v bezvědomí, byla považována za zážitek blízký smrti (Morse et al., 1986). 7 z těchto dětí mělo vzpomínky, které zahrnovaly pobyt mimo fyzické tělo (šest pacientů), vstup do tmy (pět pacientů), pobyt v tunelu (čtyři pacienti) a rozhodnutí vrátit se do těla (tři pacienti) (Morse et al., 1986).

2.7 Zážitky blízké smrti (NDE) při celkové anestezii

Studie pacientů v celkové anestezii dokazuje, že neurologické zobrazovací techniky, jako je např. funkční magnetická rezonance (fMRI), ukazují funkční ztrátu skoro všech hlavních mozkových funkcí, a to samé přináší i výsledky výzkumu funkční magnetické rezonance (fMRI) u pacientů při anestezii, ve vegetativním stavu nebo jiné formě kómatu (John et al., 2001; Laureys et al., 2004; Kelly et al., 2007, Lommel, 2010). Lommel (2010) ve své knize píše, že je bráno jako nepravděpodobné, že by lidé při správně podané celkové anestezii mohli mít vzpomínky na operační období při jasném vědomí, s myšlenkami a emocemi a někdy i s vjemy z polohy nad operačním stolem, což platí pro pacienty v kómatu.

Ovšem již víme o vnímání pacientů v celkové anestezii (Cheek, 1959, Lommel, 2010). Pozdější vzpomínky pacientů jsou v lékařské literatuře označovány jako "uvědomění" během operace, protože současná lékařská věda obecně nepřipouští možnost zážitku blízké smrti (NDE) nebo mimotělního zážitku (OBE), (Cheek, 1959; Lommel, 2010). Z množství výzkumů o blízké smrti shromážděných na Virginské univerzitě vyplynulo, že 23 % lidí mělo zážitek blízké smrti během celkové anestezie (Kelly et al., 2007; Lommel, 2010). Se zážitkem blízké smrti se lze setkat i během kómatu, při němž jsou mozkové funkce též vážně narušeny (Lommel, 2010).

2.8 Zážitky blízké smrti (NDE) v souvislosti s užíváním psychotropních látek

Liester (2013) zkoumal fenomenologickou podobnost mezi zážitky blízké smrti a prožitky, které vyvolalo užití ayahuascy, a zjistil, že v obou případech lidé prožívají pocity klidu, zážitky mimotělesného bytí, setkání se světelnými bytostmi, vnímání nadpozemského prostředí a zpětný pohled na život. Jen se u ayahuascy na své tělo nedívají shora tak, jak je tomu u zážitku blízké smrti, a též neprožívali, že je v tomto stavu mimotělesného bytí ostatní neslyší, jejich prsty neprocházely skrze ostatní atd. (Liester 2013). Jiráček et al. (2009) zmiňují, že u organicky podmíněných chorob, jako třeba u intoxikací alkoholem a drogami, se objevují optické halucinace. Například DMT (Halucinogen Dimethyltryptamin, dále jen „DMT“) se produkuje v epifýze, která se nachází v blízkosti emočních, zrakových a sluchových center mozku a přenáší své látky přímo do mozku i do krve (Strassman, 2001; Lommel, 2010). Při velkém psychickém

nebo fyzickém stresu, jako je dopravní nehoda, srdeční zástava nebo akutní bolest, tělo uvolňuje velké množství adrenokortikotropních hormonů, které následně aktivují velké množství DMT, a během procesu umírání se pravděpodobně uvolňuje velké množství, právě v důsledku odumírání buněk v epifýze (Newberg, 2002; Lommel, 2010). Zážitky vyvolané psychoaktivními látkami se podobají zážitkům blízkým smrti. (Strassman, 2001; Grof et al., 1977, Lommel, 2010). Zejména v případě DMT, i když se, v závislosti na dávce, objevují i matoucí nebo děsivé vjemy (Strassman, 2001; Grof et al., 1977, Lommel, 2010). Po podání DMT nebo LSD se někdy objevuje tzv. „post-NDE-transformace“, včetně ztráty strachu ze smrti (Strassman 2001; Grof et al., 1977, Grof et al., 1977, Lommel, 2010).

3 Zážitky blízké smrti v literatuře

Povedený příklad jevu v literatuře, kdy osoba po zážitku blízké smrti (NDE) vidí svět „šedivě“ předkládá C. G. Jung: „*Nemohl jsem jíst, poněvadž jsem neměl chuť k veškerému jídlu. Výhled na město a hory mi připadal jako nějaká malovaná záclona s černými děrami nebo jako nějaký potrhaný list novin s fotografiemi, které mi nic neříkaly.*“ (Jung, 1994, str. 251)

Mehneová (2014) ve své knize píše o lehkosti, a i tom, že nějaká jednoduchá síla tomu napomohla a vynesla ji ven, kdy to bylo tou nejjednodušší věcí na světě (Mehneová, 2014). Bylo to ulehčením a blažeností, nemít tělo (Mehneová, 2014). Necítila žádnou bolest, jen štěstí (Mehneová, 2014).

Moorjani (2012) se čtenáři sdílí zase tato slova o tzv. nesmrtelnosti duše: „*A potom jsem pochopila, že i když mé fyzické tělo přestává žít, v té mnohem větší tapiserii života je i nadále všechno dokonalé, protože nikdy doopravdy nezemřeme.*“ (Moorjani, 2012, str. 10).

Pčola (2021) ve své knize též přibližuje příjemný pocit po prvotní roztřesenosti z průběhu své smrti: „*Cítil se vlastně lépe než v materiálním světě. Začal si uvědomovat, že se mu prakticky nic nestalo, kromě toho, že jeho tělesná schránka leží na zemi a je nepoužitelná.*“ (Pčola, 2021, str. 12). Zážitek jej změnil, a jeho proměna obnášela více než jeden zásadní přerod (Pčola, 2021). Díky karambolům ve svém životě si uvědomil např., že to, co prožil, nebyl sen, ale skutečný zážitek, což jím hluboce hnulo a cítil uvědomění, že je zde proto, aby se choval zodpovědně ke všemu a všem (Pčola, 2021). Vzal to plně do svých rukou a fungoval na sto procent pro druhé (Pčola, 2021). Pak si uvědomil, že na sebe v životě zapomněl a věnoval sám sebe ostatním (Pčola, 2021). Sice se to pak snažil umírnit, aby nebyl tolik vyčerpaný, ovšem omlouval jejich nečestné chování, a na operačním sále se ocitl znovu (Pčola, 2021). Uvědomil si začínající opotřebovanost jeho těla, nebál se smrti a dokonce si ji po tom všem přál, s vědomím, že jeho úkol skončí ve správném okamžiku - nechal vše probíhat tak, aby do svého osudu již nezasahoval (a mohl být naplněn) (Pčola, 2021). Rozhodl se do cíle dospět se ctí a pokorou (Pčola, 2021).

Skutečnost zážitků blízké smrti (NDE) v literatuře, ovšem i v jiných formách děl, které vypovídají o prožitku z takové zkušenosti různých lidí odlišných národností a

odlišných názorů, je zajímavá v tom, že se mezi sebou podstatou neliší. Jde jen o formy vzpomínek na vjemy z prožitku, které jsou u každé osoby jiné. Ovšem jsou si často, minimálně v jednom faktoru, velmi podobné či dokonce naprosto totožné.

4 Zážitky blízké smrti (NDE) z neurobiologického hlediska

Když se zastaví srdce a dojde k přerušení průtoku krve do mozku, nebo při dušení dojde k zástavě dýchání, nastává bezvědomí v důsledku úplného přerušení přívodu kyslíku do mozku, tedy anoxie. (Lommel, 2010). Dýchání se zastaví, všechny tělesné a mozkové reflexy se zastaví, a pokud není do pěti až deseti minut zahájena resuscitace, pacient umírá (Lommel, 2010). Lommel (2010) dodává, že v případě nedostatku kyslíku v mozku (hypoxie), která se projevuje nízkým krevním tlakem, srdečním selháním nebo staženým hrudníkem, je výsledkem *zmatenost a rozrušení*, ne *bezvědomí*. Poškození mozku po probuzení z kómatu je také propojováno se zmateností, strachem, rozrušením, poruchami paměti i pomatenou řečí (Lommel, 2010).

Lommel (2010) poukazuje na jeden z prvních pokusů o vysvětlení zážitků blízké smrti, který byl založen na tom, že stres uvolňuje endorfiny. Jedná se o *morfin*, jež se v těle vyskytuje přirozeně, a funguje jako neurotransmitter, v malém množství (Lommel, 2010). Ovšem během stresu se uvolňují v množství velkém, vyvolávají pocit klidu a pohody bez bolesti, a jejich účinky trvají několik hodin (Lommel, 2010). Nepřítomnost bolesti a klid během zážitků blízkých smrti ovšem zmizí okamžitě po *znovunabytí* vědomí (Lommel, 2010). Endorfiny také neobjasňují další prvky zážitků blízké smrti (Lommel, 2010).

Nejčastějším vysvětlením zážitku blízké smrti je extrémně závažný a život ohrožující nedostatek kyslíku v mozku, který vede ke krátkému období abnormální mozkové aktivity, po němž následuje snížení a nakonec její ztráta (Blackmore, 1993; Lommel, 2010; Woerlee, 2003). Tedy ztráta veškeré aktivity mozku (Blackmore, 1993; Lommel, 2010; Woerlee, 2003). To má za následek zablokování určitých receptorů v mozku a uvolnění endorfinů, morfinu produkovaného samotným tělem, což způsobuje halucinace, a pocit klidu a blaženosti (Blackmore, 1993; Lommel, 2010; Woerlee, 2003). Lommel (2010) však zmiňuje, že se tato teorie zdá být nepoužitelná, protože zážitek blízké smrti (NDE) je ve skutečnosti doprovázen zvýšeným a jasným vědomím se vzpomínkami. Také proto, že může být prožit také např. při bezprostředně hrozící dopravní nehodě nebo třeba při depresi, z nichž ani jedny okolnosti nezahrnují nedostatek kyslíku (Lommel, 2010). Uvádí též, že halucinace je pozorování, které nemá co dočinění s realitou, což se neslučuje s popisy mimotělních zážitků, jež lze ověřit a potvrdit svědky (Lommel, 2010). Při mimotělních zážitcích mají pacienti během resuscitace vjemy z

pozice mimo a nad svým tělem a lékaři, sestry i příbuzní mohou později hlášené vjemy ověřit (Lommel, 2010). Jsou schopni také potvrdit přesný okamžik, kdy k zážitku blízké smrti s mimotělním zážitkem došlo v době resuscitace (Lommel, 2010). Kromě toho nelze očekávat halucinace, když mozek již nefunguje, protože vyžadují funkční mozek. (Lommel, 2010).

Pokud jde o tunel, který zažívají mnozí lidé s NDE, je podle psycholožky Blackmoreové jedním z možných vysvětlení nedostatek kyslíku v (zrakové) mozkové kůře (Blackmore, 1993; Lommel, 2010; Woerlee, 2003). Spekuluje se, že zážitek tunelu je způsoben přerušением přívodu kyslíku do oka, čímž se postupně zatemňuje rozsah vidění a zůstává jen krátkodobý bodový světelný paprsek uprostřed, který by mohl být *tím* tunelem (Blackmore, 1993; Lommel, 2010; Woerlee, 2003). Lommel (2010) ale dodává, že *zážitek tunelu* je však doprovázený pocity vysoké rychlosti, setkáním se zesnulými příbuznými a někdy slyšením krásné hudby, což nedostatek kyslíku v oku nemůže objasnit.

Koukolík byl dotazován, jak se dají vysvětlit prvky, které zažila určitá osoba při mrtvici, když se opřela o kachličky a viděla, jak molekuly její ruky začínají splývat s molekulami ve stěně koupelny (Český rozhlas Radiožurnál, 2020). Pohybovala se téměř v magické, mystické rovině (Český rozhlas Radiožurnál, 2020). Koukolík (Český rozhlas Radiožurnál, 2020) odpovídá, že se jí stalo něco, co lze navodit elektrickou stimulací mozku, chemickou stimulací mozku. Například lidé, kteří jsou zkušení v meditaci, si takový stav dovedou navodit sami, též to poměrně často nastává u některých forem epilepsie (Český rozhlas Radiožurnál, 2020). Zapojí se neuronální síť, jejichž činnost navodí pocity, například pocit hloubky, úžasu, nekonečné lásky, nekonečného vědomí, a řadu pocitů dalších (Český rozhlas Radiožurnál, 2020). Koukolík též zmiňuje, že u lidí, kteří mají jednu z forem epilepsie, se tak může stát kdykoliv, když dojde k aktivitě ložiska, nebo sítě (Český rozhlas Radiožurnál, 2020). Koukolík tvrdí, že takovou situaci nedávno popsali izraelští neurologové díky rabínovi, který prohlásil, že právě mluví s Bohem (Český rozhlas Radiožurnál, 2020). Učinili mu elektroencefalografický záznam, a zjistilo se, že má na jednom místě epileptické ložisko, a k tomu pracují oblasti čelní mozkové kůry (Český rozhlas Radiožurnál, 2020). Koukolík dodává, že výsledkem těchto aktivit je prožitek, jež je autentický, sugestivní, a který nepochybně existuje, ale doporučuje jej nezobecňovat (Český rozhlas Radiožurnál, 2020). Přiklání se k tomu, že se to dá vědecky vysvětlit (Český rozhlas Radiožurnál, 2020). Například pohled do

tunelu, ve kterém je světlo, lze vysvětlit tím, že když se zastaví srdce, a máme ještě tři minuty času, se rozšíří zorničky, a zraková kůra se přesvětlí (Český rozhlas Radiožurnál, 2020). Panoromatickou paměť „Teď vím všechno, zjevuje se mi celý život,“ vysvětluje oslovením všech paměťových zásob najednou (Český rozhlas Radiožurnál, 2020). Zmiňuje taky, že všechny tyto prožitky lze vyvolat uměle, je to projev vysoce komplikované činnosti neuronových sítí lidského mozku, z nichž některé fungují v kulturách stejně, protože máme stejný prapůvod (Český rozhlas Radiožurnál, 2020).

5 Empirická část

5.1 Metody výzkumu

Zvolila jsem kvalitativní metodu výzkumu, kvůli přesvědčení, že do skutečného vnitřního světa člověka se dostaneme jedině přes hluboký a důvěrný rozhovor, jenž bude zcela neopakovatelný, tedy rozhovor hloubkový, polostrukturovaný. Zvolila jsem si interpretativní fenomenologickou analýzu (IPA), jejíž povahu popisují v další podkapitole.

5.1.1 Interpretativní fenomenologická analýza (IPA)

Interpretativní fenomenologická analýza (dále jen IPA) představuje psychologický kvalitativní přístup k datům (Kostínková & Čermák, 2013; Smith, 2011). Vede k porozumění zkušenosti člověka na idiografické úrovni (Kostínková & Čermák, 2013). Skrze IPA se soustředíme na to, jaký význam přisuzuje jedinec své zkušenosti v určitých podmínkách či situaci a jak vypadá takový proces *nabývání významu* (Kostínková & Čermák, 2013).

Výzkumník v IPA fenomenologicky prozkoumává zkušenost jedince z jedincovy perspektivy, při současném uvědomění, že v takovém porozumění má sám výzkumník důležité místo, i jemu vlastní zkušenost, a způsob, jakým se dívá na svět (Smith, 2004). Stejně tak je důležitá interakce mezi výzkumníkem a participantem (Smith, 2004). Přestože je v textu (z didaktických důvodů) rozlišován výzkumník a participant, z IPA perspektivy na skutečnost analýzy hledíme tak, že sám výzkumník se stává participantem (Kostínková & Čermák, 2013).

IPA se s psychologií pojí v prozkoumávání toho, jakým způsobem svět zažívají konkrétní osoby, v jasném čase i kontextu (Kostínková & Čermák, 2013). Kotví jak ve fenomenologii, tak i hermeneutice a idiografickém přístupu (Kostínková & Čermák, 2013). Souvislost s fenomenologií se ukazuje v pátrání po jedinečné zkušenosti dané osoby, její *žité* zkušenosti (Kostínková & Čermák, 2013).

IPA je velmi složitý a „bádavý“ proces, ve kterém jde o propracovanou analýzu při explorativním hledání vystupujícího prožívání jednotlivců zvláště, a v případě většího počtu, následně napříč jejich případy při hledání vystupujících témat, přičemž i výzkumník sám interpretuje, jak prožitku daných osobností, též uchopení prožitku z jejich vlastního pohledu, rozumí.

5.2.1 Postupy interpretativní fenomenologické analýzy (IPA)

Postup analýzy jsem zvolila následovně: 0. část, tedy reflexe výzkumníkovy zkušenosti s tématem výzkumu, dále 1. čtení a opakované čtení rozhovoru, 2. část, počáteční poznámky a komentáře, následně část 3., rozvíjení vznikajících témat, 4. část, hledání souvislostí napříč tématy, posléze část 5., analýza dalšího případu, a nakonec 6. část, hledání vzorců napříč případy (Smith et al. 2009; Kostínková & Čermák, 2013).

5.2 Cíl výzkumu a výzkumné otázky

Cílem výzkumu je skrze analýzu popsat a interpretovat otázky, které toto téma, v současnosti společností probírané čím dál více, vzbuzuje, a rozšířit je. Též přispět k již aktuálním výzkumům blízké smrti z hlediska fenomenologického, a to především otázkou, jakým způsobem daná zkušenost vstupuje do životů jedinců. Například zda, a pokud ano, tak jak je mění, a to jak vnitřně, tak ve vztahování se ke světu a hodnotám. A to i k tématu životního smyslu či smyslu v sobě samém. Taky skutečnost, jaký má pro ně význam, váhu, či zda si jej sami, a případně jak, vysvětlují. Jejich zkušenost a to, jak k nim vstoupila a vstupuje, jak ji prožívali a prožívají, a zda a jak si ji vysvětlují, je stejně tak hodnotné, jako již aplikované výzkumy zážitků blízkých smrti.

Hlavní výzkumná otázka zní: ***Jak zážitky blízké smrti (NDE) vstupují do života jedinců?***

Pro hledání odpovědi na ni jsem si určila podotázky, a to v podobě podoblastí. Učinila jsem tak pro lepší orientaci v analýze při explorativním kódování. Konkrétní shrnutí podotázek se nachází v příloze této práce (příloha F této práce).

Jednalo se o: *I. Oblast výzkumných otázek: Zkušenost participanta, II. Oblast výzkumných otázek: Vnímání prožitku a vztah k němu, III. Oblast výzkumných otázek:*

Vnímání smyslu daného prožitku, IV. Oblast výzkumných otázek: Porozumění světu, V. Oblast výzkumných otázek: Nacházení smyslu v okolnostech, VI. Oblast výzkumných otázek: Nacházení smyslu obecně, VII. Oblast výzkumných otázek: Respondent a jeho porozumění sobě samému ve svém vnitřním světě a ve světě vnějším, soulad či nesoulad se sebou, sebe-hodnocení, ukotvení v životě, uvědomění vlastního vnitřního světa, smysl ve své vlastní osobě ve světě a pocit'ování důvodu toho, proč na světě je, VIII. Oblast výzkumných otázek: Hodnoty respondenta a hodnoty života, chápání moci nad životem, IX. Oblast výzkumných otázek: Postoj ke smrti, X. Oblast výzkumných otázek: Sdílení zkušenosti s jinými a jejich pohled na věc, ovlivnění touto skutečností, XI. Oblast výzkumných otázek: Možné ovlivnění informací z minulosti, názor respondenta na věc

5.3 Výzkumný postup

5.3.1 Přiblížení výzkumného souboru, představení respondentů a jejich výběr

Vzorek všech čtyř respondentů je heterogenní. Jejich věkové rozmezí je: 22-56 let. Rozhovory mi byly přínosem už jejich příjemným průběhem. Jedinkrát se přihodilo, že se respondentka vyjádřila k jistému tématu až po rozhovoru – tato informace byla do analýzy začleněna následně, pro upřesnění. Tabulka charakteristik výzkumného souboru se nachází v přílohách této práce (příloha E této práce). Bližší charakteristika každého respondenta se nachází u výsledků jednotlivých analýz.

Protože jde o zkušenost zážitku blízké smrti (NDE), bylo stanoveno jedno kritérium: Účastník se nacházel blízko smrti a má z této zkušenosti prožitek. Za cíl jsem si stanovila vytvořit soubor 5-7 osob, které se nacházely v blízkosti smrti. Nakonec se podařilo vytvořit soubor ze 4 respondentů. Velikost souboru odpovídá metodě IPA – ideální velikost pro hluboké zkoumání individuálních analýz je 3-6 participantů (Smith & Shinebourne, 2012). Možné respondenty jsem oslovila skrze známé i sociální síť. V prosbě o účastnění se bylo zmíněno, na co bych se v rozhovoru zaměřila, též to, že je práce kvalitativní, a že rozhovor bude anonymizován.

5.3.2 Průběh rozhovorů, etické aspekty

Vybrat místo jsem nechala převážně respondenty, aby se cítili v prostředí dobře. S některými účastníky jsme se domluvili na online rozhovoru, jako s Natálií a Emanuelou. S respondentkou Petrou i participantem Františkem jsme se sešli osobně. Do rozhovoru nikdo nevstupoval a pokud byl něčím přerušen, tak jen velmi lehkou pauzou. Se dvěma respondenty jsme si tykali, s dalšími dvěma vykali, což vzniklo přirozeně. Nejdůležitější bylo, aby se participant cítili dobře a rozhovory probíhaly citlivě.

Každý z rozhovorů byl nahráván a před rozhovorem byli respondenti informováni o zásadách informovaného souhlasu, který byl následně podložený jeho podepsáním. Participant byli upozorněni na to, že není nic, na co by byli povinni odpovídat, kdyby jim bylo cokoli nepříjemné. Když jsem cítila, že by byla vhodná pauza, upozornila jsem, že rozhovor může být pozastaven, pokud by to prospělo jejich komfortu. Některé informace uvedené v rozhovoru musely být pro soukromí respondentů upraveny nebo přejmenovány. Změněna byla i jména respondentů a jiných osob zmíněných v rozhovoru, aby žádná z informací nemohla vést k narušení soukromí respondentů. Okruhy otázek nebyly nijak přísně dodržovány. Sloužily pouze jako opora, a držela jsem se převážně autenticity a jedinečnosti odpovědí každého z respondentů a nacítění se na ně.

5.3.3 Scénář rozhovorů

Scénář rozhovoru procházel hlubokým přezkoumáním a několika úpravami formulací otázek tak, aby sice zůstaly přímé, ale nijak respondentovi nevnucovaly to, jak odpoví. Pozor jsem si, vzhledem k intimnosti všech podtémat, dávala i na to, aby byly otázky kladeny citlivě a participant neměl pocit žádné povinnosti odpovědět na všechny. Struktura scénáře je oporou, která mi sloužila k orientaci a připomnění toho, k jaké jedinečnosti analýzy prožitku jsem se chtěla u každého participanta dostat. Přesto pro mě bylo důležité zůstat otevřená tomu, co během rozhovoru samo vznikalo. Rozhovory měly probíhat s úctou, pokorou a taktností na obou stranách. Participant dopředu věděli, čeho se rozhovor týká, a proto začínal prosbou, aby mi povídali o tom, jak se zkušenost odehrála. Z toho často začal rozhovor směřovat sám tam, kam bylo potřeba.

5.3.3.1 Výsledek scénáře

Otázky k rozhovoru bakalářské práce **Zážitky blízké smrti (NDE) - Jak vstupují do života jedinců:**

I. Oblast výzkumných otázek: Zkušenost účastníka

- 1. Popište mi, prosím, kdy a jak se to odehrálo, jako byste mi vyprávěl/a příběh.
- 2. Máte z dané zkušenosti ještě nějaké vzpomínky? Pokud ano, jaké?
- 3. Vynořovali se během tématu nějaká témata a vjemy? Pokud ano, jaké?
- 4. Vybavujete si z dané zkušenosti nějaké smyslové prožitky – tzn. zrakové, čichové, hmatové, chuťové? Pokud ano, v jaké podobě a jak se projevovaly/ukazovaly?
- 5. Pamatujete si, že jste danou zkušenost nějak prožíval/a? Pokud ano, jak?

II. Oblast výzkumných otázek: Vnímání prožitku a vztah k němu

- 1. Vysvětlujete si nějak to, co se během prožitku odehrálo? Případně jak? (zvenčí) Vysvětlujete si, proč se daný prožitek odehrál?
- 2. Vysvětlujete si nějak to, co jste při události prožíval/a? Případně jak? (zvenčí)
- 3. Pokud můžete porovnat, jak jste na vlastní zážitek nahlížel/a bezprostředně po něm a jak na něj pohlížíte nyní, pozorujete v něm nějaký rozdíl? Pokud ano, jaký? Pokud ne, můžete se prosím zamyslet nad tím, proč se Vaše nahlížení na zážitek bezprostředně po něm a nyní nezměnilo?
- 4. Vnímáte, že daný zážitek nějak nyní vstupuje do Vašeho života? Pokud ano, jak?
- 5. Cítíte nějakou potřebu si zážitek nějakým způsobem připomínat, „oživovat“, nebo jej naopak zahánět, a pokud ano, vnímáte nějak, proč tomu tak je?

III. Oblast výzkumných otázek: Vnímání smyslu daného prožitku

- 1. Měla pro Vás tato zkušenost nějaký smysl/význam bezprostředně po ní? Pokud ano, jaký? Proč si myslíte, že tomu tak bylo? Neměla-li, proč si myslíte, že tomu tak bylo?
- 2. Má pro Vás nyní tato zkušenost nějaký smysl/význam? Pokud má, jaký a proč si myslíte, že tomu tak je? Nemá-li, proč si myslíte, že tomu tak je?

IV. Oblast výzkumných otázek: Porozumění světu

- 1. Hodnotil/a jste nějak svět před zkušeností? Pokud ano, jak? (Zda a jak jste se na něj díval)
- 2. Hodnotíte nějak svět po zkušenosti? Pokud ano, jak? (Zda a jak se na svět díváte nyní)
- 3. Pozorujete v tom nějaký rozdíl? Pokud ano, jaký?

V. Oblast výzkumných otázek: Nacházení smyslu v okolnostech

- 1. Nacházel/a jste před zkušeností v okolnostech nějaký smysl (nebo význam či propojenost)? Pokud ano, jaký a jak intenzivně, případně jak jste byl/a přesvědčený/á o jeho skutečnosti, co Vás k tomu vedlo a pokud tomu tak bylo, pomáhalo Vám něco si tento stav vědomí udržovat? Pokud ano, co? Bylo to vědomé?
- 2. Nacházíte v okolnostech nějaký smysl (nebo význam či propojenost) nyní? Pokud ano, jaký a jak intenzivně, popřípadě jak jste přesvědčený/á o jeho skutečnosti, co Vás k tomu vede a pokud tak činíte, co Vám pomáhá si tento stav vědomí udržovat? Je to vědomé?
- 3. Vidíte nějaký rozdíl ve vnímání smyslu (nebo významu či propojenosti) skutečnosti okolností před danou zkušeností a po ní? Proč si myslíte, že tomu tak je?

VI. Oblast výzkumných otázek: Nacházení smyslu obecně

- 1. Vnímál/a jste ve svém životě obecně, před zkušeností, nějaký smysl? Pokud ano, jakým způsobem a co Vás k tomu vedlo, v čem a proč si myslíte, že jste jej (tak) vnímál/a, pokud to lze vysvětlit?
- 2. Vnímáte ve svém životě obecně, po zkušenosti, nějaký smysl? Pokud ano, jakým způsobem a co Vás k tomu vede, v čem a proč si myslíte, že jej (tak) vnímáte, pokud to lze vysvětlit?

- 3. Pozorujete v tomto vnímání smyslu nějaký rozdíl před a po zkušenosti? Pokud ano, jaký?

VII. Oblast výzkumných otázek: Respondent a jeho porozumění sobě samému ve svém vnitřním světě a ve světě vnějším, soulad či nesoulad se sebou, sebe-hodnocení, ukotvení v životě, uvědomění vlastního vnitřního světa, smysl ve své vlastní osobě ve světě a pocítování důvodu toho, proč na světě je

- 1. Ovlivnil Vás nějak daný prožitek? Pokud ano, jak a v čem to pozorujete?
- 2. Zda, pokud můžete porovnat sebe před touto událostí a po ní, pozorujete nějaké rozdíly, a pokud ano, jaké a v čem je vidíte?
- 3. Jak jste před zkušeností vnímal/a a prožíval/a sám sebe ve světě, tzv. vaše „ukotvení“ v životě před zkušeností, jak Vám ve světě a v sobě bylo, zda jste byl/a na světě rád (a jak jste na světě byl/a) tzn. jak jste se „vyhmatával/a“, případně jak jste byl/a na sebe napojen/a a zda jste se cítil/a „se sebou v souladu“? Proč si myslíte, že tomu tak bylo?
- 4. Jak vnímáte a prožíváte sám/sama sebe ve světě, tzv. Vaše ukotvení, či „vyhmatávání“ sebe, zda jste na světě rád/a (a jak Vám na světě a v sobě je), případně jak jste na sebe napojen/a a zda se „cítíte se sebou v souladu“ nyní? Proč si myslíte, že tomu tak je?
- 5. Hodnotil/a jste před zkušeností nějak sám sebe? Pokud ano, jak?
- 6. Hodnotíte nějak sám/sama sebe nyní? Pokud ano, jak? Pozorujete mezi tím nějaký rozdíl?
- 7. Vzpomínáte si, jestli jste nějak před zkušeností vnímal/a svůj vnitřní svět? Pokud ano, jak?
- 8. Dokážete říct, zda nějak vnímáte svůj vnitřní svět? Pokud ano, jak?
- 9. Vidíte nějaký rozdíl mezi vnímáním svého vnitřního světa před a po zkušenosti?
- 10. Vnímal/a jste před zkušeností nějaký smysl ve své vlastní osobě, nebo nějaký důvod toho, proč jste Vy osobně na světě? Proč si myslíte, že tomu tak bylo? Pokud odpovíte kladně, jakým způsobem se to projevovalo, co Vás k tomu vedlo, a zda takový smysl ve své vlastní osobě na světě vnímáte i nyní, a proč si myslíte, že tomu tak je – pokud odpovíte kladně, jak se to projevuje a co Vás k tomu vede nyní?

VIII. Oblast výzkumných otázek: Hodnoty respondenta a hodnoty života, chápání moci nad životem

- 1. Měl/a jste v životě před danou zkušeností nějaké hodnoty? Pokud ano, jaké? Co Vás k nim vedlo a co Vám pomáhalo si je udržovat?
- 2. Máte nyní, po zkušenosti, v životě nějaké hodnoty? Pokud ano, v čem je nacházíte, co Vás k nim vede a co Vám pomáhá si je udržovat?
- 3. Do jaké míry jste před zkušeností vnímal/a svůj život jako hodnotný?
- 4. Do jaké míry vnímáte svůj život jako hodnotný nyní?
- 5. Do jaké míry jste před danou zkušeností cítil/a, že máte život uchopený ve svých vlastních rukách?
- 6. Jak to cítíte nyní?
- 7. Pokud a jak jste se měl/a před zkušeností „uchopeného“, tzn. jak jste si byl/a sám/sama sebou „jistý/á“ nebo „sebe-si-vědomý/á“ před zkušeností?
- 8. Jak je to nyní?
- 9. Zda a jak jste sám/samu sebe před zkušeností znal/a - v čem jste to tak mohl/a vnímat? Vidíte nějaký důvod, proč tomu tak bylo?
- 10. Zda a jak sám/samu sebe znáte nyní? V čem to poznáváte? Vidíte nějaký důvod toho, proč tomu tak je?

IX. Oblast výzkumných otázek: Postoj ke smrti

- 1. Jaký postoj máte ke smrti/umírání?
- 2. Cítíte, při pomyslení na to, něco? Popřípadě, pokud je Vám na to příjemné odpovídat, co konkrétně?
- 3. Pocíťoval/a jste strach ze smrti vlastní či druhých před danou zkušeností? Pokud ne či ano, proč si myslíte, že tomu tak bylo?

- 4. Pociťoval/a jste strach ze smrti vlastní či druhých bezprostředně po dané zkušenosti? Pokud ano či ne, proč si myslíte, že tomu tak bylo?
- 5. Máte nyní strach z vlastní smrti či smrti druhých? Pokud ano či ne, proč?
- 6. Věříte nyní na něco či v něco, co přesahuje hmotný svět, popřípadě, jste věřící? Pokud ano či ne, proč?
- 7. Věřil/a jste na to či v něco, popřípadě byl/a jste věřícím před danou zkušeností? Pokud ano či ne, z jakého důvodu?

X. Oblast výzkumných otázek: Sdílení zkušenosti s jinými a jejich pohled na věc, ovlivnění touto skutečností

- 1. Mohl/a jste Vaši zkušenost s někým sdílet, mluvil/a jste o ni s někým? Pokud ano, s kým, nebo co pro Vás dotyčná osoba/dotyčné osoby znamená/znamenají, a jak na váš prožitek dotyčný/dotyční nahlíží? Pokud ne, z jakého důvodu si myslíte, že tomu tak je? Chtěl/a byste na této skutečnosti něco změnit? Pokud ne či ano, proč?
- 2. Zůstal/a jste ve stejných společenstvích a vztazích? Pokud ano, proměnily se nějak Vaše vztahy s druhými? Pokud ano, jak a čím si myslíte, že to je? Pokud ne, proč si myslíte, že se taková změna udála a co to způsobilo?

XI. Oblast výzkumných otázek: Možné ovlivnění informací z minulosti, názor respondenta na věc

- 1. Slyšel/a či četl/a jste někdy o NDE, prožitcích blízké smrti? - Pokud ano, kde a kdy poprvé? Pokud ano, co jste si o těch prožitcích poprvé myslel/a, pokud jste o nich přemýšlel/a, jak na ně nahlížíte nyní?
- 2. Prožil/a jste ve vašem životě něco podobného tomuto prožitku, či něco, co by tuto danou zkušenost připomínalo?

XII. Rozhovor „se sebou“ před zážitkem

- 1. Kdyby existovala možnost setkat se se sebou samým/samotnou v minulosti před zážitkem, s již Vám danou zkušeností po zážitku, chtěl/a byste sám sobě (své verzi v minulosti před zážitkem) něco sdílet? Možná něco takového, co by vám usnadnilo tehdejší či nynější život, nebo Vás alespoň na něco připravilo? Něco podstatného, co by se hodilo vědět? Zda by bylo něco, co byste sám sobě před zážitkem řekl/a, se svým postojem a tím, co víte, nyní.

XIII. Prostor pro respondenta

1. Prostor pro respondenta, chce-li říci něco, co zde ještě nezaznělo
 - 1. Chtěl/a byste mi ještě sdílet něco, co zde nezaznělo?

5.4 Sběr dat, přepis, výsledky rozhovorů a jejich zpracování

Veškeré rozhovory byly nahrávány a doslovně přepsány (příloha A-D této práce). Vzniklo z nich 207 normostran, které jsem zpracovala pomocí interpretativní fenomenologické analýzy, jejíž postup je zmíněný výše. Povedlo se identifikovat a analyzovat vlivná témata u každého z participantů skrze analýzu jednotlivých případů. Též byla identifikována a analyzována společná témata participantů, prostřednictvím analýzy napříč případy. Tabulky témat a nadřazených témat byly vloženy do příloh (příloha H této práce).

5.4.1 Reflexe zkušenosti tazatele s tématem výzkumu a očekávání

Protože by měl výzkumník k analýze přistoupit s čistým štítem a být si alespoň vědom toho, co do výsledků jeho interpretace výzkumu vtiskává, aplikovala jsem nejdříve menší vnitřní rozhovor o mém vlastním očekávání a o případné zkušenosti s takovými zážitky, sama se sebou. To proto, abych interpretovala výsledky, které vyšly z druhých, tedy ne z mé vlastní zkušenosti, co nejčistěji a uvědoměle. Výzkumníková reflexe se nachází v přílohách této práce (příloha G této práce).

5.4.2 Participantka 1. Emanuela: *Zpomal a kamarády si vybírej (...) Ať si vážíš sama sebe, síly, zdraví, rodiny a přátel*

(34 let, délka rozhovoru 2:41:44, leden, 2023)

Participantka Emanuela se zázračně, po měsíci a půl, dostala z coma vigile, pro které lze, jak již bylo zmíněno v teoretické části, najít názvy jako *vegetativní stav* nebo *protahované kóma*, *apalický syndrom*, či *syndrom areaktivní bdělosti*. Nepojí se s moc velkou nadějí k uzdravení. Mohla za něj autonehoda, které byla Emanuela součástí jako spolujezdec. Byla „tříkrát mrtvá“ – po cestě do nemocnice za dobu 8 minut ji třikrát oživovali. Poslední, co si pamatuje, je okamžik před nehodou, a to pocit „nesmíš“, který měla, kdy řidič auta, ve kterém seděla, zariskoval. Nevnímala žádnou bolest. Průběh nehody zná z vyprávění. Jediné, co si pamatuje, jsou *sny* a vnímání v kómatu. Neví, zda vjemy, nebo střípky z vnímání, měla už v tu chvíli, nebo až když ležela na pokoji.

Tento rozhovor byl ze všech nejdelší, o čemž svědčí bohatost analýzy. Přestože rozhovor probíhal online, při rozhovoru byla velmi otevřená a cítila jsem jakousi blízkost beze stěn nebo virtuálního prostoru. Zážitek hrál v jejím životě podstatnou roli, protože si jeho následky nesla životem delší čas.

Život před zážitkem vnímá jako život minulý, jako by se znovu narodila. O zážitcích blízké smrti (NDE) se dozvěděla, až když se začala setkávat s lidmi v rehabilitačních ústavech. Předtím ne. To až díky filmu, jehož organizace se jí nelíbila a působila na ni jako marketing k vydělání peněz, a v němž následně odmítla účinkovat. Seznámila se tak s lidmi, kteří měli podobný zážitek se společnými charakteristikami. Dle

dostupných informací od Emanuely tudíž nelze vzít v potaz možné ovlivnění vlastního zážitku předchozím setkáním se s podobnými zážitky.

V životě nezažila něco podobného jejímu prožitku. Nic tak krásného prý na tomto světě neexistuje.

Kdyby potkala samu sebe před zážitkem, s tím, co ví nyní, po zážitku, a chtěla si něco sdělit, bylo by to: „*Zpomal. Zpomal a kamarády si vybírej. To je asi tak jako všechno. Nic víc.*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 75). „*Hele já na to úplně... nejsem jako nějaký v té fázi nebo v té funkci prostě toho abych jenom mohla říkat takovýhle věci, na to jsem zas taky jako malej pán jo, že jsem zažila nějakou klinickou smrt, tak (...) tak dobrý. (...) Ale to... to neznamená... já se nepovažuji jako za nic víc. Určitě ne. Každopádně bych chtěla jakoby... jak všem, třeba jakoby i tobě třeba jako říct, ať si vážíš sama sebe, a... hlavně síly, zdraví. Protože to už nikdy nikdo nevrátí, když se to prostě posere... sama sebe, a svý rodiny a přátel.*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 76).

Analýza rozhovoru a interpretace hlavních témat a podtémat

Vjemy z prožitku: Nic nechybí

Před vjemy si nepamatuje nic (znalost okolností jen z vyprávění): první podtéma hlavního tématu Vjemy z prožitku: Nic nechybí. Emanuela, jak už bylo zmíněno v úvodu, si totiž nepamatuje bolest. „*Já jenom vím, že jsem měla sen.*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 5). **Chtít zpátky** je dalším podtématem. „*... tak tam mě nic nebolelo. (...) měla jsem tam všechno (...) na jednu stranu jsem byla prostě jakoby naštvaná... že musím jít zpátky, jo.*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 6). **Nelze časově charakterizovat:** v tomto podtématu se objevilo, že prožitek byl z hlediska Emanuely dlouhý. „*... může to bejt mžik sekund, že prostě a.... Nikdo nikdo neví prostě jak to je dlouhý, nebo jak dlouho jsem to prožívala (...) to bylo docela dlouhý...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 11). **Prožitek byl krásný:** „*...a bylo to hrozně krásný.*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 11). **Zrakové vjemy: Letní louka a spousta zvířat.** „*...ale byly to zvířata, který by se normálně, v normálním světě by se jakoby třeba sežrali...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 11). Popisuje, že cítila úplně všechno. **Pocit bezpečí** prostupovalo živostí prožitku „*...jako že jsem bezpečí (...) bylo tam krásně, bylo tam teplo...(...) že to je*

všechno v pořádku, že se nic neděje, ...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 11). **Nic nechybělo, štěstí:** „...já jsem byla strašně šťastná, no...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 11). **Obrovské ruce zezadu.** Popisovala ruce, které ji táhly „hnusnou chodbou“ zpátky. „... a ty jakože nechceš, jakože prostě tam chceš bejt...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 11). **Nemožnost pohybu a komunikace:** „... nemohla jsem nic, nemohla jsem chodit a teďkon jako co? Jak se máš dorozumět?“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 12). **Hlasy.** Sen se jí prolínal s hlasy z nemocnice: „...tu louku, a najednou jsem z pozadí slyšela prostě tyhle ty hlasy a jakoby no tak jí dáme tohle.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 12). **3D prožitek:** „... Sen... (...) normálně jako teďka co máš, tak jsou třeba filmy v porovnání v 2D kině. A když to mám porovnat vlastně s tím kómatem, nebo s tím snem v tom kómatu, nebo to, tak to je 3 děčko...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 13). **Nebylo možné, aby někdo řekl slovo Ne:** „... To tam neexistuje...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 14). **Vnímala myšlenky ostatních tvorů.** „... počkej na mě, a ona mu v podstatě jako jakoby mimo myšlenkově nebo mimo verbálně, (...) ujišťovala o tom neboj se (...) prostě bylo toho tam tolik těch takovejhle... jakoby těch mimo myšlenkovejch prostě vnímání...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 15). **Užívání si, vychutnávání prožitku:** „... protože na té druhý straně, tam je opravdu zábava. A máš tam práce dost...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 15). **Slyšela svou matku:** „**Tak já ti toho psa koupím!**“: „(...) jak říká Emi!... Prosím tě prober se. (...) Jestli se probeřeš, tak já ti toho psa koupím...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 16). **Duše to vnímá: okolí ovlivňuje v rozhodování, zda chce nebo nechce zůstat.** „No to nemá cenu, podívej se na ni!“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 22). Takto slyšela dokonce i zdravotnický personál. Cítila energii druhých. Lidé podle ní mají přijít a mají k člověku mluvit z druhé strany, ve smyslu, že je vše v pořádku. V ten moment se prý člověk smíří s tím, že, a co, se stalo, a může se vrátit. **Loutka uvězněna v těle.** Byla stále ve vigilním kómatu, a už vnímala. „... protože prostě ty si nebyla schopná jakoby se zavřít. (...) ale já jsem třeba na polovinu těla vůbec nemohla nic...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 22). **Rozhodování, naprogramování:** Mohla se totiž rozhodnout, zda chce nebo nechce zůstat. „...kdybych nechtěla, tak vím přesně co dělat, abych tady nebyla...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 25). **Mrtvý mozek:** „...Já, když jsem se vlastně začala tak malinko jako probouzet, (...) dali mě ke mně papír, že mám mrtvej mozek, a že mě nemají ani zkoušet probouzet.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 22). **Bazální stimulace:** „... Prostě takový tadyty smysly mně jakoby začali nějak oživovat nebo obnovovat. Vlastně díky tomu jsem se já probudila úplně. A... No za

3 týdny, vlastně jsem už byla úplně v cajku.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 23). **Nemožnost časově se zorientovat:** „... jestli se to opravdu třeba stalo... až na tom lůžku, a jakoby tu klinickou smrt jako takovou, jestli.. ten člověk prostě jakoby bere jako normálku nebo já nevím, ...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 21). **Bylo to jako sen, nebo neví, nedokáže to popsat.** Jakési ruce ji táhly hnusným tunelem nazpět. Přirovnává to k pohádce Alenka v říši divů, jak je maličká a táhnou ji dírou. „... A jako najednou jsem se probudila a byla jsem v tom pokoji. (...) A byla jsem strašně s prominutím nasraná, že tam nejsem...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 12). **Vjemy v porovnání ze světa tam byly podobné, umocněné a libé:** Například láska byla pocíťována jako teplo. Cítila jenom pozitiva. „...připadalo mi to úplně přirozeně, že jsem se vrátila někam, kde jsem měla být.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 28). **Zkušenost je opravdu nesdělitelná:** „... Prostě to bych tě opravdu musela čapnout a vzít tě do toho svého světa a ukázat ti to pojd' Anežko vidíš?“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 33-34). **Předpověděla budoucnost:** V roce 2011 po probuzení říkala, že bude válka. „...Třeba já jsem jim říkala... (...) prostě, jakoby takhle to vnímám, takhle to vim, takhle to bude prostě, (...) byla jsem jakoby trošku zmatená co je za rok ale věděla jsem přesně, že prostě tady bude válka, že se budem bát vylízt ven z baráku...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 71).

Přínos prožitku: Život je o něčem jiném

Změna hodnot: Má úplně jiné hodnoty, jiný náhled na svět a na reálný život. „Prostě to nebude, prostě to nestihneš, tak to bude jindy, to je jedno.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 34). Je z ní zásadový člověk. Nelže. **Když se podívá na člověka, ví, jaký je:** Mluví o jiných smyslech vnímání lidí. „... A to jsem vlastně získala díky tomu úrazu...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 35). **Schopnost vidět odcházející duši:** Duše, prý, než odejdou - ještě jako lidé - se k ní takzvaně lepí a vyhledávají ji. Zmiňuje, že vidí, že se jejich čas krátí. Jsou pro ni průhlední a mají takovou auru: „... ani neznám nikoho jinýho, kdo by tyhle (...) nebo já nevím jestli tomu mám říkat schopnosti, to vypadá, jak kdybych byla nějaká Hermiona jo, (smíšek)“. (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 39). **Muselo se to stát, aby si uvědomovala, že je ten život o něčem jiném.** „... i to je o tom... vlastně trávit s někým čas, mít se rád prostě a... Užívat si toho, že vůbec žiješ a seš nějakým způsobem zdravá. (...) Jednou si na tadyto vzpomeneš.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 39). **Schopnost léčit – hřejivé ruce:** Už takhle někoho uzdravila. „...Takže já i dokážu prostě jakoby i... ne přímým dotykem... Ale prostě jakoby

nějakým příkládáním.. (...) vysílat tu energii, nebo teplo...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 41). **Dokáže odhadnout lidi:** „...dokážu odhadnout člověka. Na 1. dobrou.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 42). **Nevýhody schopností:** Jak se říká: „...kovářova kobyla chodí bosa... (...) Když se to vlastně týká mě, tak si nedokážu poradit.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 42). **Protiklady se mohou tolerovat nebo respektovat:** Poselství prožitku: „...protiklady se můžou jako nějakým způsobem tolerovat...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 45). **Smysl prožitku: Má jí to seznámit s novými lidmi – předávat dál, obohacovat, vzdělávat.** „...jakoby sdělovat tohle, co se mi stalo a můžu ty lidi varovat. (...) I kdyby to mělo zachránit 1 lidskej život, ... (...) abych vlastně informovala ty lidi o tom, že něco po tom životě je...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 45-46). **Jiné hodnoty, jiné priority:** Život vnímá jinak. Pro jejího partnera je těžké to „schroustat“. „A jako nějaký senzibilní tydlety (smích)... Vůbec nechápu, jak se mnou může bejt jo (smích).“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 50).

Zpracování prožitku, vyrovnávání se: Pozitivita zážitku

Minulý život. Život před tím totiž často nazývá minulým: „V minulým životě jsem si myslela, že jsem king, že jsem neporazitelná, že všechno dokážu, že mě jen tak něco nezlomí, ...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 60). **Bezprostředně po zážitku – chtít se vrátit zpátky** je dalším podtématem. „... v tom prvním okamžiku jsem se chtěla vrátit zpátky...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 31). **Nyní to bere jako součást toho, co prožila – brát si zkušenost do budoucna:** „Jako že bych se nemusela bát toho, co třeba přijde nebo co bude a... třeba, že mě to mohlo něco naučit nebo ukázat prostě jakoby vnímat třeba ten svět jinak, nebo... (...) Prostě i vlastně i ty úplně opačný světy vlastně můžou bejt v symbióze, i když to zpočátku tak nevypadá...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 32). **Zážitek si spíš připomíná:** To, aby si vzpomněla na to, jak tam bylo krásně a fajn, a jak se má na co těšit, až přijde ta skutečná smrt. Těší se. „... jako když tě mamka vezme prostě do náruče jako miminko a prostě řekne... bude to dobrý.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 44). **Po probuzení naštvání a nepochopení** „...spíš takovýto nepochopení toho, proč mě vlastně jakoby vytáhli z toho hezkýho, dobrýho...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 46). **Po nějaké době pozitivum:** „...po nějaký tý době jsem to cejtila jako pozitivum.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 46). **Bylo to o fous** je poslední podtéma: „Měla jsem tři procenta na to

abych to přežila a já jsem to přežila. (...) vážím si toho, že tady jsem...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 62-63).

Vysvětlování: Znamení

Varovné indicie/signály před nehodou. Již před nehodou vnímala signály nebo indicie, které znamenaly: Zastav se, děláš něco špatně: *„Z takovýho toho jinýho života, (...) malý jako zlomeninky víš nebo prostě často byli nemocní, a to byly takový ty zas... takový ty signály z toho osudu, nebo jak to mám říct... a jakože zastav se, děláš něco špatně, takový ty varovný ty, dělej to líp, nebo dělej to jinak, vydej se jinou cestou. (...) Až když se něco, s prominutím, posere. (...) Že ti něco... ze shora, nebo myslím něco, jak je ten osud ti říká zastav se, stopka. A ten člověk si to v tu chvíli neuvědomí. V tu chvíli to prostě bereš jako součást té cesty a nebereš to vlastně jakoby tu stopku, nebo to varování prostě pozor, náledí jo, nebo jak to mám říct...“* (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 8-9). *„... že prostě se musíš říct, hele, ty jo nějaký tady varovný signály, asi teda něco dělám špatně prostě, měla bych se zarazit a měla bych jít někam jinam...“* (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 9). **Každému se ukáže to jeho:** *„... že mám ráda tu přírodu, tak jsem to prostě asi tam měla svou přírodu...“* (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 13). **Zkušenost je dle ní subjektivní** *„... že si to může charakterizovat a jakoby si to navnímat jinak. ..Než ten druhý, kterej byl taky vlastně úplně ve stejným, prostě jakoby snu nebo co, nevím“* (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 43). **Možné znamení toho, co by do budoucna mohla dělat – poslání:** Zázitek si vysvětluje jako možné znamení toho, aby stmelovala, konala dobro, zachraňovala zvířata, starala se o ně, a nějakým způsobem to korigovala. *„... jakože třeba možná i jiný náhled jako pohled na ty, na ten jakoby normální svět. Třeba že to mám vnímat jinak...“* (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 31). **Možná se to stalo proto, aby dělala osvětu – poslání.** *„Abych dělala tady tu osvětu je to možný... (...) informovala ty lidi o tom, že něco po tom životě je. (...) Třeba se mylím, a...“* (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 46). **Sen, který měla prožít, a vědět, že tam je líp, než tady:** *„... vědět, že tam je líp než tady, asi tak.“* (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 29). **Mělo jí to naučit/ukázat to, že se nemusí bát smrti:** *„... Třeba mě to něco mělo naučit, nebo něco mělo ukázat to, že se nemusím bát smrti...“* (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 29). **Pozorovatel toho, že na světě může být i hezky** *„... Já jsem to prožívala jakoby.. (...) Jako pozorovatel toho, že prostě na světě může být i hezky.“* (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 30). **Možná ukázka hodnot:** zázitek „ukázal“ to, jak by se k sobě lidé měli chovat. Též toho, co pro to může

udělat, tedy, aby na světě bylo lépe.,...*Když se chce, tak to prostě jde...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 30).

Vztah ke světu: Už vybírá

Někteří lidé jsou pro ni někdy méněcenní (sláva, peníze, neváží si zdraví): „...*Tyjo, jako proč ty lidi tak blbnou? Prostě proč jsou na sebe takový? (...) Vždyť stačí málo k tomu, aby prostě na sebe byli ti lidi „pohlednější“, hodnější, příjemnější, milejší jo ...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 33). **Vnímáme se jinak – lidé, kteří si tímto prošli:** „...*ale pak jsou třeba lidi, který to taky prožili, aa to se právě že naopak utvrzuješ v tom, že nejseš úplně blázen...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 72). **Kamarády si vybírá.** „...*to okolí těch přátel se změnilo, ti kamarádi odešli, a ti známí, ty já už ani kolikrát už ani nevím, že existují...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 73). **Řazení lidí – kamarád, známý, přítel.** „...*Ted'kon to vnímám jinak, fakt známí, kamarádi, a ty přátelé, těch je jenom pár.*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 55).

Vztah k sobě: Silnější, než si myslela, ve svém vlastním světě

Změna v hodnocení sebe sama: „...*hodnotila jsem se jedním slovem elita...(...* já jsem mohla mít koho jsem chtěla. Bohužel zní to namyšleně, byla jsem taková, přiznávám... a jako taková jsem byla, no... panebože. Eště, že to je pryč.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 53). Nyní se hodnotí jako člověk, který je nějakým způsobem potřebný. **Nyní má svůj svět:** Je prý trošku autista, má své zásady, přes které nejede vlak. „...*když se dozvim, že mi někdo zalhal, nebo mě chce nějakým způsobem oklamat, nebo obejít, tak končí. Pálím mosty...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 55). **Zná svou hodnotu:** „...*že si nenechám s prominutím srát na hlavu od kdejakýho šmejda jo, ale nejsem si úplně jistá tím, jestli je to věkem, nebo zážitkem.. možná obojím,...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 55). **Změna v uvědomování si sebe sama:** „*Vůbec to nechápu, kde jsem vzala tu sílu, (...) a to sebe-zapření, prostě jako jít dál a říct si, jo, já to dokážu, já to zvládnou, já budu fit. (...) a v tu chvíli jsem si vlastně uvědomila, že jsem o mnoho silnější, než jsem si dřív myslela, když jsem byla zdravá ...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 60).

Váha zážitku: Už se tam těší, život předtím je minulost

Už se tam těší: „...*A opravdu si to připomínám jenom z toho důvodu, abych si vlastně... jako navodila spíš takovej ten pocit prostě tý radosti a tý spokojenosti...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 44). **Pojmenování života před zkušeností jako**

života minulého: „...v tom minulým životě...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 63).

Vztah k žití: Nový život

Nový život: „Já tomu říkám novej život. S tím, že sis vlastně musela poprat s tím, co máš, musíš uvařit z vody. A vzpomínala si na to, jak bylo tam. To bylo krásný, prostě (...).“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 12). **Viš Emi, Zkušenost je nesdělitelná:** Tuto větu jí říkal otec. „(...) vlastně po nehodě zemřel, tak ten mně říkal takovou krásnou jako větu... (...) zkušenost je nesdělitelná. A já se tím jako tak nějak jako i řídím teďka, protože já tu zkušenost, kterou mám nebo nějak to vnímání který jsem měla v tom kómatu, tak vlastně nemůžu úplně jako sdělit. (...) jak bych třeba mohla.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 33). **Změna vnímání hloubky existence:** Předtím hloubku myšlení nebo existence vůbec nevnímala: „...prostě jedu tak, prostě podle pravidel, nazdar...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 47). **Nyní hledá skryté poselství a piplá se v tom:** „... nebo kdo ví jako co to má za smysl...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 47). **Život strašně rychle utíká:** „... po té nehodě, po tom komatu a tadytom prostě všem, to utíká ještě víc...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 47). **Změna vnímání smyslu v okolnostech:** „... Jakože se snažím prostě jakoby si to ulehčit tady tím mym vnímáním mým, a kolikrát prostě to je jenom třeba banalita, a já v tom vidím hlubší věci...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 48). **Dává si větší pozor.** Předtím jí to bylo úplně jedno, žila svůj život, a neohlížela se na nikoho a nic. Teď hledá skrytou podstatu. „I to, co třeba někde jinde není, tak v tom právě hledám nějakou skrytou jako podstatu.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 48). **Změna smyslu v podstatě života:** Před nehodou jí to bylo úplně jedno, měla za úkol klasické věci. Tohle podle ní má prý každý člověk, co jede na *autopilota*. Nyní jde o to najít úplně smysl života: „...prostě proč tady jsem...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 49). **Byla „nafrněná“:** „... Ale prostě to prostředí a ty okolnosti z tebe prostě udělaj takovýho toho člověka. Prostě tady ta doba. A teďkon, když to vnímám, tak jsem úplně jiná prostě.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 51). **Váží si toho všeho, je víc citlivá, uvědomuje si to:** „... Přijdeš, hele tak jako toho necháme a to. Jsem taková, že si to uvědomuju. (...) kde jsou takový ty priority jo, prostě... Kde je to dobro, nebo co je to správný.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 51). **Vím, co mám dělat:** „...vim kam mám jít, když něco není, nebo ne, nebo prostě když mám nějaký problém, a prostě vim, co se sebou...“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 53). **Změna hodnot v životě:** Nyní jí i partner pomáhá

v tom, aby se v nějakých hodnotách udržovala. „... *abych vlastně nikdy neujela vlastně do týdletý namyšlenosti a povrchnosti...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 57). **Změna hodnoty života samého o sobě:** „*Paradoxně jako teďkon, po tý nehodě, nebo po tý zkušenosti, když tak vezmu sama sebe, (...) nevím, jako hodnotnej... (...) já prostě nedělám nic extra, abych prostě mohla říct jo, máš (...) hodnotnej život. (...) vlastně ani teďkons (...) ten život ani neberu jako nákou.. jako že nemá ani hodnotu, (...) Prostě to tady přežiju, a těším se na ten svůj ráj (smíšek).*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 58). **Uchopení života – „teďkon vim“.** Předtím měla pocit, že život drží ve vlastních rukách. „... *když si to беру zpětně, tak jsem byla úplně v prdeli. Nevěděla jsem ani kde, co, nijak, prostě zařídit si něco, no... takže jako to si myslím, že jako m-m...ten život předtím ne. (...) Teďkon si myslím, že vim...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 59).

Vztah ke smrti: Zmizel strach ze smrti, bojí se umírání

Strach z umírání: „... *smrt, to je takový to vysvobození tolikrát, ale to umírání je pěkně hnusný. To je fakt to nejhorší.*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 62). **Absence strachu ze smrti.** „... *že se prostě v tý smrti bát nemusí, protože já opravdu od tý doby se smrti nebojím zase...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 30). **Jako kdyby otec obětoval život v ten její:** „... *Půl roku potom, co se mi stala nehoda, tak umřel taťka. (...) V podstatě... jak kdyby ho přenechal mně.*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 63-64). „... *kladl mně na srdce to, abych prostě makala. Že na to mám. A pak (...) jakoby i obětoval třeba tak trošku, aby mě podpořil. Ale nejsem si tím jistá.*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 64).

Spiritualita: Nějaká síla seshora

Věří v nějakou sílu, ale Bůh to není. „... *taková ta síla, něco jako vesmír,*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 10). **Víra v energii vesmíru:** „... *Už jako malá jsem studovala knížky o ufo, a věřím v to, o nějakých... (...) že v tý naší galaxii, nebo i v jiných galaxiích, (...) musí existovat něco, a třeba nás i ovlivňují...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 65). **Andělé:** „*A na anděly jsem dřív nevěřila, na ty teďkon hodně věřím, ...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 65). „... *Kolikrát prostě se mi něco stane, a řeknu si, jo tak to musel být ten anděl...*“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 70).

Vztah k poslání: Má něco sdělit

Třeba tady opravdu má být. „... ty lidi, který tím nikdy neprošli třeba nějakým způsobem obohatit. Nebo prostě... je nějakým způsobem vzdělat.“ (Rozhovor č. 1., příloha A této práce, str. 56). Předtím to tak neměla. Jedná se tedy o proměnu vnímání smyslu ve vlastní osobě. Když jsem se ptala, jestli před zážitkem vnímala nějaký smysl ve vlastní osobě, odpověděla, že neměla ani čas v té době přemýšlet o, pro ni v té době, *kravinách*.

(Přepis rozhovoru se nachází v přílohách této práce – příloha A této práce).

5.4.3 Participantka 2. Natálie: *Neber si ten provaz*

(23 let, délka rozhovoru 2:41:44, leden, 2023)

U druhé participantky výzkumu, Natálie, se objevilo mnoho zásadních témat. Některá byla ovšem spojená i s jinými zásadními událostmi. S mezníky, které, ať už v menší či větší míře, mohou osobu jistým způsobem ovlivnit, ať už se jedná o vlastní operaci, smrt příbuzného, nebo prožívání karantény při covidu, jako tomu bylo u ní. Je třeba brát zřetel na to, že zážitek blízké smrti (NDE) sice mohl, ale nemusel, být přímo určující pro zásadní a objevující se témata v jejím životě. Tedy v postavení jako jediný ze všech dalších událostí, které participantka, ať už vědomě nebo nevědomě, prožívala. Roli v její proměně mohlo hrát i dospívání a další, stejně tak podstatné, mezníky. Zážitek blízké smrti (NDE) tedy nemusí být jediným „figurantem“ změny a formace dotyčné.

Například *doba covidová* přinesla participantce (či masivně podpořila v jejím životě) mnoho. Je to například pocit vlastního prostoru, životní spokojenosti, pocit vši propojenosti, kdy se vše váže na jinou událost. Též pocit, že je život v kruhu, v souvislosti s rodokmeny, které vytváří pro jiné. A v neposlední řadě samo vnímání skutečnosti, že pro ni bylo covidové období přínosem.

Dávala jsem si na toto oddělení pozor a snažila se stanovit mezník prožívání obdoby při a po zážitku blízké smrti (NDE) do období před karanténou. To pro ni bylo též určující. Udělala jsem to z toho důvodu, aby výsledky opravdu vypovídaly o tom, jak k ní samotné prožitek blízké smrti (NDE) vstoupil. Témata vynořující se poté, jež by si možná zasloužily vznik další analýzy pro jiné otázky, zmiňuji ve shrnutí níže. Ovšem i tak je možné, že přestože se některé z fenoménů objevily až po době covidové, která Natálii též

utvořila, mohla v tom hrát roli právě zkušenost blízké smrti. A proto je do výzkumu zahrnuto vše, čím nyní její vnitřní svět a prožívání jest. Je tedy možné, že i přes prolínání dalších událostí, čehož výsledek neovlivníme, může zážitek blízké smrti (NDE) i nadále ovlivňovat její prožívání mírou nejvyšší. Spolu s ostatními mezníky ji může tvarovat. Stejně tak i další, pro ni důležité, mezníky, mohla ovlivnit témata, která Natálie sdílela.

Takový zřetel je mou vnitřní povinností brát samozřejmě na zážitky všech participantů, protože zážitky samotné nemusí být jediným mezníkem, stejně jako je tomu u této participantky. Jde o to zachytit zda, a pokud ano, tak jak, daná zkušenost mohla osobu utvořit. A zda, a pokud ano, tak jak, já sama nacházím v analýze prožívání osoby možný vliv, protože tak velkou zkušenost jí již neodpáříme.

Zkušenost prostupuje Natálií a je její součástí. Tedy alespoň částí minulého já, které bylo základem pro to budoucí, v momentě „nyní“. Vede to k tázání: „Ovlivnil to, jak nyní dotyčný prožívá své nyní, daný prožitek? A ví to vůbec on sám?“

Právě proto, že se Natálii zážitek stal ve velmi brzkém věku, mohlo se její prožívání nyní ukotvit nejen v zážitku blízké smrti (NDE) samotném, ale i, v již zmíněném, dospívání a jeho specifickém prožívání. Můžeme polemizovat o tom, zda by tomu bylo jinak, kdyby se se zážitkem setkala v pozdějším věku. A stejně tak o tom, zda by tomu bylo stejně.

Kromě živých snů, kde byl stejný pocit, neprožila Natálie nic podobného tomuto zážitku. Už se prý nic takového nikdy nestalo. Ve snu chybělo fialové světlo. Bylo to stejné teplem, jistotou a bezpečím. V realitě se zpomalil čas, což ve snu nepřišlo. V reálném prožívání je to intenzivnější, sny byly jen náznaky.

Poprvé si o zážitcích blízké smrti (NDE) přečetla po zážitku. Zkušenost, o které jí někdo vyprávěl, byla natolik divná, že si o ní něco přečetla. Kdyby sobě samotné měla vyřídit něco před zážitkem, s tím, co ví nyní, po zážitku, bylo by to: „*Neber si ten provaz (smích.) Nevím, tam bych si prostě, asi bych si zabránila před tím, abych tam na ten strom vylezla. Asi. Sice nejsem úplně ráda, že se stalo, ale beru to jako životní posun. Ale kdybych měla možnost, tak bych se tam neposlala.*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 50.).

Analýza rozhovoru a interpretace hlavních témat a podtémat

Vjemy z prožitku: Uvolnění

Jako jedno z hlavních témat se v analýze participantky vynořovalo téma *Vjemy z prožitku*. Za jeho podtémata se staví **Zpomalení času**, „... *Totálně zpomalený čas úplně na milisekundy prostě...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 4). poté **Těžké rozhodování, zda zůstat, nebo jít.** „...*bylo to strašně těžký se rozhodnout, (...) Jsem dostala úplně neuvěřitelný pocit bezpečí (...) tady je to mnohem lepší...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 5). Pak též **Chut' zůstat** (na 30/40% převládal pocit „co když je to tam lepší“). „...*Už tam nechci jít tady je to super...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 5). Následně **Pocit bezpečí**: „...*strašně velké bezpečí najednou....*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 5). Také **Zrakové vjemy (velké fialové světlo)**: „... *Kolem velké Fialové fialové světlo... a.. ve středu tak to bylo takové světlo fialové a po bocích tak to byla taková tmavá barva...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 5). **Instinkt: zachránit se**, kdy něco dělat a snažit samu sebe zachránit bylo mnohem silnější: „... *jako se se sebou něco dělat a prostě snažit se sám sebe zachránit.*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 7). Podvědomě zafungovalo další podtéma, se kterým se toto prolíná, a to **Pud sebezáchovy**: „...*nějak jako absolutně podvědomě zafungoval. Sice jsem se chvíli rozmýšlela, jako jestli tam nebo zpátky, ale než jsem se stihla rozmyslet, tak už jsem ležela na zemi.*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 9). **Pocitový stav, ne stav prostoru**: „...*nemůžu konečně říct, že by to bylo nějaké prostředí. Byl to spíš jenom prostě ten pocit....*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 7). **Vzájemné uvědomování si dvou skutečností, ale...**: „T: *Takže jsi byla tam v tom fialovém světle a stále jsi ale věděla, že jsi zamotaná v tom provaze a že se musíš nějak dostat ven? R: Jo. To si myslím, že to jsem si uvědomovala asi celou tu dobu. T: Věděla jsi jenom, že v něm seš, ale viděla jsi teda to světlo jo? Neviděla jsi kus toho provazu třeba? R: No na chvílku se mi to úplně vyplo prostě. Jako úplně všechna ta zahrada a najednou prostě jenom ta fialová.*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 7). **Absolutní ticho kolem**: „... *Možná vím, že to bylo na jaře, nebo spíš už bylo léto duben květen, že všude strašně řvali ptáci, tak vím, že najednou bylo strašně ticho všude kolem...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 7-8). **Uvolnění bez vědomého zachraňování**: „...*vůbec si nepamatuju, že by tam ty ruce nějak jako vědomě šly nahoru a něco s tím provazem dělaly...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 8). a též **Uvolňující pocit bez výčitek a strachu**: „*Nepřemýšlej. Relaxuj. Ted'*

můžeš ,ted' je čas. Ted' máš příležitost, na nic nemysli. Ted' jsme v pohodě a „chillujem“.

(Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 10). Také se u ní objevovalo podtéma **Průběh**, kdy se na obrazy dívala z výšky, pak „nic“, pak leží pod stromem, a pak si říká „...něco je špatně, něco se určitě strašně moc pokazilo a ještě úplně nevím, co to je...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 14). Při jiném, přiblíženém popisu, zas vidění barev, pak bylo to „nic“, a následně probuzení, přičemž si nepamatuje pád „zpět“. A neví, zda to „nic“ mezitím byla tma. Možná, že ano, ale není si tím jistá. Jen si možná pamatuje, že to při pádu zabořilo, protože spadla na kostrč.

Přínos prožitku: Proměna

Dalším intenzivním tématem byl pro Natálii *Přínos prožitku*, kde jsem nacházela důležitá podtémata jako: **Má to určitý smysl**, přičemž jí život na základě zážitku přinesl to, že se začala bavit se staršími: „... A potom jsem se nebavila už vůbec s nikým, a přišlo mi to jako ta lepší verze, protože už mi to nikdo neříkal, že jsem rozmazlená, a... Začala jsem se víc bavit právě s těma staršíma lidma. (...) Neumím si představit, jaká bych byla vlastně tady bez té... bez té zkušenosti.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 18).

Tvorba nových věcí – kreativita: „Že jsem se vlastně zaměřila potom na nějaký dejme tomu seberozvoj. A (...) o rok později ještě., Tak jsem začala tvořit rodokmen...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 24).

Pozitivní událost pro seberozvoj: „...bych to viděla jako pozitivní událost pro ten seberozvoj, který prostě najednou nabral úplně šílené obrátky...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 24).

Pozitivní události díky lidem kolem: „No, že možná to hodně záviselo právě na těch lidech, že se hodně snažili o to, aby prostě.. ty, aby se ty věci děly. (...) Ale že prostě to bylo extrémně uvědomělé, (...) abysme se nemuseli soustředit na ty špatné vzpomínky.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 24-25.) Před zážitkem měla konkrétní představu o budoucí rodině a partnerovi, která se nyní plní.

Změna smyslu života: „... Že si to prostě můžeš zařídit sama. Takže jsem vlastně 2 roky po téhle zkušenosti, tak jsem sama začala hrát na cimbál. A prostě sama jsem si začala prostě zařizovat věci, které jsem chtěla ...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 29). „...Prostě mnohem důležitější je se společně vyvalit na gauč, sníst nějakou strašně dobrou pizzu a společně se zasmát prostě u nějakého filmu. (...) to uvědomění... I třeba té sobeckosti jiných lidí, kteří to mají třeba hodně podobně jako já. Tak je vlastně svým způsobem jakoby nesobecké, když prostě chci povzbuzovat tu sobeckost jiných lidí a ty, aby měli tu radost z toho ...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 31). Další podtéma: **Proměna hodnot**. Natálii se též proměnily hodnoty během

života po zážitku, kdy, tehdy, byly povrchní a dětské. „*Když to ještě nezažiješ, nemůžeš snít o něčem, o čem nevíš, že máš snít.*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 39). Během života po zážitku našla hodnoty v maličkostech, což přirovnává na příkladu rady, kterou jí poradil vlastní psycholog: „*Prostě nemáš si na co stěžovat, dokud máš teplo, světlo a máš tekoucí vodu a podobné další prostě v podstatě úplně obyčejné věci.*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 40). **Změna pohledu na smysl ve své osobě.** „...*jako, kdyby pro nic, tak pro to bylo fakt strašně důležitý se sem narodit a prostě vypracovat se až sem,*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 38). **Proměna vnímání hodnoty svého života:** „...*Tedžka asi tu hodnotu prostě vidím, ale na té existencionální úrovni. A tenkrát jsem ji brala prostě jako... Že nejsem vázána tím dětstvím, asi tak...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 42). **Změna v poznání sebe sama:** Teď se zná víc, než předtím, zkušenost ji donutila víc o sobě uvažovat. Těž říká, že se snaží překonávat své strachy. „...*překonávat své překážky...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 43). **Když už se to stalo, tak je to dobré.** „...*Sice nejsem úplně ráda, že se stalo, ale beru to jako životní posun...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 43).

Zpracování prožitku, vyrovnávání se: Gradace

Dlouhodobé vyrovnávání se: „...*ale strašně dlouho jsem se právě vyrovnávala s tím, že jsem tam visela a oni mi nikdo nepomohli...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 4). Další téma: **Trauma z toho, že to někdo uvidí:** „*a tu kameru jsem od té doby vůbec nezapla...*“ **Srovnávání toho, jaký to mělo průběh, a jaký by to mohlo mít průběh:** „...*s dospělými by se to nikdy nestalo...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 11). **Malicherný strach namísto vděku, že přežila:** „...*ten malicherný strach no, místo prostě abych... abych cítila třeba nějaký vděk, že se mi podařilo prostě přežít, nebo tak něco.*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 13). Natálie tento postoj popisuje v sebereflexi zpětně. Přiblížila jím to, co cítila po zážitku, a co si o daném postoji myslí nyní. **Prožívání podobných stavů ve formě snů:** Je to něco, co se od zážitku skoro neliší, ovšem v reálném prožitku je to intenzivnější. Kromě toho, že ve snu neviděla fialové světlo – tam cítila teplo, bezpečí, v reálném prožívání je to totožné, ale intenzivnější. „...*A vlastně ještě v té realitě, tak tam se zpomalil ten čas, což ve snu prostě mi nepřišlo, ...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 43). Sny jsou něco, co je s Natálií velmi spojeno – v rámci snů se jí prolíná i nynější zkušenost s tvorbou rodokmenů. To by stálo za další výzkum. **Gradace strachu:** Taky se zde objevoval strach z toho, co na to kdo řekne. „...*A potom... To, že už mě nebudou mít tolik rádi...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 13).

Uvědomění skutečnosti, že mohla zemřít, až po delší době v rámci hodin. „...bezprostředně (...) tak že tam se mi v podstatě nespustilo ještě to, že jsem prostě mohla umřít...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 44). Další: **Těžké o tom mluvit a vzpomínat:** „...kdybych se chtěla zabít a byl tam prostě nějaký podtext, tak... Si myslím, že bych se s tím nesmířila tak lehko...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 14). V rámci 3-4 let se o tom byla schopna bavit, je sice nervózní při vzpomínce na zážitek, ale již bez negativních pocitů. **Ještě to není ve fázi, že by si z toho dělala legraci:** „...prostě ještě to není úplně ve fázi, že bych si z toho dělala srandu, ale...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 16). **Neutrální vzpomínka, bez potřeby ji oživit nebo zapuzovat** – „...Rozhodně nemám potřebu si to oživit, ale nemám ani nějakou potřebu to zapuzovat jako vyloženě cíleně...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 16). Něco jí blízké může vyvolat nepříjemné pocity na základě podobnosti, například ve filmu: **Nepříjemné vyvolání vzpomínky na základě stejné zkušenosti filmové postavy:** „...měsíc zpátky, tak to se mi poprvé od toho zážitku vlastně stalo, ...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 16). **Nevybrala by si to znovu:** „...kdybych si mohla vybrat, tak už to podruhé asi úplně nechci zažít v novém životě...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 18). pak též **Když už se to stalo, bere to tak, jak to je:** „...Prostě, když už se to stalo, tak... Tak to беру, že to tam prostě je...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 18). a poté **Možná jednou historka k pivu:** „... možná, že za pár let...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 18). Důležitou roli v dalším podtématu **Překonání negativních pocitů** hrál doktor, který jí říkal: „...ty nemáš žádné kamarády, co? Chod' na ryby.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 19). **Musela jsem si pomoci sama:** „... Takže. Prostě kašlu na vás, co potřebuju, tak to zvládnou sama.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 34).

Vysvětlování: Nápady prostě někdy nevyjdou

Možnosti důvodu: šok. „...možná síla toho šoku, prostě, když se to stane těch těch prvních pár vteřin...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 7). **Možnosti důvodu: ztráta kyslíku:** „...ta fialová... že se většinou zobrazuje lidem, kteří ztrácejí kyslík...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 7). **Možnosti důvodu: tendence mozku zpomalit:** „...ten mozek má strašnou tendenci, to všechno zpomalit...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 10). **Srovnání s realitou: jiná očekávání:** „...to očekávání prostě a realita byla úplně jiná. Ve výsledku...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 10) **Nepřisuzování vysvětlení zkušenosti osudu:** „...Prostě už jsem celoživotně zvyklá, že mám strašně moc nápadů a občas to prostě úplně nevyjde.“ (Rozhovor č. 2., příloha B

této práce, str. 10) **Možná by teď prožívání bylo jiné:** „Možná si to vysvětluju tím, že když jsem byla vlastně ještě... Nějaký ten adolescent, tak prostě, že to prožívání bylo úplně jiné...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 12) **Nevysvětlování si zážitku jako trestu.** „Vyloženě si nevysvětluju, že by se mi to stalo, protože jsem třeba zlobila...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 12.)

Vztah ke světu: Jenom chci, aby mezi námi nebylo tajemství

Sdílení zážitku: „... Vždycky jsem jenom jako chtěla prostě „Říkám ti to, protože chci abys to věděla. A nemusíš tím nějak prostě dál pracovat, jenom chci, aby mezi námi nebylo tajemství.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 48). Též se zde objevovala podtémata jako **Omezení kontaktu s okolím:** „...hlavně už jsem ani po někom nechtěla, aby k nám chodil prostě.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 10-11). **Vyšší opatrnost:** „...ale od té doby už jsem taková hodně opatrnější...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 10). **Vnitřní změna:** „... Vím, že mi lidi třeba jako říkají, (...) že jsem se prostě úplně změnila, jako prostě strašně...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 10). **Odměrenost k okolí:** „...Odměřila jsem se ode všech...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 10). **Porozumění se staršími lidmi:** „...obecně si vlastně celý život rozumím, víc s dospěláky a třeba se staršími lidmi...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 11). **Ostražitost ke stejné věkové kategorii po zážitku:** „...Čili mi prostě přišly ty děti takové více nebezpečné...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 11). **Ztrátu zájmu o angažování v dění:** „...potom už jsem se přestala iniciovat ve všem, prostě veškerý můj zájem tak úplně uhasl od celé dění ve třídě...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 11). **Věnování energie tomu, co dělá radost a je bezpečné,** kdy ztratila zájem „...o všechno a všechny různé blbosti...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 11). Začala věnovat čas tomu, co jí těší, a u čeho se jí nemůže nic stát. Pociťovala **Vztek na všechny kolem** „...prostě měla strašný vztek na všechny...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 19). **Už nikdy nepřišli:** kamarádi o tom nemluví, nepřišli se omluvit: „... že se z toho prostě otrěpali...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 20). **Neptám se:** Na zkušenost se nechce znovu vyptávat druhých, „... zbytečně připomínat ty z těch věcí, které prostě i pro ně byly tak strašně těžké prostě prožít...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 25). **Obklopovat se lidmi, kteří o tu radost stojí:** „...Prostě obklopovat se lidma, kteří vlastně o tu radost stojí...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 33). **Fixovanost na svou rodinu, nepochopení hádek a nehezkeho jednání:** „... nechápu, jak se někdo může hádat...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 31). To jí z části přinesl

prožitek. **Změna v přizpůsobení se a zakotvení ve společnosti:** „... Vždycky jsem to hnala na sílu, aby mě prostě někdo bral.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 33). Uvědomila si pak, že je jí to jedno, je jedinečná, „kašle na ně“ a je ráda, že „tu“ je, může se bavit sama se sebou a je jí jedno, jestli o ní nestojí, ona je ten důležitý člověk. **Proměna vztahů:** „Začali jsme si více říkat, že se máme rádi.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 48). **Nezájem o politiku:** „...o politiku se záměrně nezajímám, protože prostě nechci furt řešit...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 21).

Vztah k sobě: Nedůvěra

Sama sobě klesla v očích. Hned, když šla po zážitku domů, jí napadlo: „... Nebyla jsem tím rovným člověkem, který by prostě dodržel svůj slib...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 13). Překlenulo se to do vděčnosti za to, že přežila. **Pocit studu:** „... Tak možná bezprostředně potom mě asi napadlo, že to je přesně ta věc, proč ta učitelka nechtěla, abych to hrála...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 18). S tím je propojeno podtéma **Nehodnost rodinné pohody a štěstí:** „A vlastně jako nevím proč, ale už jsem si nepřipadala hodná té svojí rodinné pohody a toho rodinného štěstí najednou.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 14). **Posun vylitím vzteku:** „... ten pan doktor a to, že jsem si mohla na někom vylít ten vztek, tak mě vlastně posunulo k tomu, jak se vnímám teďka...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 19-20). **Přišly myšlenky.** „... v určitých chvílích se mi třeba něco nepovede, nebo... Prostě třeba... se mi stočí myšlenky někam, kam bych prostě sama nechtěla, abych o něčem takovém přemýšlela... (...) že jsem fakt hrozný a odporný člověk...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 36). **Přetrvávající negativní vztah ke svému tělu:** „... se to zlepšuje a prostě jsem ráda za to jak vypadám, ale prostě ještě úplně není.. že to úplně není to absolutní přijetí sebe sama.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 36). Její vnitřní svět je komplikovaný. **Nevyslovenost vnitřního světa.** „Protože mi prostě tečou myšlenky strašně rychle a než vyslovím tu první, u které jsem začla, tak ty myšlenky prostě... Uběhnou k dalším třeba třem tématům...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 36-37). **Překlopení ze vzteku do sobeckého vnímání sama sebe** je další podtéma z tohoto hlavního. „... prostě že je to sakra dobře, že jsem, a... Že to třeba nepřipadá jenom mně, jakože to je fakt, že to je fakt super.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 30). **Nedůvěra v sebe a své výtvoř:** „Docela dost si nedůvěřuju...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 34).

Váha zážitku: Stále ve mně žije

Sdílení zážitku je nejvyšším stupněm důvěry: „... Prostě tady tenhle příběh je takový.. prostě nejvyšší stupeň té známky důvěry, prostě, že to někomu řeknu o sobě.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 15-16). **Živost zážitku:** „...žije to se mnou a nějak to občas dávám ven...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 16). **Nepřipomíná si to sama,** „... spíš jenom, když mi to něco připomene...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 17). **Zážitek byl přelomový:** „, když mě přešel ten vztek na všechny kolem sebe, tak jsem si řekla kašlu na vás.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 34). **Propojenost zážitku:** „,Tak třeba bych tam asi viděla tu propojenost.. mezitím... mezi tou smrtí dědy, která se vlastně stala.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 23). Zmiňuje též, že se říká, že neštěstí nechodí samo, ale stane se víc zlých věcí najednou.

Vztah k životu: Jak extrémně lehké by bylo přijít o život

Uvědomování si cennosti života. „...Že prostě jsem měla obrovské štěstí, (...) Že to mohlo prostě v rámci pár centimetrů dopadnout úplně jinak...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 19). **Ráda na světě.** „... vnímám ten život více jako hodnotnější. Že přece jenom teďka už vím, jak extrémně lehké by mohlo o něho přijít.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 41). **Nynější spatřování propojenosti ve všem:** „... a že se mi pořád spojují nějaké prostě věci z minulosti.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 26). **Životní cíle:** „, Prostě mít radost, to je ten životní cíl, prostě třeba nedokážu vůbec spořit peníze, prostě to neumím, ale dokážu si opravdu efektivně a cíleně udělat radost... jo, měsíc zpátky jsem si koupila akordeon, (smíšek) tak hraju na harmoniku...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 29-30). **Pochybnosti.** „,Spíš, že jsem byla na pochybách. O tom jako co dělám se svým životem...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 36). **Radost ze života,** „...Jo. Užívám si.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 35). **Nejistota v uchopení života.** „,Spíš mi přijde, že život má v rukou mě a prostě mě občas někde nasměruje a já se pak jenom nestačím co se to děje. Ale vlastně si to celkem užívám.“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 42). **Nezměna životních postojů:** „...Nevím, asi, asi nedokážu říct, nějak se mi nezměnily třeba životní postoje nebo...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 21).

Vztah ke smrti: Může se to stát kdykoliv

Strach ze smrti nebo umírání: „...vím, že je to hezké, je prostě ten hezký pocit. Ale... Stejně prostě z toho mám absolutní jako strach z toho. Možná ani ne tak, že bych měla umřít sama, ale z toho, že mi umře někdo jiný...“ (Rozhovor č. 2., příloha B této

práce, str. 44) „...*ten strach ze smrti druhých mnohem převyšuje ten strach ze smrti vlastní. (...) Smrti se bojím a až jednou přijde, tak prostě si myslím, že to bude velice nepříjemné se s tím vypořádat, jako s tím vědomím, že brzo umřu.*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 46). **Proměna vztahu ke smrti:** „...*V rámci právě... Toho začarovaného roku. Tak tam jsem si tam jsem se asi nějak smrti nebála, nebo ani jsem nad ní neuvažovala...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 45). **Pomíjivost života:** „...*Prostě se to může opravdu stát úplně kdykoliv. A člověk s tím nic neudělá.*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 45).

Spiritualita: Duše

Posmrtné shledání: Věří v *další svět*, duše, které nás pozorují a někam nás směřují. Vnímá **Propojenost** v tom, že mohou přijít i sem. **Přicházely za mnou ve snech** je třetím podtématem. Říká, že za ní přicházely ve snech předtím, než například našla všechny informace k rodokmenu o nich. **Mohou se vrátit** je čtvrté podtéma, věří, že se mohou duše vrátit a něco prožívat. Všechna tato témata odkazují na daný výrok: „*Věřím v nějaké dejme tomu posmrtné shledání nebo něco takového ne úplně jako v nebe. Ale v nějaký takový jako jako tomu transdimenzionální svět, ve kterém prostě jsou všechny tady tyhle ty zemřelé duše...*“ (Rozhovor č. 2., příloha B této práce, str. 46).

(Přepis rozhovoru se nachází v přílohách této práce – příloha B této práce).

5.4.4 Participantka 3. Petra: Nebát se

(48 let, délka rozhovoru 01:27:40, únor, 2023)

Třetí účastnice výzkumu, Petra, o povaze zážitku přemítala, už když jsme se domluvily na rozhovoru. Vždy šla rovnou k věci a vnímala jsem u ní velkou tendenci se empaticky naladit na otázky, které jsem jí kladla. Na začátku slzela, ale smála se. Téma je pro ni ještě velmi citlivé, přestože je poměrně už hodně let, co se zážitek stal – více než 15 a půl roku. Při operaci jí vzali dělohu, vaječník, po císařském řezu ji operovali ještě dvakrát. V průběhu porodu u ní došlo k odloučení placenty, takže se u ní rozjelo masivní krvácení. Důsledkem tohoto krvácení bylo rozjetí syndromu, který s sebou nese ztracení schopnosti těla srážet krev. Děti se již narodily císařským řezem a Petru vezli na druhou operaci, kdy byla stále pod vlivem narkózy z císařského řezu, takže se začala probouzet

až před tou operací na sále. Najednou zaslechla, že někdo naříká. Oživovali ji. Pokračování je součástí analýzy.

O zážitcích blízké smrti (NDE) určitě někdy něco četla. Tato témata jí zajímají do dnes, jako to měla vždycky, ale nepřisuzuje jim žádnou nebo velkou váhu, protože si myslí, že to není úplně důležité. Důležitost spatřuje jinde, a nevnímám, že tolik v *tomto*. Asi něco četla a měla o tom pochybnosti. „... *jako tak asi, myslím si, že většina lidí, když jako to neprožijete, tak si říkáte no tak voni to zase, sice to ty lidi říkají na různých místech stejně, ale právě, mohli si to někde přečíst, žejo, tohle, a lidi se rádi dělají zajímavý, takže někdo i lže vlastně úmyslně, žejo, aby se dělal zajímavý, ...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 42). Říká, že určitě nějakou informaci měla, ale nepřisuzovala tomu podle ní žádnou váhu. Řekla si: ano, je to možné, ale i kdyby, tak co. Nyní se na to dívá stejně. „... *protože já si myslím, že určitě můj prožitek opravdu mi říká to, ... protože to, že tam fakt ten prožitek potom je jako opravdu jiný a silný... to se těžko dá vyjádřit.. a opravdu člověk, protože to je jakoby jiný než cokoliv, co vlastně člověk jako zažil za těch bezmála padesát let, tak to je něco úplně jinýho jo, ...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 42). Následně pokračuje: „... *jak asi pak cítíte to blaho, a to, jestli nějaký světlo, to bych ještě.. takže tam stav tý myslí, já nevím, jestli myslí, nebo čeho, to opravdu jako je velmi silný, a ukazuje vám to, že to je nějak jinak... ale to zase si myslím, že furt jsou lidi, kteří to určitě prožili, a prožili určitě třeba i víc jako, a jiný věci, já si myslím, že jsem to měla relativně ten zážitek že byl poměrně krátký, takže pak když někdo to má delší, tak asi ten, ten je jakoby hlubší...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 42; 43). To, že si myslí, že si to spousta lidí vymýšlí, protože na sebe chce upoutat pozornost a píšou pak o nich v novinách, se změnilo v následujícím: utvrdilo jí to v tom, že jsou určitě lidé, kteří to prožili, že tam ta jistota je. Ale to, že si to někdo vymýšlí, si myslí, že je pořád.

V životě neprožila nic podobného tomuto zážitku.

Kdyby potkala samu sebe před zážitkem, s tím, co ví nyní, po zážitku, a chtěla si něco sdělit, bylo by to: „*No.. opravdu, jako.. jako nebát se. (...) buď to člověk zvládne, a nebo to i nezvládne, a ony vlastně obě pak ty varianty jsou jako dobrý, jo. Protože když to zvládnete, že, tak tady v tom světě (není rozumět, pozn. autora) zůstanete a dobrý, a když to nezvládnete, tak prostě jsem přesvědčená, že to vaše vědomí, to to uvědomění si, jako odchází, nebo odchází no... asi mění formu, nebo teda zbavuje se tý fyzický formy, a*

podle mě přetrvává furt dál, takže jako fakt nemít strach... nebát se, a asi vždycky to je v pohodě.“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 4).

Analýza rozhovoru a interpretace hlavních témat a podtémat

Vjemy z prožitku: Světelný prožitek

Zvukové vjemy: *Vzdechy a nařikání a následné uvědomění, že to je ona je prvním podtématem tohoto tématu ze zkušenosti Petry. „...vlastně v nějaký chvíli jsem si uvědomila, že to jsem já, že já jako nařikám..“* (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 2). **Tělesné vjemy:** *Zima, velmi špatný fyzický pocit:* „...cítila jsem se opravdu jako fyzicky velmi špatně,“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 3). **Pocitové vjemy:** **Vnímání nervozity, shonu a napětí personálu:** v určitém okamžiku cítila, že je personál velmi nervózní. „...cítila jsem vopravdu takovej jako velkej shon a velký napětí to-těch zdravotníků...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 3). **Sluchové vjemy:** **Slyšení personálu.** „...doktor se ptal, jestlii.. mám jako už nějaký děti, to mu někdo jako vodpovídal, žejo to ať neřeší,...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 3). **Naprost ostré vnímání bez zpracování:** „... takže, já jsem jako to, bylo naprost ostrý to vnímání, ale opravdu, když si to představíte tak, že všechno jako vnímáte, všechno víte, a vlastně to nemá už jakoby žádnou odezvu,.. jako nejde to.. (...) nějak to nezpracováváte...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 6). **Uvědomění umírání.** „...najednou mi bylo jasný, (...) že umírám...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 3). Byl to ale fakt, že umírá. Bez emoce. **Pak všechno skončilo:** Začalo jí být hezky a příjemně. Zmizelo vše fyzické. „...zůstal vlastně jenom jakoby ten, ten příjemnej pocit...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 6). **Zrakové vjemy:** **Jasně světlo všude kolem.** „...a to světlo...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 6). Pokud to chceme připodobnit, jak říká, ve fyzickém světě, tak by to musel být tunel. Petra mi po rozhovoru ještě upřesnila, že to světlo bylo nesmírně příjemné, bylo tak intenzivní jako z LED žárovky. Pak už nebylo nic. **Pocitové vjemy:** **Blaho:** „... ž-ž-žádnej problém, žádná bolest, nic, prostě, a...a naprost o.. jako pocit prostě štěstí a blaženosti,..“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 8). **Chybějící povědomí o trvání zážitku.** „...neumim říct jak dlouho tahle situace tr.. a bylo to vopravdu jako velmi příjemný.“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 3). **Zrakové vjemy:** **vnímání syna, který jí volal zpátky.** „...na konci toho tunelu, nebo někde teda jakoby v dálce.. vlastně jakoby stál ten můj...syn starší, a jakoby mě volal zpátky, ...“

(Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 4). „Volá“ to není úplně přesné přirovnání, že by přímo volal „Mami“. Bylo to asi spíše na úrovni mimosmyslového vnímání. **Křičení ze všech sil, že chce žít:** „...dybych ze všech sil křičela, prostě: „Žít, žít, já chci žít, já musím žít.“ *No a pak jsem se už probudila, asi až za pět dní, na áru...“* (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 4). Přesto převažovala pozitivita zvolání *Já chci žít:* „... třeba i, když jsem právě pak měla pocit, že teda ze všech sil křičím, že-že chci žít, a že budu žít, tak to nebylo jako „Já nechci umřít,“ byla tam vopravdu jen ta, ta pozitivita.“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 5). **Problém nyní zpětně časově umístit vjemy:** „...ten zážitek, se pak trošku jakoby.. stírá jo...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 6). **Bezprostředně po zážitku vzpomínka na prožitek se světlem.** „...To bylo první, co mi přišlo na mysl... Bylo vlastně jako furt ta vzpomínka a ten prožitek. Tady právě... S tím světlem a s tím...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 37-38). **V míře reálnosti je síla prožitku naprosto stoprocentní:** Když jsem se zeptala, jak byl pro respondentku zážitek reálný, odpověděla: „...no jako úplně jako stoprocentně, (...) on to není fyzickéj úplně prožitek žejo, takže.. ale.. (...) silnej, a... jako hodně ovlivňující, no.“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 43).

Přínos prožitku: Dívá se s nadhledem

Změna hodnot. Když se něco dělalo určitým způsobem, když byla malá, tak je to přece dobře. „...a to bych řekla, že teď jako to výrazně a čím dál tím víc jako ustupuje, a to uvědomování si toho, že ten úhel pohledu má každý ten svůj, každý má tu svoji pravdu...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 17). **Nadhled a odstup:** „... Že opravdu si člověk ten život si, (...) ujednodušit tím, když opravdu na ty věci nahlíží s určitým... dalo mi to asi nadhled. Jo...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 44). *Teď by řekla nadhled, i odstup. „...No tak tohle třeba tě trápilo před 2 lety. Dneska si na to ani nevzpomeneš. Tak proč se teď tím budeš tak nervovat? Jo, je to fakt jenom relativní...“* (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 44-45).

Zpracování prožitku, vyrovnávání se: Stálá síla

Velmi emočně intenzivní prožitek i po letech: „...zajímavý, jak jsem z toho (ve smíšku) rozčilená, když vo tom mluvím, jo, přitom už je to mnoho let, a řekla bych, že ten zážitek jako je zažitej, ale..“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 2). **Veskrze pozitivní zážitek.** „... a ten zážitek opravdu byl jako veskrze pozitivní...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 5). **Následně po zážitku velmi nepříjemný tělesný stav – ale síla pozitivního zážitku:** „... takže mně bylo hrozně, ale přesto furt tam byla jako obrovská

*síla, to..toho pozitivního zážitku... “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 5). **Několik dalších dní žila z pozitivity okamžiku:** „... opravdu jsem, jako, když řeknu jako.. žila z tíy pozitivivity toho okamžiku, jo... “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 10). **V průběhu času se tam začal vkrádat strach:** „... Jo, takže se tam začlo znova jako promítat to racio, a to takový to naše běžný uvažování, ... “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 10). **Rozdíl v uvažování (bez emocí, s emocemi).** „...když o tom člověk jakoby mluví, tak je to vopravdu s takovou jako emoci, ale.. ale tam tenkrát jako nebyla vůbec... “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 11). **Rozrušení při vzpomínce na zážitek – narozeniny dětí, cesta kolem nemocnice....:** „... až jako několik let, jo.. pak samozřejmě, když třeba i děti měly narozeniny, takk.. to na mě jako doléhalo jo... “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 11). **Za mořem to znovu vystupovalo.** „... tam jsem i vo tom měla potřebu zase jako mluvit, se skupinou... “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 12). **Tělo na to stále reaguje:** „... když si jako racionálně řeknete „Dyť vo co de?“, ale furt asi přece jenom pro to tělo to bylo jako silné.. a je to ve mně no. (smích) “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 12). **Se synem se o tom nebavili:** „Přiznám se, že jsme se nebavili, (...) já si myslím, že ten vůbec jako nevěděl, co se děje, jo, protože fakt byl maličkatej... “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 13). **Změna přístupu k výhodnému jednání:** Předtím si hodnotami úplně nelámala hlavu. „...takovýhle jako ty drobný věci, že když vám jako něco může pomoct... “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 29). Teď se snaží například maximálně nelhat. Jde o oblast výhod, kdy je, na úkor druhých, člověk získává – byť drobné. Minimalizovalo se to, nebo vytratilo.*

Vysvětlování: Stalo se, co mělo, smrtí to nekončí

Dalším nadřazeným tématem je *Vysvětlování: Stalo se, co mělo, smrtí to nekončí*. Pod to patří *Vysvětlování toho, co se během prožitku odehrálo – Smrtí to nekončí:* „... že opravdu je to pak teda o nějaké jako jestli energii nebo nevím co přesně, pak to tělo jako teda opustí a to teda jakoby se nazývá duší... “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 9). Domnívá se, že právě u ní došlo k určitému odpojení od těla a od mysli v tom hraničním okamžiku, než přišlo *procitnutí do toho světla* – kdy ty věci vnímáte, víte, co se děje, člověk je v té realitě... ale přesto, tím, že se už neztotožňuje s tím tělem, nebo s ním už není tak spojen, nevadí mu, že smrt přijde. **Proč se zážitek odehrál – Nic se neděje bez důvodu:** „... Když jsem třeba vo tom pak mluvila s jednou paní léčitelkou, tak ta mi řekla, že někdy dyž to tělo pak je jako takhle zdevastovaný, tak že si potřebuje trošku jako ta v uvozovkách duše odpočinout, tak prostě na chvíli jako vystoupí z toho těla, a

*pak se zase vrátí. (...) ale.. já jako to..na tohle já jako úplně nemám jakoby názor... “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 9). **Vysvětlování toho, co prožívala – určitá energie se odpoutá a vnímá nehmotné, energetické věci:** „... člověk se asi.. prostě je pak schopen dostat do nějakého vnímání, když to tělo, ta.. to.. to tělo takhle přestane fungovat, tak jsme asi pak schopni už prostě vnímat víc ty jako nehmotné věci, ty energetické věci, tu energii, která asi za tím vším je. “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 10). **Záměr - Zážitek měla prožít, ale neměla zemřít, měla přežít.** „... že mě to utvrdilo v tom, nebo ten... že ty věci se nedějou, nic se neděje, náhodně. (...) že jsem ten zážitek měla prožít, ale neměla jsem zemřít. Že jsem měla přežít, (...) že to tak, tak byl záměr. “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 19). Nakonec, kdyby asi nebyla v té nemocnici, tak to nepřežila, protože tam byl její stav naprosto kritický. „... ty věci fakt se jako dějou jak maj no. A někdy ta náhoda jako je... Tak jako šťastná. Někdy naopak. Se sejdou ty věci, vlastně tak všechny vlastně úplně až nesmyslně a dopadne to katastrofálně... “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 20). **Byla málo ženou – co je vnitřně více ženou, věci se změnily:** Teď, postupem let, nebo když to vezme více ze široka, jí po porodu museli odebrat dělohu a jeden vaječník, aby byli schopni zastavit krvácení. Petra se domnívá, že to byl důvod, že byla málo ženou. „... Měla jsem vlastně, že jo, ten můj obor je svět mužů a já jsem v tom byla taková jako opravdu jako drsná. Tak... Takže si myslím, že jsem právě, byť jsem jako v tom životě asi do určitý míry byla spokojená... Tak. To ale jako bylo falešný jo nebo nebylo to.... A pak po tom zážitku (...) Jsem opravdu na sobě začla jakoby výrazně pracovat a tyhlety věci se docela změnily a mění jo. “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 20). Začala si uvědomovat nedostatky v napojení se nebo spojení se s ženskou částí. Najednou se změnilo i jednání blízkých. **Ptání se, proč se jí to stalo.** „... pak se začla i jako zamýšlet, co mi to mělo ukázat, proč se mi to stalo a... to je pravda, no to tam bylo. A to taky bylo asi i jako docela hybným motorem, proč potom jsem po nějaký... po nějaké té době začla víc jako... vlastně hledat samu sebe bych řekla. ... “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 33).*

Vztah ke světu: Došlo ke změně

To, jak hodnotíme situace, vytváří naše mysl „...že opravdu ty naše myšlenky, ta naše mysl, a jako to-ten vztah k tomu tělu,.. “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 9). **Větší pochopení pro druhé:** „... Takový to větší pochopení jakoby pro druhé. Protože právě já... není ta jediná pravda ta moje... “ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 17-18). **Vnitřní bytost přesahuje fyzické tělo:** Domnívá se, že je za tím něco takového, ale

moc nad tím nedumá. Jen si myslí, že bychom se měli snažit se zdokonalovat, abychom nebyli sobečtí. „... aby pravdu i... Jsme byli, ta naše existence jako přínosem pro ty ostatní lidi. A nebyly jako zaměření jenom sami na sebe a přes mrtvolu.“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 28-29). **Sdílení zážitku s málem lidí:** „...to není jako že bych to chtěla tajit, ale to jsem považovala za takový jako důvěrný, takže to jsem řekla třeba dvěma kamarádkám... a i doma, byť se sestrou s maminkou mám dobrej vztah, tak jsem to trošku jako naznačila, ale asi jsem to jako moc nerozebírala.“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 40). **Změna vztahů s okolím:** „... jak se ve mně prohluboval ten odklon právě od toho běžného vnímání hmoty a tak, tak se ty vztahy rozvolnily, pak jsem během loňského roku i odešla, a došlo k posunu, bych řekla. (...) v rámci skupin lidí, se kterými jsem se třeba přátelila, a kamarádila dřív (...) protože to, jak jsem nahlížela asi dřív a jaký jsem sdílela hodnoty, tak to už teď s nima není... (...) ono to je kompatibilní, ale nerezonuje to už, no.“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 41).

Vztah k sobě: Změna v pojetí sebe sama

Ztráta pocitu vlastní důležitosti: „Takovýto pochopení toho. Že... Já jako fyzická osoba. Opravdu mám jako... Pramalý vliv na na to dění a ovlivnění. Třeba těch věcí kolem sebe. I vlastního života. A natož života potom druhých lidí jo.“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 24). **Změna v pojetí života:** „... Že jsem ten život tak jako opravdu... (...) Takovým zvláštním způsobem jako konzumovala jo. Že právě tam. Ted' jsem asi měla pocit, že jsem vlastně spokojená... Ale přitom jsem asi úplně...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 25). **Změna vztahu k sobě – z pocitu vlastní důležitosti, k pocitu být součástí něčeho vyššího.** „... Ted' to vnímám spíš jako že jsem opravdu jako součástí. Toho něčeho vyššího. Co jako. Formuje vlastně ty naše životy a ty naše osudy. (...) Pokud něco jsem..., tak jsem spíš jako nástrojem...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 27). **Výrazný rozdíl ve vnímání vnitřního světa:** „... v podstatě ten vnitřní svět ty myšlenky a tyhle ty věci byly více jakoby inspirovaný tím vnějším světem. (...) A ted'. Bych řekla, že to je vlastně jakoby velmi obráceně...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 27-28). **Posun ve vnímání sebe sama:** „... jsem jako nějakou tou jednou figurkou v tý celý kompozici kterou ale vlastně řídí někdo jinej.“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 31). Říká, že byť to nebere nábožensky, poslední slovo má vždycky stvořitel. Ty věci opravdu nejsme schopni řídit a ovládat. Velmi se jí ulevilo. Jak říká, moc energie člověk vydává, aby proti něčemu bojoval. „... Jo... a ted' si prostě řeknete, no tak to tak holt je. Tak prostě tu energii vynaložim někam jinam. A ono se mnohem líp člověku žije a... A je

*mnohem míň naštvanej že jo...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 32). **Proměna pocitu, že má život ve vlastních rukách – tehdy více než nyní.** „... takže to jsem jakoby měla pocit, určitě no, že ten život mám víc jako v rukách. A že to je jako řídím a že... A to teď teda už jako nemám no...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 31; 32). **Změna poznání sebe sama:** Nyní se zná lépe, než před zkušeností, ale uznává, že to je věčný proces. Když jsem se zeptala, zda vidí nějaký důvod, proč tomu tolik nebylo, odpověděla: „... že to je prostě nastavení té společnosti jako celku (...) i vlastně se podporuje... takové to nepoznání se...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 34). Začala o těch věcech více přemýšlet. *A pak vlastně úplně zjistíte, že všechny ty hodnoty asi máte postavený na hlavu,* řekla. **Nepřikládá již velkou důležitost vnější kráse:** „... Jo, to je právě takový, že máte nějaký ty měřítka, že ta žena má nějak vypadat, jo?...Je to prostě takový posunutý, všechno vlastně...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 45) Boty a kabelky si užívá stále, to jí zůstalo, jak s humorem říká, jen tomu nepřikládá takovou důležitost. Nikdy nás žádné to, co je venku, nenaplní štěstím.*

Váha zážitku: Určil směr

S léty poté přišlo jisté vnímání poselství v zážitku: „... to spíš právě přišlo pak až jako i s léty no, když jsem se tím tématem začla i víc zaobírat. (...) v tu danou chvíli, (...) bych nějaký poselství za tím viděla, (...) to jsem nevnímala...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 16). **Nyní vnímání jistého smyslu – Mělo se dostat informace, pomohlo to, určilo to více směr - další podtéma.** Vnímá, že se jí mělo dostat informace, že ty věci jdou za hranici fyzického těla. „... rozumím, třeba tomu i jinak, možná teda řekněme i jako lépe, asi než bez toho zážitku, no, (...) že mě to jakoby pomohlo, a.. a asi i ten směr to pak možná víc určilo...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 16). **Postoj k náhodě: Náhodné poskládání skutečností vedlo k přežití.** „... A nakonec, kdybych asi nebyla v té jiný nemocnici, tak jsem to nepřezila...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 19). **O „fousíček“ – šlo o desítky vteřin:** „... Takže to kdybychom byli doma... A měli mě někam vést tak to...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 20). **Zesílil pocit, že všechno souvisí se vším.** Zesílil se pocit propojenosti. Že poslední slovo má vždy stvořitel. Zesílil se pocit toho, že je nějaká vyšší síla, co ty věci řídí. „... i když se jakoby bysme se chtěli přetřhnout. Tak to stejně... Nezlomíme, pokud ty věci někdy mají nějak být.. A vono se člověku pak jako mnohem líp žije.“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 20).

Vztah k žití: Z lehkomyšlnosti k přijetí

Změna ve vnímání světa: „...*Tak je určitě stále pozitivní, to ano, ale já jsem se hodně posunula v tom, že dřív jsem ty věci vnímala ze svého úhlu pohledu.*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 17). **Předtím lehkomyšlný život:** „... *že ten život jakoby byl fajn, dával mi hezký věci, tak jsem byla spokojená...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 21). **Poté krize – je smysl? Není?** „... *musím říct, že nevím, jestli úplně... (ve smíšku) vlastně jako skončila. (...) Pak tím, že jsem jakoby ztratila... to přesvědčení o těch vlastních pravdách... Tak mně to hodně vzalo, (...) vítr z plachet...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 22). „... *jsem tam jakoby ztratila tu motivaci... toho, že... jako někoho třeba zachráním jo.. (...) bezpráví, kterému já zabráním...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 22). Nechce ale, aby to vyznívalo špatně. Ty věci se dějí, jak se mají dít. **Změna vnímání smyslu vlastního života:** „*A opravdu jsem ten život jako spíš žila. (...) A pak jsem se vlastně nad těmahletěma. Věcma začala jakoby víc zamýšlet. A hledat ten smysl. (...) Furt teď jako pokračuju, (...) Jsem těch konečných odpovědí ještě podle mě nedosáhla...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 23). **Z „upnutosti“ k tomu, at' je vše jak si člověk přeje, k přijetí života, at' je jakýkoliv.** Když jsem ale položila otázku, jak vnímala a vnímá hodnotnost života odděleného od vlastní osoby, zmínila, že tehdy byla upnuta k fyzickému životu, hlavně aby bylo vše, jak chce on sám. „... *A to teď jakoby není no. Teď opravdu takovýto přijetí prostě já netvrdím, že to vždycky jde. Jo ono, člověk pak má... (...) slabší chvíle. A pak i to jako cítím, že takto je. (...) Ta akceptace toho života. At' je teda jakékoliv no...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 31). **Upozadila se důležitost hmotného světa – at' je kde je, kvalita bytí.:** „... *že vlastně já někde jsem, a to jako mám tu kvalitu toho bytí v tom daným okamžiku. Vlastně úplně nezáleží, jestli jako jsem u moře, nebo sedím na chalupě jo. ...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 46).

Vztah ke smrti: Změnilo se to, ale přesto hodně pláču

Pro participantku Petru je to silné téma, ale není pro ni traumatizující o tom mluvit. **Smrti není třeba se bát – první podtéma tohoto tématu:** „... *já si myslím, že když tam máme ten strach.. jo, že si řekneme „No, tak umřu,“ teď to tělo jako nechce, tak se bojí, ale když pak právě už překročíte určitou hranici směrem k tý smrti, tak tam tohleto úplně jako odchází, a v podstatě bych řekla, že už se i těšíte...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 13). Petra si myslí, že kdyby opravdu neměla syna, který ji, o čemž je přesvědčená, do určité míry zavolal zpátky, tak by klidně zemřela. Myslí si, že bylo

mnohem těžší to přežít a zažít tu rekonvalescenci a vše, než kdyby člověk zemřel. Myslí si, že to vlastně bylo hezké. Směje se u toho. **Oni už to maj vlastně jako:** Do jisté míry, když někdo zemře, říká si, že už vidí, co na té druhé straně je. „... *Tak si říkám, takže oni se teď zbavili už toho břímě toho fyzickýho těla. (...) už to maj jako dobrý...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 35). **Přesto hodně pláču:** Když někdo zemře, přes již popsané hodně pláče, ale ne žalem ani steskem. „... *takže je pro mě jako silná... Ale nikoliv negativní...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 36). **Další krok někam = zážitek ji přesvědčuje o opaku.** „... *Takže si myslím, že když člověk umírá tak jako pudově se tý smrti bojí. A asi bych se bála i já. Ale jako ten můj zážitek mě přesvědčuje o opaku. (...) Jako pak překonáte určitou hranici, kdy to tělo opravdu už pak vypoví tu službu do určitý míry a tý smrti se hodně přiblížíte... (...) Je to pak podle mě vlastně jenom hezký (smíšek).*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 37). **Strach, že zemřou děti:** „...*než jsem těsně než předtím císařským řezem, a tak... Tak mě vůbec nikdy nenapadlo ani na chvíli, že bych byla jako ohrožená já. (...) A jenom jsem se jako strašně bála úplně, ale fakt jakože paralyzující strach, že mi umřou ty děti ...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 37). **Strach přišel, až když si to zracionalizovala.** Při zážitku, byť věděla, že zemře, nebyl tam žádný strach: „... *pak postupem času vlastně... Když si to člověk začal racionalizovat.. Tak ten strach tam teprve jako přicházel, jo. Ale tam opravdu žádnéj nebyl...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 38). **Nechtělo by se jí nyní umírat, aby tu nenechala děti. Ale kdyby od toho odhlídla, je to jedno.** Když jsem se Petry zeptala, jestli se bojí smrti vlastní nebo smrti druhých, odpověděla: „... *a opravdu vobčas, když člověk někdy... Teď ta válka na Ukrajině a tyhle ty věci. A teď co bude, ty lidi trpí a... A to je hrozný, tak jako se říká. (...) že by bylo člověku líp... kdyby umřel jo (smích) ...*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 38). Upřesňuje ještě, že to není o tom, že by měla nějaké sebevražedné myšlenky. Ale vnímá to tak, že zemřít a nemít tu fyzické tělo je snazší než tu žít. **Strach ze smrti blízkých je jiný, než pokud by šlo o vlastní děti:** Neumí to říct, protože vnímá princip i ve vztahu k dětem. Emoce jsou u toho lidské a běžné a neví, zda by to ustála. „... *Můžete mít nějak pocit, že to nějak je, máme to téma zpracovaný.. Ale tam pak když opravdu jako.. tak je to asi pak jiný.*“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 39).

Spiritualita: Vyšší vědomí

Inklinace k víře v přesah hmotného světa: „... *jako jsem inklinovala právě k takovým jako.. že ne všechno jako je hmotný, jo, že ty energie, (...) že to nějak třeba*

*funguje a je...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 11). **Zážitek jí více utvrdil ve víře v přesah hmotného světa:** „... zážitek potom mě víc posunul, tím dlelím směrem, že mě to jakoby utvrdilo, že asi právě ty věci jsou jakoby jinak třeba, než máme úplně pocit, než.. jenom hmotný tělo...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 11). **V poslední době obklopování literaturou s tematikou blízkou přesahu hmotného světa:** „... takže asi jako jo, víc mě to jako posunulo pak takovým směrem, víc se zabývat těmahle věcmi...“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 11). **Ježíš Kristus – V minulosti inklinace k tomu, že nic není náhoda:** „... já jsem vždycky inklinovala třeba i k tomu, že.. léčitelství, a k těmdlelým věcem, takže takový to jako nic není náhoda a takový, ale to opravdu tak jakobych řekla hodně po povrchu.“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 18). „Bylo to nějak v ní“. Po tom zážitku byla utvrzena v tom, že se nic neděje náhodně. Už když byla na střední, zajímalo ji téma náboženství. Ježíš Kristus ji nějakým způsobem přitahoval, byť její rodina nebyla tímto směrem zaměřena. **Vyšší vědomí:** Boha nevnímá tak, jak to předkládají naše náboženství. „... To nemyslím takhle, že... ale,, že je nějaká jako energie, nějaký vyšší vědomí, já to nazývám takhle „vše-vědomí“, tak to jsem přesvědčená, že tak je no.“ (Rozhovor č. 3., příloha C této práce, str. 39). Před zkušeností spíš nevěřila.*

(Přepis rozhovoru se nachází v přílohách této práce – příloha C této práce).

5.4.5 Participant 4. František: Asi ne. (...) Ujistil bych je, že se nemusí bát smrti

(56 let, délka rozhovoru 01:06:47, únor, 2023)

Pan František měl v odpovědích jasno, a u některých témat jsem cítila, že zasahují příliš do jeho prostoru. Respektovala jsem toto vymezení. Tím zážitek kouzelně mluví sám o sobě. Vnímám jej jako něco, co s Františkem vnitřně velmi hnulo, ovšem mu úplně neobrátilo na ruby život. Spíš jej v některých oblastech lehce „upevnilo“. Jedná se o tak jemu blízké věci, že nemá tolik potřebu je křičet do světa. Přesto z analýzy vyšel velký počet zajímavých témat, která pohnula s celou analýzou a lehce její vnitřní společné souznění obrátila v jiné výsledky.

Před dvaceti lety hrával fotbal – přímo při zápase u něj došlo k zástavě srdce. O zážitcích blízké smrti (NDE) četl již před zážitkem. Když byl dotázán, co si o nich myslel, řekl, že existuje život potom ještě nějakým způsobem, v nějaké dimenzi. Nahlížení na

Boha to nezměnilo. Když nyní čte o zážitcích blízké smrti, jejich vnímání se též nezměnilo. Žádným způsobem neprožil něco podobného prožitku, nebo něco, co by tuhle zkušenost připomínalo. Nemyslí si, že by se to s něčím v životě dalo srovnat.

Když jsem se zeptala, kdyby potkal sám sebe před zážitkem, s tím, co ví nyní, po zážitku, zda by bylo něco, co by si chtěl sdělit, odpověděl, že asi ne. Napadlo mě se zeptat alespoň na to, co by sdělil čtenářům. „*Ujistil bych je, že se nemusí bát smrti. (...) Že smrt není nic, nic strašného, je to přechod, někam, možná na lepší ještě. Ale ne-nevím, jestli je to u všech, nebo u někoho, to nevím... já jsem zažil, že to je lepší. Jakože to je něco jiného. Takže někdo, kdo má panické strach ze smrti, nebo... z toho, tak... tak bych je ujistil, že se nemusí asi bát.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 30).

Analýza rozhovoru a interpretace

Vjemy z prožitku: Není času ani prostoru

Neexistuje čas a prostor je prvním podtématem tohoto tématu. František říká, že „tam“ neexistuje čas tak, jako u nás. „...je to.. jakoby nějaká šedá nekonečná pláň...“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 3). *Nevnímate žádné hranice, je vám dobře* je dalším podtématem. „... Ten pocit nějaký, to se nedá ani slovy vyjádřit... mmm... že vám je dobře. Ale fyzicky, ani nějaký.. nějaký jako materiální, neexistuje nic z tadytoho...“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 3). *Nějaký prostor, který nejde ani definovat:* „... ani to nekonečno nejde vyjádřit, prostě je to nějaký prostor. Někde prostor, kterej nejde ani definovat prostě nějakým způsobem...“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 3). *Slyšení hlasů při návratu:* „... když vlastně mě resuscitovali, tak slyšíte z dálky, jakoby z dálky ty hlasy, ...“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 3). *Chtěl se vrátit:* Chtěl zůstat tam, kde byl. „... a mně se tam vůbec nechtělo. Úplně špatně. Jako... chtěl bych zůstat tam, někde, kde jsem byl... nevím, kde jsem byl.“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 3). *Návrat přišel automaticky:* Zmiňuje, že neexistuje, aby něco ovládal. „... ne rozhodnutí, to nebylo jakože já bych chtěl, ale automaticky to přišlo...“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 4). *Šedá pláň, prostor bez hranic:* „Je to jakoby nekonečný prostor, nemá hranice, nemá ohraničení. (...) Mně to při...(smíšek) Já to mám zaznamenaný jako šedou barvu.“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 5). *Zvláštní pocit, že vám nic nechybí.* „Pocit toho, jestli se to dá vyjádřit, že je vám strašně dobře. A to se nedá ani vyjádřit jako slovy prostě. To není, že sem najezenej napitej. To je takovej

zvláštní pocit, že vám nic nechybí.“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 5; 6). **Člověk by tam chtěl zůstat a nechtěl se vracet:** „... *Jakoby, kdy, když to začnete slyšet... (...) mně se tam aspoň vůbec nechtělo. Ještě jsem nevnímal, že je to ten reálný svět. Až potom teda. (...) Tak teprv vlastně vám cvakne. Že jste zase tam, kde byl člověk před chvílí. Ale v tu chvíli, kdy nějak z toho prostoru... Slyšíte to, tak by tam člověk chtěl zůstat a nechtěl se vracet...*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 6). **Nemohoucnost po anestezii:** „*A... Já vím, že ke mně, když přišla maminka, že mě držela za ruku a mačkala. A já nemohl mluvit, nemohl jsem nic. (...) že nemůžete nic, ale tohle bylo pravděpodobně po anestezii. Že to nebylo... by člověk byl... někde jinde, ale ta anestezie taky s váma udělá.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 8). **Těžce vyjádřitelné štěstí.** „... *To bych vůbec nesrovnával, protože to je úplně... (...) Ne. To se nedá jako tohle. To je fakt jako bych řekl nějaký jakoby... duševní rozpoložení prostě, my tomu říkáme štěstí nebo blaženost, ale jestli... strašně příjemný, nevím jak to vyjádřit. Těžko vyjádřit to slovo, prostě. Štěstí, blaženost, ale o level víc.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 11). **Máme tady reál, hmotu, čas, omezení, tam je vám dobře.** Další podtéma. „... *nic takovýho tam prostě nezažíváte... (...) prostě někde jste, a je vám někde dobře...*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 12). Další podtéma: **Mimo čas a prostor, tam není realita.** „... *tam není realita. Protože když... vy jste někde, a nevíte, jestli to je pět minut, pětadvacet let, sto let... neexistuje čas. Takže my to měříme tady, žejo, nějakým způsobem. Ale tam... nezažíváte nějaký omezení,...*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 13). **Silný figurant: mladší bratr, jenž ho zachraňoval.** Jeho bratr jej sám zachránil v této situaci, když mu šlo o život, stejně jako František bratra sám před lety. „*já jsem ho třeba zachránil, když jemu bylo nějakých 12, on se topil. Já jsem ho zachránil.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 15). **Nezažít ničeho, co by se zážitku podobalo:** „*Bud' teda jste opravdu nějakým způsobem mimo, člověk umírá, nebo... má smrt na jazyčku, to prožijete tohle a... já si myslím, v životě nemůže prožít ani tohle, to si... nemyslím si, že by se dalo s něčím srovnat v životě.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 29).

Přínos prožitku: Dívá se na svět jinak

Člověk se dívá úplně jinak na svět: „... *má to smysl, že se člověk dívá úplně jinak na svět. (...) Někdo... I ty lidi co jsem se s nima setkával třeba... co umírali. Tak mají strach. Třeba prožívaj něco, a... taky je třeba uklidňuje vždycky tak já nevím, že se třeba setkej s příbuznými a známými. Tak jo. Spíš takový, že se člověk nebojí smrti.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 15). **Zkušenost přinesla osobní dar:** další podtéma tohoto

tématu. „*To je osobní, spíš takový. Asi osobní...*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 16).

Zpracování prožitku, vyrovnávání se: Ani jej neoživuje, ani nezahání

„*Sepiš si to*“: Na dotaz, zda může porovnat, jak na zážitek nahlížel bezprostředně po něm a jak na něj nahlíží nyní, zmiňuje, že na to nahlíží nyní určitě jinak, než bezprostředně poté. Možná mu k tomuto uvědomění pomohl daný rozhovor se starším pánem. „*...řikal sepíš si to prosimtě, to je zajímavý, to si sepíš, protože pak bys to moh zapomenout. Tak jsem si to sepsal. Dokavad' jsem to měl jakoby eště zažitý.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 11). **Zážitek stále vstupuje do jeho života bez potřeby jej oživit nebo zahánět.** Když se mluví o smrti nebo podobně, vzpomene si na to, protože věří tomu, že to má nějakou součinnost. „*... Jinak si to nepřipomínám...*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 12). **Dalším podtématem je Člověk přemýšlí o tom, co zažil, uvědomuje si, že mohl zemřít.** „*Ne, že bezprostředně ne potom, ale potom samozřejmě... prožije, že člověk vlastně moh zemřít, že si člověk uvědomuje, že moh zemřít.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 14).

Vztah ke světu: Je to zkušenost, ale svět pro něj není jiným

Svět nehodnotil a nehodnotí je prvním podtématem tohoto tématu. Když jsem se Františka zeptala, jestli hodnotil nějak svět před zkušeností, a nyní, tedy, zda v tom vidí nějaký rozdíl, řekl: „*Nehodnotil jsem. Ani před, ani po.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 16). **Je to zkušenost:** „*Tohle jakože zkušenost, tak se nedívám na svět jinak.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 16). **Sdílení zážitku s nejbližšími:** „*...spíš, ne, ne, že by... to byl jako... popularizoval, spíš jsem se držel s tím stranou, to bylo, že když se mě někdo zeptal, tak... (...) ani člověk to nechce nějakým způsobem medializovat, nebo o tom mluvit. To je prostě nějaké prožitky váš, něco takovýho osobního... E... a... těžko to jako nějak ventilovat.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 27). **Ve stejných společnostech a vztazích:** Neproměnilo se to nijak. „*Protože to byl můj osobní zážitek, a nemyslím, že by to mělo jako nějaké radikální vliv na nějaké vztahy.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 27).

Vztah k sobě: Nikdo tu není náhodou

Napojení na intuici: „*T: Cejtli jste se na sebe napojenej? R: Jak napojenej na sebe? T: Na svůj vnitřní svět. Řekněme třeba na intuici. R: Hmm... Tak to má každý člověk tohleto ne? To si myslím že... T: Hmm... to si nemyslím. R: Ne? Nemáte? T: No já*

jo, jako cítím to, ale znám spoustu lidí, co to tak nemá. R: Mhm... Jo, jo, jsem, jsem, určitě. “ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 18). **Hodnota je jasná.** „... T: jestli jste vnímal před zkušeností ještě nějaký smysl (...) V tom proč jste na světě. (...) R: Jako před a potom zážitku jo? (...) Ne, já to mám nastavený prostě tak, (...) že prostě ta hodnota je jasná, a to mi nezměnilo nic. (...) Mě to fakt nezměnilo ten zážitek vůbec v tomhleto vnitřním životě, ani v tom vnějším, nic. (...)“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 20). **Náhoda neexistuje, není náhodou, že tady každý člověk je.** „T: (...) A teďka? Ten smysl ve své vlastní osobě, to, že vy jste na světě? R: Jo, teď to má smysl. Já věřím, že každé člověk to – má, že má smysl, že tady je. (...) že to není náhodou, že tady každé člověk je. Že to má určitě svůj řád, určitě to není náhoda jako... proč zrovna vy, že se spojilo, spojili... (...) Že to není náhoda. Já věřím, že náhoda neexistuje...“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 20-21). **Zná sám sebe.** „...Jakej člověk je, no tak... jaký má vlastnosti to si člověk asi uvědomuje, a... a je to pořád stejný...“ Stejně se znal předtím. (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 24).

Vztah k žití: Život prožít co nejlíp

Aby člověk prožil co nejlíp, ten život: Při dotazu na smysl života obecně řekl tuto větu, která utvořila první podtéma tohoto tématu. Je to stejné, před i po „*Tak já si myslím že každé... člověk musí mít smysl života, když tady žije.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 17). **Život vnímal jako hodnotný předtím, i nyní:** „*Vnímal jsem ho jako hodnotný. Vnímám ho i teď jako hodnotný.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 22). **Uchopenost života ve svých vlastních rukách – to je jasný.** „*Stejně před i po. (...) Tak to je... to je jasný jako že, že ten... ale... Asi tohle bych nehodnotil.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 23). **Já jsem si ho nedal, tak si ho nemůžu vzít:** toto podtéma vzniklo, když jsem se pana Františka ptala, jestli do nějaké míry cítí, že je ten život jeho, že si jej může řídit. „...já to mám tak nastavený, že ten život je dán, nemůžu si ho řídit, nemůžu. (...). Já jsem si ho nedal, tak si ho nemůžu vzít. Tak tak to mám nastavený. (...) si může, může samozřejmě ten život nějak naplánovat, ale že bych si uměl ukončit sám, to si myslím, že ne.“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 23). **Cítí se dobře:** „T: Ono je to pro vás možná jednoduchá otázka, že je to třeba samozřejmost, ale... pro někoho to může znamenat, že aha, já vlastně se tady vůbec necejtím a já tady vůbec... anebo naopak aha dyť já si hrozně věřím a cejtím se dobře... R: Já se cejtím dobře.“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 24). Minulý stav dle toho nemůžeme soudit, takto je to nyní.

Vztah ke smrti: Není třeba se jí bát

Absence strachu ze smrti: První podtéma tohoto tématu: „...*Vůbec strach ze smrti nemám...*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 4). **Možnost ještě druhé zachránit:** „...*Protože tenhle prožitek mě...jsem přišel k tomu, že toho člověka můžu ještě zachránit.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 4). **Smrt je přechod někam jinam** – další podtéma. Františkovi to otevřelo následující: „...*že prostě ta smrt je přechod, é, někam jinam, smrtí nekončí, jo, to-to... (...) nechává se člověk dvě hodiny jo, aby opravdu byla... aby ta smrt byla jistá. A někdo i po těch dvou hodinách eště jako, jo... (...) a říká se, že po dvou hodinách by měl být člověk mrtvý. Ale třeba u někoho ne.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 19; 20). **Smrt je přirozenost života** „...*Jak říkám, nemám strach ze smrti. Přirozenost života.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 24). Když byl dotázán, co cítí, když se řekne *smrt*, řekl, že je to přechod někam jinam. U *umírání* nevěděl, co říct. **Necítí strach ze smrti vlastní ani druhých.** A necítil jej ani v minulosti. „*T: Neliší se... když pomyslíte obecně na strach ze smrti vlastní a na strach ze smrti druhých, nějak, pro vás... R: Mhm. Ne.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 25).

Spiritualita: Boží zákon, řád

Věřící: „*Já jsem věřící člověk, to znamená, že já věřím prostě, že existuje potom normální život.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 7). **Pravděpodobně existuje život potom.** „*Během to neprožíváte jako bych řekl... je to životní zkušenost, která prostě přijde z nenadání, no a... tak asi člověk trochu nahlíží jinak teďka na ten život, takže... prostě opravdu, smrti se nebojím, prostě přijde to... a... věřím tomu, že tam něco existuje nad náma. Že je.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 6). To, co se odehrálo, si vysvětluje následující: „...*věřím prostě, že existuje potom normální život. E.. v jiný dimenzi, (...) jako duchovní život, pravděpodobně je to možný, že tímto způsobem... (...) V nějakým prostoru. Ani ne v čase... Ale... Někde, že existuje život. Jste říkala život po životě, žejo, tak věřím tomu, že existuje. Že to není, že smrtí nekončí nic.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 7). **Boží řád.** Zmiňuje, že to pro něj znamená, že všechno má smysl a svůj důvod. Věří, že je v tom nějaký řád, ale nepřemýšlel nad důvodem, proč se to stalo. A že by to něco změnilo, také ne. Ale připouští, že je *možné*, že to má nějaký důvod. „...*myslím, že to je vyšší řád jakože... přeci nemůže být náhoda, že zrovna... vy, nebo já... jsme na světě tady. Jakože náhodně?... Já si myslím, že nad námi je něco víc, jakože... to mu dává ten řád...*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 21). Když jsme řešili, proč si myslí, že je ten řád, nebo co ten řád určuje, řekl, že protože je věřící, věří,

že to je *boží* řád. Nemyslí tedy, že to byla náhoda, ale to, *proč* a *jak*, neví. Vzniklo další tomu velmi podobné téma, které je přímo o tom, v *co* věří: **Věří v Boha, boží zákon, řád:** „*Věřím, že existuje Bůh. Nějakej boží zákon, nějakej boží řád, věřím tomu.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 26). Myslí si, že se nedá hmotně představit. Když se řekne *bůh*, cítí, že je to nejvyšší duchovno. Nedá se nějakým způsobem ohraničit, nebo nějak definovat. Neodpovídal by na to. Před zkušeností to měl srovnatelně.

Vztah k času tam někde: Tam se neměří

Čas neexistuje: Podle Františka se čas neměří, tam, potom. „...*takže já nevim, my to měříme nějakou časovou jednotkou, ale... Jak to tam potom funguje... Že čas neexistuje.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 8). Připouští, že chvíle se těžko pak měří, že pak se asi neměří čas tam, poté.

Prostě Stalo se to

Nezaobírání se hlubším smyslem: „...*Prostě stalo se to... a... (...)* u každého to reaguje jinak, a nemyslím si, že by to byl důvod jako... to bych... nepřemýšlel asi o tom...“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 9). „*Vnitřní svět jestli jsem vnímal... (zamyslí se) m-m, já jsem se takhle ne-to. T: A teďka? R: Stejný. Já jsem to... mě to nějak zásadně vůbec neovlivnilo toleto. Ten prožitek jsem měl, ale že by mě to vůbec nějak takhle ovlivnilo... ne.*“ (Rozhovor č. 4., příloha D této práce, str. 19). Hodnoty se také nezměnily. Má je pořád stejně jako před zážitkem.

(Přepis rozhovoru se nachází v přílohách této práce – příloha D této práce).

5.4.6 Společná analýza, témata

Některá témata z individuální analýzy musela být vzhledem k danému rozsahu práce odstraněna a začleněna až do společné analýzy, jen jako její esence. Další nevyčerpaná podtémata, která nedostala prostoru kvůli samému důvodu či jen slabé návaznosti na výzkumnou otázku, jsou barevně vyznačena v konkrétních prepisech rozhovorů mezi ostatními. Jako nejvíce převažující a zásadní pro většinu participantů se ve společné analýze ukázala tato témata:

1 Vjemy z prožitku

Každý z participantů při vlastním zážitku v jeho určité fázi vnímal něco zásadního a určujícího. Jako by tyto vjemy promlouvaly samy za sebe. Pro participanty byl prožitek

z jeho převažujícího hlediska krásný, nehledě na to, co se dělo před ním. A jak těžké jej bylo pro některé, ať už fyzicky anebo po psychické stránce, zpracovat poté. Participanti povětšinou popisovali nějaké místo či prostor, kde se objevili, a trávili zde, často slovy nepopsatelný, čas. Ohledně času například Natálie zmínila jeho zpomalení, a František zase, že na „tom místě“ vůbec *neexistuje*. A to ani *prostor*. Nešel definovat. Není tam realita. Nevnímal žádné hranice, bylo mu dobře. Ať už tedy šlo o všeprostopující světlo, šedou plán v neurčitěm prostoru, nebo letní louku se zvířaty, zážitky byly doslova mrazivě živoucí. Jediný, kdo se v tomto směru lehce vymykal, byla Natálie, která měla spíše pocitový stav, ne stav prostoru, ale též viděla světlo kolem sebe, a to fialové. Někteří participanti popisovali teplo. Všichni participanti se shodli, že se jednalo o vesměs blažený pocit. Například pocit bezpečí, tepla, a toho, že je vše v pořádku, jak popisovala Emanuela. Nic nechybělo, šlo o pocit štěstí. Též je nelehké takový prožitek srovnat s něčím, co můžeme zažít ve „skutečné realitě“. František by to například nesrovnával vůbec, Natálii se podobnost zážitku obtiskla ve snech, Emanuela tvrdí, že sen tam je intenzivnější než realita tady, Petra též v životě nezažila nic podobného zážitku a byl pro ni naprosto reálný. Dalším společným prvkem je chuť zůstat, nebo se vrátit zpátky. Petra uvedla, že se těší zpět. Emanuela, že chtěla zpátky – křičela poté, že chce žít, neznamenal to ale nic negativního o tom místě, kde byla naprostá pozitivita. František chtěl též zpět. Natálie měla chuť zůstat. Zajímavé též bylo zjištění, že se u některých objevil mezník podobný jistému rozhodnutí, zda zůstat nebo „žít“. Natálie se těžce rozhodovala. Dvě participantky, Petru a Emanuelu, přesvědčilo volání zpět ze strany členů své rodiny. Někteří slyšeli, že jim do prožitku vstupují hlasy z reality – Například Emanuela, která slyšela svou matku, jak ji volá zpět. Spojení s příbuznými měl například i František v trochu jiném smyslu, kdy jej zachraňoval jeho bratr, kterému již v minulosti zachránil život sám František. A též slyšel hlasy, když se začal navracet. U něj návrat přišel automaticky. Petra a Emanuela mluvily i o jakési mimosmyslové komunikaci. Petra zmínila mimosmyslovou komunikaci se synem, který ji volal zpět, Emanuela ve smyslu slyšení tzv. myšlenek zvířat. Někteří zmiňovali i nepříjemné tělesné pocity, které patřili chvíli před vjemy, nebo až po nich, když se tzv. vrátili do těla, tedy tzv. nemohoucnost. Natálie se ale například i přes vjemy pravděpodobně sama „tělesně“ zachraňovala. Participanti měli často problém nějaké vjemy, nebo pocity, přiblížit slovy. U všech jsem vnímala všeprostopující pozitivitu.

2 Přínos prožitku

To, co bylo na analýze neméně zajímavé, bylo všem společné téma s jádrem toho, co všem participantům zážitek přinesl, a to i v rámci toho, co změnil. U Emanuely, Natálie a Petry proměnil životní hodnoty. Františkovi přinesl osobní dar, který si nechal pro sebe. Všichni participanté mluvili o jakési změně pohledu na život a svět, nebo přímo smysl života – například Natálie. Emanuela věří, že se to muselo stát, aby si uvědomovala, *že je život o něčem jiném*, Petra se na život dívá s nadhledem a odstupem, František se na svět dívá *úplně jinak*. V analýze vnímám i společný faktor považování si života, a toho, že jsou na světě. Jakési *vychutnávání* a uvědomělé *prožívání*. Emanuele přinesl zážitek dokonce hledisko nových, řekněme *nadlidských* schopností, ve kterých ale pozoruje i nevýhody. U žen se objevila i esence *vztahu k sobě samé* – ať už jde o proměnu, stálost jeho pozitivní či negativní povahy, nebo nadhled, jde-li o „řešení povrchností“.

3 Zpracovávání prožitku, vyrovnávání se

Emanuela, Natálie, František i Petra mají společné jádro uvědomování si, že to bylo „těsně“, „o fous“ nebo že mohli zemřít. Při analýze rozhovoru s Petrou se tato povaha zážitku ale objevila ve vlastním tématu *Váha zážitku: Určil směr*. Všem participantům prožitek ještě stále, ať už ve větší nebo menší míře, vstupuje do života. Vypovídá to o jeho silné „schopnosti“ ovlivnit člověka a jeho prožívání života obecně. Někteří z respondentů si jej pro pozitivitu připomínají, jako Emanuela. Jiným se vrací například ve snech a je pro ně ještě těžší jej brát s humorem, jako je tom tak pro Natálii. Další cítí při povídání o něm rozrušení, jako Petra, a jinému se vrací zážitek do života bez potřeby jej oživovat nebo zahánět, jako Františkovi. Po probuzení se, ať už hned, či v lehčím průběhu času, respondentům objevily negativní pocity. U Emanuely šlo o nepochopení a naštvání a pocit, že se chce vrátit zpátky (což se ale napojuje i na pocity pozitivní). U Natálie šlo o strach namísto vděku, že přežila. Nyní to bere tak, jak to je. Petře se „tam“ v průběhu času začal též vkrádat strach, přestože po zážitku prostupovala jeho pozitivní síla. Nyní je pro participanty zážitek převážně pozitivem – jako pro Emanuela. František jej nemá potřebu oživovat ani zahánět, podobně jako Natálie, pro kterou je zážitek neutrální vzpomínkou a bere *to* tak, jak to je. Pro Petru zůstal zážitek velmi emočně intenzivním i po letech. Někteří participanté se chtěli vrátit zpátky, jako Emanuela a František. Někteří by pravděpodobně byli za to samé, ale při podmínce, že by je tu nedrželo pevné spojení s rodinou, jako Petra. Františkovi se toto téma otevřelo

v nadřazeném tématu *Vjemy z prožitku: Není času ani prostoru*. Natálie by si to nevybrala znovu.

4 Vysvětlování

Většina participantů si prožitek nějak vysvětluje, a to i jeho důvod. Petra například cítila varovné signály, které ji upozorňovaly na to, aby něco ve svém životě změnila, již před nehodou. Možná se to stalo pro to, aby dělala osvětu. Byl to dle ní sen, který měla prožít a vědět, že je tam lépe než tady. Mělo jí to naučit, že se nemusí bát smrti. Natálie nepřisuzuje vysvětlení zkušenosti osudu a nevysvětluje si zážitek jako trest. Vysvětluje si i vjemy, které během zážitku měla. Petra zase věří, že nic se neděje bez důvodu. To, co vnímala, si vysvětluje tak, že se duše odpoutá a vnímá energetické věci. Zážitek měla *prožít*, ale měla *přežít*. Ptala se, proč se jí to stalo. Kdo zde vystupoval z davu, byl František, v tématu *Prostě stalo se to*. Nezaobírá se hlubším smyslem. Ale zmiňuje, že to asi nějaký důvod mít bude, protože nic se neděje náhodou.

5 Vztah ke světu

Všichni participanté svou zkušenost s někým sdíleli. Emanuela dokonce na přednáškách pro obecnost. Natálie s nejbližšími, stejně jako František, i Petra s málem lidí. Emanuela si od zážitku vybírá kamarády a lidi kolem sebe řadí na *kamarád, přítel, známý*. Natálie se stala více ostražitou ke stejné věkové kategorii po zážitku a pozoruje například změnu v přizpůsobení se a zakotvení ve společnosti. Petra pozoruje změnu vztahů s okolím a větší pochopení pro druhé. František zůstal ve stejných společenstvích a vztazích.

6 Vztah k sobě

Jako zásadní téma, které se u participantů objevilo, je *Vztah k sobě*. To, co se stane ve vnějším světě, má očividně vliv na ten vnitřní. A to, co se stane ve světě „jiném“, či „snovém“, stejně tak, a možná jinou měrou. Emanuela změnila hodnocení sebe sama, nyní má svůj svět, zná svou hodnotu a změnilo se též uvědomování si sebe sama. Natálii do života přišly myšlenky. Má taky přetrvávající negativní vztah ke svému tělu a moc si nedůvěřuje. Na všem ale pracuje a je to lepší. Ze vzteku se vše překlápilo do sobeckého vnímání sama sebe. V analýze jsem ale nenašla ve zmíněné *sobeckosti* nějakou negativitu. Je to o tom, že si uvědomuje, že je dobře, že je. Sama sebe předtím a potom nesrovnávala. Petra například ztratila pocit vlastní důležitosti. Posunulo se to k pocitu být součástí něčeho vyššího. Proměnil se jí též pocit, že by měla život ve vlastních rukách – nemá

takový pocit. Nepřikládá již takovou důležitost vnější kráse, jak již bylo zmíněno, což se u Petry objevilo právě v tomto nadřazeném tématu. Pro Františka zas není náhodou, že tady každý člověk je, říká, že náhoda neexistuje. Zná sám sebe a je napojen na intuici.

7 Váha zážitku

Váha zážitku ukazuje u všech participantů, co pro ně sám znamenal, a též, jak s nimi vnitřně „pohnul“. Emanuela se „tam“ už těší. Svůj život před zážitkem nazývá minulý, což mluví o síle zážitku samo o sobě. Natálie považuje sdílení zážitku za největší stupeň důvěry. Zážitek byl pro ni přelomový, a ještě v ní žije. Vidí jistou propojenost tohoto zážitku s jinou událostí. Petra uvádí, že s léty přišlo jisté vnímání poselství zážitku. Nyní vidí jistý smysl, mělo se dostat informace, pomohlo to, určilo to více směr. Vidí v tom propojenost náhody – náhodné poskládání okolností vedlo k přežití, kdy šlo o desítky vteřin. Zesílil u ní pocit, že vše souvisí se vším. František to bere tak, že se to prostě stalo. Ale nemyslí si, že to byla náhoda. Možná to má nějaký důvod.

8 Vztah k žití

U všech participantů se objevilo společné zařazení do kategorie podtémat s názvem *Vztah k žití*. Považování si života, postoj k němu, atd., u participantů zesílilo nebo zůstalo podobné. Emanuela například mluví o „novém životě“ po zážitku, kdy život před zážitkem nazývá minulým, jak již bylo zmíněno. Změnilo se vnímání hloubky existence. Hledá skryté poselství. Dává si větší pozor. Změnil se smysl v podstatě života. Změnily se hodnoty spojené s ním. Je víc citlivá a víc si považuje toho všeho. Nyní ví, co dělat. Natálie si uvědomuje cennost života. Je ráda na světě a všude spatřuje spokojenost. Má sice pochybnosti, ale umí se ze života radovat. Životní postoje se nezměnily. Petra ale například vedla lehkomyšlný život, poté přišla krize, a změna vnímání smyslu vlastního života. Přešla k přijetí života ať je jakýkoliv a ať je, kde je, cítí kvalitu bytí. František zase mluví o co nejlepším prožívání života. Cítí taky, že si život nedal, tak si ho nemůže vzít. Nenastala zde nějaká velká změna, život vnímal jako hodnotný i předtím, i jej vnímá jako hodnotný nyní.

9 Vztah ke smrti

Vztah ke smrti je dalším společným prvkem u všech participantů. Emanuele například zmizel strach ze smrti, ale bojí se umírání. Má pocit, jako kdyby její otec obětoval život v její. Natálii se též proměnil strach ze smrti, z toho hlediska, že se jí bezprostředně po zkušenosti nespustily emoce vázány na to, že mohla zemřít, ale nyní

žije v aktuálním strachu, že se kdykoliv může něco stát. Nemůže říct, že by byla se smrtí smířená. Hlavně té blízkých. Vnímá taky pomíjivost života. Petře se vztah ke smrti také změnil, ale přesto hodně pláče, když někdo zemře, a to bez žalu a stesku. Smrt je dle ní další krok někam. Strach přišel, až když si to zracionalizovala. Nechtělo by se jí umírat proto, aby tu nenechala děti. František popisuje absenci strachu ze smrti. Vidí možnost ještě druhé zachránit, dle něj je smrt též přechodem někam jinam a *přirozeností života*. František necítí strach ze smrti vlastních, a *ani* druhých.

10 Spiritualita

Spiritualita je poslední, všem společný, prvek. Neshoduje se přesnými společnými minimy, ale souvisí spolu v tom, že každý participant v něco vkládá svou důvěru. V něco, co *přesahuje hmotný svět*. Emanuela například vnímá nějakou sílu seshora. Věří v sílu, ale Bůh to není. Věří v energii vesmíru a v anděly. Spirituální směřování Natálie je takové, že věří v posmrtné shledání. Věří v další svět, v duše, které nás pozorují a někam směřují. Vnímá propojenost v tom, že mohou přijít sem. Věří také v to, že se mohou vrátit a něco prožívat. Petra věří ve vyšší vědomí. Zázitek ji více utvrdil ve víře v přesah hmotného světa. Obklopuje se literaturou s tematikou blízkou přesahu hmotného světa. Velkou roli u ní hraje Ježíš Kristus. František tvrdí, že pravděpodobně existuje život potom. Je věřící. Věří v Boha, v boží zákon, řád.

Participantům se objevilo v jednotlivých analýzách k jednotlivým vystupujícím tématům mnoho dalšího, i podrobnějšího, ale bylo třeba vyzdvihnout to nejdůležitější, tedy nejspolečnější prvky. Nejpodrobnější prvky jsou zmíněny v každé z jednotlivých analýz.

5.4.7 Zodpovězení výzkumných otázek

Hlavní výzkumná otázka zněla: *Jak do života jedinců vstupují zážitky blízké smrti?*

Z výpovědí participantů se zkušeností blízké smrti se podařilo získat ucelený pohled na to, jak sami rozumí své zkušenosti. Též tomu, co je pro ně důležité ve vztahu k ní, že a jak jim do života vstupuje nyní. Také jakými tématy je tato skutečnost ovlivňována.

Z analýzy participantů vyplývá, že (1) zážitky blízké smrti vstupují do života jedinců rázem. Osoba po většinou nečeká, a to dost pochopitelně, že přijde do jejího života *něco takového*. A povědomí o tom, že zážitek *možná nepřišel jen tak pro nic za nic*, přichází často až zpětně. (2) Měli na mále. Většina lidí cítí a plně si uvědomuje, že v takové situaci opravdu mohli zemřít, a teď jim byl život tak „zvláště dán zpět“. Váží si toho. Možná to vnímají i jako šanci. (3) Skrze zážitek blízké smrti prostupuje fáze s *vjemy*, ať už se jedná o všeprostupující světlo, neurčité místo, též nepopsatelný čas, nebo dokonce mimosmyslovou komunikaci či pocit rozhodování, zda zůstat, nebo se vrátit „do těla“. Též jím prostupuje velmi silný, příjemný pocit jakési blaženosti. A to zdaleka není zmíněno všechno. Po návratu „zpět do těla“ se osoba chce často vrátit zpátky, nebo se zpět alespoň těší. *Vjemy* je osoba schopna velmi podrobně popsat, pro některé popis naopak najít ani nedokáže. Ke každé z osob přichází *vjemy* podobné svou obecností, ale jiné v konkrétnostech a v intenzitě.

(4) Zkušenost je velmi barvitá a silná – zážitek s sebou přináší velmi výrazné zpracování jak na úrovni emocionální, tak psychické i fyzické. A to, ať už se jedná o průběh před, při, či po *fázi s vjemy*, která, dle analýzy, lze říct i z pravidla, prostupuje zážitkem jako to nejvýraznější. Zážitek je co do jeho zpracování emočně silný i z hlediska jeho trvání a prostupování do života jedince. Někomu může přinést jen to pozitivní, a přesto zůstat vyvolávajícím emoce i po letech. Jinému může přinést trauma, přes které, přes jeho vnitřní zapamatovatelnou pozitivitu, je těžké se přenést.

(5) Výrazný přínos prožitku – dle výsledků analýzy je prožitek něčím, co člověka zásadně a pravděpodobně „obrátil na ruby“. Jedná se o obrat pozitivní. Prožitek často nasměruje osobu někam, kam, možná dle něčeho, co nazýváme intuice, zapadá, a patřila tam i před zážitkem, jen si to *tak nějak* neuvědomovala, či to *neviděla*. Osoba se na svět po takovém zážitku často dívá jinak, více si váží života a osob kolem sebe a vnímá často jiné hodnoty i kvalitu bytí. Pro osobu, která je v tomto výjimkou, a podobné hodnoty vnímala již před zážitkem, zůstávají takové hodnoty stejnými. Zážitek ale samozřejmě nenese odpověď na to, jak je to *správně*. Vyvstává mi zde otázka, zda prožitek sám to hodnotí, co je a není *správné*, spíše neodkazuje v zapomnění. Zážitek často pomůže přiblížit člověka buď k jiným lidem nebo společenstvím, naopak dál od těch, kteří už mu nepřinášejí například „to něco uvnitř“, a přiblížení k těm, kterým byl blízko i předtím, ale vztahy je možno s nimi prohloubit a více si vychutnávat čas strávený s nimi. Neznamená to, že se z člověka stane pravidlem „svatý“, i když to, trochu nadneseně, samozřejmě není

vyloučeno. Ale může se to objevovat i v tom, že si člověk po zážitku více uvědomuje, že udělal chybu, nebo něco bylo zbytečné, a snaží se to napravit a dobrému se přiblížit. Zážitek osoba většinou sdílí s nejbližšími nebo těmi, co to také zažili, případně má chuť šířit to dále do světa a nelitují toho, komu to řekli. Zpětně by sami sobě často sdělili něco zásadního, co jim změnilo hodnoty.

(6) Člověk vnímá smysl nebo význam zkušenosti, nebo jej alespoň cítí, i když jej třeba nedokáže popsat. Přisuzování smyslu zážitku, který prožil, může náležet čistě tomu, že věří, že nic se neděje náhodou a vše je nějakým způsobem propojené. (7) Život dostává skrze vzpomínku na zážitek jiný rozměr. Tento rozměr bych nazvala i jinou perspektivou, nebo *hlubším* úhlem pohledu. Tato připomínka navozuje často lehkost v podívání se na přítomný okamžik i na problémy na cestě životem, a selektivitou v tom, jak se na svět mohu a chci dívat, a ve kterém prostředí chci být, i jak se chci cítit v sobě, též co upřednostňovat. (8) Zážitek přináší změnu v zakotvení člověka v životě i v sobě samém, orientaci v sobě a ve světě, nebo nechává původní přístup stejným. Někteří dokonce vnímají, že světu mají přinést jakési poselství, které jim zkušenost přinesla. Někdo již byl napojen na sebe sama, zůstalo to tak i po zážitku, jiným zážitek přinesl právě větší napojení. Zážitek změní některé od základů. Osoba může například nerozumět jednání jiných lidí, a může mu pro teď připadat zbytečné, nebo ošklivé. Může se to objevit i ve větší sobeckosti, kdy osoba více myslí na sebe. Tato sobeckost se ale neobjevuje v té míře, že by byla tak sobecká, až je to nezdravé, protože člověk stále myslí na blaho druhých. Člověk nachází i důvod, proč je na světě zrovna on, a může si uvědomovat i svou výjimečnost – přitom ve velmi pokorné míře. Neznamená to, že se člověk cítí stoprocentně přijat sám sebou. Někteří se cítí málo sebevědomí. Tak to ovšem mohli mít i předtím.

(9) Širší přemýšlení nad hloubkou. Zážitek vstoupí člověku do života s něčím, co jej často přiblíží k hlubšímu uvažování o věcech a k soustředění se na hledání smyslu a jakéhosi vnitřního zaměření ve svůj střed. (10) Mizí strach ze smrti. Lidem, kterým vstoupil do života zážitek blízké smrti, při jeho vymizení odnese strach ze smrti – něčeho tak velkého, a nepredikovatelného. Jediné v čem může člověk vnímat rozdíl je *umírání*. Z toho může mít strach stále, protože se též nedá predikovat, jak to bude probíhat tentokrát. Smrti samotné se ale nebojí. Když jde o strach o druhé, je to jiné. Někteří zde dokonce mohou zůstat a rozhodnout se tu být právě kvůli tomu, aby neopustili nejbližší. Přesto v některých zůstává pocit, že i těm, co zemřeli, je tam někde lépe. (11) Spirituálně

– zážitek vstupuje do života jedinců i v tom smyslu, že jim přinese jistý pohled na spirituální oblast – přinese nebo upevní víru v něco. Zde je toto téma velmi kostrbaté, prožitek jedné osoby se může lišit od druhé tím, že v danou spirituální oblast věřila již před zážitkem. Tato víra se mohla zážitkem objevit, nebo ještě umocnit. (12) Vědomí o zážitcích může, ale nemusí ovlivnit prožívání člověka, pokud takový zážitek má sám. Někteří se s informací o zážitcích blízké smrti a jejich možném, často podobném průběhu, předtím nesetkali.

5.5 Diskuse

Práce byla rozdělena do dvou částí, a to teoretické a empirické. V teoretické práci jsem se snažila soustředit na zážitky blízké smrti obecně a na to, co v tomto postavení vůbec *zážitek blízké smrti* je, nebo kde právě stojí. Příspěvků k tomuto tématu v dalším bádání nebude, myslím, nikdy dost, a tak jsem se snažila přinést výsledky do hloubky prozkoumané, tak, jak by mě samotnou každý jednotlivec a jeho příběh zajímal. Tím navazuji na komentář k empirické části. Hlavní záměr práce byl zjistit a hloubkově prozkoumat subjektivní vstupování zážitku blízké smrti do života jedinců, kteří se někdy na pokraji života a smrti ocitli. Chtěla jsem též prohloubit již prozkoumaná zjištění o těchto prožitcích z hlediska hlubokého zkoumání samotných prožitků jednotlivců a zaměřit se konkrétně na jejich osobní prožívání.

Tematikou zážitků blízké smrti se zabýval Moody (1975), který popsal svědectví 150 osob s diagnostikou klinické smrti. Fenomény, které umírající v Moodyho zjištění (1991) retrospektivně uvádějí, lze rozdělit do následujících kategorií: Zaprvé *obtížnost až nemožnost popsání zážitku, zaslechnutí výroku konstatující smrt*, tedy vnímání léčebných zákroků, kdy jejich reálnost je možno ex post identifikovat z dokumentace nebo explorace zdravotního personálu, též *pocity míru a klidu*, které bývají nejčastěji popisovány jako harmonie, lehkost a blaho (Moody, 1991). Tyto aspekty jsme mohli objevit i v analýze této práce.

Poté *vnímání různých zvuků*, přičemž se střídají nepříjemné, ale i příjemné, ovšem nepříjemné převládají (Moody, 1991). Taková výraznost zvuků se u participantů tolik neobjevovala, i když Moody (1991) měl větší vzorek lidí, tudíž v tomto rozdílu může hrát roli výběrovost vzorku. Jeden participant vnímal absolutní ticho kolem. Moody (1991) pak popisuje *cestu tunelem*, tedy vtažení do tmavého úzkého prostoru (komín, soutěska,

roura), jindy třeba přechod mostu, louky a podobně, a dostávají se pocity padání, rotace, propadání se, též *opouštění vlastního těla* (anglicky *out of body experience*), kdy je umírající divákem, který pozoruje své tělo a má pocity lehkosti a odhmotnění, což je často také samostatně popisováno jako Lazarův syndrom. Takové fenomény respondenti v této práci popisovali též.

Lidé též popisují *setkání se dříve zemřelými přáteli, příbuznými*, kdy je jimi umírající očekáván a vnímá je jako své průvodce (Moody, 1991). S takovým fenoménem jsem se v analýze této práce nesešla. Příbuzní do zážitku vstupovali spíše zvenčí. *Fenomén světla*, 8. fenomén, poté patří k nejsilnějším zážitkům, kdy se umírající setkává s bílým světlem, s nímž je možno „telepaticky“ komunikovat (Moody, 1991). Něco jako světlo participanti v mém výzkumu sice popisovali, ale ve smyslu, že jím byli někteří obklopeni, ne, že by s ním komunikovali. Někteří ale popisovali komunikaci *mimosmyslovou*. Světlo spojovali s příjemností. Moody (1991) též zmiňuje 9. fenomén, při němž se jedná o *panoramatický přehled dosavadního života od dětství až po současnost*, což se u participantů mé práce neobjevilo. Moody (1991) také upozorňuje na *hranici nebo předěl*, kdy člověk vnímá bránu, plot, hranici, a tuší, že jejich překročení znamená nemožnost návratu, což se v analýze objevilo v podobném smyslu, jen ne přímo vizuálně, ale pocitově. Někteří participanti v mém výzkumu zmiňovali, že se mohli rozhodnout, a že toto rozhodnutí, zda zůstat nebo jít, bylo náročné. Pomohl tomu vždy jeden zásadní prvek zvenčí – možná popud myšlenky, nebo zaslechnutí volajícího člena rodiny, atd. Moody (1991) také zmiňuje samotný *návrat*, který se obvykle děje při stejné cestě, tedy pádem tunelem, bývá spojen s příkazem „vyšší moci“, a též tento konkrétní fenomén provází pocit stesku, a ve většině případů se člověk ovšem probere až ve vlastním těle, bez vzpomínek na návrat (Moody, 1991). V tom nacházím opět společný prvek, a to, že si přímo daný návrat někteří participanti nepamatují. Též se neliší steskem, a pokud je to myšleno ve stejném významu, někteří participanti se tzv. zlobili a chtěli na to „místo“ zpět. Příkaz vyšší moci jsem přímo nezaznamenala, ale že šlo o vyšší moc se u některých neliší.

Jako 12. fenomén se při zážitcích blízké smrti (NDE) z Moodyho výzkumu (1991), objevují *zábrany ve sdělování zážitku*, protože se osoba bojí, že bude považována za blázna, a také chybí slova a verbální možnosti k vyjádření obsahu zážitku. Na toto jsem u respondentů v mé práci narazila též – pokud jde o pocit nebo strach z toho, že by byl člověk považován za blázna. Někteří se v nuancích lehce při rozhovorech

kontrolovali, zda nezní jako blázni, též zmiňovali, že když prožitek sdíleli s jinými, někteří se na ně dívali jako na blázny. Někteří si chtěli nechat zážitek pro sebe a sdíleli jej jen, když se jich někdo ptal. Jiní ale mají potřebu tento zážitek sdílet do světa jako poselství jiným. Jako 13. fenomén se objevuje v Moodyho výzkumu (1991) *vliv zážitku na další život* (pocity vnitřního obohacení, sklon k přemýšlivosti, zájem o spiritualitu a filozofii, potřeba studovat a změna hodnotového schématu), což naprosto koreluje s mým zjištěním, a za poslední fenomén je považován *nový náhled na smrt*, kdy mizí strach ze smrti, jež bývá považována jako začátek jiné existence – ani v tomto se zjištění nijak neliší. Když se zaměříme na vnímání času, ačkoli lidé, který mají zážitek blízké smrti (NDE), popisují život v časových pojmech (lidský jazyk je časový a prostorový), téma *čas* nebylo prvkem jejich prožitku (Moody, 1991). V mém výzkumu téma *čas* zaznělo, ale v tom smyslu, že „na tom místě“ čas nebyl, nebo zde někteří nacházeli problém s časovým zařazením nebo určením časového úseku, ve kterém zážitek probíhal. Dá se tedy říct, že lze v tomto tématu také najít podobnost. Pokud je řeč o smyslových prožitcích, ve výpovědích je zdůrazňováno, že schopnosti vidět a slyšet byly dokonalejší (Moody, 1991), což se též rovná výsledkům z mého výzkumu. Někteří by to ale vůbec nesrovnávali.

Vzhledem k Moodyho rozdělení fenoménů (1991) jsem využila tohoto srovnání, protože se přímo svým shrnutím nabízelo. Určité výzkumné kroky učinili i jiní. Například Rossová (1997) uvedla, že někteří si po oživení nic nepamatují. To například neplatí pro výsledky mého výzkumu, protože si něco pamatoval každý respondent.

Kopel (2019) tvrdí, že pacienti, kteří měli zážitek blízké smrti, vykazují významnou proměnu svého duchovního a emocionálního života, přičemž mnozí z nich uvádějí obnovený smysl existence, existenciální uvědomění a mystické zážitky. Wollacott (2021) uvádí, že zážitky blízké smrti vedou k zásadní změně lidského chápání povahy vědomí a místa posvátna v jejich životě. Tato data s výsledky analýzy této práce též korelují.

5.5.1 Limity výzkumné práce

Limitů této práce pozoruji více. Pro téma, které jsem si zvolila, se ve mně otevřelo veliké množství otázek, které stále přibývaly a přirozeně se řadily do podoblastí. Na

základě obrovského množství otázek vzniklo ještě více výsledků. V tom spatřuji první limit své práce, protože skrze konverzaci s participanty vznikaly i otázky nové, přirozeně se objevující. Čekala mě tedy práce s konečným množstvím dat, které bylo velmi náročné směřovat ke stručnosti, protože se některá mohla stát jasnými jen při hlubším popisu a konkretizaci, též při porovnání s dalšími. Celý výzkum by si proto zasloužil mnohem více prostoru, aby se ukázal v celé své jedinečnosti. Konfrontovala jsem se s tím, co vybrat z analýzy jako důležité, protože jsem se snažila zaměřit na osobní zkušenost jednotlivců, a vnímat spíše to, co z ní vychází jako nejdůležitější hlavně pro ně. Snažila jsem se tedy propojit to, co připadá důležité mně, co považují za důležité participanti, a vše z toho vyzdvihnout a propojit v celek. Práci limitovala tedy širší otázek navázána na vybraný počet participantů, a výsledná data tudíž nebylo možné bez újmy ke kvalitním výsledkům zkrátit.

Limitem výzkumu může být i skutečnost, že jsem o zážitcích blízké smrti již četla, což mohlo ovlivnit mé zaměření na kladení otázek z hlediska předpojatosti pro výsledek odpovědi. Tím jsem mohla přijít o některý směr otázek a následných odpovědí na ně, pokud bych o těchto zážitcích a jejich zvláštní podobnosti neměla ponětí. Za další výzkum by například stálo téma vnímání vnější krásy na základě zkušenosti blízké smrti, na kterouž proměnu jsem narazila s jedním participantem a lehce i s jinými. Stálo by za něj z hlediska toho, jak lidé vnímají estetičnost, a jakou důležitost člověk po *zážitku* přikládá „povrchním věcem“, či starání se o sebe, protože mám z některých spirituálních směrů dojem, že občas vnější krásu vnímat „*nepsaně zakazují*“. Při kladení otázek jsem se sice snažila držet okružové struktury, ale nechala jsem vystupovat okruhy nové, spontánně, jak je rozhovor přinášel, naladěna na respondenta i sebe samu.

Teoretická práce přibližovala zážitky blízké smrti (NDE) obecně, jejich druhy, sdílené zážitky jiných, i neurobiologický pohled na ně. Empirická část a analýza s komentáři vyšla prvně na něco přes rozsah celé bakalářské práce. Práci jsem tedy musela zkracovat tak, aby se vešla do limitu. Mým vlastním limitem tedy bylo přílišné rozepisování a poté těžší schopnost vypreparovat to ne tolik podstatné, protože jsem za důležité považovala vše zjištěné. Je možné, že ve své ambiciózní touze zjistit z výzkumu co nejvíc jsem do práce vnesla další limit: na úkor toho, co chci zjistit, musela být témata v práci zestručněna, místo toho, abych například půlce témat dala prostor až v případné navazující diplomové práci. Tím pádem by se problém vyřešil, a vše by dostalo takový prostor, jaký si ve skutečnosti zasloužilo.

Dalším limitem mé práce mohlo být ovlivnění předchozími rozhovory. V konečné analýze jsem se proto snažila uzávorkovat svá přesvědčení, a naladit se na respondentovu výpověď jako samostatnou jednotku.

Protože participanti byli čtyři, dá se považovat za další limit práce skutečnost, že výsledky výzkumu automaticky nekorelují, bez dalšího prozkoumání, s obrovskou skupinou lidí, kteří za sebou mají zážitek blízké smrti také.

6 Závěr

Cílem práce bylo hloubkově prozkoumat, popsat a interpretovat prožívání lidí, kteří mají zážitek blízké smrti. To, jak do jejich života vstupuje. Vyzkoumat samotný prožitek a jejich zkušenost, ve snaze o porozumění „prožívání prožitku“ a tomu, jak sami rozumí své zkušenosti, též tomu, co je pro ně důležité ve vztahu ke svému zážitku a zda a jak jim do života vstupuje nyní, a také zjistit, jaká témata daný proces ovlivnily a ovlivňují. Z analýzy dat vyplynulo 12 nosných témat, která byla podrobně rozebrána jak individuálně, tak porovnána společně mezi sebou.

Problematikou v teoretické části je zaměření se na zážitky blízké smrti (NDE), které již byly zaznamenány, a na jevy, jež u nich byly zachyceny. Též na možné druhy těchto zážitků a na jejich prožívání. Taky na vysvětlení toho, co se při zážitcích často odehrává. Vychází z toho velmi důležité jádro věci, a to takové, že většinu vysvětlení těchto prožitků lze považovat za možné, ale subjektivní zkušenost osoby s podobným zážitkem mluví sama za sebe svým vlastním příběhem a prožitkem z ní.

V interpretativní analýze, která byla zaměřena na hluboké prozkoumání a rozšíření již zjištěného o subjektivním prožitku takových osob vyplývá, že (1) zážitky blízké smrti (NDE) vstupují do života jedinců rázem, (2) většina lidí cítí a plně si uvědomuje, že v takové situaci opravdu mohli zemřít, a teď jim byl život tak „zvláště dán zpět“, (3) skrze zážitek blízké smrti prostupuje fáze s *vjemy* podobnými svou obecností, ale jinými v konkrétnostech a v intenzitě, (4) zkušenost je velmi barvitá a silná, (5) zažít blízkou smrt a přežít ji nese výrazný přínos, (6) člověk vnímá smysl nebo význam zkušenosti, nebo jej alespoň cítí, i když jej třeba nedokáže popsat, (7) život dostává skrze vzpomínku na zážitek jiný rozměr, (8) zážitek přináší změnu v zakotvení člověka v životě i v sobě samém, orientaci v sobě a ve světě, nebo nechává původní přístup stejným, (9) zážitek vstoupí člověku do života s něčím, co jej často přiblíží k hlubšímu uvažování o věcech a k soustředění se na hledání smyslu a jakéhosi vnitřního zaměření ve svůj střed, (10) mizí strach ze smrti, (11) zážitek blízkosti smrti přináší jistý pohled na spirituální oblast – přinese nebo upevní víru v něco, (12) vědomí o zážitcích může, ale nemusí ovlivnit prožívání člověka.

Tyto konkrétnosti přínosu se vzájemně prolínají a ovlivňují. Samotným zážitkem často prostupuje nepřekonatelná pozitivita a obrovský kladný přínos. Též jím ale někdy prostoupí náročná zkušenost, která může být traumatická a člověk by ji znovu prožít

nechtěl. To, co osoba většinou prožít znovu chce, je prožitek z fáze vjemů, která nastává někde mezi dramatickým, pravděpodobným, a často ze začátku nepříjemným odcházením ze světa, a následným zpracováním události, jak po emoční, tak fyzické stránce. Zážitek s sebou nese pozitivní i negativní aspekty, přičemž pozitivita převažuje. Zážitek je tzv. *připomínkou života smrtí*.

6 Summary

The aim of the work was to explore in depth and describe and interpret the experiences of people who have a near-death experience. How it enters their lives. To explore the experience itself and their experience, in an attempt to understand the experience and how they themselves understand their experience, also what is important to them in relation to their experience and whether and how it enters their lives now, and also to find out what themes have influenced and are influencing the process.

An issue in the theoretical part is the focus on near-death experiences (NDEs) that have already been recorded and the phenomena that have been captured in them. It also focuses on the possible types of these experiences and how they are experienced. Also to explain what often happens during these experiences. There is a very important crux of the matter that emerges, and that is that most explanations of these experiences can be considered possible, but the subjective experience of the person having a similar experience speaks for itself with its own story and experience of it.

In an interpretive analysis that aimed to deeply explore and extend what has already been found about the subjective experience of such persons, it appears that (1) near-death experiences (NDEs) enter individuals' lives in an impactful way, (2) most people feel and fully realize that they really could have died in such a situation, and now their life was so , "strangely given back", (3) the near-death experience permeates the phase with perceptions similar in generality but different in specificity and intensity, (4) the experience is very colourful and powerful, (5) experiencing and surviving near-death brings significant benefits, (6) the person perceives the meaning or significance of the experience, or at least feels it, even though he or she may not be able to describe it, (7) life takes on a different dimension through the memory of the experience, (8) the experience brings about a change in one's grounding in life and in oneself, orientation in oneself and in the world, or leaves the original approach the same, (9) the experience enters one's life with something, that often brings him or her closer to thinking more deeply about things and to focusing on finding meaning and a kind of inner centeredness, (10) the fear of death disappears, (11) the near-death experience brings a certain insight into the spiritual realm - it brings or reinforces a belief in something, (12) awareness of the experience may or may not affect one's experience.

These specificities of benefit intersect and influence each other. The experience itself is often permeated by an overwhelming positivity and enormous positive benefit. But it is also sometimes permeated by a challenging experience that may be traumatic and that one would not want to relive. What the person usually wants to relive is the experience of the perception phase, which occurs somewhere between the dramatic, likely, and often initially unpleasant departure from the world, and the subsequent processing of the event, both emotionally and physically. The experience carries with it both positive and negative aspects, with positivity predominating. The experience is a so-called reminder of life through death.

Literatura:

- A. Newberg. (2002). *Why God Won't Go Away: Brain Science and the Biology of Belief*. Ballantine Books.
- Beauregard, M., & O'Leary, D. (2007). *The Spiritual Brain: A Neuroscientist's Case for the Existence of the Soul*. Doi: 10.1002/shi.364
- Blackmore S. J. (1982). *Beyond the body. An investigation of out-of-body experiences*. Heinemann.
- Blanke, O., Landis, T., Spinelli, L., & Seeck, M. (2004). Out-of-body experience and autoscopia of neurological origin. *Brain: a journal of neurology*. 127(Pt 2), 243–258. <https://doi.org/10.1093/brain/awh040>
- Brugger P. (2002) *Reflective mirrors: perspective taking in autoscopic phenomena*. *Cogn. Neuropsychiatry*. 7: 179-94
- Český rozhlas Radiožurnál. (2020, October 16). *František Koukolík: Mrtvý lidský mozek je něco jako mrtvé město* [Video]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=TcDNen5-RdI>
- Devinsky O, Feldmann E, Burrowes K, & Bromfield E. (1989) *Autoscopic phenomena with seizures*. *Arch Neurol*. 46: 1080-8.
- E. D. Kelly & E. W. Kelly. (2007). Unusual Experiences Near Death and Related Phenomena. In Kelly, E. F., Kelly, E. W., Crabtree, A., Gauld, A., Grosso, M., & Greyson, B. (Eds.), *Irreducible Mind: Toward a Psychology for the 21st Century* (s. 367–421). Rowman & Littlefield Publishers. <http://ci.nii.ac.jp/ncid/BB1755720X>
- G. M. Woerlee (2003). *Mortal Minds: A Biology of the Soul and the Dying Experience*. (1. vyd.) (De Tijdstroom).
- Green C. E. (1968) *Out-of-the-body experiences*. Proceedings of the Institute of Psychophysical Research. Institute of Psychophysical Research.
- Greyson, B. (2001). Posttraumatic stress symptoms following near-death experiences. *The American journal of orthopsychiatry*, 71(3), 368–373. <https://doi.org/10.1037/0002-9432.71.3.368>
- Greyson, B., & Bush, N. E. (1992). Distressing near-death experiences. *Psychiatry*, 55(1), 95–110. <https://doi.org/10.1080/00332747.1992.11024583>
- Cheek, D. B. (1959). Unconscious Perception of Meaningful Sounds during Surgical Anesthesia as Revealed under Hypnosis. *American Journal of Clinical Hypnosis*. 1(3), 101–113. <https://doi.org/10.1080/00029157.1959.10401774>
- Irwin H. J. (1985) *Flight of mind: a psychological study of the out-of-body experience*. Scarecrow Press.

- Jiráček, R., Holmerová I. & Borzová, C. (2009). *Demence a jiné poruchy paměti: komunikace a každodenní péče*. Grada.
- John, E. R., Prichep, L. S., Kox, W. J., Valdes-Sosa, P. A., Bosch-Bayard, J., Aubert, E. H., Tom, M., DiMichele, F., & Gugino, L. D. (2001). Invariant reversible QEEG effects of anesthetics. *Consciousness and Cognition*, 10(2), 165–183. <https://doi.org/10.1006/ccog.2001.0507>
- Josef Pčola. (2021). *Pád do nebe*. (1. vyd.) Repronis.
- Jung, C., G. (1994). *Duše moderního člověka*. (1. vyd.) Atlantis.
- Kopel J. (2019). Near-death experiences in medicine. *Proceedings (Baylor University Medical Center)*, 32(1), 163–164. <https://doi.org/10.1080/08998280.2018.1542478>
- Kostínková, K., & Čermák, I. (Eds.). (2013). *Kvalitativní analýza textů: čtyři přístupy*. MUNI.
- Kupka, M. (2008). Klinická smrt jakožto změněný stav vědomí. *E-psychologie (E-psychology)*, 2(3), 30–40. <http://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.2d3919c8-79c9-4cf0-a4b0-904fde9dc645>
- Laureys, S., Antoine, S., Boly, M., Elinx, S., Faymonville, M., Berré, J., Sadzot, B., Ferring, M., De Tiège, X., Van Bogaert, P., Hansen, I., Damas, P., Mavrouidakis, N., Lambermont, B., Del Fiore, G., Aerts, J., Degueldre, C., Phillips, C., Franck, G., . . . Maquet, P. (2004). Brain function in the vegetative state. In C. Machado & D. A. Shewmon (Eds.), *Advances in Experimental Medicine and Biology* 550 (s. 229–238). Kluwer/Plenum. https://doi.org/10.1007/978-0-306-48526-8_21
- Lempert, T., Bauer, M. & Schmidt, D. (1994) *Syncope and near-death experience*. *Lancet*. 344, pp. 829–830.
- Lieberman, M. B. (2013). Near-death experiences and ayahuasca-induced experiences—Two unique pathways to a phenomenologically similar state of consciousness. *Journal Of Transpersonal Psychology*, 45, 24-48. <https://www.questia.com/library/journal/1P3-3103468841/near-death-experiences-and-ayahuasca-induced-experiences>
- Lilly, J. (2000). *Vědec. Metafyzický životopis*. (1. vyd.) DharmaGaia.
- Moody, R. A. (1975). *Life After Life*. (1. vyd.) Mockingbird Books.
- Moody, R. A. (1991). *Život po životě*. Český Těšín: Odeon.

- Morse, M. L., Castillo, P., Venecia, D., Milstein, J. M., & Tyler, D. (1986). Childhood Near-Death experiences. *Archives of Pediatrics & Adolescent Medicine*, *140*(11), 1110-1114. <https://doi.org/10.1001/archpedi.1986.02140250036031>
- Peinkhofer, C., Dreier, J. P., & Kondziella, D. (2019). Semiology and Mechanisms of Near-Death Experiences. *Current neurology and neuroscience reports*, *19*(9), 62. <https://doi.org/10.1007/s11910-019-0983-2>
- Rossová, E., K. (1997). *O smrti a životě po ní*. (1. vyd.) Aquamarin.
- S. Blackmore. (1993) *Dying to Live: Science and the Near-Death Experience*. (1. vyd.) (Harper Collins).
- S. Grof & J. Halifax. (1977). *The Human Encounter with Death*. Dutton.
- Sabine Mehneová. (2014). *Zážitky blízké smrti*. (1. vyd.) Dialog.
- Sleutjes, A., Moreira-Almeida, A., & Greyson, B. (2014). Almost 40 years investigating near-death experiences: an overview of mainstream scientific journals. *The Journal of nervous and mental disease*, *202*(11), 833–836. <https://doi.org/10.1097/NMD.000000000000002>
- Smith, & Shinebourne. (2012). Interpretative Phenomenological Analysis. In H. Cooper, P. M. Camic, D. L. Long, A. T. Panter, D. Rindskopf & K. J. Sher (Eds.), *APA handbook of 70 research methods in psychology, Vol 2: Research designs: Quantitative, qualitative, neuropsychological, and biological* (pp. 73-82). Washington, DC, US: American Psychological Association. ISBN 1-4338-1005-0
- Smith, J. A. (2004). Reflecting on the development of interpretative phenomenological analysis and its contribution to qualitative research in psychology. *Qualitative Research in Psychology*, *1*, 39–54.
- Smith, J. A. (2011). Evaluating the contribution of interpretative phenomenological analysis. *Health Psychology Review*. *Health Psychology Review*, *5*(1), 9-27.
- Smith, J. A., Flowers, P., Larkin, M. (2009). *Interpretative phenomenological analysis: theory, method and research*. Sage Publications.
- Strassman, R. (2001). *DMT: The spirit molecule: A doctor's revolutionary research into the biology of near-death and mystical experiences*. Park Street Press.
- Trent-Von Haesler, N., & Beauregard, M. (2013). Near-death experiences in cardiac arrest: implications for the concept of non-local mind. *Archives of Clinical Psychiatry*, *40*(5), 197-202. <https://doi.org/10.1590/S0101-60832013000500005>
- van Lommel P. (2011). Near-death experiences: the experience of the self as real and not as an illusion. *Annals of the New York Academy of Sciences*, *1234*, 19–28. <https://doi.org/10.1111/j.1749-6632.2011.06080.x>
- Van Lommel, P. (2010). *Consciousness beyond life: The Science of the Near-Death Experience*. Harper Collins.

- van Lommel, Pim (2013). *Non-local Consciousness A Concept Based on Scientific Research on Near-Death Experiences During Cardiac Arrest*. *Journal of Consciousness Studies* 20 (1-2):1-2.
- Whinnery, J.E. & Whinnery, A.M. (1990) *Acceleration-induced loss of consciousness*, *Archives of Neurology*. 47, pp. 764–776.
- Wollacott, M., & Peyton, B. (2021). Verified account of near-death experience in a physician who survived cardiac arrest. *Explore (New York, N.Y.)*, 17(3), 213–219. <https://doi.org/10.1016/j.explore.2020.03.005>

Přílohy

Seznam příloh:

Bibliografické údaje

Příloha A: Přepis rozhovoru s analýzou, Emanuela

Příloha B: Přepis rozhovoru s analýzou, Natálie

Příloha C: Přepis rozhovoru s analýzou, Petra

Příloha D: Přepis rozhovoru s analýzou, František

Příloha E: Tabulka charakteristik respondentů

Příloha F: Podrobné oblasti výzkumných otázek

Příloha G: Výzkumníková reflexe před analýzou daného tématu

Příloha H: Jednotlivé tabulky hlavních témat a podtémat respondentů

Příloha CH: Informovaný souhlas

Bibliografické údaje

Jméno a příjmení autorky: Anežka Saicová

Studijní program: Psychologie

Název práce: Zážitky blízké smrti (NDE): Jak vstupují do života jedinců?

Vedoucí práce: Mgr. Jaroslav Jirman, PhD.

Rok dokončení práce: 2023

Počty znaků hlavního textu práce (včetně literatury, bez příloh)

Přímé citace: 41 648

Ostatní text: 136 244

Celkový počet znaků: 177 892

Počet titulů české literatury a pramenů: 9

Počet titulů zahraniční literatury a pramenů: 35

Názvy souborů

Text práce ve formátu PDF: BP_Saicová_Anežka_Zážitky blízké smrti (NDE)_Jak vstupují do života jedinců_2023_PVSPS

Text práce ve formátu DOC nebo DOCX: /

Další soubory: /

Celkový počet stran příloh: 220

Poznámka autorky k přílohám:

Každá z následujících příloh má své vlastní číslování pro lepší orientaci v textu i z hlediska odkazů v analýzách.

Příloha A: Přepis rozhovoru s analýzou, Emanuela

Přepis rozhovoru s analýzou k Bc. práci Zážitky blízké smrti, jak vstupují do života jedinců, s respondentkou 1, Emanuelou

Anežka Saicová

Tazatel (iniciály): A. S.

Datum rozhovoru: 31. 1. 2023

Stopáž rozhovoru: 2:41:44

Místo rozhovoru: Online

Číslo respondenta: 1

Emanuela, *Zpomal a kamarády si vybírej*

PRVOTNÍ POZNÁMKY	PŘEPIS ROZHOVORU	VZNIKAJÍCÍ PODTÉMATA	NADŘAZENÁ TÉMATA
	<p>I. Oblast výzkumných otázek: Zkušenost participanta</p> <p>T: Tak jo, tak já mám na tebe 1 otázku a to je oblast výzkumných otázek, zásadních, v tvé zkušenosti... takže 1. je, abys mi popsala, prosím, kdy a jak se to odehrálo, jako bys mi vyprávěla příběh. Jako bys mi prostě vyprávěla pohádku o tom jak se to stalo a co jsi prožívala.</p> <p>R: Jakože co mně se stalo jakoby ta nehoda a něco takle jo...? No tak... já ti to řeknu si jako datum ne? Nebo..</p> <p>T: Můžeš, jak chceš, cokoliv.</p> <p>R: Tak bylo to (datum) teďkon nevím jestli to je (datum) No to je jedno. (datum) asi. A vlastně jsme jeli s kamarádama v autě. Já nevím jestli to chceš slyšet úplně jako dopodrobna nebo...</p> <p>T: Uslyším to ráda, ale samozřejmě tak, jak je tobě příjemný. Takže jak chceš, případně tě zastavím. Nebo jako aby ti to bylo ještě komfortní, jo abys neříkala něco, co nechceš.</p> <p>R: Ale já jsem jakoby zvyklá, já dělám ty přednášky a, a každý o tom se mnou mluví a furt nějaký televize a furt nějaký noviny a rádia. Takže mě to je úplně jedno jakoby, já si z toho moc... jako... Já si moc věcí, jakoby z toho minulého života jako nepamatuju. A tu nehodu jako takovou, prostě si taky jakoby extra nepamatuju, ale budu ti vyprávět teda jak to bylo... No byli jsme s mym kamarádem jsme byli na obědě a pak jsme jako chtěli jít na kafe do vedlejšího města, který je vzdálený... 10km... A jeli jsme, tak jsme říkali no já nemám auto.. já neměla auto, on řidičák, říkám tyvole tak co, tak zavoláme někomu nějakému dalšímu kamarádovi, a jedinej náš společnej kamarád byla nějakej Gustav. A tak jako že mu teda zavoláme a to</p>		

	<p>a takže jakože přijel... A vlastně on řídil ten můj kamarád, kterej má 150 kilo, si sednul jako spolujezdec, a já jsem si sedla za spolujezdce na nejbezpečnější místo v autě a připásala jsem se, jenže ten pás nebyl jakoby že přes prsa, ale byl pouze jako přes boky. A ještě navíc nefungoval, jenže já jsem to nevěděla. No no a jeli jsme, jeli jsme vlastně těch 10km nebo těch 8km. Vlastně na tu, na tu kávu. Byl krásný jarní den. No a po 4 kilometrech vlastně od jeho místa, kde jsme... Jak jsme jeli, a jooo ještě promiň, když jsme se poutali, tak mu říkám, Gustave, to byl ten kámoš, připoutej se. Nikdy nevíš co se stane a on mi říká neblázni, já se v životě nepoutám. Já mu říkám, prosím tě, Gustave, připoutej se. Díky bohu jsem byla taková ta taková... Ta kámoška, kterou jako hodně ty kluci poslouchali, takže vlastně se připoutal díky bohu, protože kdyby se nepřipoutal, tak bysme všichni byli mrtvý, že jo. Protože 150 kilová váha v tom autě nic moc, no to je jedno. Takže se připoutal, jsme teda dál, čtyři kilometry a chytli jsme kolonu aut. A jdeme pomalu no a ten řidič, prostě byl hrozně egoistickéj, že jo tady se nebudu tahat a tohleto. No a začal předjíždět tu kolonu aut. Jenže ona tam byla devadesátka a on to předjížděl docela dost rychle. Ve 160. No z té kolony aut, když jsme přijížděli, tak vlastně odbočovalo doleva auto. K hotelu. Jenže ono nás nemohlo vidět, tak jsme jeli rychle, nabořil do nás, my jsme dostali hodiny, začali jsme se točit, teď, jeli jsme vzduchem, skončili jsme ve škarpě zadkem. Se mnou se zaklopily sedačky. Já jsem podletěla pás a vylítla jsem ven. V tu chvíli vlastně jsem měla už poškozenou frakturu lebky prostě otevřenou, že jo. Samozřejmě. Pohmožděniny, tohleto všechno, no oni co</p>	<p>„Minulý život“</p> <ul style="list-style-type: none"> - Je zajímavé, že hned na začátku život před tím nazývá minulým. 	<p>ZPRACOVÁVÁNÍ ZÁŽITKU, VYROVNÁVÁNÍ SE</p>
--	---	--	---

<p>„Já jenom vím, že jsem měla sen. Jakoby třeba pak se o tom budem bavit, jakoby, že jsem to opravdu vnímala všechno jo, a, a... když jsem se pak fyzicky probudila a jakoby jsem... se probrala do toho normálu, tak jsem říkala, sakra co tady dělám. Já tady nechci být, jako já chci zpátky jo, protože vím, že tam na tý druhý straně, nebo jak to mám říct, tak tam mě nic</p>	<p>jinýho co je jako nenapadlo, prostě jako mě najít po 3 minutách mě našli kde jsem, protože já jsem byla úplně někde jinde, že jo než oni, oni zůstali v autě, nestalo se jim nic jenom nějaký prostě pohmožděniny, nebo tak. No a vzali mě. Čapli mě, odnesli mě vlastně k autu, postavili mě vo auto a čekali jsme na záchranku. No a přijela záchranka snad 4km a vlastně sestřička nebo lékař řekl, že mě nedokážou pomoci, že musíme teda do fakultní nemocnice letecky. No a v té chvíli, vlastně to asi jako bych řekla, začalo, vlastně boj o ten život.</p> <p>T: Ještě se zeptám, to jsi byla schopná stát, když jsi vyletěla z auta jak oni tě.. ty jsi, jak si to, pamatuješ si, že prostě...?</p> <p>R: Já to mám z vyprávění. Já vůbec nevím, já, prej jsem jakoby se něco snažila říct. Ale já vůbec hele Anežko, já vůbec nevím, já si to vlastně, já si to nepamatuju. Já si pamatuju poslední okamžik vlastně přes tou nehodu, že při jedné části prostě té cesty je benzínka a on tam jakoby jednou riskoval špatně a to si pamatuju takovej ten takovej ten pocit jakože nesmíš. A pak už nevím. No a pak už jenom, že jsem se prostě jakoby to fyzicky... že jsem se probudila v té nemocnici, že jo. Kromě těch snů a toleto to, o čem si budem povídat, ale jinak vlastně já si jakoby nepamatuju žádnou bolest nic si nepamatuju, jakoby nevnímala jsem žádnou bolest, vůbec nevím, že mě oživovali prostě nebo mě nějak operovali, nebo mě dělali vlastně tady mám tracheostomii. Že jo potom, jak jsem byla vlastně v tom kómatu, nic já vůbec nic nevím. To je prostě štěstí, že vlastně ten mozek a to tělo je naprosto prostě nadpřirozený, nadpozemsky přirozený, že prostě si to nepamatuju, že okamžitě vypíná zřejmě, nějaký ty hormony tam fungujou prostě a...</p>		
---	---	--	--

<p>nebolelo. Já jsem se tam cítila zdravě jako já jsem tam byla šťastná, byla jsem tam veselá, měla jsem tam všechno, (pozn. autora - není rozumět jedno slovo) neměla jsem žízeň, neměla jsem hlad, nic mi nechybělo, byla tam láska, bylo tam štěstí, všechno jo, takže prostě to, že jsem se musela probudit, na jednu stranu jsem byla prostě jakoby našťvaná... že musím jít zpátky, jo.“</p>	<p>Ono ti to... Asi zavalí ten mozek to, že si to nepamatuješ a nevnímáš tu bolest nebo já nevím jako jak to mám vnímat, ale asi jo...</p> <p>T: Jo ty lidi popisují no že nevědí z té fáze nic. Před těma snama vlastně, že jo před tím zážitkem samotným.</p> <p>R: Tak.</p> <p>T: No takže do té doby nic, takže tohleto co jsme vyprávěla víš žejo předem a pak z toho vyprávění teda.</p> <p>R: Tak... Tak... Vlastně tohleto vlastně pak jsem tam měla nějaký ty-ty sny a jakoby to vnímání v tom kómatu. A to... k tomu bych se pak možná vrátila, ale jako... Víš co tam není... Vlastně. Nic jakoby důležitýho, že bych třeba jakoby cítila bolest, já si to vůbec nepamatuju. Já jenom vím, že jsem měla sen. Jakoby třeba pak se o tom budem bavit, jakoby, že jsem to opravdu vnímala všechno jo, a, a... když jsem se pak fyzicky probudila a jakoby jsem... se probírala do toho normálu, tak jsem říkala, sakra co tady dělám. Já tady nechci bejt, jako já chci zpátky jo, protože vim, že tam na té druhý straně, nebo jak to mám říct, tak tam mě nic nebolelo. Já jsem se tam cítila zdravě jako já jsem tam byla šťastná, byla jsem tam veselá, měla jsem tam všechno, (pozn. autora - není rozumět jedno slovo) neměla jsem žízeň, neměla jsem hlad, nic mi nechybělo, byla tam láska, bylo tam štěstí, všechno jo, takže prostě to, že jsem se musela probudit, na jednu stranu jsem byla prostě jakoby našťvaná. Že musím jít zpátky, jo.</p> <p>T: Je pro mě bude těžký se ohledně toho rozhovoru nedojímat, protože mi to, co říkáš, přijde tak krásný a to je... jako no já už mám husinu teď, tak ti za to děkuju, to je moc hezký, jak o tom vyprávíš. A já doufám, že se tady nerozbrečím, tak...</p>		
--	--	--	--

	<p>R: No uvidíme (smích).</p> <p>T: Tak jen tak to pro odlehčení no. (smích) Já jsem se tě vlastně, už jsme se k tomu dostaly, jo, já ti budu klást ty otázky a případně pokud už jsem ti v jistým směru položila, nebo si mi na ní viz tím směru odpověděla, tak jí klidně můžem přeskočit, nebo kdybys chtěla k ní něco dodat, tak... 2. otázka je, jestli si pamatuješ, že si danou zkušenost nějak prožívala. A pokud ano, tak jak? Ale to už jsi mi vyprávěla. Ty jsi mluvila o tom, že jsi cítila to zaleknutí předtím, že jo že jako nejedí tam nezahýbej aj.</p> <p>R: Přesně tak, víš co, já jsem jako ty, ty vodorovný indicie jako před tou nehodou... Když to беру takhle zpětně po těch 12 letech, tak prostě něco... Mně říkalo, jako zastav se děláš něco špatně. Jenže v té chvíli si to prostě ten člověk jako neuvědomíš, jako smrtelník si to neuvědomíš, ale potom, když se k tomu vracíš jakoby po nějakých letech zpátky, tak si to začínáš uvědomovat aha tyjo, tady to se mi nedařilo tady tou cestou jsem prostě neměla jít, jo, prostě, že mi to nenapadlo, že jsem prostě.. i přesto že jsem prostě jako... nemohla nebo prostě, že mi to nebylo úplně přáno, tak jsem prostě to přesně udělala i přesto, a neměla jsem to dělat, protože se stalo jo, že prostě jsou takový jakoby varovný signály, nebo jak to mám říct...? Prostě, ale to ti řekne určitě spousta lidí se, kterýma budeš dělat rozhovor, (smíšek) jako určitě. Že prostě tohle jako tadyto jsem přesně neměla dělat jo, nebo že jsem si to neuvědomila prostě nebo neuvědomila, že jo... nebo tak, protože jsou takový různý jako indicie... Z nějakého toho.. budu říkat z jiného světa nebo z takového z takového toho jiného života, nebo... Jak to mám říct, podvědomí, nebo</p>	<p><i>Před vjemy si nepamatuje nic (znalost okolností jen z vyprávění)</i></p> <p>- <i>Nepamatuje si bolest. Jen ten „sen“.</i></p> <p><i>Chtít zpátky</i></p>	<p>VJEMY Z PROŽITKU: NIC NECHYBÍ</p>
--	--	--	---

<p>„Protože jsou takový různý jako indicie... Z nějakýho toho... budu říkat z jinýho světa nebo z takovýho z takovýho toho jinýho života, nebo... Jak to mám říct, podvědomí, nebo prostě okolnosti, nebo něco takovýho... práce, kamarádi, rodina,</p>	<p>prostě okolnosti, nebo něco takovýho... práce, kamarádi, rodina, zdraví jo, přítel, partneři, prostě škola, jo, cokoliv prostě nebo nějaký zdraví, jo kolikrát třeba taky ses poslední se kterýma jsem jako promlouvala, nebo se bavím co prožili něco podobnýho co já, tak měli taky takový indicie, jakože: malý jako zlomeninky víš nebo prostě často byli nemocní, a to byly takový ty zas... takový ty signály z toho osudu, nebo jak to mám říct.. a jakože zastav se, děláš něco špatně, takový ty varovný ty, dělej to líp, nebo dělej to jinak, vydej se jinou cestou. Takže opravdu takovýhle lidi..jakoby takovýhle věci fakt existují, jenže.... Mně přijde, že ty lidi to nedokážou tak dobře vnímat. A nedokážu prostě to zaregistrovat, aby to mohli změnit... až zpětně, až když se něco stane. Až když se něco, s prominutím, posere. Takže asi tak.</p> <p>T: No a dokázala bys říct, jestli existuje nějaká cesta nějaké vodítko k tomuto rozpoznat v tu chvíli? Nebo si myslíš, že to tak lidi prostě cejtí, ale vlastně až zpětně si řeknou, jo, to byl ten pocit?</p> <p>R: Hele, to asi, si myslím, že jako zpětně, já neznám nikoho, kdo by to dokázal.... Kdo by to dokázal jakoby vnímat momentálně jakoby realisticky v tom čase, paralelně víš, že až zpětně. Že třeba vím, že jako moje kamarádka jenom takhle rychle ti řeknou, že třeba jela sama na dálnici v autě jela někam a dostala aquaplaning prostě a málem se vybouralo. Jela sama naštěstí, nic se nestalo a říkám, hele uvědom si, že to jsou malý věci, prostě, něco děláš špatně, seber se, a změň to, díky bohu mě poslechla, a nic se nestalo, jo protože to jsou takový jakoby, já nevím jak to mám nazvat, prostě, střípky jakoby toho co dělali špatně, jo nebo... nevím jak to mám</p>		
---	---	--	--

<p>zdraví jo, přítel, partneři, prostě škola, jo, cokoliv prostě nebo nějaký zdraví, jo kolikrát třeba taky ses poslední se kterýma jsem jako promlouvala, nebo se bavím co prožili něco podobného co já, tak měli taky takový indicie, jakože: malý jako zlomeninky viš nebo prostě často byli nemocní, a to byly takový ty zas... takový ty signály z toho osudu, nebo jak to mám říct.. a jakože zastav se, děláš něco špatně, takový ty varovný ty, dělej to líp, nebo dělej to jinak, vydej se jinou cestou. Takže opravdu takovýhle lidi..jakoby takovýhle věci fakt existují, jenže.... Mně přijde, že ty lidi to nedokážou tak dobře vnímat. A nedokážu prostě to zaregistrovat, aby to mohli změnit... až zpětně, až když se něco stane. Až když</p>	<p>říct, ale neznám opravdu nikoho, kdo by to dokázal rozeznat včas, prostě se to musí stát.</p> <p>T: Takže to můžou bejt i nějaký větší situace, jak jsi popisovala s tou kamarádkou mě, co se málem stane a já vím, že ježišmarja teď jsem... jo jo jo... a že i tohle jsou teda ty varovný signály, myslíš?</p> <p>R: Tak varovný signály třeba já nevim jednak onemocnění jo, nebo... prostě v práci se něco stane jo, nebo na tebe... Na někoho něco spadne, nebo prostě, když málem byla nehoda nebo něco takovýho, nebo se někomu něco stalo. To jsou takový ty opravdu varovný signály. Že ti něco... ze shora, nebo myslim něco, jak je ten osud ti říká zastav se, stopka. A ten člověk si to v tu chvíli neuvědomí. V tu chvíli to prostě bereš jako součást té cesty a nebereš to vlastně jakoby tu stopku, nebo to varování prostě pozor, náledí jo, nebo jak to mám říct...</p> <p>T: A když sis...</p> <p>R: Ono se to hrozně špatně, vysvětluje, viš, jako někomu, kdo neprožil.</p> <p>T: Já myslím, žes to vysvětlila moc dobře. Nebo jako častokrát jsem o tomhle slyšela a... i jako to mě právě zajímá, jestli si k tomuhle došla po prožitku, nebo jsi to vnímala už před.</p> <p>R: Ne určitě po prožitku, po prožitku, protože pak jakoby si to. Nad tím přemejšlíš, vlastně, co předcházelo, tý nehodě, začneš si vzpomínat, co všechno si dělala nebo nedělala, nebo jak co bylo, nebo nebylo. Jak z vyprávění, samozřejmě, a pak si řekneš, no jo, ty jo, jenže voni, že jsem si to já kráva, s prominutím prostě neuvědomila. Jo, že jsem, prostě se nezarazila včas jo, protože prostě to jsou takovýhle tyhle ty, malý věci. Ale to si nemyslím, že to je jenom jakoby kvůli nějakým tady těm jakoby větším nehodám.</p>	
---	---	--

<p>se něco, s prominutím, posere. Takže asi tak.“</p> <p>„jednak onemocnět jo, nebo... prostě v práci se něco stane jo, nebo na tebe... Na nikoho něco spadne, nebo prostě, když málem byla nehoda nebo něco takovýho, nebo se někomu něco stalo. To jsou takový ty opravdu varovný signály. Že ti něco... ze shora, nebo myslím něco, jak je ten osud ti říká zastav se, stopka. A ten člověk si to v tu chvíli neuvědomí. V tu chvíli to prostě bereš jako součást té cesty a nebereš to vlastně jakoby tu stopku, nebo to varování prostě pozor, náleď jo, nebo jak to mám říct...“</p> <p>„Ale to si nemyslím, že to je jenom jakoby kvůli nějakým tady těm jakoby větším nehodám. Ale komplexně, že to je prostě takovej ten</p>	<p>Ale komplexně, že to je prostě takovej ten život no, že prostě si musíš říct, hele, ty jo nějaký tady varovný signály, asi něco dělám špatně prostě, měla bych se zarazit a měla bych jít někam jinam...</p> <p>T: A co si myslíš, že za tím stojí za těma... varovnýma signálama, nebo stojí za tím něco pro tebe?</p> <p>R: Pro mě... já vůbec, jako třeba já věřím jako na anděly po té zkušenosti. A stále jako se mi to docela... ověřuje, že opravdu ty andělové, že ty anděly mám okolo sebe, ale tady to si myslím, že to bude nějaká síla prostě nechci říct jako Bůh. Jo já nechci říct, že nevěřím v Boha. Věřím prostě v něco, ale Bůh to není. Prostě není to panenka Marie, není to Ježíš, není to Buddha, ani prostě Alláh, já nevím co všechno, takový ty zhmotněný prostě postavičky. Prostě co si ty lidi vymysleli, ale spíš taková ta síla něco jako vesmír. Nebo nevím jak to mám říct úplně, sama jsem ani o tom nepřemýšlela, jako co by to mohlo jako konkrétně být, ale myslím si, že to je opravdu něco jako seshora. Něco tam je, ale nedokážu ti říct prostě, co to je, to asi nikdo (smíšek).</p> <p>I. Oblast výzkumných otázek: Zkušenost účastníka</p> <p>T: Mhm. Děkuji. Teďka bych se zaměřila už na tu danou zkušenost, kvůli který vlastně tady jsme, ale i kvůli tomu, co si teďka říkala, to je pro mě moc hodnotný. Jestli bys mi teda mohla popsat, jak se odehrála sama ta zkušenost teda, to, co si pamatuješ, to, co si pamatuješ z toho... Kdy jsi byla blízko té smrti.</p> <p>R: Jasně. Hele to je úplně... Bylo to vlastně tak, že jako jako časově... Časově prostě to nedokážu úplně charakterizovat, jo, protože</p>	<p>Varovné indicie/signály před nehodou</p> <ul style="list-style-type: none"> - Znamenají Zastav se, děláš něco špatně. Smrtelník si to neuvědomí, ale po letech si to uvědomovat začíná. Neměl tudy jít, že mě to nenapadlo... <p>- Zmiňuje příběh/situaci kamarádky, které se málem něco stalo na dálnici. Upozornila ji, že něco dělá špatně, ať to změní, a díky bohu se jí nic víc nestalo, poslechla ji.</p> <p>- Střípky toho, co dělali špatně</p> <p>- Nezná nikoho, kdo by to dokázal rozeznat včas – prostě se to musí stát. Zmiňuje tedy zároveň nějakou nevyvratitelnou věc, ale cítím z toho možnost změny – osoba si to asi může uvědomit.</p>	<p>VYSVĚTLOVÁNÍ PROŽITKU</p>
---	--	---	-------------------------------------

<p>život no, že prostě se musíš říct, hele, ty jo nějaký tady varovný signály, asi teda něco dělám špatně prostě, měla bych zarazit a měla bych jít někam jinam...“</p>	<p>může to být... Jako pro sebe, jako pro osobu, jako pro pacienta, nebo prostě ten člověk, kterej to prožívá, to může být třeba jako hrozně dlouhá doba. Pro tebe jako pro tu můžu být třeba rok jo nebo co... Ale může to být třeba mžik okamžiku. Jo, prostě může to být mžik sekund, že prostě a.... Nikdo nikdo neví prostě jak to je dlouhý, nebo jak dlouho jsem to prožívala nebo tak, ale vnímala jsem to tak, že. To bylo docela dlouhý a bylo to hrozně krásný. Prostě já.. já, opravdu jsem od té doby, co jsem to prožila, tak se prostě nebojím smrti, vůbec. Já jsem se prostě jako srovnala s tím... Že tam je krásně. Že tě tam nic nebolí, že se tam mají všichni rádi. Já jsem byla na takový louce, já mám prostě ráda zvířata, to jsi sama viděla, jo a mám ráda zvířata, takže jsem byla takový louce, bylo to v létě létě byla tam zelená tráva a byly tam stromy, ptáci, slunečno, prostě krásný, a byla tam spousta zvířat, ale byly to zvířata, který by se normálně, v normálním světě by se jakoby třeba sežrali. Nebo by se napadali, nebo tak, třeba že tam byli lvi. Prostě s antilopami spolu jakoby normálně pásli, víš, nebo tam prostě tak a to. A já jsem tam procházela. No, bylo tam krásně, bylo tam teplo. Nic mě nebolelo prostě a měla jsem takový ten pocit, jako že jsem bezpečí. Takový to teplo že prostě někdo nebo něco prostě tě jakoby zahřívá. Prostě, že to je všechno v pořádku, že se nic neděje, že to bude všechno v cajku, nikdo se tam nepral, nebyla tam zloba, nikdo se tam nehádal. Nehašteřil, prostě neřval na sebe nic a bylo to nádherný. Nic mi nechybělo, já jsem byla strašně šťastná, no. Po nějaký ty době... Já nevím ty jo jak to... Já jsem ani potom někdy jako tak nějak jako nepřemýšlela, jo, třeba to může být. Hodina, dvě... najednou jako... Se</p>	<p>Andělé - Má ověřeno, že má okolo sebe anděly Věří v nějakou sílu, ale Bůh to není - Není to panenka Marie, Ježíš, Buddha, Alláh. „Prostě jako vesmír“ - Je to něco seshora. Něco tam je. Nedokáže říct, co to je.</p>	
<p>„...jo, protože může to být... Jako pro sebe, jako pro osobu, jako pro pacienta, nebo prostě ten člověk, kterej to prožívá, to může být třeba jako hrozně dlouhá doba. Pro tebe jako pro tu můžu být třeba rok jo nebo co... Ale může to být třeba mžik okamžiku. Jo, prostě může to být mžik sekund, že prostě a.... Nikdo nikdo neví prostě jak to je dlouhý, nebo jak dlouho jsem to</p>			

<p>prožívala nebo tak, ale vnímala jsem to tak, že. To bylo docela dlouhý a bylo to hrozně krásný.“</p> <p>„Se jak jak kdybys šla a najednou jsi viděla takhle obrovský ruce zezadu, který tě táhnou prostě jakoby zpátky a ty jakože nechceš, jakože prostě tam chceš být. Že by ses tam chtěla vrátit, že by sis tam chtěla vrátit takovou tu sílu, jakoby si tam vynaložila a najednou tě odtáhnou takovou</p>	<p>jak jak kdybys šla a najednou jsi viděla takhle obrovský ruce zezadu, který tě táhnou prostě jakoby zpátky a ty jakože nechceš, jakože prostě tam chceš být. Že by ses tam chtěla vrátit, že by sis tam chtěla vrátit takovou tu sílu, jakoby si tam vynaložila, a najednou tě odtáhnou takovou jakoby takovou chodbou hnusnou. Jako takovým... tunelem, takovým tmavým hnusem nějakým... A jako najednou jsem se probudila a byla jsem v tom pokoji. A... A byla jsem strašně s prominutím nasraná, že tam nejsem, že prostě musím být jako zpátky, jako proč tu jsem jako proč? Mně tam bylo dobře, jako proč? A teďkon jako ses probudila a teďkon... jsi koukala všude a nemohla si nic. Já jsem nemohla nic dělat, že jsem měla to tracho. Nemohla jsem se hýbat, nemohla jsem mluvit, nemohla jsem komunikovat, nemohla jsem nic, nemohla jsem chodit a teďkon jako co? Jak se máš dorozumět? Jo a teďkon jako si začala žít takový ten nověj život, já tomu říkám nověj život. S tím, že sis vlastně musela poprat s tím, co máš, musíš vařit z vody. A vzpomínala jsi na to, jak bylo tam. To bylo krásný, prostě a... Já mám takový útržky, prostě i hlasy, který tam byly, prostě že... Nic jako ve filmu, takový.... Jak jsem byla na tý louce, tak jsem třeba slyšela jako hlas třeba z tý nemocnice, ale jako nějak mi to nedocházelo. Víš, jako nespojovala jsem si to, že by to tak mohlo být. Ale bylo to tak, protože já jsem měla nějaký film. Tu louku, a najednou jsem pozadí slyšela prostě tyhle ty hlasy a jakoby no tak jí dáme tohle. A no prostě úplně... Nevím jako nejsem blázen jo, mám vysoký IQ (směje se), nejsem blázen, ale bohužel je to tak.</p> <p>T: No a v jakým mezníku reálnosti jsi to vnímala? Jako dalo by se to přirovnat k</p>	<p>Nelze časově charakterizovat</p> <p>Prožitek byl dlouhý</p> <p>Z hlediska vnímání participantky</p> <p>Prožitek byl krásný</p> <p>- Od doby prožitku, zmizel strach ze smrti.</p>	<p>VZTAH KE SMRTI</p>
---	---	--	------------------------------

<p>jakoby takovou chodbou hnusnou. Jako takovým... tunelem, takovým tmavým hnusem nějakým... A jako najednou jsem se probudila a byla jsem v tom pokoji. (...)A byla jsem strašně s prominutím nasraná, že tam nejsem, že prostě musím být jako zpátky, jako proč tu jsem jako proč? Mně tam bylo dobře, jako proč?“</p> <p>„A teďkon jako ses probudila a teďkon... jsi koukala všude a nemohla si nic...“</p>	<p>něčemu, co cejtíš teďka, když třeba kouříš? Když vsakuješ ten kouř, tak jestli to bylo jako stejně... srovnatelný?</p> <p>R: Přesně, přesně. Ano, úplně to bylo autentický, opravdu prostě, jak kdybych tam byla. Cítila jsem úplně všechno, prostě opravdu teplo... Já jsem tam běhala po tý louce, já jsem prostě mohla normálně běhat. Když jsem chtěla, tak jsem se rozeběhla. Když jsem chtěla, tak jsem si tam prostě mohla jakoby co ***** to natrhat něco jo nebo pohladit ty zvířata. Neměla jsem problém, já jsem tam byla naprosto spokojená. No já nevím jako jestli to... No úplně se, nebo jestli to byl ráj nebo... Jestli to byl druhý břeh, já... Nebavila jsem se s tolika lidma, abych to jakoby takhle zkoumala, ale prostě jenom ti říkám, jak jsem to vnímala. Já prostě třeba každej to vnímá jinak. Jo, když má někdo rád třeba železnici, no tak tam má prostě železnici, že jo. A je tam vlastně jako malej kluk a... Já jsem taková, že mám ráda tu přírodu, tak jsem to prostě asi tam měla svou přírodu. Jo, nevím.</p>	<p>Zrakové vjemy: Letní louka a spousta zvířat</p> <ul style="list-style-type: none"> - <i>Participantka vnímala louku, zelenou trávu, stromy, ptáky, sluníčko, spousta zvířat – které by se v normálním světě vzájemně sežrala, nebo napadala. Lvi s antilopami</i> <p>Pocit bezpečí</p> <p>Pocit tepla</p> <ul style="list-style-type: none"> - <i>Něco jí zahřívá,</i> <p>Pocit, že je vše v pořádku</p> <ul style="list-style-type: none"> - <i>vše je v pořádku, nic se neděje, vše bude v cajku, nikdo se nepere, není tam zloba, nikdo se tam nehádá, nehašteří, neřve na sebe.</i> 	<p>VZTAH K ŽITÍ</p>
<p>„Já tomu říkám novej život. S tím, že sis vlastně musela poprat s tím, co máš, musíš uvařit z vody. A vzpomínala si na to, jak bylo tam. To bylo krásný, prostě (...).“</p> <p>„Nic jako ve filmu, takový.... Jak jsem byla na tý louce, tak jim třeba slyšela jako hlas třeba z tý nemocnice, ale jako</p>	<p>T: No a když se ti zdá teďka v reálu na zemi, v uvozovkách, nějaký sen, tak bys ten svůj zážitek víc přirovnala k prožívání v tom snu? Přece jenom já si ze snu pamatuju, že jako moc nemůžu na věci šahat nebo jo, anebo právě tomu reálu, jak jsi popsala?</p> <p>R: No hele, jako když ti to mám úplně přirovnat... Sen. Jako tady normálně jako teďka co máš, tak jsou třeba filmy v porovnání v 2D kině. A když tu mám porovnat vlastně s tím kómatem, nebo s tím snem v tom komatu, nebo to tak to je 3 děčko. Jestli si to mám takhle jakoby jenom tak bagatelizovat, prostě tak to je opravdu takhle jako i zjednodušení. Jo, ale tam si cejtila opravdu jak kdybys tam byla. Navíc ještě si</p>	<p>Nic nechybělo, štěstí</p> <p>Obrovské ruce zezadu, táhnoucí jí hnusnou chodbou</p> <ul style="list-style-type: none"> - <i>táhnou ji zpátky, nechce, chce tam být</i> <p>Nemožnost pohybu a komunikace</p> <ul style="list-style-type: none"> - <i>nemohla mluvit, komunikovat, chodit</i> 	

<p>někako mi to nedocházelo. Víš, jako nespojovala jsem si to, že by to tak mohlo být. Ale bylo to tak, protože já jsem měla nějaký film. Tu louku, a najednou jsem pozadí slyšela prostě tyhle ty hlasy a jakoby no tak jí dáme tohle.“</p>	<p>tam možná jakoby vnímala daleko větší prostě... Větší vnímání prostě energie, jo, prostě ty zvuky byly jakoby ještě lepší než v normálním životě. Prostě cejtla jsi úplně všechno, měla jsi úplně jiný smysly. Bylo to prostě úplně nádherný. A když ses vrátila zpátky, no to... konec (smích).</p> <p>T: Takže ty smysly byly excentrovaný, byly jako větší, teda říkáš, je to tak?</p> <p>R: Úplně. Přesně tak. A byly jakoby hodně, hodně předimenzovaný bych řekla.</p> <p>T: Enhn. Aha, takže jako od té reality se to liší tím, že je to intenzivnější než realita?</p> <p>R: Tak. Určitě.</p> <p>T: Takže kdyby ti tam někdo řekl, hele, to je jenom sen, tak bys říkala... Ne já jsem tady?</p> <p>R: Hele Anežko, já ti řeknu, že jsem myslela, že by to tam ani... To by tam ani nebylo možný. Že by někdo řekl slovo ne. To tam neexistuje... Prostě... Ale jako nechci zase dělat jako nějakou vědmu nebo prostě něco, co jsem zažila... Jako může to být odlišný od někoho jinýho, jo, ale jako třeba nepotkávala jsem se tam s nějakýma mrtvejma, nebo s nějakýma dušema, prostě svejch zemřelých kamarádů. Příbuzných, to vůbec ne. Já jsem to měla postavený opravdu takhle, jak malý dítě. Prostě... že, že jsem na takovýhle louce a... Jakoby s nikým jsem se tam jakoby úplně oficiálně nebavila. Prostě třeba si tak nějak jakoby i vnímala... Myšlenky těch ostatních tvorů. Jakoby co si myslí, víš, nebo jak to jak to myslí... Jak to.. jaký mají záměr nebo tak, takže....</p> <p>T: A co si třeba vnímala za myšlenky? Jestli se můžu zeptat?</p> <p>R: Hele... Třeba tam byly třeba.. co si jako dost živě pamatuju bylo to, že tam prostě byla králičí mamka, prostě jenom králičí mamina králík a ona měla mladý jako. Jako malý</p>	<p>Nový život</p> <p>Hlasy</p> <ul style="list-style-type: none"> - například hlasy z nemocnice na louce 	
<p>„No hele, jako když ti to mám úplně přirovnat... Sen. Jako tady normálně jako teďka co máš, tak jsou třeba filmy v porovnání v 2D kině. A když tu mám porovnat vlastně s tím komatem, nebo s tím snem v tom komatu, nebo to tak to je 3 děčko. Jestli si to mám takhle jakoby jenom tak bagatelizovat, prostě tak to je opravdu takhle jako i zjednodušení. Jo, ale</p>	<p>R: Hele Anežko, já ti řeknu, že jsem myslela, že by to tam ani... To by tam ani nebylo možný. Že by někdo řekl slovo ne. To tam neexistuje... Prostě... Ale jako nechci zase dělat jako nějakou vědmu nebo prostě něco, co jsem zažila... Jako může to být odlišný od někoho jinýho, jo, ale jako třeba nepotkávala jsem se tam s nějakýma mrtvejma, nebo s nějakýma dušema, prostě svejch zemřelých kamarádů. Příbuzných, to vůbec ne. Já jsem to měla postavený opravdu takhle, jak malý dítě. Prostě... že, že jsem na takovýhle louce a... Jakoby s nikým jsem se tam jakoby úplně oficiálně nebavila. Prostě třeba si tak nějak jakoby i vnímala... Myšlenky těch ostatních tvorů. Jakoby co si myslí, víš, nebo jak to jak to myslí... Jak to.. jaký mají záměr nebo tak, takže....</p> <p>T: A co si třeba vnímala za myšlenky? Jestli se můžu zeptat?</p> <p>R: Hele... Třeba tam byly třeba.. co si jako dost živě pamatuju bylo to, že tam prostě byla králičí mamka, prostě jenom králičí mamina králík a ona měla mladý jako. Jako malý</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Cítit všechno, teplo - Běh po louce - Když chtěla, rozeběhla se - Mohla si natrhat cokoliv <p>Každému se ukáže to jeho</p> <ul style="list-style-type: none"> - Když má rád přírodu, má tam přírodu - Když má rád železnici, má tam železnici, a je tam jak malý kluk 	<p>VYSVĚTLOVÁNÍ</p>

<p>tam si cejtla opravdu jak kdybys tam byla. Navíc ještě si tam možná jakoby vnímala daleko větší prostě... Větší vnímání prostě energie, jo, prostě ty zvuky byly jakoby ještě lepší než v normálním životě. Prostě cejtla jsi úplně všechno, měla jsi úplně jiný smysly. Bylo to prostě úplně nádherný. A když ses vrátila zpátky, no to... konec (smích).“</p> <p>„T: Takže ty smysly byly excentrované, byly jako větší, teda říkáš, je to tak?“</p> <p>R: Úplně. Přesně tak. A byly jakoby hodně, hodně předimenzovaný bych řekla.“</p> <p>„(...) co si jako dost živě pamatuju bylo to, že tam prostě byla králičí mamka, prostě jenom králičí mamina králik a ona měla mladý jako. Jako malý králiky a oni tam právě, že</p>	<p>králiky a oni tam právě, že ona běžela. Oni běželi za ní a ten jeden se jako zpozdil a teď jsem tam cítila, že... On vysílá myšlenku, jakože mami... počkej na mě, a ona mu v podstatě jako jakoby mimo myšlenkově nebo mimo verbálně, nebo jak to mám říct, prostě ho ujišťovala o tom neboj se my na tebe počkáme, prostě bylo toho tam tolik těch takovejhle... jakoby těch mimo myšlenkovejch prostě vnímání, že to bylo neuvěřitelný, nevěděla jsi, co jsi měla jakoby... vůbec jako vybrat dřív, jo, a hlavně, jsi z toho byla jakoby docela unavená. Jo, protože... Proto možná v tom kómatu jako pak ty lidi jsou takový, takový unavený a chtěli by furt spát, víš? A jako nechtěj se vracet a dlouho to trvá, než je jakoby vrátí zpátky a tohle, protože na tý druhý straně, tam je opravdu zábava. A máš tam práce dost. A jako fakt jsem si to teda hodně užívala, víš, protože tam to bylo prostě úplně nádherný a jako... Těším se tam. Fakt se tam těším. A to ti řekne asi hodně lidí (smíšek).</p> <p>T: a to je krásný, to je krásný slyšet. No a ty jsi říkala, že sis to užívala teda a cejtla jsi ještě něco jako vzpomeneš si na nějaký... Prožitky svoje.. co jsi prožívala tam jak ses tam cejtla?</p> <p>R: Prožívala, no jak jsem ti už říkala, já jsem se tam cítila úplně báječně, prostě nic mě nebolelo. Prostě žádný problém už jsem tam neměla, takže myslim už v tu dobu, která jako byla po tý nehodě, takže jsem měla už prostě nějaký problémy, ale tam se to jakoby neodrazilo, jo... Tam jsem byla prostě v pohodě. Jak desetiletá holčička prostě, která, která nemá žádný problém, nic ji nebolí, nemá... nic, nekulhá jo, nebo prostě... Všichni ji mají rádi, ona je, prostě, takže to bylo úplně suprový. Ale právě... Ted'kon jak</p>	<p>3D prožitek</p> <p>Intenzivnější, než realita</p> <p>- „Předimenzovanost“ smyslů, excentrovanost</p>	
--	---	---	--

<p>ona běžela. Oni běželi za ní a ten jeden se jako zpozdil a teď jsem tam cítila, že... On vysílá myšlenku, jakože mami... počkej na mě, a ona mu v podstatě jako jakoby mimo myšlenkově nebo mimo verbálně, nebo jak to mám říct, prostě ho ujišťovala o tom neboj se my na tebe počkáme, prostě bylo toho tam tolik těch takovejhle... jakoby těch mimo myšlenkovejch prostě vnímání, že to bylo neuvěřitelný, nevěděla jsi, co jsi měla jakoby... vůbec jako vybrat dřív, jo, a hlavně, jestli z toho byla jakoby docela unavená.“</p> <p>„...protože na té druhé straně, tam je opravdu zábava. A máš tam práce dost. A jako fakt jsem si to teda hodně užívala, víš, protože tam to bylo prostě úplně nádherný a jako... Těším se tam. Fakt se tam těším.“</p>	<p>se ptáš... tak ti řeknu jednu takovou věc, teďkon budeš mít možná trošku husinu, jak jsem byla... Jak jsem byla na tý louce... Tak jsem slyšela moji mámu... Jak bouchly dveře, já jsem ležela v tom pokoji zřejmě v tý nemocnici a slyšela jsem moji mámu, jak říká Emi!... Prosím tě prober se. Já.. já vůbec, že jo, prostě máš úplně jiný, jakoby starosti prostě prostě jiný objekty na pozorování a tohle, a ona mi říkala Emi, prosím tě, prober se, jestli se probereš... Protože my jsme ti teďkon dali poslední léky, který by měly zafungovat na to, aby ses z toho kómatu probírala. Jestli se probereš, tak já ti toho psa koupím... (pomlka) No. Už ti to dochází?</p> <p>T: Ona se do toho nějak dostala... ti?</p> <p>R: Ona se do toho dostala, a když jsem se probudila, já jsem v tu dobu, ona mi to pak následně vyprávěla, já jsem v tu dobu byla v těžkým kómatu, v podstatě jsem byla ve vigilním kómatu, kde jsem opravdu... i podle lékařů jenom ležela. Nevnímala jsem prostě, měla jsem být na úrovni, kdybych se probudila, bych měla bejt na úrovni pětiletý... nebo tříměsíčního dítěte. Prostě a neměl bych vůbec vnímat, neměla bych mluvit, neměla bych nic. A ona mamka v tu chvíli prý údajně vstoupila do toho pokoje a říkala tyhle ty stejny slova, který jsem já slyšela v tom kómatu. A řekla to s tím psem, a já když jsem se z toho kómatu po těch dvou měsících probudila, tak moje první slova, když jsem začala mluvit, tak byla: Mami jestli si myslíš, že o tom psovi nevím, žes mi ho slíbila, tak si to pleteš. Takže já to toho psa chci, a ona musela opravdu na lísteček napsat, že mně ho koupí. A ten pes je ten, kterýho jsi viděla.</p> <p>T: Jééé (smíšek).</p> <p>R: (smích)</p>	<p>Nebylo možné, aby někdo řekl slovo Ne.</p> <p>Vnímala myšlenky ostatních tvorů</p> <ul style="list-style-type: none"> - Co si myslí, nebo jaký mají záměr - Králičí rodina 	
--	---	---	--

<p>„(...)jak říká Emi!... Prosím tě prober se. Já.. já vůbec, že jo, prostě máš úplně jiný, jakoby starosti prostě prostě jiný objekty na pozorování a tohle, a ona mi říkala Emi, prosím tě, prober se, jestli se probeřeš... Protože my jsme ti ted'kon dali poslední léky, který by měly zafungovat na to, aby ses z toho kómatu probrala. Jestli se probeřeš, tak já ti toho psa koupím...“</p> <p>„...já jsem v tu dobu byla v těžkém kómatu, v podstatě jsem byla ve vigilním kómatu, kde jsem opravdu... i podle lékařů jenom ležela. Nevnímala jsem prostě, měla jsem být na úrovni, kdybych se probudila, bych měla bejt na úrovni pětiletý...nebo</p>	<p>T: Tak to je krásný, takže to není tak, že ty by jsi v tý.... Takhle: já abych se zorientovala jo, ty jsi v té, v tom prožitku, viděla toho pejska a ona ti řekla, že ti ho koupí, anebo šlo o toho pejska, kterýho sis přála v realitě? Jak si stála na tý louce a...</p> <p>R: Tak. Přesně tak.</p> <p>T: A jestli můžeš teda popsat, jak si jí, jak si jí slyšela jako.. nevím, jak bych ti přiblížila ten dotaz, jako... někdo slyší věci v hlavě, někdo je slyší z pozadí, odkud jsi to slyšela, jakým způsobem, jestli...</p> <p>R: Prostě pozorně jsem slyšela tu mamku, která tam přichází. A říkala Emi prosím tě, prober se z toho komatu, my jsme ti dali poslední léky. Poslední šanci... který přivezli tenkrát mám pocit, že ze Švýcarska, myslím, s tím, že... Mně je teda jako aplikovali, protože já jsem vlastně měla tady takovou sondu. V tý hlavě, oni mě neoperovali, naštěstí, takže jsem měla sondu, a měla jsem nějaký tlaky v hlavě. A protože jim to nestačilo, jako nedařilo jakoby to potlačit, takže to řešili tou sondou a pak mi dávali ty léky na to, aby mi to splasklo, abych se mohla vrátit zpátky do toho života, nebo abych se probudila a mamka vlastně tam přišla a říkala, tady ty věci, takže úplně přesně to, co jsem slyšela v tom komatu, jak říkala, prosím tě, Emi, probud' se, my jsme ti dali poslední léky, který by ti měli pomoci. Probud' se, jestli se probeřeš, tak já ti toho psa koupím, tak ona to opravdu tak říkala. Jenže ona byla v realitě a já jsem byla prostě na nějaký druhý straně... a slyšela jsem to vlastně tak jako z povzdálí... něco jak je. Takovej, když koukáš třeba na pohádku a slyšíš tam takovýho toho vypravěče, který říká, který říká, žil byl... Prostě (smíšek) takhle, ale jako</p>	<p>Užívání si, vychutnávání prožitku</p> <p>- Jako desetiletá holčička</p> <p>- Neměla žádný problém, nic jí nebolí, nekulhá, všichni jí mají rádi, ona je, bylo to „suprový“</p> <p>Slyšela svou matku: „Tak já ti toho psa koupím!“</p>	
---	---	---	--

je všechno v pořádku, prostě se z toho dostaneš, ty jsi nic špatně neudělal, pojd', spolu to zvládneme, vrať se. A to jim úplně... Ten moment toho, ten člověk se vlastně jakoby tak nějak se smíří s tím, co se stalo a může se vrátit, jo, ukončí vlastně to na té druhý straně, prostě smíří se s tím, že se tam podívá, až opravdu zemře. Že se tam třeba jednou vrátí.. A vrátí se zpátky k tomu normálnímu životu jo, nebo prostě do toho svého těla, protože jako jinak, jinak tam zůstane, protože když to mám prostě... Jako srovnávat třeba tu realitu a ten na té druhý straně tak prostě to je nebe a dudy, to je prostě.. tady, to je opravdu hnusný, špinavý, prostě zlý, prostě prostředí. Prostě kde se musíš starat sama o sebe, protože máš tady bolesti, léky, tohleto všechno a tam ti je nádherně. Tam ti nic nechybí, maj tě tam všichni rádi. A teďkon i s tím pocitem... Toho, že tam něco jiného existuje, se vracěj zpátky do toho normálního života a žijí s tím prostě do konce života, to je hroznej problém jo, protože ty i vnímaš, ty lidi pak v tom normálním životě jinak. Proč se ženou za těma penězma prostě, proč jsou na sebe zlí, proč si dělaj naschvály, proč se pomlouvaj, proč si prostě ubližujou jo a.. a už začíná prostě... Tyhleto jiný problémy, ale tak to už je zase jako na jinou kapitolu. Každopádně prostě to, že ty lidi vnímají v tom kómatu a vlastně mají tyhleto... tyhleto vjemy tak to fakt tak je a to to mám z několika i zdrojů prostě, který jako mám kamarády a známý, který v tom kómatu taky byli, prostě je jich trošku a vnímali jsme to všichni stejně, když jsme se nechtěli vrátit... jsme byli našťvaný, že jsme se museli vrátit zpátky do toho „rozbitýho těla“ budu říkat.

- Její první slova -
chce psa

	<p>T: A jak dlouho jsi v tom vigilním kómatu byla?</p> <p>R: Hele, bylo jsem tam měsíc a půl.</p> <p>T: A předtím tomu předcházela klinická smrt?... Nebo to bylo prostě...</p> <p>R: Jo jo, já jsem byla třikrát mrtvá no, vlastně jak jsem ti říkala, že pro mě přilítla ta helikoptéra. Tak to místo nemocnice je vzdálený nějakých 45km prostě normálním autem. Je to asi 8 minut vzdušnou čarou a za těch 8 minut mě třikrát oživovali. Takže. To vlastně nevím jako jestli se třeba, jestli tady ten vjem jsem, nebo nějaký ty střípky z toho vnímání jsem už měla v tu chvíli a nebo jsem to měla, až když jsem ležela prostě na tom pokoji.</p> <p>T: Jo, takže nevíš, který chvíli to přisoudit, jestli to bylo při klinický smrti, přitom jak tě třikrát oživovali.... Takže ty jsi nevnímala, že by tě oživil a pak se zase vrátila zpátky... prostě...</p> <p>R: Ne. Až jenom když jsem vlastně jakoby šla. Když jsem šla po tý trávě, jak jsem ti říkala, ty velký ruce jak mě táhly, vlastně tím hnusným tunelem zpátky, ale to bylo opravdu... jak když je taková ta pohádka taková ta Alenka v říší divů prostě, jak je ona malinká a oni jí táhnou tou dírou prostě nebo jak krta... prostě tou hnusnou dírou, všude pavučiny, a k tomu to všechno a najednou se probereš, otevřeš oči a prostě a seš v tom pokoji... to opravdu to bylo jak... Já nevím jak sen nebo... Nevím, jak to mám vůbec jako ani to nedokážu prostě popsat jakoby tu zkušenost nebo..., nevím, co to bylo ani vlastně..., že... Nevím, jestli se to opravdu třeba stalo... až na tom lůžku, a jakoby tu klinickou smrt jako takovou, jestli.. ten člověk prostě jakoby bere jako normálku</p>	<p>- Matku slyšela z povzdálí, jako vypravěče</p> <p>- To jí pomohlo převést k myšlence se vrátit do reálu</p> <p>- Slyšela lékaře, sestřičky, kteří se o ní bavili – někdy i nehezky, někteří jí fandili, někteří v tom neviděli naději, ve smysli, že to už</p>	
--	---	---	--

	<p>nebo já nevim, fakt nevim, já mám takovýhle zážitek z toho teda.</p> <p>T: A to když ses teda vrátila, tak když se teda už vnímala na tý posteli, jak ti ty ruce vrátili zpátky... Tak to bylo stále z reality... v tom vigilním kómatu a nebo už se zněj probírala a v ten moment si to cítila?</p> <p>R: Ne. To jsem stále byla v tom vigilním kómatu.</p> <p>T: Takže jsi vnímala pak nějakou dobu, než ses dala dohromady... To muselo bejt teda náročný bejt uvězněná v těle a nemocť nic říct. Jak jsi to prožívala?...</p> <p>R: Mhm. No... tak já jsem tam ležela a prostě jako byla asi taková loutka, prostě takhle, ten mozek ti fungoval. Ty si třeba věděla, že nechceš, ale oni si s tebou mohli dělat, co chtěli, protože prostě ty si nebyla schopná jakoby se zavřít. Jestli jediný co, sis mohla stáhnout jako svaly, nebo prostě jakoby se bránit nějakou takhle extra, ale já jsem třeba na polovinu těla vůbec nemohla nic. Jo takže... to bylo docela jako... a nemohla jsi ani mluvit jo takže (smíšek).</p> <p>T: A vnímali tě, jako považovali tě, za probranou?</p> <p>R: Ne. Ani mě ne nepovažovali za probranou. Já, když jsem se vlastně začala tak malinko jako probouzet, jako už tam byly nějaký ty známky toho, jakoby to toho bdělého, nebo jak to mám toho malinkatého probouzení... Tak oni mě naložili v tom do sanitky asi... A odváželi mě dalších pětadvaceti kilometrů a dali mě ke mně papír, že mám mrtvej mozek, a že mě nemají ani zkoušet probouzet.</p> <p>T: Oni to diagnostikovali jako mozkovou smrt?!</p> <p>R: Tak...</p>	<p>nemá cenu. Nebylo to příjemné.</p> <p>- Lékaři si mysleli, že nevnímala, ale vnímala</p> <p>- Cítila energii druhých</p> <p>- Mluví o tom, tak že to je velký omyl. Že ty lidi vnímají, cítí energii lidí, kteří chodí za tím člověkem. Uvádí příklad, že když za tím člověkem bude chodit matka, která tam bude brečet, zpytovat svědomí a nadávat mu, proč sedal do toho auta, já jsem ti to říkala a podobně, výčitky, tak to člověk přenáší sám na sebe. Vnímá to jako problém. Lidé podle ní mají přijít, a mají k člověku mluvit z druhé strany, ve smyslu, že je vše v pořádku, dostane se z toho, nic špatně neudělal, spolu to</p>	
--	--	--	--

<p>„(...) protože prostě ty si nebyla schopná jakoby se zavřít. Jestli jediný co, sis mohla stáhnout jako svaly, nebo prostě jakoby se bránit nějakou takhle extra, ale já jsem třeba na polovinu těla vůbec nemohla nic. Jo takže... to bylo docela jako... a nemohla jsi ani mluvit jo takže (smíšek).“</p>	<p>T: Protože mozková smrt je definice jako smrti jako takový, že jo? Tak to je teda dost divný. Aha.</p> <p>R: Že že to nemá cenu mě ani probouzet, že prostě nemám vůbec žádnou šanci, že prostě můj mozek je mrtvej. A takhle s tady těma papírama mě oni vlastně přivezla ARO. No a tam bylo pár sestřiček, který vlastně prošly v ten rok kurzem bazální stimulace a já jsem byla vlastně vhodný adept k tomu, aby to mohly aplikovat. A vlastně zkoušely to, co se vlastně naučily a jestli teda funguje, nebo nefunguje a vlastně zkoušely to na mě aplikovat a já jsem vlastně po 14 dnech nevím. Takže oni vlastně na mě začali vykonávat tu bazální stimulaci, jakože mě třeba posadili, prostě začali mě dávat ten hřebec do ruky, že jsem se jakoby, jakože jsem se česala, jako že jsem si čistila zuby, pouštěli mi k tomu muziku, vůně, prostě hmat jo. Prostě takový tadyty smysly mě jakoby začali nějak oživovat nebo obnovovat. Vlastně díky tomu jsem se já probudila úplně. A... No za 3 týdny, vlastně jsem už byla úplně v cajku. Už mě pak vyndali tracho a bylo.</p> <p>T: To je krásný, jsem ráda, že seš tady.</p> <p>R: (smíšek)</p> <p>T: No a když se tě jako přesouvali, když s tebou takhle manipulovali mezi těma nemocnicema tak to ty už jsi vnímala, když se bavili o tom, že jako nevnímáš...</p> <p>R: No jasně.</p> <p>T: Takže to už jsi byla, to bylo potom, co tě vsádky ty ruce zase zpátky, co tě vtáhly. Tak ty, už když si tě přesouvali z nemocnic, jako že prostě to za to nestojí, tak ty už jsi vnímala.</p> <p>R: Já už jsem to vnímala a jako když slova třeba kolikrát v těch lékařů nebo i těch sanitářů prostě. Oni si to ty lidi</p>	<p>zvládnou, ať se vrátí.</p> <p>V ten moment se prý člověk smíří s tím, že a co se stalo a může se vrátit – ukončí to na druhé straně, smíří se s tím, že se tam podívá, až opravdu zemře, že se tam třeba jednou vrátí – ka poté se vrátí k normálnímu životu, do svého života.</p> <p>- Když má srovnat tu realitu, tak je to nebe a dudy. Zde je to hnusné a špinavé, zlé prostředí, musíte se starat sami o sebe, jsou tu bolesti, léky, a tam je člověku nádherně, nic mu nechybí, všichni jej mají rádi. S pocitem toho, že tam existuje něco jiného, se vracejí zpátky do normálního života a žijí tam s tím do jeho konce, a to je hrozný problém, protože ta daná osoba vnímá ty lidi v normálním životě jinak. – proč se ženou za penězi, proč jsou na sebe zlí, dělají si naschvály, pomlouvají se, ubližují si.</p>	
---	--	--	--

<p>„T: A vnímali tě, jako považovali tě, za probranou? R: Ne. Ani mě ne nepovažovali za probranou. Já, když jsem se vlastně začala tak malinko jako probouzet, jako už tam byly nějaký ty známky toho, jakoby to toho bdělého, nebo jak to mám toho malinkatého probouzení... Tak oni mě naložili v tom do sanitky asi... A odváželi mě dalších pětadvaceti kilometru a dali mě ke mně papír, že mám mrtvej mozek, a že mě nemají ani zkoušet probouzet. T: Oni to diagnostikovali jako mozkovou smrt?! R: Tak... T: Protože mozková smrt je definice jako smrti jako takový, že jo, tak to je teda dost divný. Aha. R: Že to nemá cenu mě ani probouzet, že prostě nemám vůbec žádnou šanci, že jo,</p>	<p>neuvědomují. Jo, prostě ale... A ten člověk jako ten pacient, kterej je v tady tom stavu, se tak to opravdu vnímá. Vnímá to a nikdo mě nenamluví to, že prostě... To je prostě jenom loutka nebo schránka prostě toho, že bez tý duše, ne normálně to vnímáš, a opravdu jako kolikrát, třeba jako tady to je vtipný. Jo, když jsem ještě vlastně byla v tom kómatu v té jedné nemocnici, tak já jsem měla vlastně, že jo to tu výživu nevím... Prostě do toho žaludku, já tomu taky nerozumím moc. A prostě přišla sestřička, že jo... A dělali si ze mě ***** prostě a ták Emi, dneska máš svíčkou, že jo, prostě tam přinesli ten sáček prostě s tou výživou, prostě jo, kterej je já nevím nějaký placebo prostě úplně nebo já nevím nějaký jenom ty výživový hodnoty a ty vitamíny. Aby si prostě nějakým způsobem, jako fungovala jako tělo. A no tak dneska máš svíčkou jo... To si pamatuju třeba takovýhle jako srandy jo, ale třeba si teda pamatuju, jako i šeredný věci, jakože no to jako to nemá cenu, no podívej se na ni prostě jo, jo, takový opravdu jako zlý, zlý, prostě, ale asi jich nebylo moc, spíš jako mně... většina těch zdravotníků fandilo, bych řekla, že já jsem v tu dobu byla mladá, že jo. (pozn. autora, není rozumět) T: Takže to bylo potom snu takzvaným, když už jsi to vnímala... No a když jsi slyšela tyhle ty vošklivé věci nebo něco hezkého? Jaks na to reagovala, jako je možný, že tě to nějak ovlivnilo, že tě to ovlivnilo v tom, jak se z toho pak dostala? R: Určitě, hodně mě to ovlivňovalo, vlastně tě to ovlivňuje, jakože jestli chceš nebo nechceš a ty si tam vlastně rozhoduješ. Tys jako nebo takhle já jsem se mohla rozhodnout, jestli chci nebo nechci. Kdybych nechtěla jo, tak tady nejsem. Prostě ty si to</p>	<p>- Ti lidé, vnímají v komatu a mají tyhle vjemy. - Zná některé takové osoby a všichni byli naštvaní, že se musí vrátit do toho „rozbitého“ těla. Ve vigilním komatu měsíc a půl Tříkrát ji oživovali – tříkrát „mrtvá“ – chápu jako klinickou smrt. Nemožnost časově se zorientovat - Neví, jestli ty střípky z vnímání měla v tu chvíli, nebo až když ležela v pokoji Bylo to jako sen, nebo neví, nedokáže to popsat - Ruce jí táhly hnusným tunelem nazpět, přirovnává k pohádce Alenka v říši divů, jak je maličká a oni ji táhnou dírou, nebo jako „krtka“. Hnusná díra, všude</p>
--	---	---

<p>prostě je můj mozek je mrtvej. A takhle s tady těma papírama mě oni vlastně přivezli na ARO. (...) „(...) No a tam bylo pár sestřiček, který vlastně prošly v ten rok kurzem bazální stimulace a já jsem byla vlastně vhodný adept k tomu, aby tu mohly aplikovat. A vlastně zkoušely to, co se vlastně naučily a jestli teda funguje, nebo nefunguje a vlastně zkoušely to na mě aplikovat a já jsem vlastně po 14 dnech nevím. Takže oni vlastně na mě začali vykonávat tu bazální stimulaci, jakože mě třeba posadili, prostě začali mě dávat ten hřebec do ruky, že jsem se jakoby, jakože jsem se česala, jako že jsem si čistila zuby, pouštěli mi k tomu muziku, vůně, prostě hmat jo. Prosstě takový tadyty smysly mě jakoby začali nějak oživovat nebo obnovovat. Vlastně</p>	<p>jakoby naprogramuješ v tom těle prostě a řekneš si, ne proč bych se tam jako vracela do toho reálu, protože já nechci a vím o tom, že by to šlo. Že by to šlo, že by ses prostě uzavřela sama do sebe, že by ses prostě stáhla a prostě nechci tam se vrátit zpátky a nevrátila bych se. Ale prostě jelikož jsem slyšela jakoby tyhle hlasy, nebo tu mojí rodinu a ty známý písničky a prostě všechno... ty podporující prostě jakoby tyhle ty hlášky, tak jsem chtěla.</p> <p>T: To bylo hrozně zajímavý. Co si teďka popisovala... Nevím, jestli je to tak, jak teda říkáš, ale jestli se to takhle chtěla popsat, ale teda ty jsi cítila... Jakože máš moc nad tím, jestli odejdeš z toho světa?</p> <p>R: Určitě, určitě.</p> <p>T: Takže teďka víš, jak to jak to v tom stavu vlastně udělat ty jako znáš ten návod, jak zpátky?</p> <p>R: Ano. Tak, ano.</p> <p>T: Enhn... popisovala jsi to jako vsáknutí se do sebe.</p> <p>R: Ano... jako kdybych... Kdybych třeba jako, doufám, že jako nebudu jo, ale kdybych třeba v tom někdy v tom stavu někdy ještě jednou byla... Což si myslím, že není úplně jako složitý se tam dostat mým případě. Tak si myslím, že kdybych nechtěla, tak vím přesně co dělat, abych tady nebyla. To je jednoduchý, prostě. To jsou ty jednoduchá fyzikální věc prostě a je to jenom opravdu o tý hlavě. Je to o těch myšlenkách, všechno prostě o tom, jakoby o tom nastavení, jak si to ty sama v sobě nastaviš, jak ty to chceš, ty si můžeš poručovat, co chceš a co ne...</p> <p>T: Takže kdybys chtěla, vrátíš se zpátky z toho... Stavů.</p> <p>R: Určitě.</p>	<p>pavučiny, otevřeš oči a jsi v pokoji.</p> <p>- Neví, jestli se to stalo až na tom lůžku, a klinickou smrt bere člověk jako „normálku“.</p> <p>Loutka uvězněna v těle</p> <p>- Když vnímala, byla v tom vigilním komatu</p> <p>- Mozek fungoval</p> <p>- Věděla, že třeba nechce, ale oni si s ní mohli dělat, co chtěli</p> <p>Mrtvý mozek</p>	
--	---	---	--

<p>díky tomu jsem se já probudila úplně. A... No za 3 týdny, vlastně jsem už byla úplně v cajku. Už mě pak vyndali tracho a bylo.“</p> <p>„Tys jako nebo takhle já jsem se mohla rozhodnout, jestli chci nebo nechci. Kdybych nechtěla jo, tak tady nejsem. Prostě ty si to jakoby naprogramuješ v tom těle prostě a řekneš si, ne proč bych se tam jako vracela do toho reálu, protože já nechci a vím o tom, že by to šlo. Že by to šlo, že by ses prostě uzavřela sama do stáhla a prostě nechci tam se vrátit zpátky a nevrátila bych se. Ale prostě jelikož jsem slyšela jakoby tyhle hlasy, nebo tu mojí rodinu a ty známý písničky a prostě všechno... ty podporující prostě jakoby tyhle ty hlášky, tak jsem chtěla.“</p>	<p>T: To mi připomíná lidi, co vlastně... Vlastně umírající starý lidi, který říkají, že chtějí umřít, že chtějí odejít, že už tady nechtějí být a vlastně se tak jako připravují na to. A já mám pocit, že z nich v tu chvíli začne vyzařovat nějaké vědění o tom... Jak vlastně... Ta duše moje opustí to tělo, nebo... pokud existuje duše jo, ale... Je o tom opouštění toho světa. No že ti cejtím tohle, tak mi to to připomnělo, že jestli je to...</p> <p>R: Ta sugesce jakoby... ta sugesce jakoby toho všeho tam fakt existuje, to vsugerování, prostě to tam existuje. To mi nikdo nenamluví prostě. Víím o tom jenom takhle rychle příběh... Byla jsem v jednom rehabilitačním ústavu a já jsem teda byla ještě na vozíku, jezdil tam jeden takový starší pán, prostě nic moc.. nic moc extra mu nebylo. Byl po cévní mozkové příhodě. Takže taky asi nějaký takovejhle jako zážitek tam měl a prostě bylo před Vánocema pár dní před Vánocema asi 14 dní a on říká. Vždycky tak co jak se máš a tohleto tak jsme tam tak jako žertovali a tak a on z ničeho nic říká do Vánoc, umřu, já tady nechci být... To já prostě do vánoc umřu já nemám proč se vracet domů já už tady nechci být (pozn. autora, nesrozumitelné) prosím tě nedělej prostě blba a tohleto, buď rád žes to přežil, bum, tři a dvacátýho pro něj jeli. On si to normálně naprogramoval, prostě si to dal do tý hlavy. Nějakým způsobem si to... Prostě jakoby... a ne zpřeházel tak, že opravdu zemřel. Je to opravdu o tom, že si to nastavíš a že prostě si za tím jakoby mimo myšlenkově jdeš, že si to namluvíš sama o sobě a je to hotový.</p> <p>T: On umřel tak, že chtěl? Si ten život vzal? Nebo prostě při...</p>	<p>Bazální stimulace</p>	
---	--	---------------------------------	--

<p>„T: Takže teďka víš, jak to jak to v tom stavu vlastně udělat ty jako znáš ten návod, jak zpátky? R: Ano. Tak, ano. T: Enhn... popisovala jsi to jako vsáknutí se do sebe. R: Ano... jako kdybych... Kdybych třeba jako, doufám, že jako nebudu jo, ale kdybych třeba v tom někdy v tom stavu někdy ještě jednou byla... Což si myslím, že není úplně jako složitý se tam dostat mým případě. Tak si myslím, že kdybych nechtěla, tak vím přesně co dělat, abych tady nebyla. To je jednoduchý, prostě. To jsou ty jednoduchá fyzikální věc prostě a je to jenom opravdu o tý hlavě. Je to o těch myšlenkách, všechno prostě o tom, jakoby o tom nastavení, jak si to ty sama v sobě nastaviš, jak ty to chceš, ty si můžeš</p>	<p>R: Ne, ne... prostě myslím, že ve spánku zemřel. Myslím, že ve spánku. Že prostě zemřel ve spánku. Nevím, jestli známe, že jo samozřejmě z hlediska GDPR nám to nikdo neřekl, z těch lékařů, že třeba měl nějakou mozkovou příhodu, nebo jestli měl infarkt, nebo jestli zemřel prostě z ničeho. Prostě zemřel. Jestli stáří.. nikdo neví, fakt nikdo neví. A ani to prostě bohužel nemůžu zjistit, jo, takže.. prostě si to naprogramoval. Prostě řekl, že do Vánoc zemře a akt zemřel. DěJako já vím, že to je takový jako neuvěřitelný, ale je to tak... T: No děje se to. A je to věc, která.. R: Děje se to a jednoduše to jakoby takhle řekne. Ten člověk, vsugeruje si to a jde si za tím, jako že už tady nechci bejt. Už jsem starej, jsem na obtíž, nebo prostě tak... Tak si to prostě to tělo nějakým způsobem se nastaví a odejde. Je to tak. T: Hm. No a poslední otázka z tohodle z tohodle trsu těch.. té zkušenosti, jestli si vybavuješ ještě nějaký.. jsi mi popsala nějaký zrakový vjemy. A jestli si vybavuješ nějaký třeba čichový, a hmatový, chuťový? Pokud ano, tak v jaký podobě se projevovaly, jestli jsou jako konkrétní, takhle nějaký další? R: Hele úplně... Jako jestli to můžu přirovnat jakoby ty vjemy vlastně v porovnání vlastně tady na tom světě... Tak to bylo v podstatě podobný, jenom to bylo třeba víc umocněný. Že třeba si tam cítila.... Jak to mám říct? Prostě jakoby třeba lásku jsi cítila jako teplo, nebo jsou takový jako já... Nevím, jak to mám ani jako... Jako vyjádřit, prostě... No tak opravdu takový zvláštní prostě, ale nebylo to neobvyklý prostě. Vnímala jsem to jako že kdyby jako normálně. Jako že mě to neobtěžovalo, ani mi to prostě nevadilo. Naopak mně to bylo jakoby lichotivý, jakože</p>		
--	---	--	--

<p>poučovat, co chceš a co ne...“</p>	<p>jsem naopak jsem byla za to strašně ráda, že to vnímám, jo připadalo mi to úplně přirozeně, že jsem se vrátila někam, kde jsem měla být. Tak to bylo... a jako nějaký jakoby vůně no byla tam... Prostě taková ta... Ta vůně jako libá, prostě jako že ti tam nic nesmrdělo logicky, že jo, nic tam.. Bylo tam prostě nádherně, bylo tam teplo, tam lítali ti motýli a tohleto všechno prostě bylo tam krásně, jo. Takže jsi cítila jaro, léto, prostě nic špatného jenom pozitiva, prostě jenom pozitiva. Jak ráj nebo já nevím co to bylo. To mě musím... to nevím, kde mi to řekne, to asi nikdo.</p> <p>II. Oblast výzkumných otázek: Vnímání prožitku a vztah k němu</p> <p>T: No tak teďka se vrhneme na 2 oblast výzkumných otázek. Já ti je možná přečtu všechny, že na ně můžeš prostě odpovědět stejně, jak jsme se k nim dostaly teď, tak teď se mi na všechny vlastně odpověděla. Jedná se o vnímání prožitku a vztah k němu. Je jich 5. Takže jestli si vysvětluješ nějak to, co se během prožitku odehrálo, případně jak, jako zvenčí, a jestli si vysvětluješ, proč se daný prožitek odehrál a případně jak, jestli si vysvětluješ nějak to, co jsi při události prožívala? A no.. u toho asi zůstanem, protože pak se jedná o porovnání, jaksi na zážitek nahlížela předtím a potom. A k tomu se asi dostanem, tak zůstaneme u těchto dvou otázek. Jestli si vysvětluješ nějak to, co se během prožitku odehrálo, případně jak, a proč si daný prožitek odehrál, jestli si to vysvětluješ a taky to, co si při události prožívala.</p> <p>R: Jasně, jako tohle jako úplně vážně, jako nevím, proč jsem tam viděla prostě jako ty zvířata a tohleto všechno, třeba... Třeba by to</p>	<p><i>Duše to vnímá: okolí ovlivňuje v rozhodování, zda chce nebo nechce zůstat</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Dneska máš svíčkovou, nebo i šeredné věci, no to nemá cenu, podívej se na ni - Řeči kolem, působení okolí ovlivňuje, zda chce nebo nechce zůstat 	
---------------------------------------	--	---	--

	<p>mělo bejt nějaký znamení toho, co bych třeba mohla jakoby do budoucna dělat jako stmelovat prostě nebo... konat dobro nebo něco takovýho jo, nebo prostě třeba i zachraňovat zvířata, jo, nebo se starat o ně, že to je třeba mé poslání jo, nebo prostě nějakým způsobem to třeba nějakým způsobem nevím jako korigovat nevím vůbec jako... ani jsem o tom už upřímně ani nikdy nepřemýšlela o tom, jak to, co mě to třeba jako mělo říct jako do budoucna, jako v tom normálním životě. Prostě jsem to vnímala spíš jako jako sen, kterej prostě jsem měla prožít a jako vědět, že tam je líp než tady, asi tak. Tak bych teda řekla, že bych třeba... to je možná ono! (smíšek) Třeba mě to něco mělo naučit, nebo něco mělo ukázat to, že se nemusím bát smrti. Že po tý smrti... jo, jo, jo po tý smrti není prostě ta černočerná tma, to šero (pozn. autora, nesrozumitelné) hnusný peklo a ta bolest a to utrpení a nic nebo nikdo neví, že jo logicky, ale že tam je právě to, co jsem viděla. Anebo tam může bejt to, co si v tu chvíli prostě jakoby nějakým způsobem vytvoříš, utvoříš, charakterizuješ jo nebo prostě to, co ti je zrovna v té chvíli příjemný. Možná. Že se prostě v té smrti bát nemusí, protože já opravdu od té doby se smrti nebojím zase jakoby se bojím jenom toho umírání, jako... Jakým způsobem. Nebo co prožiju předtím, než se tam dostanu. Asi tak. No jestli ti to stačí.</p> <p>T: Stačí, to je jako... Jo v tom se vůbec nemusíme ujišťovat, protože pro mě jsou tvý odpovědi jako dost hodnotný na to, aby z toho byla hodnotná bakalářská práce a další výzkum i s ostatníma. Takže jako to je... moc, děkuji, je opravdu... jako mi odpovídáš na všechno, co potřebuju. Takže děkuju.</p> <p>R: Tak to je super.</p>	<p>Rozhodování, naprogramování</p> <ul style="list-style-type: none"> - Mohla se rozhodnout, zda chce nebo nechce zůstat - Souvisí s podtématem Duše to vnímá - Cítila, že má moc nad tím, jestli odejde z tohoto světa 	
--	---	--	--

	<p>T: Kdybys ty byla unavená, kdybys byla nějak unavená, nebo... můžem klidně zastavit.</p> <p>R: Jo, tak jo.</p> <p>T: Dobře, tak jo, tak jdu do toho jo. Jestli si teda vysvětluješ to, co jsi při události prožívala? Tys mi, odpověděla na to, jako proč se to., jestli si vysvětluješ, proč se to stalo a jako... Jestli si vysvětluješ to, co se při tom prožitku odehrálo, ale teď, jestli si vysvětluješ ten náhled na to, jak jsi to prožívala, to tys mi popisovala, jak jsi to prožívala.</p> <p>R: Já jsem to prožívala jakoby.. jako pozorovatel. Jako pozorovatel toho, že prostě na světě může být i hezky. Bych řekla. Tak třeba jestli to je..? Jako ukázka toho, jak by si ty lidi k sobě měli chovat nebo jak bych se já měla chovat, nebo jakoby... Co pro to můžu udělat, aby na tom světě bylo třeba líp. Nebo když se chce, tak se prostě.. to jde, že jo? Jak si to mám... Nevím, jak si to mám úplně vysvětlovat, jakože když by logicky v normálním světě se třeba tygr s antilopou honěj, prostě antilopa se bojí tygra, protože víš, že ten tygr jí sežere a najednou v tom mým snu prostě... Si tam hrajou... prostě pasou se vedle sebe jo a nemají problém spolu, třeba... Jako to vnímám tak, jakože třeba možná i jiný náhled jako pohled na ty, na ten jakoby normální svět. Třeba že to mám vnímat jinak, ale nikdy jsem úplně upřímně nad tím jako asi nepřemýšlela, no, co mě má tady ten zážitek jakoby říct, nebo jako co ti má sdělit, takhle ti to řeknu.</p> <p>T: Tak mě stačí, když nad tím takhle přemejšlíš teď a to je hodnotný... Hmmm...</p> <p>Tak pokud můžeš porovnat, jak jsi na ten vlastní zážitek nahlížela bezprostředně po něm, takže jako potom probuzení dejme</p>	<p>- Vi, jak odejít</p> <p>- Sugesce, vsugerování tam existuje</p> <p>- - uvádí příběh pána, co si to vsugeroval, že do Vánoc zemře, a zemřel ve spánku</p>	
--	--	---	--

<p>„Nevím, jak si to mám úplně</p>	<p>tomu, kdy už sis uvědomovala tu realitu, a jak na něj pohlížíš teďka, jestli v tom pozoruješ nějaký rozdíl jako sebe vlastně předtím, hnedka konkrétně potom, a teďka.</p> <p>R: Určitě. No jak jsem už říkala, už když jsem se probudila vlastně hnedka, po tom prožitku, tak jsem se chtěla vrátit zpátky, protože mi to vlastně na tom normálním světě, v té své schránce logicky nebavilo. Koho by to bavilo, že jo. Prostě bejt ve fungujícím těle, který nemůže chodit, nemůže se hýbat, nemůže mluvit, nemůže vyjádřit svůj názor, nic, takže... To jsem vlastně z toho v tom prvním okamžiku jsem se chtěla vrátit zpátky. Ale nemohla jsem jako se tam vrátit z toho důvodu, že jo.. To bych.. nevím, co bych musela všechno udělat pro to, abych se vrátila zpátky, aby jsem zas skončila v komatu, to nepřípadalo v úvahu. Navíc jsem byla monitorovaná. A pozorovaná ze všech stran prostě hadičky úplně všude, prostě sondy, a toleto všechno.</p> <p>Takže jsem nemohla nic, no a když to беру vlastně teďka, tak to právě, že беру jako součást toho, co jsem prožila, a třeba... brát si právě jakoby tu zkušenost vlastně i do budoucna... Jako že bych se nemusela bát toho, co třeba přijde nebo co bude a... třeba, že mě to mohlo něco naučit nebo ukázat prostě jakoby vnímat třeba ten svět jinak, nebo... Prostě jako ten pohled na ten svět, je to možný. Je to možný jo, že... Prostě i vlastně i ty úplně opačný světy vlastně můžou bejt v symbióze, i když to zpočátku tak nevypadá, je to tak.</p> <p>T: Jo tak další otázka jestli vnímáš že danej zážitek teďka vstupuje nějakým způsobem do tvýho života? Pokud ano, tak jak?</p> <p>R: Jo určitě. Já vnímám to, že ty lidi, který vlastně neprožili to, co já... nechci to jako</p>	<p>Vjemy ze světa tam byly podobné, umocněné a libé</p> <ul style="list-style-type: none"> - Láska pociťována jako teplo. Lichotivý pocit - Vrátit se někam, kde měla být - Byla moc ráda, že to vnímá, připadalo jí to přirozené - Libá vůně - Nic tam nesmrdělo <p>- Motýli</p> <p>- jenom pozitiva, bylo tam nádherně, lítali motýlil, bylo tam krásně, cítila jaro, léto, niv špatného, jenom pozitiva, ráj, nebo neví, co to bylo, a kdo jí to řekně</p>	
------------------------------------	--	--	--

<p>vysvětlovat, jakože když by logicky v normálním světě se třeba tygr s antilopou honě, prostě antilopa se bojí tygra, protože víš, že ten tygr ji sežere a najednou v tom mým snu prostě... Si tam hrajou... prostě pasou se vedle sebe jo a nemají problém spolu, třeba... Jako to vnímám tak, jakože třeba možná i jiný náhled jako pohled na ty, na ten jakoby normální svět. Třeba že to mám vnímat jinak, ale nikdy jsem úplně upřímně nad tím jako asi nepřemýšlela, no, co mě má tady ten zážitek jakoby říct, nebo jako co ti má sdělit (...)</p>	<p>nějakým způsobem škatulkovat jo, nebo prostě kastovat, nebo jak to mám říct, ale v podstatě jako nemaj ten prožitek. Tím pádem jsou pro mě jako.... Někdy, někteří lidi jsou méněcenní. Z toho důvodu, že prostě se ženou za tou slávou za penězma a že prostě si nevážej toho zdraví. A že by se měli třeba zastavit a právě si jakoby uvědomit to, co je pro ně důležitý, jestli je pro ně důležitý, prostě nějak zjistit, jestli jsou pro ně důležitý nějak ty peníze, nebo ta sláva, nebo ta pozice v té práci nebo ve škole nebo cokoliv, nebo nějaký postavení ve společnosti. A nebo, jestli je pro něj důležitější to zdraví a vlastně ty vztahy mezi těma lidma, a měli by na tom zapracovat a kolikrát si říkám, Tyjo, jako proč ty lidi tak blbnou?! Prostě proč jsou na sebe takový? Prostě... proč? Vždyť stačí málo k tomu, aby prostě na sebe byli ti lidi „pohlednější“, hodnější, příjemnější, milejší jo.. a tady to... ale můj táta, který mě teda půl roku po... vlastně po nehodě zemřel, tak ten mně říkal takovou krásnou jako větu... Víš, mi říkal Emi, jako Emanuelo, tak Emi, říká Víš Emi, zkušenost je nesdělitelná. A já se tím jako tak nějak jako i řídím teďka, protože já tu zkušenost, kterou mám nebo nějak to vnímání který jsem měla v tom kómatu, tak vlastně nemůžu úplně jako sdělit. Úplně jako tak, jak by třeba chtěla, nebo jak bych třeba mohla. Ale ti lidi si to vlastně opravdu musí prožít tak aby to začali vnímat jinak, aby to začali cítit, a prostě aby se podle toho začali chovat. Jenže to můžeš házet hrách na zed'... a prostě nedělej to, nedělej to, nedělej to prostě ono tě to jednou zabije, a bum, prostě, není... nemůžeš nic proti tomu udělat, protože pokud to ten člověk nezjistí sám, tak to nesplní. Takže možná proto... možná proto.</p>	<p>Možné znamení toho, co by do budoucna mohla dělat - poslání</p> <ul style="list-style-type: none"> - stmelovat, konat dobro, zachraňovat zvířata, starat se o ně, nějakým způsobem to korigovat
---	--	---

<p>...a kolikrát si říkám. Tyjo, jako proč ty lidi tak blbnou?! Prostě proč jsou na sebe takový? Prostě...</p>	<p>T: A myslíš, že to jde jenom teda zkušeností blízky smrti nebo i jinejma cestama?</p> <p>R: Já si myslím, že to je zkušeností vlastně... z té blízky smrti. Že to je tak strašně silný a je to tak strašně na hraně... Protože ty lidi, kteří třeba byli jenom v bezvědomí, tak těžko asi mají takovýhle zážitky jako my, ale jako nechci je prostě.. si tady hrát na něco, co prostě nejsem, jo to vůbec ne, spíš prostě to je tak strašně silný. A tak strašně tě to ovlivní do budoucna a jakoby to vnímání toho normálního světa, to nejde ani jakoby říct, ale když se třeba teďkon tady spolu o tom otevřeně bavíme, tak stejně bych... bych ti to chtěla nějakým způsobem nějak říct jinak... Ale to nejde, protože ta zkušenost je opravdu nesdělitelná. Prostě to bych tě opravdu musela čapnout a vzít tě do toho svého světa a ukázat ti to pojd' Anežko vidíš? Jo, takhle, takhle to myslím. To bohužel no. Jako... Nevím jako ty lidi, okolí, třeba se opravdu ženou, prostě za něčím... zbytečně prostě a ty jako ten člověk, kterej tady to všechno prožil, tak má úplně jiný hodnoty, prostě úplně jiný náhled na ten normální, prostě realistický život. Jo, nebo reálnej život.. tak to bere jako spíš s takovou tou lehkostí. Prostě řekne si, no, tak nad tím mávne rukou. No tak to prostě nebude, no tak prostě nestihneš. No a co, tak to bude jindy. To je jedno. Prostě jsou takový jako... maj jako jiný priority. Úplně jiný, jakoby nějaký tady to vnímání ty priority a ty zásady, a je hrozně zásadový člověk. Teda nevím jak ostatní, ale já teda jsem strašně zásadová, ale teda spíš asi potom úraze, jako po tom poškození toho mozku (smíšek).</p> <p>T: A v čem?</p> <p>R: No prostě jakože když poprvé něco řeknu, tak to splním. Třeba. Jo, nebo... opravdu když</p>	<p>- Nepřemýšlela nad tím, co by jí to mělo říct</p> <p>Sen, který měla prožít, a vědět, že tam je líp, než tady</p> <p>Mělo jí to naučit/ukázat to, že se nemusí bát smrti.</p> <p>- Po smrti není černočerná tma, což je peklo a bolest za to utrpení (souvisí s tématem Vztah ke smrti)</p> <p>Absence strachu ze smrti</p> <p>- Hnusné peklo a bolest a utrpení není po smrti</p> <p>- Ale je tam to, co viděla.</p> <p>- Anebo tam může být to, co si v tu chvíli vytvoříme, utvoříme, charakterizujeme, prostě to, co nám je v té chvíli příjemné, možná</p> <p>- Že se nemusí bát smrti</p> <p>-</p> <p>- Bojí se jen umírání</p> <p>- Paradox? Tolik ne..</p>	
--	---	---	--

<p>proč? Vždyť stačí málo k tomu, aby prostě na sebe byli ti lidi „pohlednější“, hodnější, příjemnější, milejší jo.. a tady to...“</p> <p>„(...) ale můj táta, který mě teda půl roku po... vlastně po nehodě zemřel, tak ten mně říkal takovou krásnou jako větu... Viš, mi říkal Emi, jako Emanuelo, tak Emi, říká Viš Emi, zkušenost je nesdělitelná. A já se tím jako tak nějak jako i řídím teďka, protože já tu zkušenost, kterou mám nebo nějak to vnímání který jsem měla v tom komatu, tak vlastně nemůžu úplně jako sdělit. Úplně jako tak, jak by třeba chtěla, nebo jak bych třeba mohla. Ale ti lidi si to vlastně opravdu musí prožít tak aby to začali vnímat jinak, aby to začali cítit, a prostě aby se podle toho začali chovat. Jenže to</p>	<p>je to tak atak, tak to prostě řeknu, nelžu, prostě nemám důvod, protože vím, že ta pravda vyjde jako najevo. Jo, to by ti řekla i moje kamarádka, my jsme se poznaly, strašně jsme se skamarádily a prostě opravdu slovo dalo slovo a já jsem jela... Jako s prominutím ten výraz, to já používám, prostě krypl, jsem jela do města prostě k nějaký neznámý holce, k ní, jely jsme na koncert prostě s nějakýma kámošema a měla jsem tam spát jo. Takže jako na jednu stranu jsem si říkala, že... Jo ty vole, já jsem blbá jako dyť mi někdo něco udělá, nebo jako na jednu stranu, že jsem se neponaučila z tadytoho všeho. Ale i přesto jsem prostě cejtila, že třeba ta kámoška je hodnej člověk a že prostě jsme naladěný na stejnou vlnu nebo na stejnou notu. A prostě jela jsem za ní prostě a skamarádili jsme se a vím, že kdybych třeba teďkon zavolala Hele jsem v Praze jsem v koncích nemám kde spát, tak ona mně pomůže jo, takže... A to jsou ty hodnoty... Jo, protože prostě kouknu, jsou to takový, ty mimo.... takový jiný smysly toho, jak ty lidi vnímáš, prostě. Já vím, že třeba ta kámoška, já když se kouknu na člověka tak přesně vím, jak je. A to jsem vlastně získala díky tomu úrazu, nebo díky tomu, že jsem byla v tom komatu, nebo kde jsem to byla, takže máme takový různý jakoby jiný vnímání, jiný schopnosti a to... to málokdo pochopí. Prostě to málokdo pochopí, že jo (smíšek). Lidi na nás koukaj jak na blázny hlavně. No jo, prosimtě, aaa... Ty si kecej co chceš, a stejně to tak bude - a bum (luskne) a je to tak.</p> <p>T: A jaký teda přesně schopnosti?... tys mluvila o tom, že poznáš třeba, jestli je ten člověk dobrej nebo špatnej, nebo jak je, tak zaprvý, jak to cejtíš, by mě zajímalo, jak se to projevuje jako v tobě, na těle, nebo jak, kde,</p>	<p>- - jakým způsobem, nebo co prožije předtím, než se tam dostane</p>	<p>VZTAH KE SVĚTU</p>
---	--	--	-----------------------

<p>můžeš házet hrách na zeď... a prostě nedělej to, nedělej to, nedělej to prostě ono tě to jednou zabije, a bum, prostě, není... nemůžeš nic proti tomu udělat, protože pokud to ten člověk nezjistí sám, tak to nesplní “</p> <p>„Prostě to bych tě opravdu musela čapnout a vzít tě do toho svého světa a ukázat ti to pojd' Anežko vidíš?“</p>	<p>kde to cejtíš, jak to vlastně poznáš, co u toho cejtíš a jestli ty schopnosti... Jsou i v jiných oblastech než v poznávání toho, jestli je člověk dobrej.</p> <p>R: Určitě. Já těch schopností mám malinko víc. Já vidím odcházející odcházející duše. To je takový to jakože ony ty duše nebo ty lidi, eště to jsou lidi, než odejdou že jo, tak oni se ke mně prostě jakoby lepí. Oni prostě z ničeho nic prostě mě vyhledávají. Třeba v těch lázních, kde jich potkávám docela dost těch duší, že jo, logicky, takže oni prostě mají potřebu si se mnou povídat, mají potřebu mi třeba kolikrát sdělit, jako co je trápí nebo... Nějaký prostě jakoby jejich životní moudra nebo nějaký zkušenosti, chtěj mi to jakoby sdělit a chtěj mě obohatit. A já to na nich vidím, že prostě ten jejich čas se krátí, že prostě... Jsou takoví... oni. Třeba pro normálního člověka vypadají normálně, ale pro mě jsou takový průhledný. Mají takovou auru. Nevím jak to mám jakoby popsat, abych nevypadala úplně jako blázen jo...</p> <p>T: Nevypadáš jako blázen.</p> <p>R: Ale prostě oni prostě maj takovou auru okolo sebe a jsou prostě průhledný. Pro mě... Jsou průhledný, prostě a tak nějak jakoby svítěj. Tak jako zvláštně, jak kdyby opravdu už byli na tý cestě a prostě oni maj potřebu mě vyhledat a mají potřebu mně říct, co je trápí, nebo co by chtěli, nebo mají... Prostě potřebu si se mnou povídat, nevím proč. I to se mi stalo s jedním kamarádem, já jsem takhle jednou byla v baru.. sedím na baru s kámoškou, si povídám, co tam pracovala, a on přišel do toho baru, otočil se na mě, a to byl mžik. Takhle jo, jako... a ten kluk opravdu svítil. A nic jsem neřikala, já jenom říkám, prosimtě podívej se na mě, on se na mě podíval a prostě byl úplně průhlednej.</p>	<p>Vysvětlování toho, co při události prožívala:</p> <p>Pozorovatel toho, že na světě může být i hezky</p> <p>Možná ukázka hodnot</p> <ul style="list-style-type: none"> - Toho, jak by se k sobě lidi měli chovat - Toho, co pro to může udělat, aby na světě bylo třeba líp - Když se chce, tak to prostě jde - Jiný náhled - Že má normální svět vnímat jinak (souvisí s tématem Přínos prožitku) <p>Bezprostředně po zážitku - chtít se vrátit zpátky</p> <ul style="list-style-type: none"> - V té své schránce jí to nebavilo, ve fungujícím těle, co nemůže chodit, nemůže se hýbat, nemůže mluvit a vyjádřit svůj názor, nic - V normálním světě - Chtěla se vrátit zpátky
--	--	--

<p><i>To je takový to jakože ony ty duše nebo ty lidi, eště to jsou lidi, než odejdou že jo, tak oni se ke mně prostě jakoby lepší. Oni prostě z ničeho nic prostě mě vyhledávají. Třeba v těch lázních, kde jich potkávám docela dost těch duší, že jo, logicky, takže oni prostě mají potřebu si se mnou povídat.</i></p>	<p>Prostě úplně jak z želatiny, nebo já nevim jak to mám říct, teď jak na mě svítí to slunce, nebo ta lampička, tak jsem taky taková jakoby taková bílá, taková hnusná... tak on byl taky takovej, a prostě on Noooooo nic nic nic, já tady hledám rodiče. Odešel... za dva dny mi volá jeho tatínek že jsme byli dobrý kamarádi a že ten kluk přijel vlastně do města a operovali ho plánovanou operaci srdce třikrát nebo čtyřikrát mu tam vlastně dali exitus, v podstatě, a skončil vlastně v kómatu a byl na tom podobně jako já. A já jsem to cítila. Já jsem to věděla, že to prostě dopadne špatně a nemohla jsem to nikomu říct, takže teď na chvíli na mě koukali jak na blázna. Ten kluk je momentálně,.. teda, se z toho jakž takž dostal,. Už teda chodí, ale už to prostě není ten kluk kterýho si já pamatuju, už to je prostě někdo jinej. Je to úplně změněná duše. Je to prostě jenom schránka, která jakoby nějak pomocí těch léků existuje. Jo a to je právě že příklad toho, že ty lidi mě vyhledávají protože normálně by to... v normální situaci by ten kluk prostě prošel, ani by mě vůbec jakoby nekonfrontoval, nic, a teďka v tý chvíli se na mě podíval a říká Já hledám rodiče, a to... A v tu chvíli jsem opravdu věděla, že prostě ten kluk odchází. A nemohla jsem... nemohla jsem nic dělat. A nemohla jsem mu to říct, že jo. Protože kdybych mu to řekla, tak nevim co by se stalo. A takhle to mám u spousty těch lidí. Třeba když jedu do větších měst, tak třeba jdu po ulici a koukám 7 lidí a tam prostě ty lidi zářej, strašně zářej. Nemůžu prostě... Oni, opravdu třeba to oni to ani neví, ale já to vím, že brzo umřou. Jenže jim to nemůžeš říct žejo.</p> <p>T: A... Jak to vnímáš, že záře, jako jde z nich nějaká energie, nebo vidíš, že jsou jako...</p>	<p><i>Nyní to bere jako součást toho, co prožila – brát si zkušenost do budoucna</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - <i>Nemusela by se bát toho, co přijde, co bude, mohlo jí to něco naučit, ukázat, vnímat svět jinak</i> - <i>I když to tak zpočátku nevypadá, i opačné světy mohou být v symbióze</i> <p><i>Někteří lidé jsou pro ni někdy méněcenní (sláva, peníze, neváží si zdraví)</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - <i>Měli by se zastavit a uvědomit si to, co je pro ně důležité, jestli jsou pro ně důležité peníze, sláva, pozice v práci a ve škole, ve společnosti, nebo je pro ně důležitější</i> 	<p>PŘÍNOS PROŽITKU: ŽIVOT JE O NĚČEM JINÉM</p>
---	---	--	---

<p>mají potřebu mi třeba kolikrát sdělit, jako co je trápit nebo... Někdy prostě jakoby jejich životní moudra nebo nějaký zkušenosti, chtějí mi to jakoby sdělit a chtějí mě obohatit. A já to na nich vidím, že prostě ten jejich čas se krátí, že prostě... Jsou takoví... oni. Třeba pro normálního člověka vypadají normálně, ale pro mě jsou takový průhledný. Mají takovou auru. Nevím jak to mám jakoby popsat, abych nevypadala úplně jako blázen jo...“ „Pro mě... Jsou průhledný, prostě a tak nějak jakoby svítěj. Tak jako zvláště, jak kdyby opravdu už byli na té cestě a prostě oni mají potřebu mě vyhledat a mají potřebu mně říct, co je trápit, nebo co by chtěli, nebo mají... Prostě potřebu si se mnou povídat, nevím proč.“</p>	<p>R: Světlo. T: Světlo kolem té osoby? R: Tak. Jako světlo okolo toho člověka. A takový žluto... bílo žlutý světlo, prostě takový, jak kdyby ho něco prostě tahlo, jak kdyby byli průhledný ty lidi. Ale jako víš co, může to bejt jenom jakoby, jenom jakoby můj vjem, nebo jak to mám říct, a třeba co nemusí být vůbec tak, jo... T: Jasně, ale vnímáš to teda očima? Chápu to správně? R: Ano. T: Vidíš to normálně očima? Není to tak, že bys cejtla „Ten člověk září“, ale vidíš to... R: Eeem cejtím to i jakoby takový brnění. Jo že on jakoby sice září, ale když jde samozřejmě třeba jakoby.. ne v mým, v mým, zrakovým poli, tak prostě musí nějakým způsobem něco vysílat, abych to já jakoby zaměřila. Takže ty lidi prostě opravdu jak kdyby vysílali nějaký signál, jak kdyby si mě přitahovali. Ale nevím úplně. T: A to jsi přes zážitkem, jako to si před zážitkem někdy vnímala? R: Ne. Ne, vůbec, já jsem byla naprostej mudla (smíšek). Já jsem byla mudla, já jsem si jela to svoje, že jo, já jsem prostě jela kariéru. Právě proto.. byla jsem stejná jako ty ostatní, jela jsem kariéru, školu, prostě kluky, peníze, slávu. Fotila jsem pro různé bulvární časopisy a... Takže jsem byla taky taková jako taková povrchní holčička. No a muselo se stát podle mě tohleto všechno, abych si začala uvědomovat,... třeba že ten život je taky o něčem jinym. Takže po té slávě, za tím honěním se za, prostě penězma a... i to je o tom... vlastně trávit s někým čas, mít se rád prostě a... Užívat si toho, že vůbec žiješ a seš nějakým způsobem zdravá. Takže si toho važ. Važ si toho.</p>	<p><i>zdraví a vztahy mezi lidmi, a měli by na tom zapracovat.</i></p> <p>„Víš Emi, Zkušenost je nesdělitelná.“</p> <p>- Tuto větu jí říkal otec</p>
---	--	--

	<p>T: To je dobrá připomínka, tyhle rozhovory, pro... Člověka, kterej to nezažil, no.</p> <p>R: No, važ si toho, že jsi zdravá. Jednou si na tadyto vzpomeneš. Doufám, prosím tě, že tě moc nenudím.</p> <p>T: Ne vůbec ne, prosím tě, to nevím jak, jak tě napadlo. Já jsem tady fascinovaná a já z těch myslím... já spíš myslím na to, abych tě nevyčerpávala otázkama, takže to jsou takový kolem.... Takže dobrý, jo. Kdyžtak bysme si řekly. Mně totiž napadla jedna k tomu a zapomněla jsem jí..., jak jsem se tě ptala na to, jak to vidíš. Tak předtím jsi popisovala, že... Jo jestli si předtím jako cejtila, nebo předtím jsi slyšela o tom, že někdo takovouhle schopnost má nebo... před tím zážitkem. Jo, jestli... (reaguje na respondentku) Ne. Prostě pak se to začalo objevovat po.</p> <p>R: No jasně... Jako třeba jako mě napadá, jako že bych si to mohla vsugerovat tyhle věci... ne. Vůbec. Absolutně. Takže jako já... Já ani neznám nikoho jinýho, kdo by tyhle ty věci jakoby nebo ty schopnosti, nebo já nevím jestli tomu mám říkat schopnosti, to vypadá, jak kdybych byla nějaká Hermiona jo, (smíšek).</p> <p>T: (smíšek)</p> <p>R: Jako ne no. A taky mám... jo ještě mě vlastně napadlo, já mám schopnost léčit.</p> <p>T: A v jakým... že mám teplý ruce, vůbec nevím proč, nikdy jsem nic neudělala, žádný reiki... Nějaký tydlety prostě jógu a tyhle ty věci, tadyto jde mimo mě, já to mám opravdu tak, že... mám furt teplý ruce, i když je venku zima, jak příjemně, prostě my jsme na horách, a my jdeme s přítelem, on má rukavice, on je nabalenej prostě, čepici, prostě všechno, a já jsem bez ničeho a on Jéé ty tak hrozně hezky hřeješ, já furt hřeju. Furt</p>	<p>Zkušenost je opravdu neshleditelná</p> <p>Změna hodnot</p> <ul style="list-style-type: none"> - Lidé se za něčím ženou, zbytečně - Člověk, který to prožil, má úplně jiné hodnoty, jiný náhled na svět, na reálný život... bere to spíš s lehkostí, mávne nad tím rukou, prostě to nebude, prostě to nestihneš, tak to bude jindy, to je jedno. Mají jiný priority. - Je z ní zásadový člověk, po poškození mozku, po úraze 	
--	--	---	--

vysílám nějaký teplo, furt nějakou energii. A já vlastně dokážu... tím teplem, jako když třeba někoho něco bolí, tak já když se na něj kouknu, tak přesně vím, co ho bolí. A vím, že třeba moje známá ona je přes tadyto reiki a tak a vždycky, říká Emanuelko, dneska mě bolí záda, prosím tě, pojď sem... říkám co, co je? No mě bolí záda, prosím tě přilož mi ruku, a takhle ji vlastně tady (nesrozumitelné, pozn. autora) na záda (ukazuje) a já jí takhle přiložím ruku a jakoby jí hřeju. Fakt jenom teďkon o tom vyprávím a mám úplně teplý ruce, škoda že ti to nemůžu ukázat. Prostě vysílám nějakou energii a vůbec nevím, co to je, jak kdyby to byla nějaká třeba energie jakoby z toho druhého světa.

T: Takže jsi už takhle uzdravila někoho?

R: Mhm. Dávala jsem jakoby nějakou tuhle energii hodně, záda, prostě nebo hlavu, třeba. Nebo víš, v těch lázních, těch lázních, kolikrát mě třeba i lidi říkaj hele, prosím tě, pojď sem, já potřebuju jako tady mě bolí a tohleto, tak mi tam přilož ruku, jo, neznámý lidi, který jsem třeba v životě neviděla, jo, oni to ze mě cítí... oni opravdu mě ty lidi vyhledávají... A prostě... Mě prosí o to, abych je třeba jakoby nějakým způsobem prostě jako zahrála, nebo prostě jakoby je léčila. Já jsem to třeba neříkala, vůbec, oni to to cítí a my (nesrozumitelné, pozn. autora) to mezi sebou vnímáme, cítíme to. To je jak kdyby... ééé... my opravdu jako byli lidi, který si tady tím prošli, nebo byli na pokraji nějakýho takhle tady toho zážitku tak opravdu, my se vnímáme jinak. A jakoby se tolerujeme jinak... a vnímáme se jinak, umíme spolu bavit se.. bavit i neverbálně. Je to zvláštní, ale je to tak, bohužel. Takže já i dokážu prostě jakoby i... ne přímým dotykem... Ale prostě jakoby nějakým přikládáním.. budu říkat, já

- Když poporvé něco řekne, tak to splní. Řekne, jak věci jsou, nelže, nemá důvod, protože ví, že ta pravda vyjde najevo.

Když se podívá na člověka, ví jaký je

- Udělala například riskantní věc, říkala si, že jí někdo něco udělá, na jednu stranu, že se neponaučila z toho všeho, ale přesto cítila, že je dotyčná hodným člověkem a jsou naladěné na stejnou notu, jela za ní, a ví, že kdyby jí teď zavolala, že je v koncích a nemá kde spát, určitě jí pomůže. Nazývá to jinými smysly toho,

„Ne, vůbec, já jsem byla naprostej

<p><i>mudla (smíšek). Já jsem byla mudla, já jsem si jela to svoje. že jo, já jsem prostě jela kariéru. Právě proto.. byla jsem stejná jako ty ostatní, jela jsem kariéru, školu, prostě kluky, peníze, slávu. Fotila jsem pro různé bulvární časopisy a... Takže jsem byla taky taková jako taková povrchní holčička. No a muselo se stát podle mě tohleto všechno, abych si začala uvědomovat... třeba že ten život je taky o něčem jiným. Takže po té slávě, za tím honěním se za, prostě penězma a... i to je o tom... vlastně trávit s někým čas, mít se rád prostě a... Užívat si toho, že vůbec žiješ a seš nějakým způsobem zdravá. Takže si toho važ. Važ si toho. (...) Važ si toho, že jsi zdravá. Jednou si na tadyto vzpomeneš."</i></p>	<p>nevím, na tři centimetry třeba takhle, prostě jakoby nějak vysílat tu energii, nebo teplo, já nevím, co to je, no.</p> <p>T: Mhm. A ty jsi zmiňovala předtím ty tvý příbuzný, Který tím taky prošli. Nebo že jako vlastně měli, že se jim nechtělo zpátky, tak ty tyhle ty schopnosti nemají?</p> <p>R: Některý... některý lidi... Já mám dokonce jednoho známýho. Který má ještě úplně jiný schopnosti. On dokáže číst myšlenky. (smíšek) Takže ty... nebo jako normální člověk nemá absolutně šanci mu lhát on ví... jak to je... A ví prostě... Pravdu. Když se ho na něco zeptá. Tak právě, že ho třeba zkouší, prostě dokáže číst myšlenky. To se mu stalo několikrát, prostě je to hrozný. Nehledě na to, že on to je ještě vysokoškolskej profesor.</p> <p>T: A to má taky po zážitku? Jo?</p> <p>R: Ano takže to je dobrý no jakože... ale jako z toho jsou takovýhle lidi, který třeba dokážou i vidět do budoucnosti, prostě po tadytěch zkušenostech, po tadytom jakoby... budu říkat zážitku vlastně z toho komatu nebo tak, že dokážou třeba vidět budoucnost, dokážou číst ty myšlenky, nebo dokážou léčit jako já, nebo prostě rozpoznat toho člověka jako jestli je hodnej, nebo není, prostě... to se mi třeba taky stalo jednou, takhle v lázních jak o tom furt mluvím, tak taky, viděla... tam přišla jedna holka, a teďkon tam prostě přijde, a ty.. já jí.. prostě dokážu odhadnout lidi, na první dobrou. Na první dobrou prostě, vidím člověka, přesně vim, co to je zač. Přesně vim, jestli se s ním mám bavit nebo nemám. Co si prožil? Co mu je jako prostě... Všechno vím, přijde tam nějaká holčina, nějaká Justýna se mi představí, podá mi ruku a já říkám, Mhm, ty jsi jedináček, vid' No jsem no. Aha. A Tě šikanovali ne ve škole... Cože?... Ty nemáš moc kámošů, vid' máš</p>	<p>jak lidi vnímáš. To získala díky úrazu, nebo tomu, že byla v tom komatu, nebo kde to byla.</p> <p>- Mají různé druhy vnímání, jiné schopnosti, což málokdo pochopí a je na ně pohlíženo jako na blázny.</p>	<p>Schopnost vidět odcházející duše</p>
---	--	--	---

<p>Já ani neznám nikoho jiného, kdo by tyhle ty věci jakoby nebo ty schopnosti, nebo já nevím jestli tomu mám říkat schopnosti, to vypadá, jak kdybych byla nějaká Hermiona jo. (smíšek).</p>	<p>docela problémy s tím, že jako... Si nemůžeš najít partnera, že jo? Prostě. Nikde tě neberou, prostě v zaměstnání toleto. Ona na mě kouká a říká, ty mě znáš. Já říkám, ne, já tě vidím poprvý. Je to takový, že opravdu dokážu odhadnout člověka. Na 1. dobrou. Ale... Zase... jak se říká kovářova kobyly chodí bosa. To platí i u tohohle, tak prostě třeba jako... Když se to vlastně týká mě, tak si nedokážu poradit. Jako pro ostatní jako vím přesně jako jak poradit, nebo prostě odhadnout otipovat člověka všechno... tak to vím. Ale když se to týká mě. Nebo když si nevím rady, nebo něco. Tak jsem úplně bezradná, naopak, ještě jsem v tom horší. A ještě se v tom víc plácám než normální člověk. (smíšek). Takže jsou i nevýhody tadytěch schopností.</p> <p>T: (smích) Tak člověk neví, jestli to vlastně chce nebo nechce.</p> <p>R: (smích) No právě, nechce! Nechce. Vůbec. To... (smích)</p> <p>T: No a kdyby sis měla vybrat, teda když už se o tom bavíme, jestli ho prožít nebo neprožít...?</p> <p>R: Jo. Ten zážitek jakoby. S tou loukou co mám třeba já? Já bych ho určitě chtěla prožít, určitě. Tam bylo nádherně. Prostě... to je sen tam bejt. To... už se tam těším. (smíšek). Už se tam těším, ale myslím si opravdu. Jako... Ale to je teda jenom jako osobní názor. Jo jakože to je subjektivní, si myslím, že je to vlastně vždycky jako vysněný, nebo jakoby charakterizovaný. Přimo... udělaný pro toho člověka, jako že si to může charakterizovat a jakoby si to navnímat jinak. ..Než ten druhý, kterej byl taky vlastně úplně ve stejným, prostě jakoby snu nebo co, nevím, nejsem si jistá. Zažila jsem to jenom jednou a neumím hodnotit. Takže. Takže tak.</p>	<p>- Uvádí příběh kamaráda, kterého takto jednou viděla, a za dva dny jí volal jeho tatínek, že měl plánovanou operaci srdce. Byl na tom poté podobně jako ona. Už se z toho pomalu dostal, ale je jiným člověkem nyní, popisuje jej jako změněnou duši, jako schránku.</p>	
---	---	---	--

	<p>T: Dobře, poslední z tohoto klastru, jestli cítíš nějakou potřebu si zážitek nějakým způsobem připomínat nebo ho, respektive oživovat? Nebo jej naopak zahánět. A pokud jo, tak jestli vnímáš, proč to tak... Nebo čím to tak je?</p> <p>R: Určitě ho jakoby nezaháním. Spíš si ho naopak připomínám. Vlastně... jenom z toho důvodu, jako abych si připomněla, jak tam bylo krásně a jako... a jaký... Jak mi tam bylo fajn. A jak se mám na co těšit třeba, až opravdu přijde ta... skutečná, budu říkat smrt. Protože to, co jsem prožila, sice třikrát jsem byla mrtvá, ale nebyla to úplně jako smrt jako taková. Prostě jsem se vrátila zpátky. Takže si myslím, že... Nebo to vnímám tak, že prostě se těším. A opravdu si to připomínám jenom z toho důvodu, abych si vlastně... jako navodila spíš takovej ten pocit prostě tý radosti a tý spokojenosti a toho... Takovýho toho... já nevím, jak to mám říct. Ani slovy to nejde ani moc jako popsat. Prostě takový. Jako máš tam takovej ten pocit tý, jako když tě mamka vezme prostě do náruče jako miminko a prostě řekne... bude to dobrý. Takovýto ujištění jako že prostě... Je to všechno v pořádku, a jakože tak to má být. Všechno bude dobrý, nic se ti nestane. Taková ta ochrana. Ochrana před tím zlým, před tím špatným.</p> <p>T: Mhm. To zní krásně. Ty jsi k tomu vlastně ke všem těm otázkám, který já tady na tebe mám přichystaný, než se my se k nim vlastně dostáváme postupně, takže klidně, když ti něco položím, tak řekni jo, na tohle jsem odpověděla, já to tam nějak v těsném pod to. Protože ty na to vždycky jako narazíš. Takže já se tě několikrát zeptám pro jistotu, jestli k tomu nechceš něco dodat, ale jestli ne, tak klidně jdeme dál.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Ví, že člověk zemře, ale nemůže mu to říct, neví, co by se stalo. - Světlo kolem osoby. Bílo žluté světlo. - Může to být jen její vjem, nemusí to být tak vůbec, sama říká. 	
--	--	---	--

	<p>R: Jasně.</p> <p>III. Oblast výzkumných otázek: Vnímání smyslu daného prožitku</p> <p>T: Již teď jde o vnímání smyslu daného prožitku. Tak jestli pro tebe měla tahle zkušenost nějaký smysl nebo význam? Bezprostředně po ní. A... pokud ano, proč si myslíš že to tak je? A jestli pro tebe má tahle zkušenost nějaký smysl nebo význam teďka.</p> <p>R: No tak na to jsem už vlastně odpovídala, jak jsem říkala... Jak jsem říkala, třeba jakoby to poselství jakoby. Do tady toho skutečného života. Prostě, že třeba bych si měla uvědomit to... Jak ty protiklady se můžou jako nějakým způsobem tolerovat nebo respektovat. Tak třeba to. A... Ještě to úplně jako to vnímání, to jsi myslím taky už říkala. Myslím, že to tam najdeš v tom.</p> <p>T: Jak to vnímáš teďka...</p> <p>R: (smíšek) No takže za mě jako (smíšek)...</p> <p>T: Takže jenom se ujistím, abych to tam dala správně, že ten smysl teďka vnímáš v tom, že ti to chtělo třeba připomenout, nebo že si vážíš toho života a že se nebojíš smrti? Je to tak?</p> <p>R: Tak a teď mě ještě napadla 1 věc. Třeba to je jako... To co jsem prožila. Tak třeba. Mě to má seznámit s nějakýma novými lidma, abych to mohla předávat dál. A jakoby nějakým způsobem ty lidi jakoby obohacovat a... Jakoby... Vzdělávat třeba i ostatní, jak dělám ty přednášky, že jo. Takže třeba i to... jako to, že prostě nejseš jako jediná jo, která mě takhle prostě nějakým způsobem, oslovila tady s tím třeba, abych jako dala nějaký rozhovor. Prostě už jenom to a ty přednášky hlavně. Že to můžu nějakým způsobem jakoby sdělovat tohle, co se mi stalo a můžu ty lidi varovat. Já jsem si řekla... Mě ty</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Vidí to očima a cítí takové brnění, něco vysílá, když není v jejím zrakovém poli, aby to „jakoby zaměřila“. Vysílají signál, jak kdyby si ji přitahovali. - Před zážitkem to nevnímala. <p><i>Muselo se to stát, aby si uvědomovala, že je ten život o něčem jiném</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - (když jsem se zeptala, zda vnímala to vyzarování z lidí před zážitkem, otevřela toto téma, což spadá pod téma Přínos prožitku). 	
--	---	---	--

přednášky, jako že o tom tak jako mluvím, že? I kdyby to mělo zachránit 1 lidskej život, jedno dítě jedno prostě s prominutím hloupý dítě, jeden malej život. Tak to má smysl. Třeba proto se mi to stalo. Abych dělala tady tu osvětu je to možný. Třeba jako je teď tady v tomto poslání toho, abych vlastně informovala ty lidi o tom, že něco po tom životě je. Že něco existuje. Ale kdo ví. Třeba se mylím, a...

T: A kdybys měla pocit jak se to liší od toho, jak jsi to bylo bezprostředně po probuzení, jestli jsi tam cejtla nějaký takovejhle smysl, jak jsi popsala, třeba že to máš někomu předat, tak jestli něco takovýho, něco jinýho za smysl cítila bezprostředně po probuzení.

R: Tak potom probuzení jsem cítila spíš jako to naštvání, jak jsem už jednou říkala. Ale spíš takovýto nepochopení toho, proč mě vlastně jakoby vytáhli z toho hezkýho, dobrýho, a musím bejt zpátky. Takový. Spíš to nepochopení, než...

T: Takže v tu chvíli jsi ten smysl ještě necítila...

R: Ne spíš jakoby to negativní, já to vnímala jako negativní, až po nějaký tý době jsem to cejtla jako pozitivum, po nějaký tý době, ale jako ihned po tom probuzení, jsem prostě.. negativní jako zážitek. Takže jako... Vrátit se do toho oslabenýho těla nic moc teda.

IV. Oblast výzkumných otázek: Porozumění světu

T: Mhm. Hmmm. A zeptám se tě, jestli jsi hodnotila nějak svět před zkušeností, nebo zda a jak ses na něj dívala. A jak hodnotíš svět po... jestli v tom pozoruješ nějaký rozdíl.

R: Určitě. Když jsem.. před tou zkušeností jsem to tak jako brala prostě.. brala jako letem

- Předtím neslyšela o tom, že by někdo takovou schopnost měl. Začalo se to objevovat potom

- Nemohla by si to vsugerovat.

<p>„Na první dobrou prostě, vidím člověka, přesně vím, co to je zač. Přesně vím, jestli se s ním mám bavit nebo nemám. Co si prožil? Co mu je jako prostě... Všechno vím, (...)“</p>	<p>světem prostě byla jsem mladá holka, jednadvacítka, jo, prostě... brala jsem to tak, jak to je a jakoby nějakou hloubku prostě toho myšlení nebo jakoby tý existence jsem jako extra nevnímala, vůbec, absolutně, prostě jsem to brala prostě jako mudla, když to tak znova řeknu. Prostě je to tak, prostě jedu tak, prostě podle pravidel, nazdar. A teďkon spíš po tom zážitku to беру jakože na to koukám jinak. Že v tom hledám i nějaký skrytý poselství, prostě kolikrát si říkám, a kdo ví proč prostě mi tadyto třeba nejde, nebo kdo ví jako co to má za smysl, prostě a... ty lidi, a mám jim to říct, že to vnímám jinak, prostě víc se v tom jakoby tak nějak jako piplám nebo párám jo, jakože to víc prožívám ten život. A hlavně mně přijde, že ten život, strašně rychle utíká. A nevím, jestli to je věkem (smích), anebo jestli to je tím zážitkem, ale prostě přijde mně, že jenom máme málo času. Nevím, nějak rychle stárnu. Strašný, fakt strašný. Buď ráda, že seš mladá holka, važ si toho ještě.</p> <p>T: Já na to myslím, že to bude lusknutím prstu, žejo. To bude...</p> <p>R: No. Ježiš. Mně je letos 35, takže pecka. Chápeš to? Když mně bylo jako tobě, tak jsem říkala panebože třicítka tyjo ta je stará, pětatřicítka, no tak to už je skoro za zenitem, čtyřicítka, tak tý už táhne na padesát, jo... Takže prostě vnímáš to úplně jinak jo, ale stejně... ty roky pak hrozně rychle utíkají, a nevíš... prostě.. a po tý nehodě, po tom komatu a tadytom prostě všem, to utíká ještě víc. Ještě víc, ani se pořádně jako nezastavíš a utíká to hrozně rychle, strašně.</p> <p>T: No. Ještě se tě zeptám, jestli jsi... teďka to bude jako konkrétnější. Jestli jsi v okolnostech, jako v tom, co se děje venku, nacházela před zkušeností nějaký smysl jako</p>	<p>Schopnost léčit – hřejivé ruce</p> <ul style="list-style-type: none"> - Má teplé ruce, nikdy nic nedělala, reiki, atd, pořád vysílá nějaké teplo, nějakou energii. Když někoho něco bolí, tak když se na něj koukne, přesně ví, co ho bolí. - Zmínila, že jen o tom vypráví a že už má teplé ruce - Jako kdyby to byla energie z druhého světa, říká - Už takhle někoho uzdravila. Příkládá na záda, hlavu,... - Lidi za ní chodí, neznámí lidé, které v životě neviděla to z ní cítí a vyhledávají ji, a prosí ji, aby je nějakým způsobem 	
--	---	--	--

	<p>přímo v nich, nebo nějaký jako význam jejich.. propojenost... pokud jo, tak jak a jak intenzivně.</p> <p>R: Vůbec, hele vůbec, vůbec jsem to jako nepozorovala, nevnímala jsem to, ani jsem se nad tím nepozastavovala. Ne.</p> <p>T: A teďka, v nějakých vnějších okolnostech? Přímo v nich?</p> <p>R: To je furt. Já vidím ve všem... ve všem, i to co prostě neexistuje, tak já furt vidím něco někde a jako naopak... se třeba snažím jako v tom něco najít, i když v tom to není. Jakože se snažím prostě jakoby si to ulehčit tady tím svým vnímáním svým, a kolikrát prostě to je jenom třeba banalita, a já v tom vidím hlubší věci...</p> <p>T: Takže v tom teda jako nacházíš tu propojenost? Nebo.</p> <p>R: No teďka jo, ale předtím ne.</p> <p>T: Teďka jo předtím ne. A jaký je rozdíl v tom vidíš? Jako předtím a teďka... Jako jenom ten, že teda si teďka si dáváš věci do souvislostí...?</p> <p>R: Určitě tak. Větší prostě jakoby pozor. Předtím vůbec... to mi bylo úplně jedno. To jsem nevnímala. Prostě jsem žila svůj život. A neohlížela jsem se na nikoho a na nic. A teďkon opravdu hledám vlastně jakoby... I to, co třeba někde jinde není, tak v tom právě hledám nějakou skrytou jako podstatu.</p> <p>T: Mhm. A... Teďka, jestli jako ve svém životě obecně teďka se zaměříme jako... Ony jsou ty otázky teďka dost podobný, ale zaměřuju se na ty konkrétnosti. A jestli teda ve svém životě obecně vnímáš smysl? Jestli si ho vnímala před zkušeností nějak někde? Ne v těch okolnostech, ale ve svém životě obecně.</p> <p>R: Jako v podstatě života?</p>	<p>zahřála, nebo léčila. Aniž by to třeba řekla.</p> <p>Vnímáme se jinak – lidé, kteří si tímto prošli</p> <p>- Jak kdyby lidi, kteří si tady tím prošli, nebo byla na pokraji takového zážitku, se vnímají jinak. Tolerují se jinak, umí se spolu bavit i neverbálně.</p> <p>Příkladání i ne přímým dotykem, tř em vysílat energii nebo teplo, neví, co to je</p> <p>Jeden známý dokáže číst myšlenky, má to těž po zážitku</p>	<p>VÁHA ZÁŽITKU</p>
--	--	---	----------------------------

	<p>T: Jestli to tak chceš vnímat tak jo, jestli je jako pro tebe formulace tvůj život ta jeho podstata tak jo. Záleží na tom jak ty to pojmeš.</p> <p>R: Mhm. Tak před tou nehodou vůbec, to mně bylo úplně jedno. Vůbec jsem to neřešila, prostě... Měla jsem za úkol jasný klasický věci, prostě vystudovat, najít si práci, najít si partnera, prostě založit rodinu. A takovýhle kraviny. Takže jsem se vůbec neohlížela prostě za nějakou podstatou. Bylo mi to úplně jedno... prostě... Tak nějak a tohle má podle mě prostě každý člověk, kterej prostě jede na toho autopilota. Prostě nekouká kolem sebe. Takže opravdu si jede to svoje a nekouká. Klasika nekoukala jsem bylo mi to jedno. No a teď kon jako spíš... Jde o to jako najít úplně ten smysl toho života, prostě proč tady jsem. Třeba je to opravdu kvůli tomu. Abych ty lidi prostě nějakým způsobem nechci říct, vzdělávala. To je silný slovo. Ale prostě. Obohacovala o tu mojí zkušenost. Nějakým způsobem pomáhala třeba. Kolikrát... Prostě já vím přesně co třeba... Ty lidi z lázní nebo v těch rehabilitáčkách prostě prožívaj. Co cítí, co potřebujou. A bavím se s nima, prostě komunikuju s nima. A jako snažím se jim pomoci. A... třeba to i tak pomáhá. Že si připadám jako... že? Třeba tady jsem nějak kvůli tomu, abych jakoby navnímal ty lidi. A jakoby jim pomohla. Nebo dokázala nějak s nima komunikovat i mimo-verbálně. Ale kdo ví kdo ví třeba tady jsem od toho, abych dělala, prostě v tom, co dělám jako práci. Administrativní práce (smích). Ctrl Alt Ctrl C do tabulek.</p> <p>T: To je můj smysl života (smích). Můj smysl života je CTRL alt.</p> <p>R: (smích) přesně.</p>	<p>- Někteří lidé dokáží vidět budoucnost. Čist myšlenky, léčit jako ona, rozpoznat člověka, jestli je hodný nebo není.</p> <p><u>Dokáže odhadnout lidi</u></p> <p>- Uvádí příběh s dívkou, která k ní přišla a ona ji odhadla, to že je jedináček, že ji šikanovali ve škole, že nemá moc kamarádů, má problém s tím najít si partnera, neberou ji</p>	
--	--	---	--

	<p>VII. Oblast výzkumných otázek: Respondent a jeho porozumění sobě samému ve svém vnitřním světě a ve světě vnějším, soulad či nesoulad se sebou, sebehodnocení, ukotvení v životě, uvědomění vlastního vnitřního světa, smysl ve své vlastní osobě ve světě a pocíťování důvodu toho, proč na světě je</p> <p>T: (smíšek) Tak na to jsi mi asi už odpověděla, kdybys k tomu chtěla něco dodat. Jestli tě daný prožitek... Nějak ovlivnil. Jestli ano jak a v čem to pozoruješ ale to už....</p> <p>R: To už jsem asi řekla, jako že ten život vnímám prostě jinak. A беру to jinak a mám jiný hodnoty jiný priority. A tak nějak to cítím všechno jinak. A je to docela těžký jako.... Třeba jako pro mého partnera, tak kolikrát jako... Chudák, to chroustat ty jo. Protože on je vlastně jako ajťák. A když je ajťák, tak to má jasný naplánovaný, prostě jasný vzorečky, prostě jede si to svoje prostě. A jako nějaký senzibilní tydlety (smích)... Vůbec nechápu, jak se mnou může bejt jo (smích).</p> <p>T: (smích)</p> <p>R: Je to tak.</p> <p>T: Tak třeba se mu to líbí, že jo... Proto. Jestli kdybys mohla porovnat sebe před tou událostí a po ní pozoruješ nějaký rozdíl?</p> <p>R: (šeptá) Já jsem byla nafrněná kráva.</p> <p>T: Nafrněná kráva?</p> <p>R: (mluví normálně) Já jsem měla 40 kilo i s postelí, prostě byla jsem hezká, byla jsem hubená, byla jsem úspěšná fotografka, mohla jsem mít každého chlapa. Bavila jsem se s celebritama, fotila jsem do časopisu prostě.</p>	<p>nikde, v zaměstnaní a tak... divila se, že ji zná a ona jí řekla, že ji vidí poprvé.</p> <p>Nevýhody schopnosti</p> <ul style="list-style-type: none"> - Kovářova kobyla chodí bosa. Když se to týká jí samotné, nedokáže si poradit. Ostatním ví, dokáže odhadnout, otipovat člověka, všechno, ale když jde o ni, neví si rady atd., je úplně bezradná. Je v tom ještě horší, ještě víc se v tom „patlá“.. - Neznamená to zakládat přímo kategorii, co zážitek odnesl, protože se jedná o to, co ji přinesl, ale jaké jsou toho nevýhody. - S lehkou nadsázkou opětovala myšlenku, že to člověk vlastně nechce. A to vůbec. <p>Už se tam těší</p> <ul style="list-style-type: none"> - Určitě by jej chtěla prožít znovu - S tou loukou, je to sen tam být <p>Zkušenost je dle ní subjektivní</p>	
--	--	---	--

	<p>Pohybovala jsem se prostě... V trošku úplně jiných sférách a jiných vrstvách. A najednou jsem spadla na dno, prostě na dno. Že když mě táhne na vozíku, prostě tady po náměstí, tak jsem pozdravila kámoše a on na mě kouká... Co mě zdraví ten kripl na tom vozíku. Kdo to je? No to jsem já Emanuela ne. Jaká Emanuela? No Emanuela (příjmení), pamatuješ? A šel dál. Takže ten rozdíl toho? Prostě. Opravdu jsem dřív byla taková nafrněná kráva prostě... nebo ne kráva, já jsem byla hodná. Ale prostě to prostředí a ty okolnosti z tebe prostě udělaj takovýho toho člověka. Prostě tady ta doba. A teďkon, když to vnímám, tak jsem úplně jiná prostě. A ty kamarády jsem si vybrala, prostě, mám kolem sebe fajn lidi. Na který nenechám dopustit. Že si toho všeho vážím, víc jsem taková spíš jako citlivá víš a jakože... Já taky vyjedu, to je jasný, taky na přítele kolikrát řvu, a... taky mám prostě nervy, ale prostě pak si to uvědomíš. Přijdeš, hele tak jako toho necháme a to. Jsem taková, že si to uvědomuju. Víš, že prostě... kde jsou takový ty priority jo, prostě... Kde je to dobro, nebo co je to správný. Dřív vůbec, prostě, absolutně. Prostě rebel největší žejo prostě. Podpatky minisukně krátký, trička prostě a tak, ale tak to je i s věkem.</p> <p>T: Hm. To je zajímavý. Jak jsi to řekla potichu. „Já jsem byla nafrněná kráva“ (smíšek). To bylo roztomilý.</p> <p>R: (smíšek)</p> <p>T: No jak jsi před zkušeností vnímala a prožívala sama sebe, takzvaně jako... tvoje... Ono se tomu říká ukotvení ve světě v životě před zkušeností, jak tě ve světě bylo. Jak ti v sobě bylo? Jestli jsi byla na světě ráda, jak jsi na světě byla? Jak ses jako vyhmatávala, vlastně se to dá říct, jo, případně jak se prostě</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Vždy vysněné, charakterizované, přímo udělané pro toho člověka, může si to charakterizovat a navnímat jinak, než druhý, který byl ve stejném snu. <p>Zážitek si spíš připomíná</p> <ul style="list-style-type: none"> - Nezahání jej - Připomíná si jej z toho důvodu, aby si připomněla, jak tam bylo krásně a fajn. A jak se má na co těšit, až přijde ta skutečná smrt. - Těší se - Připomíná si to, aby si navodila ten pocit radosti a spokojenosti a „takového toho“, co dle ní nejde popsat slovy. - Pocit, jako když maminka vezme do náruče jako miminko a řekne, že to bude dobrý. Ujistění, že vše bude v pořádku, že vše bude dobré a nic se nám nestane. Ochrana před zlým. <p>Protiklady se mohou tolerovat nebo respektovat</p> <ul style="list-style-type: none"> - Poselství, že by si měla uvědomit, jak 	
--	---	--	--

	<p>na sebe byla jako napojená, třeba jestli ses cejtila sama se sebou v souladu, jestli jsi byla sama sebou?</p> <p>R: Ne absolutně ne. Byla jsem taková jako rozpačitá, taková jako neukotvená. Prostě taková, že jsem nevěděla taková prostě rozlítaná víš, nebo prostě nevěděla jsem, kde je to moje místo. To bych řekla, víš, že jsem dělala velký přešlapy.</p> <p>T: A proč si myslíš, že tomu tak bylo?</p> <p>R: Tak to už ale fakt nevím, jestli to bylo výchovou, nebo já nevím, inteligencí... to se omlouvám.</p> <p>T: Ne, to se nemusíš omlouvat, na nic z toho nejsi povinná odpovídat, takže kdybys něco nevěděla, nebo nechtěla říct, tak nemusíš. Jak vnímáš a vyhmataváš sama sebe teďka, jestli seš na světě ráda, jak ti na světě je....?</p> <p>R: Jasně že jo, jsem. Jsem ráda. Jak jsem říkala, mám kolem sebe ty pravý kamarády prostě... vim, co mám dělat... jako... jsem dospěla nějakým způsobem, jak morálně, tak tělesně, tak tohleto všechno, prostě, už vim, nebo jsem prostě v tom věku, kdy prostě... vim co mám dělat, vim kam mám jít, když něco není, nebo ne, nebo prostě když mám nějaký problém, a prostě vim, co se sebou. Takže... takhle jsem spokojená a prostě, fakt jsem šťastná.</p> <p>T: Hm. Dalo by se říct... hm... co v sobě cítíš, jestli... jako máš se ráda? Protože takhle, já nechci klást přímo otázku „máš se ráda“, protože je taková jako jo, ne, a vlastně ti už vnucuju jako na co chceš odpovědět, ale...</p>	<p>se protiklady mohou nějakým způsobem tolerovat nebo respektovat</p> <ul style="list-style-type: none"> - Připomenout, že si váží života a že se nebojí smrti <p><i>Smysl prožitku: Má jí to seznámit s novými lidmi – předávat dál, obohacovat vzdělávat</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Přednášky a další věci, už jen to, že dělá tento rozhovor - Že může sdělovat, cco se jí stalo, může lidi varovat. I kdyby to mělo zachránit jeden lidskej život, jedno dítě, tak to má smysl. Jeden malý život. Proto se jí to stalo, aby dělala tuto osvětu. 	
--	---	---	--

	<p>R: Je zavádějící, je zavádějící ((v úsměvu). Hele, budu mít asi tak třicet kilo a budu se mít ráda. (smíšek). Asi tak.</p> <p>T: Hm. Ale přitom vztah k sobě jsi jako zmiňovala vlastně vlastně pozitivně, že...</p> <p>R: Určitě. Jakoby vim, co mám od sebe čekat. Asi tak.</p> <p>T: A jestli jsi před zkušeností samu sebe nějak hodnotila. Pokud ano, jak? A jestli sama sebe nějakým způsobem hodnotíš nyní.</p> <p>R: Hele hodnotila jsem se jedním slovem elita... přes to nejel vlak, já jsem byla někdo, já jsem fotila, já jsem prostě... po mě se otáčeli chlapi, ale nejenom kdejaký chlapi, já jsem mohla mít koho jsem chtěla. Bohužel zní to namyšleně, byla jsem taková, přiznávám... a jako taková jsem byla, no... panebože. Eště, že to je pryč. A co jako jak se hodnotim teďka? Tak prostě jako člověk třeba, kterej je jakoby nějakým způsobem potřebnej. Nějakým způsobem. Třeba že jsem pro ty kamarády hodně důležitá, prsto svoje okolí, spousta lidí ke mně vzhlíží jo, nebo prostě má ze mě respekt jenom z toho důvodu, co jsem prožila, nebo že jim třeba i mluvím do duše, nebo se mě ptaj na názor, nebo že je zajímám, jakoby můj názor, nebo se prostě chtěj obohatit, jo. Takže prostě to je pro mě jakoby ta výhra toho, že za mnou přijde kolegyně... hele mohla bys mi poradit, co mám dělat, mám třináctiletou dceru, tak jo, a vim, že třeba... co řeknu, tak ona opravdu si to třeba vezme k srdci a zařídí se podle toho, anebo aspoň vezme v potaz, to, že by to mohlo bejt malinko jinak, než ona si myslí, že ty moje názory nejsou úplně tak lehký, ale že ty lidi prostě mě berou jakoby určitě, to moje slovo jako hodnotnějc, než</p>	<p>Možná se to stalo proto, aby dělala osvětu – poslání</p> <ul style="list-style-type: none"> - Aby informovala o tom, že něco po životě je, že něco existuje, ale bere to tak, že „kdo ví“. Souvisí s předchozím <p>Po probuzení naštvání a nepochopení</p> <ul style="list-style-type: none"> - proč ji vytáhli z toho hezkého, dobrého, a musí být zpět <p>Po nějaké době pozitivum</p> <p>Změna vnímání hloubky existence</p> <ul style="list-style-type: none"> - Předtím hloubku myšlení nebo 	
--	--	---	--

	<p>když jsem byla ta namyšlená kráva, jak jsem říkala. (smíšek).</p> <p>T: Mhm. Jestli si vzpomínáš, jestli si nějak před zkušeností vnímala svůj vnitřní svět, a jak ho vnímáš teďka...</p> <p>R: Svůj vnitřní svět... vůbec jsem ho nevnímala, ani jsem si neuvědomovala, že něco takového existuje. Vůbec. Ne. Absolutně. Dřív jako... v minulým životě, já tomu říkám minulej život, absolutně ne, a teďkon jo no, nebo že asi mám svůj svět, jsem takovej trošku autista, mám svý pravidla, zásady,, přes který nejede vlak... prostě... jednou mi člověk zalže, a vim, že prostě končí. Vim, že to zní hnusně, jakobych byla s každým rychle hotová prostě, aale pro mě je to tak strašně velká věc, přes kterou nejede vlak, takže... když mi někdo zalže... nebo když se dozvim, že mi někdo zalhal, nebo mě chce nějakým způsobem oklamat, nebo obejít, tak končí. Pálím mosty.</p> <p>Prostě a vim že takovýho člověka v životě nepotřebuju.. ale to je spíš o tom, že znám svoji hodnotu, svoji cenu.. že si nenechám s prominutím srát na hlavu od kdejakýho šmejda jo, ale nejsem si úplně jistá tím, jestli je to věkem, nebo zážitkem.. možná obojím, Jakože třeba... sice jsem na tom třeba zdravotně špatně, ale jsem na tom tak zdravotně špatně, aby si ke mně někdo dovoloval něco takovýho? Ne, nejsem. Podle toho třeba jako i hodnotim lidi, víš, že prostě... jakoby si... řadim lidi... jo ty seš kamarád, ty seš známej, ty seš přítel. A to je ten rozdíl, jak jsem dřív jako vnímala, nebo jak jsem jakoby to... sama sebe prostě považovala, jako že všichni byli kámoši, všichni, všichni prostě... přes uklízečku po kuchaře, zvukaře, dalšího kolegu, všichni</p>	<p>existence vůbec nevnímala – jela podle pravidel.</p> <p><i>Nyní hledá skryté poselství a piplá se v tom.</i></p> <p>- Nyní, po zážitku, se v tom více piplá, hledá skryté poselství, kdo ví, proč tohle nejde, kdo ví, co to má za smysl. Více prožívá svůj život.</p> <p><i>Život strašně rychle utíká.</i></p> <p>- Neví, jestli je to věkem, nebo zážitkem, ale přijde jí, že máme málo času.</p> <p>- Rychlé vnímání času – vše hrozně utíká, po nehodě, komatu a všem to utíká ještě víc.</p>	
--	---	---	--

	<p>byli kámoši. Teďkon to vnímám jinak, fakt známí, kamarádi, a ty přátelé, těch je jenom pár.</p> <p>T: Takže rozdíl v tom vnímání vnitřního světa před a po zkušenosti...</p> <p>R: Určitě, určitě velkej.</p> <p>T: A hlavně teda v tom, že předtím jsi ho neviděla, nebo že jsi....</p> <p>R: Určitě, teď znám tu svoji hodnotu, a vim, že jakoby... kde ta hodnota je.</p> <p>T: Vnímala jsi před zkušeností nějaký smysl ve svý vlastní osobě? Proč jsi ty osobně na světě, důvod... proč si myslíš, že tomu tak bylo... a jak to máš teďka. (úsměv)</p> <p>R: Jasně... jako před... nebo v minulým živo... absolutně ne, to jsem neměla ani čas na to... jako přemýšlet o takovejhlech, s prominutím pro mě v té době kravinách,... a teďka... třeba jako jo. To si myslím, že jo. Třeba tady opravdu jakoby mám bejt... a prostě mám, jak jsme se už o tom bavily, mám něco sdělit, mám prostě Vás... nebo promiň, že tě tak oslovuju, jo, ale jakoby... ty obyčejný lidi prostě, jako ty zdravý, nebo ty lidi, který tím nikdy neprošli třeba nějakým způsobem obohatit. Nebo prostě... je nějakým způsobem vzdělat.</p> <p>VIII. Oblast výzkumných otázek: Hodnoty respondenta a hodnoty života, chápání moci nad životem</p> <p>T: Mhm. Teď se zaměříme na tvoje hodnoty, o kterých jsi taky teďka mluvila... od vnímání vlastního života a chápání vlastní síly nad životem, jestli jsi měla v životě před danou zkušeností nějaké hodnoty, pokud jo</p>	<p>Změna vnímání smyslu v okolnostech – snaží se najít něco někde, i když to tam není. Snaží se ty věci ulehčit tím svým vnímáním, tolikrát je to třeba banalita, a ona v tom vnímá hlubší věci. Nachází propojenost.</p> <p>Dává si větší pozor</p> <ul style="list-style-type: none"> - předtím jí to bylo úplně jedno, žila svůj život a neohlížela se na nikoho a nic. Teď hledá skrytou podstatu. 	
--	---	---	--

	<p>tak jaké a co tě k nim vedlo a co ti pomáhalo si je udržovat...?</p> <p>T: No tak před nehodou, v tom minulým životě jsem měla dost povrchní hodnoty, hodně povrchní hodnoty, jakože jsem... potřebovala chlapa, kterej nějak vypadal, ktřej prostě měl třeba... ale nevim, teďkon to bude znít blbě, jo, ale... měl nějaký postavení v tý společnosti, abych se s nim nemusela stydět prostě někam jít do společnosti, a prostě takhle... takže... měla jsem, hodně povrchní. A teďkon to je prostě už něco jinýho. Navíc prostě s přítelem to je úplně něco jinýho, já ho prostě... to mě právě naopak utvrzuje v tom, že i když prostě jsem... krypl... tak mám svoji hodnotu prostě, a jakoby ty hodnoty já mám úplně někde jinde... že třeba jdu po ulici, říkám Podívej se jak vypadá, tyvole, jak si tadyto může vzít žejo... teďkon ty mladý holky jo, jak jsou... ostrožený, jak jsem už o tu generaci starší, kolikrát, tak já to prostě nedávám, jo, prostě.. a Co to má na sobě, prostě Nehodnooť... takže, i on, ten partner, mě v podstatě udržuje v těch mezích toho, že si můžu vyskakovat a nemůžu. Takže i to, že vlastně i mám báječnýho chlapa, prostě opravdu, musím říct, že v podstatě mě udržuje prostě při těch hodnotách, abych nehodnotila ty kolemjdoucí, ale abych se udržovala nějakým normálu, jako v tý normě, abych vlastně nikdy neujela vlastně do týdletý namyšlenosti a povrchnosti.</p> <p>T: Mhm.</p> <p>R: A jako mám to jiný. Určitě.</p> <p>T: Jojojo. A... do jaký míry jsi před zkušeností vnímala svůj život jako hodnotnej sám o sobě? Teď jsem se ptala na hodnoty</p>	<p>Změna smyslu v podstatě života – Před nehodou jí to bylo úplně jedno, měla za úkol jasné, klasické věci, jako vystudovat, najít si práci, partnera, založit rodinu, nazývá to „kravinami“. Tohle podle ní má prý každý člověk, co jede na autopilota. Nekouká kolem sebe, taky se nekoukala. Nyní jde o to najít úplně smysl života, proč tady je. Uvažuje nad tím, proč to je, třeba kvůli tomu, aby lidi nějakým způsobem, nyní nechce říct vzdělávala, v této odpovědi to považuje za silné slovo. Obohacovala o její</p>	
--	--	--	--

	<p>kolem, nebo jako některých věcech... a jak moc ti přišel předtím hodnotnej sám o sobě, a jak ti přijde nyní?</p> <p>R: Hm... je to zvláštní, ale jako před tou nehodou v tom minulým životě, mně zřejmě přišlo, že jsem prostě někdo, jakože hodně hodnotnej. Paradoxně jako teďkon, po tý nehodě, nebo po tý zkušenosti, když tak vezmu sama sebe, tak mně přijde jako... nevim, jako hodnotnej... prostě... já nedělám nic hodnotnýho, abych si prostě mohla říct Jo seš dobrá prostě, vytváříš nějaký hodnoty... já prostě nedělám nic extra, abych prostě mohla říct jo, máš (není rozumět, pozn. autora) hodnotnej život. Zatím. Jestli to teda ještě někdy přijde, ale fakt to je paradox, teďkon jsem si toho vědoma, a vlastně díky tobě, že vlastně ani teďkons (není rozumět, pozn. autora) ten život ani neberu jako nákou, jako že nemá ani hodnotu, nejsem si tím úplně jistá, jestli bych dokázala říct, jakou hodnotu má můj život, asi žádnou... momentálně. Prostě to tady přežiju, a těším se na ten svůj ráj (smíšek).</p> <p>T: Mhm, mhm, to je krásný ten rozdíl tam, že jsme se zaměřovaly na hodnoty v tvym životě, a ty, že předtím, a teďka je, a jestli ten život byl hodnotnej, jestli měl nějakou vlastně cenu no... hmh.</p> <p>R: Je to zvláštní vid' teďko? Jsme úplně zabředly.</p> <p>T: Mhm. No, do jaké míry jsi před zkušeností cítila, že máš život uchopenej ve svých vlastních rukách a jak to cejtíš nyní? (smíšek).</p> <p>R: Tak když mi bylo nějakých jednadvacet let, takže jako... měla jsem pocit, že ho jako držím pevně v rukou, a opak byl pravdou...</p>	<p>zkušenost. Pomáhala nějakým způsobem.</p> <p>- Říká, že ale třeba je její smysl života ctrl alt ctrl c do tabulek 😊</p> <p><i>Jiné hodnoty, jiné priority</i></p> <p>- Život vnímá jinak</p>	<p>VZTAH K SOBĚ</p>
--	---	---	----------------------------

<p>„Jakože třeba... sice jsem na tom třeba zdravotně špatně, ale jsem na tom tak zdravotně špatně, aby si ke mně někdo dovoloval něco takovýho? Ne,</p>	<p>byla jsem úplně prostě na vodě, prostě vůbec.. když to vnímám teď zpětně samozřejmě. V té chvíli, v ten moment, v tu danou dobu, jsem samozřejmě byla hroznej king, a prostě to všechno bylo dobrý, a všechno to zvládnou, prostě nepotřebuju pomoci. Ale když si to beru zpětně, tak jsem byla úplně v prdeli. Nevěděla jsem ani kde, co, nijak, prostě zařídit si něco, no... takže jako to si myslím, že jako m-m...ten život předtím ne. A teďka už jo, no. Teďkon si myslím, že vim. (úsměv). To je dobrá odpověď, myslím si, že vim (smíšek.)</p> <p>T: No jo, tak je tvoje.</p> <p>R: Jestli ti tohle stačí (smíšek)...</p> <p>R: No jasně... to můžeš krátce, jako to nejsou... emmm... to jsou prostě takový detaily, a z těch já si poskládám pak obraz, takže to vůbec nemusíš nijak... Jak chceš samozřejmě, jak cejtíš ty... Eeemmm... pokud... a jak, ses měla před zkušeností jako uchopenou, to znamená jak sis byla jako sama sebou jistá, nebo sebe si vědoma. Ale jako vědoma si sama sebe, no, v jakým smyslu sis, a jestli sis, byla sama sebe vědoma, před tou zkušeností... Tys o tom jako z části mluvila, ale můžeme to vzít trochu z jinýho soudku, žejo... a jak je to teďka.</p> <p>R: Sama sebe vědoma... no... No jako vůbec. Měla jsem pocit, že jsem si sama sebe vědoma, tak bych to řekla, měla jsem ten pocit, ale opak byl pravdou. A teďkon jako... si myslím, že je to dobrý, jakože vim.</p> <p>T: Jo... Zda a jak si sama sebe před zkušeností znala, a pokud ano, tak jak a jak moc dobře, a v čem jsi to tak mohla vnímat, jestli vidíš nějaký důvod, v čem to vidíš,</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Těžké pro jejího partnera, to „schroustat“ <p>Byla „nafrněná“</p> <ul style="list-style-type: none"> - Byla doslova, jak říká „nafrněná kráva“, vnímá se tak v minulosti. Hubená, úspěšná fotografka, mohla mít každého muže, bavila se s celebritami, fotila do časopisu... pohybovala se v jiných vrstvách a sférách. - Po zážitku ji nepoznal kamarád, 	
---	--	--	--

<p>nejsem. Podle toho třeba jako i hodnotim lidi, víš, že prostě... jakoby si... řadím lidi... jo ty seš kamarád, ty seš známej, ty seš přítel. A to je ten rozdíl, jak jsem dřív jako vnímala, nebo jak jsem jakoby to... sama sebe prostě považovala, jako že všichni byli kámoši, všichni, všichni prostě... přes uklízečku po kuchaře, zvukaře, dalšího kolegu, všichni byli kámoši. Ted'kon to vnímám jinam, fakt známí, kamarádi, a ty přátelé, těch je jenom pár.“</p>	<p>v čem to bylo... a.. jestli a jak samu sebe znáš ted'ka a v čem to poznáváš. Jestli vidíš nějaký důvod, proč tomu tak je.</p> <p>R: Takhle. V minulým životě jsem si myslela, že jsem king, že jsem neporazitelná, že všechno dokážu, že mě jen tak něco nezlomí, zase, jak říkám, opak byl pravdou. Byla jsem prostě... stéblo trávy, mávali se mnou, lidi, manipulovali se mnou, ale já jsem to neviděla. Prostě byla jsem fakt slabá, v kramflecích, a hrála jsem si na něco, co jsem nebyla. Zřejmě. No a po tý zkušenosti, zas jako, když to můžu ted'kon hodnotit, tak... v podstatě jako vůbec nechápu, kde se to ve mně vzalo... vůbec nechápu, kde jsem vzala tu sílu, prostě dostat se opravdu z absolutního, hnusného, svinského dna, až tam, kde jsem. Vůbec to nechápu, kde jsem vzala tu sílu, kde jsem vzala to odhodlání prostě,... a to see-zapření, prostě jako jít dál a říct si, jo, já to dokážu, já to zvládnu, já budu fit. Kde jsem vzala tu sílu, vůbec to nechápu... a v tu chvíli jsem si vlastně uvědomila, že jsem o mnoho silnější, než jsem si dřív myslela, když jsem byla zdravá. Jestli ti to takhle stačí teda.</p> <p>IX. Oblast výzkumných otázek: Postoj ke smrti</p> <p>T: Určitě. Ted'ka se podíváme spolu na vnímání smrti. Jakej postoj máš ke smrti, umírání?</p> <p>R: Umírání, no, tak toho se bojím. Úplně vážně. Toho se bojím jako jediný. Já se nebojím smrti jako takový, bojím se umírání. Toho, proč umřu, za jakých okolností umřu, jestli umřu sama, a co mně bude. Jestli</p>	<p>pozdravila ho, ale šel dál.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Prý nebo ne kráva, byla v minulosti i hodná, jen okolnosti z ní udělaly, ta doba, toho člověka. Nyní je jiná. <p><i>Kamarády si vybírá</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Má kolem sebe fajn lidi, na které nenechá dopustit <p><i>Váží si toho všeho, je víc citlivá, uvědomuje si to</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - Taky vyjede na přítele, řve, ale pak si to uvědomí, přijde, ukončí to, - uvědomuje si, kde jsou priority, kde je dobro, co je správné <p><i>Vím, co mám dělat</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - předtím vůbec, byla taková rozlitaná a dělala velké přešlapy. Rozpačitost. - Nyní je ráda, že má kolem sebe kamarády, ví, co má dělat, dospěla morálně i tělesně, už ví, nebo je ve věku, kdy ví, co má dělat, ví, kam má jít, když něco není, nebo ne, 	<p>VZTAH K POSLÁNÍ</p>
---	--	--	------------------------

	<p>vykrvácím, jestli se utopím, já se potápím žejo... (smíšek)</p> <p>T: (smíšek) ano...</p> <p>R. Tak jestli se utopím, jestli uhořím, nebo jestli umřu zase při nehodě, nebo jestli umřu na rakovinu prostě, je miliony způsobů, jak se dá umřít, a toho prostě se já bojím, a já se nebojím toho, že umřu, ale bojím se toho umírání. To jako... na to se fakt netěším. I když na jednu stranu, hodně často o tom přemýšlím, a říkám si, uklidňuju se v tom, že si to v podstatě nebudu pamatovat. Ale zase si říkám, třeba to bude jiný... Nevim, nejsem si jistá, jo, protože vlastně... sice jsem umřela, ale zase jsem se vrátila, třeba to budu vnímat jinak... jako nikdo neví, nikdo ti neřekne, jaký to bude po smrti a jaký to je... to ti nikdo neřekne, nikdo. To si musíš sama prožít. Doufám, že to nebude brzo.</p> <p>T: To já taky doufám. (smíšek).</p> <p>R: No, nevypadáš nemocně, takže dobrý. (smíšek).</p> <p>T: (smíšek) Já jsem ti rozuměla, že doufáš že to nebude brzo, jakože tu ještě budeš, ale.. na druhou stranu (následuje soukromější krátká vsuvka, kterou z důvodu zachování křehkosti této práce nesdílím, jedná se o čtyři věty prohozené mezi tazatelem a respondentem, pozn. autora) Jestli cítíš, při pomyšlení na... když řeknu smrt, ty jsi řekla, že žejo smrt a umírání je pro tebe odlišná věc, jestli to tak chápu.</p> <p>R: Určitě.</p> <p>T: Tak jestli myslíš, jestli je ti komfortní na to odpovídat, když řeknu slovo smrt.</p>	<p>když má nějaký problém a ví, co se sebou. Je spokojená a šťastná.</p> <p>- Ví, co má od sebe čekat, ale nemůže říct, že se má ráda – až bude mít třicet kilo</p> <p>Změna v hodnocení sebe sama</p> <p>- Předtím se popisuje, že se popisovala jedním slovem: Elita. Měla vše, co chtěla, byla přitažlivá. Říká, že je ráda, že už je to pryč.</p>	
--	--	--	--

	<p>R: Když řekneš smrt, tak cejtím prostě konec toho, co je tady, tý reality, ale není to konec sebe sama. Tak bych to charakterizovala.</p> <p>T: Mhm. A když řeknu umírání? Tak...</p> <p>R: No, tak to není úplně jako pro mě dobrý, absolutně, protože těch lidí, který kolem mě umírají a umřou, a bylo to dlouhý a bolestivý a nepříjemný, tak jich je fakt hodně, a toho se bojím daleko víc než nějaký smrti, umírání, protože, tybláho, umírání je fakt hnus, to je asi to nejhorší, co může bejt, ne smrt, to je takový to vysvobození tolikrát, ale to umírání je pěkně hnusný. To je fakt to nejhorší.</p> <p>T: Mhm. Pociťovala jsi před zážitkem smrt ze smrti vlastních, nebo druhých? A proč si myslíš, že tomu tak bylo,... a jestli jsi ten strach, jakej mi popíšeš, cejtila jako bezprostředně po zkušenosti – když sis na to vzpomněla jestli to tak bylo, a jak je to teďka, jako konkrétně teďka.</p> <p>R? No. Když jsem se bezprostředně probudila z toho komatu, tak jsem si absolutně neuvědomovala, co, z čeho jsem se dostala, nebo z čeho jsem unikla, takže jsem si to neuvědomovala, a teď si to uvědomuju, samozřejmě, ale prostě... jak to mám říct... ale bylo to fakt o fous. Bylo to opravdu o fous, měla jsem tři procenta na to abych to přežila a já jsem to přežila. Takže to bylo o fous a vážím si toho, že tady jsem... Ale když se vrátím ještě k tomu, jestli jsem to jakoby... jestli jsem měla strach o někoho předtím, v tom minulým životě tak když jsem byla malinká, ale úplně, jsme ještě byly se ségrou malý úplně, tak jako jsme se tenkrát koukaly na filmy jako pohádku nebo něco, a začala jsem si uvědomovat, že něco takového jako existuje. Že prostě na tom světě jako ta smrt</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Nyní se hodnotí jako člověk, který je nějakým způsobem pořebný. Pro kamarády, pro okolí, spousta lidí k ní vzhlíží. Mluví jim do duše, zajímá je. - Lidé její slova berou vážně - Berou její slovo hodnotněji, než když byla namyšlená kráva, jak říkala. 	
--	--	---	--

je... že prostě umřel děda jakoby, toho jsme extra moc neznaly, moc jsme to nevnímaly jako děti, ale prostě najednou nám rodiče řekli, že už děda jako není, že už ho neuvídíme, že už je pohřbenej, a... ty jako nevíš, co to znamená, hledáš slova, zajímáš se, zkoumáš, prostě to.. a v té chvíli jsem si začala uvědomovat, že vlastně takhle nám může odejít i ta mamka. Která je pro nás to nejbližší, co máme, v tu chvíli. Takže jako malá jsem si začala uvědomovat, strach z té smrti toho bližního, jako malinká. Nevim, jestli mi to nastartovalo tadyto mimo vnímání toho života, ale bohužel no, tadyto jsem si začala uvědomovat. A pak to následovalo žejo jedna prababička, pak umřela druhá prababička, no a pak vlastně půl roku, potom co se mi stala ta nehoda, tak mi umřel táta... to bylo taky... to bylo hnusný...

T: Takže to bylo... potom, co ses probudila z toho...

R: Mhm. Půl roku. Půl roku potom, co se mi stala nehoda, tak umřel tatka. Jak kdyby obětoval svůj život v ten můj. V podstatě... jak kdyby ho přenechal mně. Samozřejmě jako nejsem jakoby jeho duše nebo tak, protože vim o tom, že za mnou jezdil jo, že se mnou byl, že mě podporoval, že mi dával tu naději prostě.. dával mi tu.. prostě jako různě mě podporoval, dával mně... různě jako mě bral ven, jezdil za mnou do těch rehabilitačních ústavů, prostě a.... kladl mně na srdce to, abych prostě makala. Že na to mám. A pak... takže to není jakože by vyměnil tu svou duši za tu mojí, to vůbec ne, naopak, myslim si, že se... jakoby i obětoval třeba tak trošku, aby mě podpořil. Ale nejsem si tím jistá.

Nyní má svůj svět

- Neuvědomovala si, že něco takového existuje. Žiot před zkušeností nazývá minulým životem.
- Nyní má svůj svět, je tošku autista, má svá pravidla, zásady, přes které nejede vlak.
- Jednou jí člověk zalže, a končí. Zní to hnusně, ale je to pro ni velká věc.
- Pálí mosty, když někdo zalže, když se dozví, že jí někdo zalhal, nebo jí chce oklamat nějakým způsobem, nebo obejít.

Pojmenování života před zkušeností jako života minulého

Zná svou hodnotu

- Nenechá si „srát“ na hlavu od kdejakého

<p>„Já se nebojím smrti jako takový, bojím se umírání. Toho, proč umřu, za jakých okolností umřu, jestli umřu sama, a co mně</p>	<p>T: Takže... je to teda tak, že... předtím jsi měla strach ze smrti před zkušeností, a teď je vlastně stejnej? Nebo... ze smrti druhých?</p> <p>R: Ze smrti druhých.</p> <p>T: Ze smrti druhých je to stejný.</p> <p>R: Mhm.</p> <p>T: A Vlastní?</p> <p>R: Vlastní, to není tak. To už mám jinak.</p> <p>T: Takže teď ten strach není, je to tak, a předtím...</p> <p>R: Mhm. Byl.</p> <p>T: A... věříš na něco, či v něco, co přesahuje hmotný svět? Popřípadě jestli seš věřící?...</p> <p>R: Hehe. To jsem už taky říkala, věřící nejsem, to není, že bych věřila nějak v pána boha, nebo... Buddhu a ty.. tydlety... hmotný prostě... tydlety... tydlety nějaký stvořitele budu říkat, ale určitě věřím na anděly a věřím v energii vesmíru. A na anděly jsem dřív nevěřila, na ty teď kon hodně věřím, ale na ten vesmír jsem věřila tak či tak. Už jako malá jsem studovala knížky o ufo, a věřím v to, o nějakých... mimozemské život, nechci říct, že jsou jenom zelený mužíčci, ale věřím v to, že v té naší galaxii, nebo i v jiných galaxiích, prostě stoprocentně musí žít něco, nebo musí existovat něco, a třeba nás i ovlivňují... nikdo neví.</p> <p>T: Mhm. A proč teď věříš na anděly? Jako díky té zkušenosti vlastně... co ti ta zkušenost dala, takovýho, že teď věříš na anděly?</p> <p>R: Věřím na anděly, protože... každý má svého anděla. Prostě to tak je. A... oni jsou</p>	<p>šmejda, jak říká. Není si jistá tím, jestli je to věkem, nebo zážitkem – možná obojím.</p> <p>Razení lidí – kamarád, známý, přítel</p> <ul style="list-style-type: none"> - Vnímá rozdíl, předtím byli od uklízečky po kuchaře kamarádi, teď to rozděluje takto a přítel je jen pár. <p>Třeba tady opravdu má být</p> <ul style="list-style-type: none"> - Má něco sdělit lidem, nějak je obohatit, vzdělat. - Předtím vůbec 	
--	--	--	--

<p>bude. Jestli vykrvácím, jestli se utopím, já se potápím žejo... (smíšek) T: (smíšek) ano... R. Tak jestli se utopím, jestli uhořím, nebo jestli umřu zase při nehodě, nebo jestli umřu na rakovinu prostě, je milionů způsobů, jak se dá umřít, a toho prostě se já bojím, a já se nebojím toho, že umřu, ale bojím se toho umírání. To jako... na to se fakt netěším. I když na jednu stranu, hodně často o tom přemýšlím, a říkám si, uklidňuju se v tom, že si to v podstatě nebudu pamatovat. Ale zase si říkám, třeba to bude jiný... Nevím, nejsem si jistá, Jo, protože vlastně... sice jsem umřela, ale zase jsem se vrátila, třeba to budu vnímat jinak... jako nikdo neví, nikdo ti neřekne, jaký to bude po smrti a jaký to je... to ti nikdo</p>	<p>kolem mě... a já je někdy i jakoby cítím,... jakože (nesrozumitelné, pozn. autora) T. A to od té zkušenosti? R: Ještě jednou, pardon? T: Od té zkušenosti? Nebo už při té zkušenosti? R: Po té zkušenosti. Ne, před tou zkušeností jsem to tak necítila, jak to cítím teďkon. Jakože už je cítím i hmotně. Kolikrát. Dokonce, jakože je dokážu nějakým způsobem přitáhnout, jako ne (není rozumět, pozn. autora, dvě slabiky) rychle, byli jsme ve Praze na korunovačních klenotech, jeli jsme tam dřív, jeli jsme tam dřív. Zaparkovali jsme na ZTP. Tak jsme tam zaparkovali, s tím že teda tam pudeme dřív, abysme se vyhli těm frontám, přijdeme tam, a bylo půl osmý, a měli od devíti... takže logicky měli ještě hodinu a půl zavřeno. A najednou tam přijdeme, tam nikdo nikde, a najednou tam přišla paní... taková paní, kdybys ji viděla, vypadala... pět a padesát jí mohlo bejt, a přišla k nám, takhle nám dává lístky a říká Jdete dovnitř? Chcete jít dovnitř? A my No chceme. Tak tady máte a běžte. A my... prosím? No, tady to máte a běžte. Fakt přísahám bohu, že na těch vstupenkách bylo napsáno <i>Čestná vstupenka</i>, od sedmi hodin od rána. T: Hezký. R: Takže prostě... já to беру jako anděla... já vim, že to mohla bejt nějaká (není rozumět jedno slovo, pozn. autora), nebo někdo, kterej chtěl udělat jenom obyčejnou radost, jo, nebo něco. Je to jedno, ale já to prostě vnímám jako to, že ten člověk mohl bejt můj anděl, prostě, nebo.. v tu chvíli prostě, opravdu to</p>	<p>Změna hodnot v životě</p> <ul style="list-style-type: none"> - Předtím povrchní hodnoty - Nyní ji i partner pomáhá v tom, aby se udržovala v nějakých hodnotách, například nehodnotila kolemjdoucí, ale udržovala se v nějakým normálu, 	
---	--	---	--

<p>neřekne, nikdo. To si musíš sama prožít.“</p> <p>„T: Mhm. A když řeknu umírání? Tak...“</p> <p>R: No, tak to není úplně jako pro mě dobrý, absolutně, protože těch lidí, který kolem mě umírají a umřou, a bylo to dlouhý a bolestivý a nepříjemný, tak jich je fakt hodně, a toho se bojím daleko víc než nějaký smrti, umírání, protože, tybláho, umírání je fakt hnus, to je asi to nejhorší, co může být, ne smrt, to je takový to vysvobození tolikrát, ale to umírání je pěkně hnusný. To je fakt to nejhorší.“</p>	<p>bylo jakoby ztělesnění toho, že prostě mě chtěla pomoci... a byl to takovej poslíček, nebo taková náhrada toho anděla, protože... těžko bych tam čekala několik hodin ve frontách. No. Tak... to je taková malinká ukázka toho...</p> <p>T: A co k tomu vedlo, že věříš na anděly, když to nebyla přímo ta zkušenost? Že bys je tam viděla... tak co k tomu vedlo?</p> <p>R: Já si... já nevim hele. Oni jakoby tě nějak ochraňují ti andělé. Jakože tě ochraňují, že ti ukazují cestu, prostě ten správný směr, víš... nebo... třeba kolikrát něco nejde nějaká věc kterou ty hrozně chceš, nejde to, a pak se vlastně ukáže, po nějaký době, že to vlastně bylo dobře, že to nešlo, protože ta druhá varianta je daleko lepší... takže... a už vlastně v tom hledáš nějaký hlubší kontext, prostě nebo jako smysl toho, proč to nešlo, a řekneš si, aha, nojo, tak asi někdo nechtěl, jo, a už to vlastně dáváš hnedka příčinu tomu Aha, to mohl bejt anděl... jo, nebo třeba taky... jedu na kruháči, už řídím, taky kolikrát se mi stalo, teda jednou jo, kamion, prostě místo toho předpokládala jsem, že pojedou rovně, jo vlastně mym směrem, a já jsem mu tam vjela a on prostě zastavil. On prostě zastavil. Zastavil obrovské kolos prostě kamionu z kopce zastavil, abych já mohla projet a já říkám, Aha, anděl. A to se mi taky stalo ještě podruhé, jsem šla od nehtařky, chodník, jdu po tý straně, kde mám jít, po levý straně, a proti mně kamion. Ta stejná jakoby úplně firma, ale to je jedno, jo, stejná firma, která mě tenkrát pustila na tom kruháči.</p> <p>T: Aha...</p>	<p>v té normě, aby nikdy neujela do namyšlenosti a povrchnosti.</p>	
--	---	---	--

<p>„Půl roku. Půl roku potom, co se mi stala nehoda, tak umřel tatka. Jak kdyby obětoval svůj život v ten můj. V podstatě... jak kdyby ho přenechal mně. Samozřejmě jako nejsem jakoby jeho duše nebo tak, protože vim o tom, že za mnou jezdil jo, že se mnou byl, že mě</p>	<p>R: Jo. A ten kamion tam je sice padesátka, ale je to v místě, kde ty kamiony a auta jezděj rychleji, žejo prostě, není tam ten chodník, a jdeš po silnici, a nemáš se kam uhnout.. hnedka tam je prostě plot. Tam díra, a pak plot. A já Tyvole... teď jsem šla po tý silnici, na autobus abych to stihla, a najednou proti mně kamion, a já... Doprdele, tak teďkon jsem mrtvá. A teďkon jsem jenom viděla jak ten kamion úplně navázal prostě nějakým způsobem se mnou kontakt a zastavil a nechal mě projít. Já jsem to nechápala, prostě to byl anděl. Takže něco určitě existuje, prostě jsou takovýhle věci, který nejdou ani jako popsat prostě. Něco mezi nebem a zemí, fakt něco takovýho existuje.</p> <p>T: Mhm. Mně by zajímalo jenom, jak... protože jsi říkala, že jsi na ty anděly jako nepřišla při té zkušenosti, jako že bys je tam viděla, nebo viděla jsi tam anděla nebo něco?</p> <p>R: Ne.</p> <p>T: Tak jak to k tobě teda potom přišlo, jestli jsi o tom četla, jestli jsi o tom slyšela, že andělé existují, nebo že se ti prostě najednou prostě zjevil anděl... jak to jako... jak k tobě vlastně jako poprvé přišli? První kontakt s tím... s touhle myšlenkou.</p> <p>R: Jako první kontakt... jako když jsem si začala uvědomovat, o tom, že něco takovýho existuje, to bylo tenkrát, když jsem byla poprvé v našem ústavu, a tam byl společenský sál... a tenkrát tam byla přednáška od spisovatelky, která vlastně napsala jednu knihu.. Ona teďkon zemřela. A ona tam měla nějaký lidi, který to představovali tu knížku, prostě byli jako věřící prostě, buď to byly nějaký jeptišky, nebo prostě, nejsem si jistá, kdo to byl. A byla</p>	<p>Změna hodnoty života samého o sobě</p> <ul style="list-style-type: none"> - Předtím jí přišlo, že je někdo hodnotný, ale nyní to popisuje tak, že nedělá nic hodnotného, aby mohla říct, že je dobrá, že vytváří nějaké hodnoty. Ne - Teď ani nebere, že má její život nějakou hodnotu, není si tím úplně jistá - Paradox dělá nic extra. <p>Uchopení života – „teďkon vim“</p> <ul style="list-style-type: none"> - předtím, měla pocit , že jej drží ve vlastních rukou, pevně, ale opak byl pravdou, byla úplně „na vodě“. Že to všechno zvládne a nepotřebuje pomoci. Když to brala zpětně, byla vlastně úplně ztracená., - Nyní ano, myslí si, že ví.
---	--	--

<p>podporoval, že mi dával tu naději prostě.. dával mi tu.. prostě jako různě mě podporoval, dával mně... různě jako mě bral ven, jezdil za mnou do těch rehabilitačních ústavů, prostě a.... kladl mně na srdce to, abych prostě makala. Že na to mám. A pak... takže to není jakože by vyměnil tu svou duši za tu moji, to vůbec ne, naopak, myslím si, že se... jakoby i obětoval třeba tak trošku, aby mě podpořil. Ale nejsem si tím jistá.“</p>	<p>jsem tam tenkrát na vozíku, a neměla jsem u sebe peníze. Kartu jsem nemohla používat, a potřebovala jsem peníze, abych si něco koupila. Byla jsem u automatu, chtěla jsem si něco koupit, a teďkon se kouknu do peněženky, neměla jsem tam žádný peníze. A říkám doháje co budu dělat... Já se potřebuju napít nebo něco takovou banalitu... a přišla paní, právě z toho společenskýho sálu, od týhleť spisovatelky, která pak představovala tu knihu, kouká na mě a říká Slečno, na vás je hodně bolesti. A říkám Co? No vy jste si musela prožít strašně bolesti. A říkám.. teďkon jsem ještě byla taková jako... taková, změkne mozek žejo po tom úraze a já říkám Co? Prej Můžu vám nějak pomoci? Říkám Ne, nevím jako... Jako potřebujete nějaký penízky? Říkám jako Je mi to blbý, ale těch dvacet korun jako na pití... Jo, tak já vám to koupím. A víte co? Něco vám poradím. Kupte si knížku (název). A v tu chvíli jsem si začala uvědomovat, v podstatě do teďka mi de mráz po zádech, vůbec nevím, kdo to byl, vůbec... nevím, kdo mně to tenkrát pomoh prostě a opravdu ta paní, nevím, jestli byla skutečná, ale ona mně opravdu takhle pomohla. Něco ti ukážu, počkej... Počkej počkej (něco hledá) (ukazuje knihu) (říká jméno autorky).</p>	<p>Změna v uvědomování si sebe sama</p> <ul style="list-style-type: none"> - Tehdy měla pocit, že si je sama sebe vědoma, ale opak byl pravdou. - Nyní to je myslí dobrý, jakože ví.
<p>„A na anděly jsem dřív nevěřila, na ty teďkon hodně věřím, ale na ten vesmír jsem věřila tak či tak. Už jako malá jsem studovala knížky o UFO, a věřím v to, o nějakých... mimozemské život, nechci říct, že jsou jenom zelený mužičci, ale věřím v to, že v ty naší</p>	<p>T: Mhm... jojo, já ji znám, znám.</p> <p>R: Tak ji mám. Třeba to tak mělo bejt.</p> <p>T: Mhm. A ona tam píše o těch andělech? Nebo...</p> <p>R: Ne, ona tam píše o tom, jakoby jak máš vnímat prostě jakoby svůj život, prostě jak se máš mít ráda, prostě a tohleto všechno, ale jako.. nic, žádný anděl jsem tam tenkrát nenašla.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - V minulým životě si myslela, že byla king, neporazitelná,

<p>galaxií, nebo i v jiných galaxiích, prostě stoprocentně musí žít něco, nebo musí existovat něco, a třeba nás i ovlivňují... nikdo neví.“</p> <p>„R: Věřím na anděly, protože... každý má svého anděla. Prostě to tak je. A... oni jsou kolem mě... a já je někdy i jakoby cítím, ...“</p> <p>„(...) já to беру jako anděla... já vim, že to mohla být nějaká (není rozumět jedno slovo, pozn. autora), nebo někdo, kterež chtěl udělat jenom obyčejnou radost, jo, nebo něco. Je to jedno, ale já to prostě vnímám jako to, že ten člověk mohl být můj anděl, prostě, nebo.. v tu chvíli prostě, opravdu to bylo jakoby ztělesnění toho, že prostě mě</p>	<p>T: A jak jsi došla k těm andělům? Jako... mluvíš o tom, že věříš na anděly, tak jak k tobě přišli přímo ti andělé, jak... jsi začala přemýšlet nad tím, že jsou? Nebo díky čemu?</p> <p>R: No právěže věřím tomu díky tomu, že tadyty lidi, tyhlety bytosti, nechci říct, že jsou převtělený do anděla jako takovýho prostě s křídly, ale myslím si, že to jsou prostě poslíčkové jakoby toho, že... nebo jsou fakt ty pomocníci. Jak se říká Ty seš můj anděl, tys mi pomoh, ... takže to tak jako vnímám jo, protože je tolik, tolik blbejch náhod, nebo věcí, který se v životě staly, že... to nedává absolutní smysl, že tam muselo bejt něco nadpřirozenýho nebo něco nadpozemskýho, že se to stalo. Protože to abslutně prosě nedává, z fyzikálního, žádnýho hlediska, smysl. Kolikrát prostě se mi něco stane, a řeknu si, jo tak to musel být ten anděl, prostě to není tak, to není fyzicky normální, to není možný prostě. Je to tak, já tomu tak věřím prostě.</p> <p>T: A tenhle ten výklad jsi nikdy neslyšela jo, prostě sis řekla, že to jsou andělé.</p> <p>R: Jo. Určitě, sama. Jako nikdo mi to nevnucoval, nikdo mi to jakoby víc nevsugeroval, nic, tak jsem si prostě řekla, Ano... Tak můžou být něco jinýho, ale já to vnímám jako tak.</p> <p>T: Mhm. Mhm. Jo.</p> <p>R: (smíšek) Je to subjektivní.</p> <p>X. Oblast výzkumných otázek: Sdílení zkušeností s jinými a jejich pohled na věc, ovlivnění touto skutečností</p> <p>T: A... zeptám se tě na poslední otázky, je jich už jenom pár. Jestli jsi mohla s někým svoji zkušenost sdílet? Jestli jsi o ní... s někým mluvila, jestli ano tak s kým a co pro</p>	<p>že jí nic nezlomí. Ale byla prý stéblem trávy, manipulovali s ní. Hrála si na něco, co nebyla.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Nyní nechápe, kde se to v ní vzalo, kde vzala tu sílu, dostat se z absolutního, hnusného, svinského dna, až tam, kde je. Kde vzala to odhodlání a sebezapření. Jít dál, říct si, jo, dokážu to, zvládnou to, budu fit. - Uvědomila si, že je o mnoho silnější, než si dřív myslela, když byla zdravá 	<p>SPIRITUALITA – Nějaká síla seshora</p>
--	--	---	--

Strach z umírání

- Absence strachu ze smrti

<p>chtěla pomoci... a byl to takovej poslíček, nebo taková náhrada toho anděla, protože... těžko bych tam čekala několik hodin ve frontách. No. Tak... to je taková malinká ukáзка toho...“</p>	<p>tebe ta dotyčná osoba a osoby znamenají, jak na to reagovali a jak na to nahlíží... a pokud jsi o ní s nikým nemluvila, tak z jakýho důvodu...</p> <p>R: No jasně... no takže vlastně potom, co jsem se dostala z toho komatu, tak prostě vim o tom, že jsem měla tak trošku i... i... jak to mám říct, tak ty programy? Nebo... takové... jak se tomu říká...</p> <p>(Dojdeme k tomu, že myslí bábu, co předpovídá...)</p> <p>Tak v tom roce jsem se vzbudila z toho komatu, a říkám mamce, jako když už se mnou začala mluvit, tak jsem si hned vzpomněla na toho pejska. A pak jsem říkala, že tady bude válka. Že se budeme všichni (jedno slůvko není rozumět, pozn. autora) bát vylízt ven z baráku. Bylo to v roce 2011. Nevim co bude, nebo nebude, ale... prostě to takhle bude. Takovýhle jakoby zážitky, co jsem to... a teď jsem se u toho ztratila, prosimtě mi řekni, ještě jednou tu otázku prosimtě.</p> <p>T. No, jestli jsi mohla s někým (opakuje otázku, pozn. autora).</p> <p>R: Jo, a, vlastně... A právě, jak jsem se vzbudila, tak jsem tadyto řekla, a všichni na mě koukali právě... co to meleš prostě, co to je za kraviny jako, co to je? Třeba já jsem jim říkala... ale já jsem to, prostě, jakoby takhle to vnímám, takhle to vim, takhle to bude prostě, co je vůbec za rok, a byla jsem jakoby trošku zmatená co je za rok ale věděla jsem přesně, že prostě tady bude válka, že se budem bát vylízt ven z baráku. A všichni Seš blázen, co ti je,... všichni tě jakoby brali jako malý dítě, který má nějaký představy jenom, něbo nějaký prostě, úplně, který je blázen jo.</p>		
---	--	--	--

Takže tadyty lidi tadytu konkrétní věc brali velice negativně. Ale když jsem se naopak bavila vlastně o tý zkušenosti s tím zážitkem, s tím snem, nebo prostě s tou druhou stranou budu říkat, s lidma, co to taky prožili, nebo se ptali různě, ptá se spousta lidí, prostě to bych mohla vyprávět. Fakt hodně lidí se ptá, Cos tam viděla, bylas tam, a to a to... Ale to je jedno. To jsou takový lidi, co třeba řeknou Jo, díky a nashle. Jo, že to třeba nerozebíraj. S těma se moc bavit nemůžeš, ale pak jsou třeba lidi, který to taky prožili, aa to si právěže naopak utvrzuješ v tom, že nejseš úplně blázen. Že opravdu něco fakt takovýho je. A že ty pocity byly podobný nebo třeba stejný. A jedna věc z těch mnoha vlastností diskutujících co jsem měla, těch přátel a těch kamarádů, se kterejma jsem se o tom bavila, tak jedna z věcí, která je společná je to, že se nám nechtělo pryč. Nechtělo se nám zpátky, absolutně. Nechtělo se nám zpátky do toho světa, a byli jsme všichni naštvaní, že se musíme vracet zpátky. To opravdu... mám asi pět nebo šest lidí, který... jsme se třeba bavili poprvé, nikdy jsme se o tom nebavili, nikdy jsme o tom nepolemizovali, ani jsme o tom nevěděli, že ten druhý byl v komatu, a opravdu jsme se shodli všichni na tom, že jsme se prostě nechtěli zpátky.

T: Mhm... to je krásný. To je fakt krásný...

A... a seš spokojená s tou skutečností, že to můžeš sdílet, nebo změnila bys na tom něco?

R: To určitě.

T: Jo.

R. Určitě, jsem moc ráda. Že to třeba začnou ti lidi vnímat jinak. Že jim třeba otevřou oči nebo všichni otevřeme oči žejo hlavně, ne jenom já.

- Smrt je konec reality, ale není to konec sebe sama

Bylo to o fous

- Předtím si to neuvědomovala, ale měla tři procenta na to, aby přežila a váží si toho.

- Skutečnost strachu ze smrti si začala uvědomovat jako malá

	<p>T: A o tomhle jsi taky mluvila už, ale... zůstala jsi ve stejných společenstvích a vztazích? Jestli... jako... v těch, co jsi měla před tou zkušeností?</p> <p>R: Určitě ne, začala jsem si ty kamarády vybírat, (...) to bylo, (pozn. autora, není rozumět) tu nehodu vlastně s bejvalým kamarádem... kamarády si už vybírám. Takže... určitě, to okolí těch přátel se změnilo, ti kamarádi odešli, a ti známí, ty já už ani kolikrát už ani nevím, že existují...</p> <p>T: Mhm.</p> <p>R: Ty hodnoty se změnilly u všech žejo, logicky, i tím časem prostě, rodiny změni žejo místo bydliště, školu, místo působení, tohleto všechno takže, ty přátee jsem hodně změnila, ale někteří samozřejmě, že jsou stále. A těch si vážím víc.</p> <p>T: Mhm. Takže kdybych se tě zeptala, proč si myslíš, že se ta změna udála, a co tu změnu způsobilo, tak by to bylo co, ten zážitek, nebo co z toho?</p> <p>R: Ne, určitě ne. Já si myslím, že hlavně čas, jakoby čas, a... malinko si trůfám říct, že i to, že prostě jsem si prošla to svoje. A ty ostatní prostě to nějakým způsobem nedokážou ani jakoby navnímat. Nebo nedokážou to uchopit. A neví jak se mají s tebou bavit. Oni se v podstatě bojí. Oni neví, jak se můžou k tobě chovat, a neví jako co můžou a co nemůžou. Třeba s (jedno slovo není rozumět, pozn. autora) názorem, jakože No já bych tě vzala ven, ale já nevím, co si mám s tebou povídat. Že se bojí se třeba zeptat, nebo se bojí nějakým způsobem něco udělat, aby mě nějakým způsobem třeba neranili...</p>	<p><i>Jako kdyby otec obětoval život v ten její</i></p>	
--	--	---	--

<p>„(...) takže to tak jako vnímám jo, protože je tolik, tolik blběch náhod, nebo věcí, který se v životě staly, že... to nedává absolutní smysl, že tam muselo být něco nadpřirozeného nebo něco nadpozemského, že se to stalo. Protože to abslutně prostě nedává, z fyzikálního, žádného hlediska, smysl. Kolikrát prostě se mi něco stane, a řeknu si, jo tak to musel být ten anděl, prostě to není tak, to není fyzicky normální, to není možný prostě. Je to tak, já tomu tak věřím prostě.“</p> <p>„Jo. Určitě, sama. Jako nikdo mi to nevnucoval, nikdo mi to jakoby vš nevsugeroval, nic, tak jsem si prostě řekla, Ano... Tak</p>	<p>(zasekl se diktafon, obnovení záznamu)</p> <p>T: Řekla jsi všechno, co jsi chtěla? Já jsem to přerušila s tím že se to tu seklo,...</p> <p>R: Jo, já myslím že jo, že jsem řekla, jakože, ty lidi... myslím, že zpátky to asi najdeš. Kdyby (není rozumět, pozn. autora) ještě.</p> <p>XI. Oblast výzkumných otázek: Možné ovlivnění informací z minulosti, názor respondenta na věc</p> <p>T: A... jestli jsi někdy slyšela nebo četla, někdy, o zážitku blízky smrti nebo NDE nebo... nebo ne, a pokud jako předtím zážitkem, a...</p> <p>R: To ne.</p> <p>T: A pokud ano, kde a kdy poprvé, jako...takže vůbec jo? A když jsi o tom teda slyšela, tak kdy po tom zážitku?</p> <p>R: Jasně. Předtím určitě ne, v tom minulým životě a potom až třeba, když jsem se začala setkávat s těma lidma, který si tím prošli. Takže vlastně až v těch rehabilitáčkách a těch ústavech. Vlastně když mě potom oslovil jeden nejmenovaný režisér, tak vlastně s námi natáčel film, takže já jsem původně byla i ve filmu, ale jelikož se mi úplně nelíbil ten marketing, který vede, že nás zneužívá k tomu, aby si vydělal prachy, a balamutil nás a lhal nám prostě, takže jsem se s nim nějakým způsobem konfrontovala a řekla jsem mu, že v tom filmu nechci účinkovat, takže v tom filmu nás tam bylo asi šest, který si prošli klnickou smrtí, a tak... s tadytěma lidma jsem se vlastně pak bavila a s tadytěma lidma jsem to prožívala, pak jsem to vlastně zjistila, že něco takovýho existuje, a že vlastně jsem našla i vlastně společný charakteristický věci, který nastaly.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Ze smrti druhých je to stejné - Ze smrti vlastní tam strach byl a nyní není 	<p>Víra v energii vesmíru</p> <ul style="list-style-type: none"> - Víra v anděly
---	---	--	---

<p>můžou být něco jiného, ale já to vnímám jako tak.“</p>	<p>T: Mhm. Teď předposlední otázka, jestli jsi zažila něco podobného tomu prožitku, nebo něco, co tu skutečnost připomínalo? Tu zkušenost.</p> <p>R: (není rozumět, pozn. autora) ne... jakoby něco podobného... jakože... m-m. Nic tak krásného neexistuje na tadytom světě.</p> <p>XII. Rozhovor „se sebou“ před zážitkem</p> <p>T. Mhm. A... teďka taková bonusová otázka, je náročná... ale kdyby existovala možnost setkat se se sebou samým, v minulosti před zážitkem, s již Vám danou zkušeností po zážitku, takže teďka Tebou, chtěla bys sama sobě, svý verzi v minulosti, něco sdělit? Možná něco takovýho, co by ti usnadnilo tehdejší nebo nynější život...</p> <p>R: (není rozumět, pozn. autora – asi O tom jsem nepřemýšlela)</p> <p>T:....nebo na něco třeba připravilo, něco podstatného, co by se hodilo vědět?</p> <p>R: Mhm... Asi bych řekla... zpomal. Zpomal a kamarády si vybírej. To je asi tak jako všechno. Nic víc.</p>		
<p>„Tak v tom roce jsem se vzbudila z toho komatu, a říkám mamce, jako když už se mnou začala mluvit, tak jsem si hned vzpomněla na toho pejska. A pak jsem řikala, že tady bude válka. Že se budeme všichni (jedno slůvko není rozumět, pozn. autora) bát vylízt ven z baráku. Bylo to v roce 2011. Nevim</p>	<p>T: No a jestli... máš teďka prostor říct něco, co tu nezaznělo, já myslím, že jsem tě dost vyhecovala.</p> <p>R: (smíšek)</p> <p>T: (smíšek)</p> <p>T. Hele já nevim úplně, já myslím, že asi všechno bylo řečený, nebo... nevim, jako chtěla bych, jestli jakoby nějaký poselství, nebo... (smíšek)</p> <p>T: Můžeš. Kdybys chtěla něco říct.</p> <p>T: Hele já na to úplně... nejsem jako nějaký v tý fázi nebo v tý funkci prostě toho abych</p>	<p>- Příklady příběhu o andělech – korunovační klenoty, nebo nejde nějaká věc, za tím mohl být anděl, nebo zastavující kamion,</p>	

<p>co bude, nebo nebude, ale... prostě to takhle bude. Takovýhle jakoby zážitky, (...).“</p> <p>„Třeba já jsem jim říkala... ale já jsem to, prostě, jakoby takhle to vnímám, takhle to vim, takhle to bude prostě, co je vůbec za rok, a byla jsem jakoby trošku zmatená co je za rok ale věděla jsem přesně, že prostě tady bude válka, že se budem bát vylízt ven z baráku. A všichni Seš blázen, co ti je,... všichni tě jakoby brali jako malý dítě, který má nějaký představy jenom, nebo nějaký prostě, úplně, který je blázen jo. Takže tadyty lidi tadytu konkrétní věc brali velice negativně.“</p> <p>„Ale když jsem se naopak bavila vlastně o tvé zkušenosti s tím zážitkem, s tím snem, nebo prostě s tou druhou stranou budu říkat, s lidma, co to</p>	<p>jenom mohla říkat takovýhle věci, na to jsem zas taky jako malej pán jo, že jsem zažila nějakou klinickou smrt, tak (není rozumět jedno slovo, poznámka autora) tak dobrý.</p> <p>T: (smíšek)</p> <p>R: Ale to... to neznamená... já se nepovažuji jako za nic víc. Určitě ne. Každopádně bych chtěla jakoby... jak všem, třeba jakoby i tobě třeba jako říct, ať si vážíš sama sebe, a... hlavně síly, zdraví. Protože to už nikdy nikdo nevrátí, když se to prostě posere... sama sebe, a svý rodiny a přátel.</p> <p>T: Mhm. Děkuju. Moc děkuju. To byl teda večer, to... (smíšek)</p> <p>R: (smíšek).</p> <p>T: No, to je síla. Děkuju moc.</p> <p>R: (respondent). To vůbec nemáš zač.</p>	<p>podruhé ten samý ze stejné firmy, jen jinde, nechal ji přejít</p>	
---	--	--	--

<p>taky prožili, nebo se ptali různě, ptá se spousta lidí, prostě to bych mohla vyprávět. Fakt hodně lidí se ptá, Cos tam viděla, bylas tam, a to a to... Ale to je jedno. To jsou takový lidi, co třeba řeknou Jo, díky a nashle. Jo, že to třeba nerozebíraj. S těma se moc bavit nemůžeš, ale pak jsou třeba lidi, který o taky prožili, aa to si právěže naopak utvrzuješ v tom, že nejseš úplně blázen. Že opravdu něco fakt takovýho je. A že ty pocity byly podobný nebo třeba stejný. A jedna věc z těch mnoha vlastností diskutujících co jsem měla, těch přátel a těch kamarádů, se kterejma jsem se o tom bavila, tak jedna z věcí, která je společná je to, že se nám nechtělo pryč.“</p>			
---	--	--	--

<p>„T: A o tomhle jsi taky mluvila už, ale... zůstala jsi ve stejných společenstvích a vztazích? Jestli... jako... v těch, co jsi měla před tou zkušeností?</p> <p>R: Určitě ne, začala jsem si ty kamarády vybírat, (...) to bylo, (pozn. autora, není rozumět) tu nehodu vlastně s bejvalým kamarádem... kamarády si už vybírám. Takže... určitě, to okolí těch přátel se změnilo, ti kamarádi odešli, a ti známí, ty já už ani kolikrát už ani nevim, že existují...“</p>		<p>- První kontakt uvědomování toho, že něco takového existuje – společenský sál, představování jedné knihy, byla tam na vozíku a nějaká paní jí půjčila peníze a řekla jí, ať si přečte konkrétní knihu</p>	
--	--	--	--

--	--	--	--

<p>„R: Mhm... Asi bych řekla... zpomal. Zpomal a kamarády si vybírej. To je asi tak jako všechno. Nic víc.“</p> <p>„Hele já na to úplně... nejsem jako nějaký v té fázi nebo v té funkci prostě toho abych jenom mohla říkat takovýhle věci, na to jsem zas taky jako malej pán jo, že jsem zažila nějakou klinickou smrt, tak (není rozumět jedno slovo, poznámka autora) tak dobrý. (...) Ale to... to neznamená... já se nepovažuju jako za nic víc. Určitě ne. Každopádně bych chtěla jakoby... jak všem, třeba jakoby i tobě třeba jako říct, ať si vážíš sama sebe, a... hlavně síly, zdraví. Protože to už nikdy nikdo nevrátí, když se to prostě posere... sama sebe,</p>		<p>- Ale k andělům v knize nedošla. Věří na ně díky tomu, nechce říct, že jsou převtělení do anděla s křídly, ale poslíčkové, pomocníci. Jak se říká, ty jsi můj anděl.</p>	
---	--	---	--

a své rodiny a
přátel.“

Předpověděla budoucnost

- V roce 2011 po probuzení říkala, že bude válka, že se budeme všichni bát vylézt z baráku.

--	--	--	--

		<p>- Je spojeno s tím, s kým sdílí, tedy se Vztahem ke světu.</p>	
--	--	---	--

- Hodnoty se změnily u všech a logicky, i s tím časem, ale někteří samozřejmě zůstali a těch si váží víc.

- Ostatní to nějak nedokážou navnímat, uchopit, jak se bavit, bojí se. Neví, co můžou a co nemůžou.

- *O zážitku se dozvěděla (NDE) až když se začala setkávat s těmi lidmi, v rehabilitačních ústavech. Předtím určitě ne. Díky filmu,*

		<p><i>jehož organizace se jí nelíbila, marketing k vydělání peněz, konfrontovala se s ním a s těmi lidmi, kteří taky měli zážitek, se bavila a prožívala, našla charakteristické věci, společné.</i></p>	
--	--	--	--

		<p>- Zpomal a kamarády si vybírej</p>	
--	--	---	--

--	--	--	--

Příloha B: Přepis rozhovoru s analýzou, Natálie

Přepis rozhovoru s analýzou k Bc. práci Zážitky blízké smrti, jak vstupují do života jedinců, s respondentkou 2, Natálií

Anežka Saicová

Tazatel (iniciály): A. S.

Datum rozhovoru: 31. 1. 2023

Stopáž rozhovoru: 02:08:33

Místo rozhovoru: Praha

Číslo respondenta: 2

Natálie, *Neber si ten provaz*

PRVOTNÍ POZNÁMKY:	PŘEPIS ROZHOVORU	VZNIKAJÍCÍ PODTÉMATA:	NADŘAZENÁ TÉMATA:
<p>12/13 let, respondentka si moc dobře nevybavuje vzpomínku</p> <p>Spojeno s trháním krčních mandlí a smrtí dědy</p> <p>Studentský film</p> <p>Zápal pro boj proti šikaně</p>	<p>I. Oblast výzkumných otázek: Zkušenost participanta</p> <p>T: Tvoje zkušenost obecně. Jestli bys mi jako první popsala, jak se to odehrálo.</p> <p>R: Já už jsem o tom tak strašně dlouho nemluvila. Ale myslím, že se to stalo buď v roce 2012, nebo 2013, ale přiznám se, že to mám tak strašně slitý, že nevím, protože mně se v těch 2 letech, tak se mi staly, e, vlastně... 3 takové jako celkem těžké věci zaráz. Protože to mi bylo vlastně 12/13, jsem ročník 2000. Aa, v roce 2012 tak až jsem šla na operaci s krčními mandlemi, na vyndávání. A 2 měsíce potom, tak mi umřel děda. A někdy mezi tím a nebo rok potom, tak se právě stalo tady tohle, takže si to právě moc nepamatuju. No.. ale vlastně všechno to bylo tak, že jsme ve škole natáčeli studentský film. Byla jsem vlastně v 7/8 třídě, a pořád jsme dělali nějaké různé soutěže, nějaké semináře a proti šikaně. Protože jsme měli dost velký problém právě se šikanou na té základní škole. Takže jsme bylo..-, bylo nás pár lidí, co jsme to prostě takhle jako iniciovali a furt jsme objednávali třeba nějaké, nějaké webináře, nebo k nám chodili nějakí terapeutové a tak dále. No a jednou, tak přišla nabídka na jako soutěžní film. Bylo to možná o nějaký foťák, nebo o něco takového, studentský film a mělo se to zabývat kyberšikanou. A tak jako hned jsem prostě jako správný organizátor, tak jsem říkala, jo, to berem, prostě já tam chci hrát tu hlavní postavu, všechno bude úplně skvělé. Mám kameru, mám mikrofon, prostě všechno dotáhneme, no jenomže... Už moje třídní tak jako věděla, že ten rok není úplně slavný se mnou a jakože je to takové celkem nebezpečné. A hlavně jsem byla pořád nemocná na základce, takže jsem i hodně často chyběla- právě ti dýchací cesty a tak. A takhle říkala, jestli by mohla bejt radši režisér, že by to bylo takové bezpečnější.. A že teda do hlavní role tak obsadíme mojí tehdy nejlepší kamarádku a že to bude takový jako lepší a že si můžu zahrát nějaké jakože spolužáky a takový. No.. tak jsem teda jako dělala tu</p>	<p>Propojeno s dalšími dvěma náročnými událostmi – operace a smrt dědy. (Při – více zásadních událostí najednou)</p> <p>Vysoká akčnost. (Před – AKČNOST Z VLASTNÍ INICIATIVY)</p>	

<p>Nadšení z toho, že chce hrát hlavní postavu, má všechno potřebné vybavení, to půjde</p>	<p>režisérku, no a protože jsem tam nehrála, tak jsem mi pořád něco nelíbilo. Pořád jsem měla nějaké připomínky nepřipadalo mi to dostatečně autentické a tak dále.</p>		
<p>Spojeno s ne úplně slavným rokem – nemoc a smrt dědy</p>	<p>T: To ti bylo 13 nebo 12?</p> <p>R: Jo 13, 12/13. A prostě jsem nebyla spokojená s takovou tou dětskou, prostě tvořivostí, jo, protože jsem v té době chodila i do dramaťáku a tak. A... Byly tam různé třeba jako pády ze schodů že ten šikanátor shodí tu moji kamarádku ze schodů a pod tím tak byly různé žíněnky z tělocviku a tak... No a všechno probíhalo relativně dobře, všechno jsme měli natočené na té naší domácí kameře vlastně. A potom, tak ten film měl vyvrcholit vlastně tím, že ta slečna tak prostě už je úplně jako v depresích a prostě přijde k nejbližšímu stromu a oběsí se, a tím ten film měl vlastně vygradovat a mělo to tím skončit a jakože dávejte si pozor na šikanu, může to skončit i smrtí a nějaké jako morální ponaučení na konec.</p>		
<p>Učitelka třídní nabídla, ať je radši režisérkou, protože by to mohlo být nebezpečné</p>	<p>T: To byl tvůj nápad?</p> <p>R: Jo. (smích) Je to úplně bizarní, že se to zrodilo prostě ve mně, jo.</p>		
<p>Pořád se jí něco nelíbilo Cítila dětskou tvořivost, ale nemohla ji realizovat</p>	<p>T: Dramatický vyvrcholení. Já tomu úplně rozumím. (smích)</p>		
<p>Líbila se jí gradace filmu, co chtěla realizovat, aby to bylo dostatečné upozornění pro všechny ty, co potřebují vědět, jak to může skončit</p>	<p>R: No.. a tady tohleto vrcholnou scénou, tak jsme měli natáčet jednou o víkendu nebo nějak v pátek po škole u nás doma.. a přišli tam vlastně 4 moji spolužáci, 2 holky a 1 kluk a ještě 1 tam jako slečna, která s tím vlastně neměla nic společného, ale ta potřebovala doučovat z matiky, tak prostě ta tam byla jako navíc. A ta vlastně potom zůstala doma. No a my jsme teda šli ven k tomu ..jako měla jsem vytipovaný i jako krásný strom, jo s nádhernou větví. Prostě designově úplně nádherné to bylo,.. tak jsme šli teda jako ven no. A chtěli jsme šli, tak tam se stala ta úplně nejhorší chyba, kdy moje mamka o tom o všem věděla. Prostě byli jsme domluvené, jak to všechno bude a žejo tam bude jenom záběr prostě od pasu dolů a na nohy. A ještě tam nebude</p>		
<p>Byl to její nápad</p>			

<p>Se spolužáky u nich doma</p>	<p>použitý žádný provaz, prostě že nic takového nesplaším. Tak jsme to teda zkoušeli s tím, že byla tam ta větev ta má kamarádka se jako chytla. Takhle té větve prostě nad sebou, jenom záběr na ty nohy jako na to jak skopává tu židli. A houpe se a samozřejmě visí za ty ruce. Ale mně se to prostě furt nelíbilo. Na těch záběrech pořád prostě mi to přišlo takové nemastné, neslané. A tak se prostě najednou něco ze mě zlomilo a řekla jsem si. Prostě fakt se nic nestane, dyť je to úplně v pohodě, tak prostě pro ten provaz zajdu do té chajdy jo. Je to fakt</p>		
<p>Měla vytipovaný krásný strom, nádhernou větev, designově nádherné</p>	<p>úplná blbost, prostě to jenom obtočím kolem toho stromu, a ona tam bude jako viset. Tak jsem tam teda zašla. Přinesla jsem to... Ale i tak se mi to pořád nelíbilo, prostě... Já jako nevím, co se mnou bylo špatně, ale furt furt mi to přišlo takové strašně slabé.</p>		
<p>Její máma o všem věděla, byly domluvené, jak to všechno bude – od pasu dolů a na nohy</p>	<p>T: Že tam byl natočenej, jenom ten kus toho provazu, nebyla tam... jasně. R: Jo. A tak jsem prostě tu svoji kamarádku sprdla, ale jako úplně úplně hrozně a řekla jsem jí: prostě takhle, takhle to nemůžeš dělat. Koukej se na mě a teď jsem vlezla na tu židli. Dala jsem si to kolem krku. Chytla jsem se samozřejmě toho, toho stromu. A zapomněla jsem, že tam mám ten provaz, prostě najednou mi úplně seplo a zapomněla jsem, že to mám kolem toho krku a řekla jsem, „A takhle se to dělá, a skopla jsem tu židli a pustila jsem se.“ A prostě najednou úplně... Totálně zpomalený čas úplně na milisekundy prostě. A všichni tam jako stáli, samozřejmě prostě třináctileté dvanáctileté děti jako zpětně. Zpětně to vlastně úplně chápu, že prostě najednou je situace, o které vůbec nic... prostě tam vůbec nevíš, co máš dělat.</p>	<p>Zpomalení času ZPOMALENÍ ČASU</p>	<p>Z: VJEMY Z PROŽITKU:</p>
<p>Pořád se jí to nelíbilo</p>	<p>T: Nepřemýšlíš, no...</p>		
<p>Nemastné neslané Něco se v ní zlomilo a řekla si, že se nic nestane a že je to v pohodě, prostě zajde pro provaz do Chajdy, jen to obtočí kolem stromu</p>	<p>R: Jo jo jo, ale strašně dlouho jsem se právě vyrovnávala s tím, že jsem tam visela a oni mi nikdo nepomohli vůbec nikdo a já jsem se možná nevím... 15 vteřin půl minuty asi, tak jsem se jako začala... jsem se třepat. A jako nějak jsem se prostě vyhrabala z toho, že to nebylo jako na smyčku, ale bylo to jenom jakože takové jako</p>	<p>DIOUHODOBÉ VYROVNÁVÁNÍ SE -</p>	<p>Uvolnění</p>

<p>Sprdlu kamarádku, že to je hrozné, že to tak nemůže dělat, pořád se jí to nelíbilo a jala se toho jí to ukázat</p> <p>Obmotala si provaz kolem krku, chytla se stromu, zapomněla, že tam má ten provaz a „úplně jí seplo“ a zapomněla, že to má kolem krku, řekla „takhle se to dělá“, skopla židli a pustila se.</p> <p>Zpomalil se čas na milisekundy</p> <p>Všichni okolo stáli</p> <p>Zpětně ví, že najednou je situace, kdy neví co má dělat, ale hrozně dlouho se vyrovnávala s tím, že tam visela a nikdo jí nepomohl</p> <p>Asi 15 vteřin, půl minuty</p> <p>Začala se třepat a vyhrabala se z toho, protože to nebylo na smyčku</p>	<p>poutko prostě.. takže to šlo jako relativně sundat, ale i tak jako váha celého těla, tak jsem se spíš tak jako jenom tu hlavu prostě a nějak jsem.. nějak jsem spadla dolů. Jo.</p> <p>T: Takže ty sis pomohla sama.</p> <p>R: Jo jo. Ale bylo to strašně těžký se rozhodnout, protože prostě najednou.. Jsem dostala úplně neuvěřitelný pocit bezpečí a říkala jsem se, hej, co tam dělám tady je to mnohem lepší, prostě. Pojďme zůstat tady prostě, co tam budeme dělat jako... já. Už tam nechci jít tady je to super a... hlavně strašný pocit tepla a taková jako jistota, strašně velké bezpečí najednou.</p> <p>Kolem velké Fialové fialové světlo... a.. ve středu tak to bylo takové světle fialové a po bocích tak to byla taková tmavá barva. No, no a potom když jsme to teda. My ještě úplně prostě nejbizarnější na tom je, že to mám celý natočený na té kameře.</p> <p>T: Takže to všechno tam je vidět? Pouštěla, sis to zpětně?</p> <p>R: A.. mám neuvěřitelné jako trauma. Sama jsem to neviděla a tu kameru jsem od té doby vůbec nezapla, a řekla jsem, že se zkazila doma, aby ji už nikdy nikdo nezapnul a mám strašné trauma, že to prostě jednou zapne můj taťka. Kterému jsem to jako jedinému prostě nedokázala říct.</p> <p>T: Takže táta to doteď neví?</p> <p>R: Neví a několikrát už jsem o tom přemýšlela, že bych mu to řekla, ale prostě... mi přijde, že by to asi nemusel úplně zvládnout. Prostě máma ségra babička všechno, ale. Nějak nějak to nešlo, nějak to celoživotně prostě nejde mu to říct.</p> <p>T: A ten záznam si teda neviděla, ten je někde schovanej. Nesmazala jsi ho ani, je tam.</p> <p>R: Je tam je tam, kdo věřte, ještě funguje. Přece jenom je to. Nějakých 10 let zpátky, ale. Prostě mám takové podezření, že to tam fakt je.</p>	<p>zpětně to vlastně úplně chápe, že vůbec nevíš, co máš dělat.</p> <p>Těžké rozhodování, zda zůstat, nebo jít. TĚŽKÉ ROZHODOVÁNÍ, ZDA ZŮSTAT, NEBO JÍT</p> <p>Pocit, že je to na „tom“ místě lepší. (CHUŤ ZŮSTAT)</p> <p>POCIT BEZPEČÍ</p> <p>Velké fialové světlo, ve středu fialová a po bocích tmavá barva. (ZRAKOVÉ VJEMY)</p> <p>TRAUMA Z TOHO, ŽE TO NĚKDO UVIDÍ</p> <p>Schovala záznam, aby ho nikdo nenašel. Nezapnula kameru. (po: NÁROČNÉ ZPRACOVÁVÁNÍ/VYROVNÁVÁNÍ SE S – ZÁŽITKU/EM)</p> <p>Nesdílela to s otcem ze strachu z reakce, sestře, matce i babičce ano. (po: SDÍLENÍ ZÁŽITKU)</p>	<p>ZPRACOVÁNÍ PROŽITKU, VYROVNÁVÁNÍ SE S – ZÁŽITKU</p> <p>VZTAH KE SVĚTU</p>
---	--	--	--

<p>Vytáhla nějak hlavu a spadla nějak dolů</p>	<p>T: No a jak ses cítila při pomýšlení na to, že ti vlastně nepomohli, že tam jako stáli a...hm...?</p>		
<p>Pomohla si sama</p>	<p>R: No bylo to hrozné, to bylo možná jeden z těch prostě pocitů, které... Jsem strašně dlouho vstřebávala. Vlastně společně s tím, že jsem si za to mohla sama, že jsem nedodržela ten slib, který jsem dala mamce. Ale prostě strašně dlouhou dobu, tak se nám to všem měla jako hrozně za zlý, protože když jsme to právě trénovali, tak vždycky, když jako byl ten nějaký záběr a ta kamarádka, tak jako se si tam skopla tu židli... Tak jsem prostě řekla, jako jo jedem stop a běžela jsem a hned jsem ji prostě zvedla. Aby tam ten další člověk zase dal tu židli a prostě tak jo..</p>		
<p>Bylo strašně těžké se rozhodnout, protože najednou dostala neuvěřitelný pocit bezpečí a říkala si, tady je to mnohem lepší, zůstanu tady, co budeme dělat tam, už tam nechci jít, tady je to super</p>	<p>T: Jako tu židli, že si zvedla, aby tam si mohla dát nohy, nebo jak to myslíš?</p>		
<p>Pocit tepla a velké fialové světlo</p>	<p>R: Nene že jsem vždycky přiběhla k ní a zvedla jsem jí za nohy a vlastně za zadek a nadzvedla jsem ji, aby neměla vlastně tak ty ruce prostě namáhaný.</p>	<p>Vstřebávání pocitů, praní se s tím, proč jí nikdo nepomohl, že nedodržela slib daný matce. (po:</p>	
<p>Ve středu světla fialové a po bocích tmavá fialová barva</p>	<p>T: Jo.</p>	<p>ZPRACOVÁVÁNÍ ZÁŽITKU, VYROVNÁVÁNÍ SE)</p>	
<p>Nejbizarnější na tom je, že to má celé natočené na kameře</p>	<p>R: Že vlastně já jsem na to myslela prostě pořád, že jako okamžitě jak skončí ten záběr, tak prostě, že jdu pomoci.</p> <p>T: aby to bylo bezpečné...</p> <p>R: Jo..</p>		
<p>Má z toho trauma</p>	<p>T: Ale když si v tom byla sama, tak jsi vlastně zapomněla, že máš kolem sebe ten provaz...?</p>		
<p>Nikdy ji nezapnula a řekla si, že se doma zkazila, aby ji už nikdo nikdy nezapnul, a má trauma, že jí zapne otec, kterému to jako jedinému nedokázala říct, protože by to nemusel zvládnout</p>	<p>R: Právě no.</p> <p>T: A ty jsi popisovala něco v tom smyslu, že jsi teda nevěděla, že to bylo těžké se rozhodnout, jestli jít zpátky, takže ty jsi vlastně stále, jestli to chápu dobře, to se ptám, věděla, že se teda dusíš, že se snažíš dostat ven, ale zároveň jsi byla tam někde? A rozhodovala ses, jestli si vlastně, co bylo jako silnější, nebo jestli to dokážeš říct?</p> <p>T: A jako možná, že to je prostě fakt, jenom nějaká jako představa v mojí hlavě, ale... Jako bylo, to bylo tehdy</p>	<p>Mnohem silnější něco dělat a snažit samu sebe zachránit. (INSTINKT: ZACHRÁNIT SE)</p>	

<p>Řekla to mámě i babičce, ale tátovi to nelze celoživotně říct</p> <p>Hrozně dlouho vstřebávala pocity – jak to, že jí nepomohli, tak to, že si za to mohla sama, že nedodržela slib daný mamce, vše si to hrozně dlouhou dobu zazlívala, protože když to trénovali, vždy si dávala pozor, aby to proběhlo dobře, nadzvedla aktéra, aby neměl namožené ruce, že jde pomoci, aby to bylo bezpečné</p> <p>Možná je to jen nějaká představa v hlavě, ale tehdy bylo silnější mnohem víc se sebou něco dělat a snažit se samu sebe zachránit..</p> <p>Ale na 30/40 procent se objevovalo „co když je to tam lepší, mnohem pohodlnější a jednodušší?“</p>	<p>silnější, mnohem víc a... jako se se sebou něco dělat a prostě snažit se sám sebe zachránit. Ale - bylo tam takové to.... 30 40 procentní jako, ale co když je to tam lepší? Co když je to tam mnohem pohodlnější a jednodušší? Ale nemůžu konečně říct, že by to bylo nějaké prostředí. Byl to spíš jenom prostě ten pocit. Že najednou jak se to všechno zpomalilo a přišla vlastně přišlo to horko a teplo vlastně... Tak, možná jsem ani neměla před sebou nějaký třeba jako obraz nebo něco bylo to jenom prostě to ta síla toho okamžiku. Najednou.</p> <p>T: Takže jsi byla tam v tom fialovém světle a stále jsi ale věděla, že jsi zamotaná v tom provaze a že se musíš nějak dostat ven?</p> <p>R: Jo. To si myslím, že to jsem si uvědomovala asi celou tu dobu.</p> <p>T: Věděla jsi jenom, že v něm seš, ale viděla jsi teda to světlo jo? Neviděla jsi kus toho provazu třeba?</p> <p>R: No na chvilku se mi to úplně vyplo prostě. Jako úplně všechna ta zahrada a najednou prostě jenom ta fialová.</p> <p>T: Ale přitom si věděla, že seš v takové zahradě jo.</p> <p>R: Možná možná síla toho šoku, prostě, když se to stane těch těch prvních pár vteřin. Možná.</p> <p>T: To je zajímavý. Máš z té daný zkušenosti s tím nějaký vzpomínky, co tě teďka k tomu napadlo? Další vjemy jestli se ti tam vynořovala nějaká témata a., Další.. ty jsi popisovala tu fialovou barvu...</p> <p>R: No asi asi jenom ta fialová. Dokonce jsem tak vzpomínala, jestli třeba nějak jako nějaká vůně nebo něco takového, ale vůbec ani nějaká hudba nebo text. Spíš ticho. Možná vím, že to bylo na jaře, nebo spíš už bylo léto duben květen, že všude strašně řvali ptáci, tak vím, že najednou bylo strašně ticho všude kolem. To možná akorát, ale jinak jinak jenom ta fialová.</p> <p>T: Mhm. Popisovala jsi teda teplo, ticho a nějaký další zrakový nebo čichový nebo hmatový... chuťový, ne?</p>	<p>Na 30/40 % převládal pocit, co když je to tam lepší. (CHUŤ ZŮSTAT) Pocit, že je to na „tom“ místě lepší. (CHUŤ ZŮSTAT)</p> <p>Nebylo to „prostředí“, byl to ten „pocit“.</p> <p>(POCITOVÝ STAV, NE STAV PROSTORU)</p> <p>Věděla celou dobu, že je ve fialovém světle, a zároveň zamotaná v provaze, přitom vše zmizelo. (Při: VZÁJEMNÉ UVĚDOMOVÁNÍ SI DVOU SKUTEČNOSTÍ, ALE...)</p> <p>MOŽNOST DŮVODU: ŠOK.</p> <p>- To, co viděla, přisuzuje šoku. (Po: VYSVĚTLOVÁNÍ SI TOHO, CO VIDĚLA, S DŮVODEM ŠOKU)</p>	<p>VYSVĚTLOVÁNÍ</p>
--	---	--	---------------------

<p>Nemůže říct, že by to bylo prostředí, prostě ten pocit</p>	<p>R: Ne, ne ne, ne, maximálně no hmatový. Já jsem se podle všeho, tak jsem se okamžitě snažila, co mi potom říkali jako po 2 3 letech, protože ti lidi k nám už potom nikdy nepřišli (smíšek). Ke mně domů, ale co jsme se tak bavili třeba jak jsme přišli už základku, tak.. Prostě ani ne se všemi, jenom jenom s tou nejlepší kamarádkou, se kterou teda už se.. se skoro vlastně nestýkám, tak ta mi říkala, že vlastně hned jsem se nějak jako snažila prostě těma rukama nějak vzepřít, ale to si třeba vůbec nepamatuju, ale vůbec prostě. Já bych řekla, že mi tady plandaly někde kolem těla.. A já jsem si tady jako spokojeně visela a nic se nedělo, ale vůbec si nepamatuju, že by tam ty ruce nějak jako vědomě šly nahoru a něco s tím provazem dělaly.</p>		
<p>Všechno se zpomalilo</p>		<p>Absolutní ticho kolem.</p>	
<p>Přišlo horko a teplo</p>		<p>(ŽÁDNÉ ZVUKOVÉ VJEMY)</p>	
<p>Možná před sebou neměla ani obraz nebo něco, jen ta síla okamžiku</p>		<p>- Omezené kontakty po zážitku, s těmi, kteří byli u toho (po:</p>	
<p>Celou dobu si uvědomovala, že se musí dostat ven</p>	<p>T: Enhnm. Takže ty jsi z něj teda vypadla, nebo jak to bylo?</p>	<p>= OMEZENÍ KONTAKTU S OKOLÍM</p>	
<p>Zároveň ve světle a zároveň vědomí, že je zamotaná v provaze a že se musí dostat ven, to si uvědomovala celou tu dobu</p>	<p>R: Mhm, tak nějak, já jsem vlastně, potom jsem možná ještě měsíc, nebo měsíc a půl, tak jsem vlastně tady (ukazuje), tak jsem měla takovou rudou čárou vlastně odřenou. Ale měla jsem to na 2 místech, protože jsem se zřejmě opravdu hodně mlela. A měla jsem spálený zadní části uší, ale to byla asi 1 z největšího bolesti, které jsem vůbec v celém životě cítila - spálený uši, protože vůbec sis nemohla jakkoli lehnout, protože furt tam byly prostě ty uši na každé straně. Takže já jsem chvilku visela přímo za ten krk. Jako za prostředek, a pak jsem chvíli visela tady za čelist (ukazuje), tam se mi to šprajclo a vlastně čelist a ty uši, tak tam jsem se vlastně už potom vyhodila, jako že tou tou hlavou. Takže. Ale ale vypadla jsem sama, tím, že to vlastně nebylo utažený. Kdyby to asi bylo jako opravdová smyčka, tak se z toho asi nedostanu. Prostě vůbec. Ale tím, že to bylo vlastně jenom přehozený, jakože lanko kolem té větve dokola.</p>		
<p>Neviděla ani kus toho provazu, všechna ta zahrada, prostě jenom ta fialová</p>		<p>Nepamatuje si, že by se vědomě snažila zachránit rukama.: UVOLNĚNÍ BEZ VĚDOMÉHO ZACHRAŇOVÁNÍ</p>	
<p>Asi jenom ta fialová</p>	<p>Tak vlastně tím, tím tam byl nahoře nade mnou vlastně volný prostor, takže to šlo vlastně jenom jako vysmeknout se tou hlavou i vlastně s těma rukama trochu.</p>		
<p>Ani hudba, vůně nebo text, spíš ticho</p>			

<p>Jaro, léto duben květen, byli slyšet ptáci, jenže najednou strašné ticho všude kolem, to možná jen, jinak jen ta fialová</p> <p>Dále maximálně hmatové vjemy</p> <p>Poté k nim už nikdo nikdy nepřišel, domů</p> <p>Předtím se i už na základce se nebavila se všemi, jen s tou nejlepší kamarádkou, se kterou se vlastně už nestíhá... ta nejlepší kamarádka říkala, že se respondentka snažila těma rukama nějak dostat ven, ale to si vůbec nepamatuje</p> <p>Spokojeně si tam visela a nic se nedělo, nepamatuje si vůbec, že by ty ruce šly vědomě nahoru a něco s tím provazem dělaly</p> <p>Poté měla rudou čáru odřenou asi měsíc a půl na dvou místech a spálené zadní části uší, ale to byla jedna z největších bolestí, co kdy zažila, spálené uší, protože si vůbec nemohla lehnout,</p>	<p>T: Takže to bylo vědomý vysmeknutí, nebo se to prostě stalo? Byla to tvoje vůle? Nebo co to bylo?</p> <p>R: Já si myslím, že spíš než vůle, tak asi pud sebezáchovy, nějak jako absolutně podvědomě zafungoval. Sice jsem se chvíli rozmýšlela, jako jestli tam nebo zpátky, ale než jsem se stihla rozmyslet, tak už jsem ležela na zemi.</p> <p>T: Takže to bylo tak nějak jako hrozně rychlý, že si vlastně přitom myslela na to, jestli jo nebo ne a zároveň ses zachraňovala?</p> <p>R: Mhm. Já si myslím, že to tělo prostě si uvědomilo asi mnohem víc než ten mozek, co má dělat.</p> <p>T: Takže jsi se nepřestala zachraňovat, ne... Nebyl ten moment, kdy by jsi zastavila, že ne?</p> <p>R: Já si vybavuju, že prostě mozek úplně na chvílku, ochromil se.. a nic nedělal, ale z toho, co mi pak řekli ti lidi, tak jsem prostě okamžitě ten reflex s těma rukama. Takže takže je i strašně zajímavé, že vlastně hlava si to pamatuje jinak, než to tělo.</p> <p>II. Oblast výzkumných otázek: Vnímání prožitku a vztah k němu</p> <p>T: Děkuji za tuhle část. Teďka se vrhneme na vnímání prožitků a vztah k němu teď - jestli si vysvětluješ nějak to, co se během prožitku odehrálo, ty vjemy, co jsi popisovala, případně jak, a... jestli si vysvětluješ, proč se ten daný prožitek odehrál? Takže jako: to, co se odehrálo, a jestli si vysvětluješ, proč se to odehrálo?</p> <p>R: Mhm... No. Tak proč se to odehrálo? Tak tam bych akorát... Prostě třeba věděla, že ta fialová... že se většinou zobrazuje lidem, kteří ztrácejí kyslík, že jo? Což jsem třeba vůbec nevěděla. Možná ještě prostě pár let zpátky, tak jsem se to dozvěděla vlastně až někdy úplně náhodou někde na facebooku z článku, že prostě fialové světlo jo je, když není kyslík. Takže... Takže akorát to. A jinak. Jinak nevím. Nebo myslím si, že z</p>	<p>Podvědomě zafungoval pud sebezáchovy: PUD SEBEZÁCHOVY</p> <p>MOŽNOST DŮVODU: ZTRÁTA KYSLÍKU</p> <p>- Fialová se zobrazuje lidem, kteří ztrácejí kyslík.</p> <p>MOŽNOST DŮVODU: TENDENCE MOZKU ZPOMALIT - Mozek má tendenci vše</p>	
---	--	---	--

<p>protože na každé straně byly ty uši</p> <p>Zasekla se jí tam poté čelist a uši</p> <p>Ale vypadla sama s tím, že to nebylo utažené. Uvědomuje si, že kdyby tam asi byla opravdová smyčka, tak se z toho asi nedostane</p> <p>Nad ní volný prostor, takže šlo jen vysmeknout hlavu</p> <p>Spíš než vůle to byl pud sebezáchovy, podvědomě zafungoval.</p> <p>Rozmýšlela se chvíli, jestli se vrátit tam nebo zpátky, ale když se stihla rozmyslet, tak už ležela na zemi.</p> <p>Prostě to tělo si to uvědomilo.</p> <p>Asi budeme podle ní víc než ten mozek, co má dělat.</p> <p>Mozek se na chvíli ochromil a nic nedělal a z toho co jí pak řekli</p>	<p>toho, jak mi třeba... Tatka říkal, když se mu stalo prostě něco podobného. Je to asi stejný ten vjem toho, že ten mozek má strašnou tendenci, to všechno zpomalit. Aby využíval vlastně každou poslední volnou sekundu, aby to všechno prostě efektivně vstřebával. Ale. Třeba jako jsem očekávala, že kdyby se mi to náhodou někdy stalo.. tak bych viděla třeba ten tunel, který vůbec nepřišel, tunel vůbec nebyl, ani nějaké světýlka ani třeba... ani obličej – to vím, že to třeba hrozně bývá ve filmech a tak, že se třeba někomu vybaví maminka, a tak vůbec, nic, prostě.. prostě jenom fialová. Takový stav prostě. Nepřemýšlej. Relaxuj. Teď můžeš ,teď je čas. Teď máš příležitost, na nic nemysli. Teď jsme v pohodě a „chillujem“.</p> <p>T: Enhnm.</p> <p>R: Že to vlastně nebylo tak, jak jsem si to představovala, i když jsem si to nepředstavovala. Jo, ale že to očekávání prostě a realita byla úplně jiná. Ve výsledku.</p> <p>T: A vysvětluješ si vůbec, jako proč se ten daný prožitek odehrál? Ta zkušenost tvoje.</p> <p>R: To asi úplně nevím, nepřisuzovala bych to nějak. Tak nějakému osudu, nebo tak ale. Prostě už jsem celoživotně zvyklá, že mám strašně moc nápadů a občas to prostě úplně nevyjde (smíšek) takže to je už prostě nějak... Jako. Já mám takový nějaký životní magnet na průsery (smíšek)... Ale., ale od té doby už jsem taková hodně opatrnější. Víam, že mi lidi třeba jako říkají, kteří mě znali už jako na základce a pak třeba ještě dál na střední... Že od té doby prostě tu 8 a 9. třídu, že jsem se prostě úplně změnila, jako prostě strašně. Odměřila jsem se ode všech a hlavně už jsem ani po někom nechtěla, aby k nám chodil prostě. Nechtěla jsem se ani stýkat prostě s dalšími dětmi. A obecně si vlastně celý život rozumím, víc s dospěláky a třeba se staršími lidmi. Ale myslím, že tady se to prostě ještě více jako vystupňovalo. Ale jako nevím, no asi asi v tom nevidím vyloženě nějaký, nějaký osudový bod.</p>	<p>zpomalit, aby využíval každou poslední volnou sekundu. (Po: VYSVĚTLOVÁNÍ SI ZÁŽITKU)</p> <p>Nepřemýšlet, relaxovat, je čas, na nic nemysli, je to v pořádku. (Při: UVOLŇUJÍCÍ POCIT BEZ VÝČITEK A STRACHU)</p> <p>- Očekávání a realita byla jiná, i když si to nepředstavovala.</p> <p>= SROVNÁNÍ S REALITOU – JINÉ OČEKÁVÁNÍ</p> <p>NEPŘISUZOVÁNÍ VÝSVĚTLENÍ ZKUŠENOSTI OSUDU</p> <p>- Nepřisuzování vysvětlení zkušenosti osudu, prostě</p>
---	---	---

<p>lidé, okamžitě začala užívat reflex s těma rukama.</p> <p>Vlastně hlava si to pamatuje jinak, než to tělo</p>	<p>T: A proč jsi nechtěla, aby za tebou chodili?.. nebo jako..</p> <p>Mě napadá různý, napadlo mě, jestli to bylo kvůli tomu, že..jsi nechtěla, aby se to stalo znova, nebo co za tím bylo jako za tím pocitem a nebo kvůli tomu, jak jsi to jako myslela - nebo kvůli tomu, že si se chtěla kamarádit s těma staršíma, že nebyla potřeba mít tyhle kamarády.,,</p> <p>R: No spíš si myslím, že jsem si... tak nějak vsugerovala, že s dospělými by se to nikdy nestalo. Kdybych tam byla se staršími. Tak, by se to vůbec nemuselo nikdy stát, a kdyby se to stalo, tak by to mělo úplně jiný průběh, než prostě.. že by aspoň někdo z těch dospělých zareagoval a třeba mě zkoušel zvedat nebo něco. Ale... Čili mi prostě přišly ty děti takové více nebezpečné. Nebezpečné bavit se se stejně starými lidmi. Když prostě znám sebe a vím, že v té hlavě prostě ještě nic moc nemám. Tak je prostě nebezpečné se bavit se stejnými lidmi.</p>	<p>nápady někdy nevyjdou. - Od té doby vyšší opatrnost. = VYŠŠÍ OPATRNOST) VNITŘNÍ ZMĚNA ODMĚŘENOST K OKOLÍ) (Po: ještě větší POROZUMĚNÍ SE STARŠÍMI LIDMI) Nevidí v tom osudový bod. (Po: NEPŘISUZOVÁNÍ ZKUŠENOSTI OSUDU)</p>	
<p>Prostě ví, že ta fialová se zobrazuje lidem, kteří ztrácejí kyslík, což vůbec nevěděla, dozvěděla se to pár let zpátky někde na facebooku z článku.</p>	<p>T: Aby se to nestalo znovu?</p> <p>R: Jo.. aby se to nestalo znovu. A je pravda, že potom už jsem se přestala iniciovat ve všem, prostě veškerý můj zájem tak úplně uhasl od celé dění ve třídě. O všechno a všechny různé blbosti, soutěže, parlamenty a takové věci. Prostě pak už jsem chodila jenom zpívat nebo recitovat, protože... Tam jsem si říkala, že tam jsem nic nemůže stát, když to dělám jenom sama.</p>	<p>Opakování si, že kdyby se to stalo ve společnosti dospělých, mělo by to jiný průběh. (Po: SROVNÁVÁNÍ TOHO, JAKÝ TO MĚLO PRŮBĚH, A JAKÝ BY TO MOHLO MÍT PRŮBĚH)</p>	
<p>Jinak neví.</p> <p>Nebo si myslí, že z toho, jak jí otec říkal, že se mu stalo něco podobného. On jako řidič z povolání, když chytil smyk</p>	<p>T: Enhn. Tam byla, teda ta,, vnímám tam tu zodpovědnost druhých, nad tím...</p> <p>R: Trochu. Ale nejhorší je, že stále si uvědomuju, že to je vlastně opravdu jenom a jenom moje chyba. Ale je takové jednodušší se o to podělit s někým jiným.</p>	<p>Po: je nebezpečné bavit se se stejně starými lidmi, aby se to nestalo znovu. (Po: OSTRAŽITOST KE STEJNÉ VĚKOVÉ, KATEGORII PO ZÁŽITKU)</p>	
<p>s obrovským nákladákem a visel nad propastí. Že ten vjem z toho je stejný a mozek má tendenci to vše zpomalit, aby využíval</p>	<p>T: No je to těžký, jako mohl ti někdo pomoci, že jo. To je podle mě přirozená ta zloba na to, že mi nikdo nepomohl, že..</p> <p>R: Zvlášť když tam stáli 3.</p>		

<p>každou poslední volnou sekundu a efektivně to vstřebával.</p> <p>Očekávala, že kdyby se jí to někdy stalo, tak by viděla třeba ten tunel, nebyl tam ale ani tunel, ani světélka, ani obličej, což bývá ve filmech, že se někomu vybaví maminka, vůbec, jen fialový, takový stav prostě, kdy vnímala „nepřemýšlej, relaxuj, teď je čas, máš příležitost na nic, nemysli, teď jsme v pohodě“.</p> <p>Nebylo to tak, jak si to představovala, i když si to nepředstavovala. To očekávání a realita byla úplně jiná.</p> <p>Nepřisuzovala by to osudu.. je celoživotně zvyklá na své nápady, co občas někdy nevyjdou, životní magnet na průsery.</p> <p>Od té doby je opatrnější</p> <p>Lidé jí říkají, že když ji znali na základní a dál na střední, ty 8 a 9 se změnila, strašně, odměřila se ode všech a po nikom nechtěla, aby</p>	<p>T: No.. Jak sis mohla pomoci, že jo? To je... jako člověk... to je povinnost pomoci. Každopádně na 2 stranu i z mé strany je pochopitelný, že byli malí, že jo.. 12, 13, tak člověk je vlastně v šoku, jo. Ale jako úplně rozumím tomu, že ses na ně zlobila, že nepomohli a že to asi není jenom jako tvoje chyba, že jo, no... A... Jestli si vysvětluješ nějak to, co jsi při události prožívala? Teďka jako zevnitř, ne zvenku, co se odehrálo, jak se to odehrálo, proč..- ale co jsi prožívala ty sama, jestli se to nějak vysvětluješ?</p> <p>R: Hm. - Já nevím možná... Možná si to vysvětluju tím, že když jsem byla vlastně ještě... Nějaký ten adolescent, tak prostě, že to prožívání bylo úplně jiné. Protože třeba... vím, že takový podobný stav, tak se mi stal několikrát nebo ne úplně podobný a většinou jsme to stalo jako sen. Nebylo tam to fialové světlo, ale bylo to úplně ten stejný pocit jistoty, bezpečí, to teplo a všechno. A tam se mi vždycky zjevil nějaký člověk a stalo se mi to možná potom. Asi dvakrát nebo třikrát v průběhu života. Že... Za mnou třeba přišel, přišla nějaká prostě babička, sedla si na postel a nějak se na mě jako dívala, nebo něco. A potom třeba za 2/3 měsíce, tak jsem prostě našla fotku svojí pra pra pra tety z Ameriky jo a prostě to byla úplně tam babča. Takže myslím si, že tím, že se mi to stalo v tak.. v tak mladém věku, vlastně tady tenhleleten pocit, tak, že se to možná potom nějak podvědomě začalo přenášet - ten hezký a uklidňující pocit, vlastně i do těch snů. Takže... Vyloženě si nevysvětluju, že by se mi to stalo, protože jsem třeba zlobila, nebo protože jsem týrala pejsky nebo já.... Nevím co ale stalo, ale když už se to stalo, tak to ten mozek začal využívat.</p> <p>T: Mhm... a jestli teda můžeš porovnat, jak si na ten vlastní zážitek nahlížela bezprostředně po něm? A jak na něj nahlížíš teďka? Jestli v tom pozoruješ nějaký rozdíl?</p> <p>R: Mhm... Tak můj úplně bezprostřední, é, pocit... Tak byl strašný strach. Okamžitě se na mě.. navlil ten pocit viny. Že jsem tu mamku neposlechla a že mě seřve a že</p>	<p>Po: Opadnutí zájmu o celé dění. (Po: ZTRÁTA ZÁJMU O ANGAŽOVÁNÍ V DĚNÍ)</p> <p>Po: O všechny „blbosti“. Věnování času tomu, co jí těší, a u čeho se jí nemůže nic stát. (Po: VĚNOVÁNÍ ENERGIE TOMU, CO DĚLÁ RADOST A JE BEZPEČNĚ)</p> <p>Všeprístupující strach</p> <p>MOŽNÁ BY TEĎ PROŽÍVÁNÍ BYLO JINÉ</p> <p>- Po: Vysvětlení prožívání proto, že bylo prožívání v adolescentní m věku úplně jiné. (Po: SROVNÁVÁ NÍ PROŽITKU S TÍM, JAK TO BYLO, A JAK BY TO PROŽÍVALA V NYNĚJŠÍM VĚKU)</p> <p>Po: PROŽÍVÁNÍ PODOBNÝCH STAVŮ VE FORMĚ</p>	
--	--	---	--

<p>k nim chodil, nechtěla se stýkat s dalšími dětmi.</p> <p>Celý život si rozumí se staršími lidmi a tady se to více vystupňovalo</p> <p>Nevidí v tom osudový bod</p> <p>Nějak si vsugerovala, že s dospělými by se to nikdy nestalo, kdyby tam byla se staršími, mělo by to úplně jiný průběh, někdo z dospělých by zareagoval a zkoušel ji zvedat.</p> <p>Ty děti jí přišli více nebezpečné. Baví se se staršími lidmi.</p> <p>I když ví, že ještě v té hlavě nic moc nemá, tak je nebezpečné se bavit se stejnými lidmi aby se to nestalo znovu.</p> <p>Poté se přestala ve všem iniciovat, veškerý zájem tak úplně uhasl od celého dění ve třídě. O všechny blbosti, soutěže, parlamenty</p>	<p>bude na mě zlá. Jako to, že jsem se mohla zabít, to to mi došlo třeba já nevím... za 5 hodin jo, to jsem vůbec neřešila tady tohleto, a hlavně... Potom ten strach ještě jako totálně vygradoval, když se na mě jako všichni podívali a říkají, že mám prostě obrovskou krvavou ránu kolem krku. A tak jsem říkala, jako ježišmarja dyť je květen, prostě mám na sobě tílko a kraťasy, co nemůžu ukrýt, to prostě nezakryju. <i>A... jako teďka mi přijde, že prostě to, co jsem tehdy řešila, jako prostě, prostě ještě dítě... tak, že to jsou úplně úplně blbosti a úplně prostě.... ten malicherný strach, jo, místo prostě abych... Abych cítila třeba nějaký vděk, že se mi podařilo prostě přežít, nebo tak něco...</i> A potom vlastně ten pocit strachu tam byl pořád, protože my jsme se vlastně vrátili domů... A jako 1. mě viděla babička, přes kterou jsem se snažila projít, takže jsem si tiskla ke krku plyšáka. Snažila jsem se, neprošlo... No, ale vlastně.. mě na tom asi jako nejvíc štválo, jednak ten ten strach, co tomu řeknou prostě ti- ti rodiče. A potom... To, že už mě nebudou mít tolik rádi, <i>toho jsem se strašně bála, že mě nebudou mít tolik rádi, protože jsem je vlastně zklamala. Nebyla jsem tím rovným člověkem, který by prostě dodržel svůj slib. A že prostě tím, že jsem, že se to stalo, tak jsem prostě sama sobě strašně klesla v očích.</i></p> <p>T: To tě napadlo hned po zážitku, hned co se to stalo, hned jak jsi šla domů?</p> <p>R: Jo. Úplně jsem si třeba jako hned neuvědomovala, co se vlastně děje, protože... Vlastně ty ty obrazy, tak to bylo to, že jsem se koukala na ně na všechny z výšky. Potom najednou nic. A najednou ležím na zemi pod stromem protože prostě najednou, že jsem pořád byla při vědomí, To že jsem se koukala na ně na všechny z výšky. Potom najednou nic. A najednou ležím na zemi pod stromem, že prostě najednou, že jsem pořád byla při vědomí, ale najednou prostě ten šok. Jsem si říkala, něco je špatně, něco se určitě strašně moc pokazilo a ještě úplně nevím, co to je, ale je to určitě na mě. Jo a. Teďka prostě vidím, že bych to... Jako asi bych to neřešila úplně jinak, protože moje 1 cesta prostě byla domů,</p>	<p>SNŮ – spojitost se skutečností- Příjemný pocit i ve snech</p> <p>Nevysvětlování si zážitku, jakože se stal za trest, ale když už se stal, začala to využívat.</p> <p>(NEVYSVĚTLOVÁNÍ SI ZÁŽITKU JAKO TRESTU)</p> <p>- Bezprostředně po: BEZPROSTRĚDNÍ STRACH A POCIT VINY.</p> <p>Po: UVĚDOMĚNÍ SKUTEČNOSTI, ŽE MOHLA ZEMŘÍT, AŽ PO DELŠÍ DOBĚ V RÁMCI HODIN</p> <p>Po: GRADACE STRACHU POTOM, CO ZJISTILA, CO JE REÁLNĚ VIDĚT (krvavá rána klem krku) A NEMŮŽE TO ZAKRÝT.</p>	
--	---	---	--

<p>atd., chodila jen zpívat a recitovat, protože měla pocit, že při tom se jí nemůže nic stát, když to dělá jen sama.</p> <p>Vnímá zodpovědnost druhých nad tím, ale nejhorší pro ni je, že si stále uvědomuje, že je to jenom a jen její chyba.</p> <p>Možná si to vysvětluje tím, že když byla adolescent, prožívání bylo úplně jiné.</p> <p>Podobný stav se jí stal většinou ve formě snu.</p> <p>Nebylo tam fialové světlo a byl to úplně stejný pocit jistoty, bezpečí, to teplo, všechno, vždy se tam zjevil nějaký člověk a stalo se to potom asi 2x nebo 3x v průběhu života. Přišla za ní třeba babička, sedla si na postel a dívala se na ni, nebo něco. A za 2/3 měsíce našla fotku své pra-pra-pratety z Ameriky, která vypadala jako ona. Myslí si, že tím, že se jí</p>	<p>protože tam tam mi zřejmě někdo pomůže. Ale. Vlastně nevím, no a potom vlastně to úplně jako vygradovalo tím, že mě viděla mamka. A ta, ta prostě... úplně jako odešla úplně s kamennou tváří odešla a prostě asi 2 hodiny potom nahoře brečela. Co jsem tak slyšela jako od ségry. Že to prostě vůbec nedokázala vstřebat najednou ten šok a ten strach, který vlastně přišel až ex post. A... Vlastně zůstala jsem u babičky v ložnici, protože jsem se vůbec neodvážila jít nahoru ani do svého pokoje jsem prostě nechtěla jít. <i>A vlastně jako nevím proč, ale už jsem si nepřipadala hodná té svojí rodinné pohody a toho toho rodinného štěstí najednou. Takže asi bych to dneska prostě viděla tak, že jako stalo se to, tak jsem jsem blbá, jsem, ale prostě tady mě máte. Máte mě rádi, já vás mám ráda, tak se teďka o mě postarejte.</i> Že bych to asi prostě neřešila, tolik tu ten ten strach, ten existencionální strach vlastně úplně z jiné existenciality, než by měla být.</p> <p>T: No a teď na něj nahlížíš, teda jak, ty jsi popsala, jak bys na něj jako nahlížela, kdyby se to stalo znova, ale na ten teda co se stal, tak teďka máš z toho jakéj pocit, nebo jak se na něj koukáš, jako že se to jako stalo?</p> <p>R: Asi. Jako samozřejmě je to, je to těžké. O tom o tom mluvit a nějak na to vzpomínat. Ale... Není to asi až tak těžké, jako kdybych to chtěla udělat... Prostě to byla nehoda a já to vím, že to byla nehoda a vím, že jsem se nechtěla zabít. A že v podstatě já jsem sama svoje oběť. A že prostě-- kdybych se chtěla zabít a byl tam prostě nějaký podtext, tak... Si myslím, že bych se s tím nesmířila tak lehko. Ale možná v rámci 3-4 let potom tak vlastně na střední už jsem se o tom zvládala bavit v podstatě... V podstatě relativně běžně, sice jsem to nikomu jako neříkala na setkání, ale když se náhodou někdo zeptal, tak jsem mu to prostě řekla. Takže... Jako je to jistá část mého života, ale už k tomu nemám prostě nějaké extrémně jako špatné, negativní, prostě pocity. Jsem spíš taková jako nervózní, když si na to musím vzpomenout, ale není to vyloženě jako nějaká... jako nějaký extra traumatický zážitek.</p>	<p>Po: MALICHERNÝ STRACH NAMÍSTO VDĚKU, ŽE PŘEŽILA</p> <p>- STRACH, SNAHA ZAKRÝT A CO NA TO KDO ŘEKNE, POCIT ZKLAMÁNÍ DRUHÝCH</p> <p>Po: SAMA SOBĚ KLESLA V OČÍCH</p> <p>Teď by to viděla jinak, že je dobře, že přežila, a tady mě máte, máme se rádi.</p> <p>Při: PRŮBĚH: Na obrazy se dívala z výšky. Pak nic. Pak leží na zemi pod stromem. Něco se pokazilo, ale co to je?</p> <p>NEHODNOST RODINNÉ POHODY A ŠTĚSTÍ</p> <p>Po: TĚŽKÉ O TOM MLUVIT A VZPOMÍNAT, SAMA SVOJE OBĚŤ, BYLA TO NEHODA, BYLO BY TO TĚŽŠÍ, KDYBY SE ZABÍT CHTĚLA</p>	<p>VZTAH K SOBĚ</p>
---	---	--	---------------------

<p>to stalo v tak mladém věku, možná se to potom nějak podvědomě začalo přenášet, ten hezký a uklidňující pocit, i do snů.</p>	<p>T: No, kdyby ti bylo cokoliv nepříjemný, můžeš mě fakt zastavit, jakákoliv otázka, prostě ne, jdeme dál.</p> <p>R: Jo, dobře.</p> <p>T: Ty jsi zmiňovala... jsem si.. po-postřehla jsem, že jsi zmínila, že jsi nejdřív jako měla ten prožitek. Nejdřív jsi něco jako viděla. To že se s tím prala. A pak jsi řekla, a pak nic, a pak jsem se probudila jako na tý zemi vlastně jsem ležela... tak co bylo to nic? Byla to tma, nebo co to bylo?</p>	<p>- Po: V RÁMCI 3-4 LET SE O TOM BYLA SCHOPNA BAVIT</p>	
<p>Nevysvětluje si třeba vyloženě, že by se jí to stalo, protože třeba zlobila, ale když už se to stalo, tak to ten mozek začal využívat.</p>	<p>R: To je to je těžké si na to vzpomenout. Co to bylo? Já vlastně nevím. Já asi opravdu nevím. Jestli to.. jestli to byla tma nebo.. No rozhodně si nepamatuju ten pád, že bych padala. Sice možná si pamatuji, že že jsem spadla, jako že to trochu zabořelo, protože jsem spadla na kostrč na zadek. Ale vyloženě ten jako oční vjem si z toho vůbec nevybavuju. A možná jsem si trochu narazila ruku. Tady tady tohle jak jsem se vlastně dopadla to zem. Ale nevím, možná že byla tma, ale nejsem si tím jistá.</p>	<p>- PO: NERVOZITA PŘI VZPOMÍNCE NA ZÁŽITEK, ALE BEZ NEGATIVNÍ CH POCITŮ</p>	
<p>Bezprostřední pocit byl strašný strach. Pocit viny, že maminku neposlechla, že jí seřve a že na ni bude zlá.</p>	<p>T: Enhn. Takže barvy, pak nic a pak ses probudila.</p> <p>R: Mhm. Jo.</p> <p>T: Jestli nějak vnímáš, že danej prožitek teďka vstupuje do tvého nynějšího života? Jestli jo tak jak? A tak.</p>	<p>PRŮBĚH: Nepamatování si pádu „zpět“</p>	
<p>To, že se mohla zabít, jí došlo až cca za 5 hodin, to vůbec neřešila.</p>	<p>R: <i>Tak většinou to říkám, když když je na stole víno. Úplně za strážlivá tím nechlubím. Protože ono není ani moc příjemné o tom slyšet, načež o tom mluvit... ale spíš to vnímám, jako když prostě se rozhodnou se s někým sprátelit natolik, že prostě vím, že mu můžu říct všechno tak... Prostě tady tenhle příběh je takový prostě nejvyšší stupeň té té známky důvěry, prostě, že to někomu řeknu o sobě.</i> A. Třeba když jsem to říkala svému aktuálnímu příteli, když jsme spolu začali chodit.</p>	<p>PRŮBĚH: Barvy, nic, probuzení</p>	
<p>Potom ten strach vygradoval, když se na ní všichni podívali a řekli, že má obrovskou krvavou ránu kolem krku.</p>	<p>A... Tak ten si třeba hned myslel.. že..žiš, co to bylo, to je nějaký... To je nějaký sexuální fetiš, že mladí lidi tak prostě se snaží prostě dusit. Protože při tady tomhleto super pocitu tak vlastně dosahují orgasmu. (smích) Jsem říkala, je to rozhodně můj zájem nebyl, ale... Ale jinak</p>	<p>SDÍLENÍ ZÁŽITKU JE NEJVĚTŠÍM STUPNĚM DŮVĚRY</p>	

<p>Uvědomila si že má na sobě tílko a kraťasy, zděsila se, že to nemůže ukryt a nezahraje to.</p> <p>Teď si říká, co to tehdy řešila, jako dítě, že to jsou úplně blbosti, ten malicherný strach, místo toho aby cítila nějaký vděk, že se jí podařilo přežít, nebo tak něco.</p> <p>Pocit strachu tam byl pak pořád, protože se vrátili domů a jako první ji viděla babička, přes kterou se snažila projít, tiskla si ke krku plyšáka, al neprošlo to.</p> <p>Nejvíc ji na tom štvál ten strach, co tomu řeknou, a potom, že jí nebudou mít tolik rádi – toho se strašně bála, že jí nebudou mít tolik rádi, protože je zklamala, nebyla tím rovným člověkem, který by dodržel svůj slib. A tím, že se to stalo, sama sobě klesla v očích. To jí napadlo po zážitku, jak šla domů.</p>	<p>prostě ještě to není úplně ve fázi, že bych si z toho dělala srandu, ale... Prostě žije to se mnou a nějak to občas dávám ven.</p> <p>T: A co jsi cítila při tý jeho reakci jak on na to jako...?</p> <p>R: No, byla jsem trošku naštvaná, co si o mě myslí... Ale potom jsem o tom opravdu jako si četla a to je nějaká prostě jako věc z Ameriky, že.. takhle mladí lidi prostě začali fakt blbnout nějakých. Já nevím pět šest let zpátky.</p> <p>T: Jo mně taky někdo říkal, no, že se věší na strom. Ne že teda jako za provaz ale že no... (smíšek) Aaa... Jestli cejtíš nějakou potřebu si zážitek nějakým způsobem.. jako oživovat?.. nebo... Jej naopak zahánět třeba, jestli ano, tak jestli vnímáš, proč tomu tak je?</p> <p>R: Hm... To je těžké, to je těžké... Já bych řekla, že po většinu času prostě na to vůbec nemyslím a jenom při nějakých příležitostech, tak mi to prostě jako vytane jako prostě vzpomínka na dovolenou nebo.. prostě na nějaké lyžování (lehký smíšek) nebo tak, že.. to neberu úplně. Rozhodně nemám potřebu si to oživovat, ale nemám ani nějakou potřebu to zapuzovat jako vyloženě cíleně. Akorát teďka asi měsíc zpátky, tak to se mi poprvé od toho zážitku vlastně stalo, že jsem se koukala na seriál, a v tom seriálu... A.. tak prostě v rámci války, tak oběsili toho jednoho z těch hlavních hrdinů. Ale... Nějak mu špatně svázali ruce, on vlastně se stíhal ještě při tom, jak padal, tak si tam stihl zastrčit ty ťapky a tím pádem sice nebyl natolik silný, aby se sám opáčil a dokázal tam vydržet, než pro něho přišli ti další a vlastně ho odřízli,.. ale celý ten ten díl potom byl o tom, že se mu to vlastně neustále vybavovalo, ta vzpomínka. A pořád se to přehrávalo, takže prostě to jako tam někdo věší na ten strom. A jak moc zakopávají tu židli tam bylo třeba desetkrát během té hodiny, a to už mi bylo jako fakt nepříjemný. Protože mám z toho, že se třeba já nevím, v nějakým historickém filmu, tak že tam se někdo oběsí nebo někdo někoho oběsí, tak to je ještě relativně v pohodě, ale jak už to bylo vyloženě fakt ten</p>	<p>JEŠTĚ TO NENÍ VE FÁZI, ŽE BY SI Z TOHO DĚLALA LEGRACI</p> <p>ZIVOST ZÁŽITKU: - ŽIJE TO V NÍ A OBČAS TO DÁVÁ VEN</p> <p>NEUTRÁLNÍ VZPOMÍNKA, BEZ POTŘEBY JI OŽIVOVAT I ZAPUZOVAT</p> <p>NEPŘÍJEMNÉ VYVOLÁNÍ</p>	<p>VÁHA ZÁŽITKU</p>
---	---	---	---------------------

<p>Hned si neuvědomovala, co se vlastně děje, protože ty obrazy, koukala se na ně na všechny z výšky. Potom najednou nic, a najednou leží na zemi pod stromem, protože najednou, že pořád byla při vědomí, že na ně na všechny koukala z výšky. Potom najednou nic. A najednou leží na zemi pod stromem, pořád byla při vědomí, ale najednou šok. Říkala si, že je něco špatně, že se něco pokazilo, ale neví, co to je, a je to určitě na ní.</p> <p>Teď vidí, že by to neřešila jinak, protože její první cesta prostě byla domů, protože tam jí zřejmě někdo pomůže. Ale vlastně neví.</p> <p>Potom to vygradovalo tím, že jí viděla mamka. S kamennou tváří odešla a dvě hodiny nahoře brečela, což slyšela od sestry, že to vůbec nedokázala vstřebat, ten šok, ten strach, který přišel až ex post. Zůstala jen u babičky v ložnici,</p>	<p>samej záběr s tím s tím dechem ještě jo prostě i s tím tepem srdce, prostě jak to tam bylo fakt tak realisticky udělané. Tak to už mi začalo být jako hodně nepříjemné. A vlastně on ještě jako tak on vedlejší... vedlejší efekt, tak je vlastně přestal mluvit. Takže ještě navíc prostě jeho se furt někdo na něco ptal, ale on jim o tom nedokázal ani říct, prostě, protože na rok přestal mluvit. Takže to je zase ještě ten další protipól, že.. Možná to vnímám tak dobře, protože to byla opravdu jenom nehoda. Protože tady tak ho vlastně cíleně vzali nepřátelé a pověsili ho. A zase je rozdíl, když je někdo prostě na světě tak nešťastný, že prostě jde a sám se oběsí, takže já jsem něco prostě mezitím nějaká taková střední cesta. Takže... Občas si na to vzpomenu, ale. Spíš jenom, když mi to něco připomene. Vyloženě si to nepřipomínám sama.</p> <p>III. Oblast výzkumných otázek: Vnímání smyslu daného prožitku</p> <p>T: Dobře. Teďka ta 3. oblast: vnímání smyslu daného prožitku, ty už jsi zmiňovala, že tam nevidíš nějaký osud, takže to klidně můžeme pak přeskočit. Nebo kdyby tě k tomu ještě něco jako napadlo, tak můžeš říct, já ti řeknu ty otázky, a uvidíme. Jestli pro tebe měla tahle zkušenost nějaký smysl nebo význam bezprostředně po ní? Pokud ano, jaké, proč si myslíš, že tomu tak bylo, a pokud ne, tak proč vlastně si myslíš, že ne.. jako proč tam pro tebe ten smysl nebo význam nebyl - a nemusí to být úplně o tom osudu. Na to se vlastně taky doptávám pak, a to už se mi vlastně řekla, ale o tom jako smyslu... no, poper se s tím, jak to jak to bereš Ty ten význam toho slova... smysl, význam toho prožitku.</p> <p>R: Tak možná bezprostředně potom mě asi napadlo, že to je přesně ta věc, proč ta učitelka nechtěla, abych to hrála. (smích) Že se to stalo, že to je přesně ono, že ona to tušila celou tu dobu, že se něco takového stane... Ale.. ale jinak prostě jenom ten... Jenom ten pocit studu a... To nesplnění slibu vlastně. Jenom, jenom asi to prostě.</p>	<p>VZPOMÍNKY NA ZÁKLADĚ STEJNÉ ZKUŠENOSTI FILMOVÉ POSTAVY</p> <p>NEPŘIPOMÍNÁ SI TO SAMA, jen když jí to něco připomene</p>	
--	--	--	--

<p>protože se neodvážila jít nahoru ani do svého pokoje.</p> <p>Nepřipadala si hodná té rodinné pohody a rodinného štěstí, najednou. Nyní by to viděla tak, že se stalo, a je blbá, ale prostě, tady mě máte. Máte mě rádi, já vás mám ráda, tak se teď o mě postarejte.</p> <p>Jinak by to neřešila, kolik tu ten existencionalní strach.</p> <p>Je těžké o tom mluvit a nějak na to vzpomínat. Ale není to až tak těžké, jako kdyby to chtěla udělat. Prostě to byla nehoda, a ví, že se nechtěla zabít, a že je v podstatě jen sama svoje oběť. A kdyby se zabít chtěla, a byl tam nějaký podtext, nesmířila by se s tím tak lehko.</p> <p>V rámci 3-4 let se o tom už zvládala bavit v podstatě, relativně běžně. Sice to nikomu neříkala na setkání, ale když se náhodou někdo zeptal, prostě mu to řekla.</p> <p>Je to jistá část jejího života, ale už k tomu</p>	<p>T: A jestli pro tebe teďka má nějaký smysl nebo význam? Teďka, když spolu mluvíme, tak když na to pomyslíš.</p> <p>R: Tak asi určitý smysl to má. Hodně lidí tak mi předtím říkalo.. nebo nedokázala jsem si moc najít kamarády před tím. <i>A hodně lidí mi říkalo, že jsem strašně rozmazlený člověk, protože se mnou prostě nedokážou vůbec vydržet v tom přátelství. A potom jsem se nebavila už vůbec s nikým a přišlo mi to jako ta lepší jako ta lepší verze, protože už mi už mi to nikdo neříkal, že jsem rozmazlená a... Začala jsem se víc bavit právě s těma staršíma lidma. Prostě jsem si strašně dobře rozuměla s pedagogama nebo třeba se sourozencema mojí sestry, které o 13 let starší. Takže vlastně v podstatě lidi, kteří už by pomalu mohly být moji rodiče.. A... Neumím si představit, jaká bych byla vlastně tady bez té... Bez té zkušenosti. Zase na 2 stranu ani nevím, kdybych to kdybych to neprožila, kam bych se odvíjel ten můj život. Ale rozhodně to беру jako cennou, i když úplně nechtěnou zkušenost. Jako kdybych si mohla vybrat, tak už to podruhé asi úplně nechci zažít v novém životě, ale... Prostě, když už se to stalo, tak... Tak to беру, že to tam prostě je. A možná že za pár let už to bude vtipná historka k pivu.</i></p> <p>T: A proč si myslíš že to tak je, že to takhle máš teďka? Že v tom vidíš ten..</p> <p>R: No.. M.. mně to vlastně celkem hodně pomohl překonat můj pan doktor - ušní nosní krční, já jsem s ním byla v podstatě furt, protože prostě pořád jsem měla nějaké ty angíny a chřipky. A... A on mi vždycky říkal, ty nemáš žádné kamarády, co? Chod' na ryby, kamarádi jsou nestojej za nic, chod' na ryby. Nikdy jsem na rybách nebyla, ale strašně mě to vždycky utěšovalo to, co on mi řekl, protože takovéhle podobné věci z něho padaly prostě furt.</p> <p>T: A to jsi mu říkala, že nemáš žádné kamarády? Nebo to tak jako vodhad..</p>	<p>Bezprostředně po: POCIT STUDU (a nesplnění slibu)</p> <p>začala se bavit se staršími.</p> <p>MÁ TO URČITÝ SMYSL</p> <p>- NEDOVEDE SI PŘEDSTAVI T, JAKÁ BY BYLA BEZ TÉ ZKUŠENOST I, CENNÁ ZKUŠENOST , I KDYŽ NE ÚPLNĚ CHTĚNÁ</p> <p>NEVYBRALA BY SI TO ZNOVU, ALE</p>	
---	--	---	--

<p>nemá negativní pocity, je spíš nervózní, když si na to musí vzpomenout, ale není to vyloženě traumatický zážitek.</p> <p>Co bylo to nic – to je těžké si vzpomenout. Neví. Nepamatuje si ten pád, že by padala. Sice si možná pamatuje, že spadla, že to trochu zabolelo, protože spadla na kostrč na zadek, ale vyloženě oční vjem si z toho nevybavuje. A možná si trochu narazila ruku.</p> <p>Neví, možná byla tma, ale není si tím jistá.</p> <p>Barvy, pak nic, a pak se probudila.</p> <p>Většinou to říká, když je na stole víno, a úplně se tím nechlubí. Když se rozhodne s někým se spřátelit natolik, že ví, že mu může říct všechno, tak... tenhle příběh je nejvyšším stupněm té známky důvěry.</p>	<p>R: On to odhad a já jsem mu to potvrdila. (smíšek) A vlastně potom, jak jsem za ním přišla, protože... ani jsme nejeli na pohotovost nebo nic. Já jsem si prostě lehla a byla jsem ráda, že žiju. A vlastně za 3 dny nebo zdarma, tak jsme vlastně vyrazili na to ORL. A.. aby se jako podívali, jestli se tam v tom krku prostě něco neskříplo jo, nebo nepřehodilo. Protože.. sice mě to bolelo, ale to to nějak jako bolelo celoplošně, takže jsem vlastně nedokázala odhadnout, jestli něco bolí špatně, nebo jestli to tak mám bolet. A to právě říkal, že kdybych to měla posunuté ještě o pár centimetrů výš, tak prostě už bych si zlomila páteř. Že prostě jsem měla obrovské štěstí, že jsem to měla prostě tak nízko. Že to mohlo prostě v rámci pár centimetrů dopadnout úplně jinak. A.. v rámci, já nevím, třeba roku, tak jsem prostě měla strašný vztek na všechny, na všechny ty lidi kolem sebe. Zvláště ve škole jsem prostě úplně nenáviděla celou třídu, když jsem tam seděla, tak prostě vyloženě se rozléval vztek kolem je mě. Ale.. to bylo asi nějak měsíc do prázdnin, takže potom byla strašná úleva, že jsem je 2 měsíce vůbec neviděla. A... Asi by to bylo blbý, kdyby se to stalo třeba na začátku prázdnin a já si ten vztek neměla na kom vylít. Ale když jsem tam měla ještě z těch já nevím 14 dnů 3 týdny, kdy jsem prostě na něm mohla chrlit ten vztek a mohla jsem prostě všem vnitřně dávat za vinu, co se stalo.. tak si myslím, že jsem,.. že mě to posunulo dál, so toho vlastně už úplně odevzdaného a apatického prostě prožitku. Že se to stalo tak jak se to stalo a už nemá cenu prostě tím plýtvat nějakýma emocema. Jo vlastně toto mě... Tohleto, ten pan doktor a to, že jsem si mohla na někom vylít ten vztek, tak mě vlastně posunulo k tomu, jak se vnímám teďka. Že možná, kdyby prostě se na to zůstala sama... A byla jsem sama doma se svým vztekem... Tak bych možná ještě s furt prostě měla s těma lidma problém promluvit, což prostě teďka, když se vidíme, na srazu, už jsme o tom sice nikdy nemluvili.. ale stále to s těma třema náma ještě tak nějak žije. Ale... Já si myslím, že už to prostě aj aj oni, že se z toho prostě otrpali. Ne že by se mi někdy přišli omluvit a vlastně to ani jako</p>	<p>KDYŽ UŽ SE TO STALO, BERE TO TAK, JAK TO JE</p> <p>MOŽNÁ JEDNOU VTIPNÁ HISTORKA K PIVU</p> <p>PŘEKONÁNÍ NEGATIVNÍCH POCITŮ: HLAVNÍ ROLE</p> <p>POMÁHAJÍCÍHO BYL DOKTOR, JEŽ JÍ ŘÍKAL, AŽ CHODÍ NA RYBY, JEHO EMPATIE</p> <p>- DOKTOR - DŮLEŽITÁ POSTAVA VE ZPRACOVÁNÍ PROŽITKU</p> <p>UVĚDOMOVÁNÍ SI CENNOSTI ŽIVOTA:</p> <p>- KDYBY MĚLA PROVAZ NÍŽ, MOHLO TO DOPADNOU T JINAK</p>	<p>VZTAH K ŽITÍ</p>
--	---	--	---------------------

<p>Přítel si myslel, že je to nějaký sexuální fetiš, že se snaží mladí lidé prostě dusit, protože tímhle super pocitem dosahují orgasmu, což rozhodně její zájem nebyl. Ještě to není v té fázi, že by si z toho dělala legraci. Byla našťvaná, co si o ní asi myslí, ale potom si četla, že to je nějaká věc z Ameriky.</p> <p>Žije to s ní a občas to dává ven.</p> <p>Po většinu času na to vůbec nemyslí, jenom při nějakých příležitostech, tak jí to vytane jako vzpomínka na dovolenou, na nějaké lyžování, prostě to nebere vážně. Rozhodně si to nemá potřebu oživovat, ale</p>	<p>nechci, aby se mi přišli omluvit není za co jo, ale že oni to podle mě už taky prostě vůbec neberou, že se to se to stalo. Byli prostě na 1 takovéhle hororové návštěvě a už tam nikdy nepřišli. Věděli proč. (smíšek) Takže. Takže asi tak no.</p> <p>T: Mhm... A to s těma rybama? To ti říkal před tím zážitkem, nebo po něm, jak jsi se začala vyhybat?</p> <p>R: To říká ještě předtím to možná ještě předtím, když jsme vlastně spolu začínali řešit ty mandle, jako jestli půjdu na operaci, nebo ne.</p> <p>T: A to tam ty kamarádi... promiň..?</p> <p>R: Že on právě narážel na to, že v rámci psychosomatiky, tak se mi furt zanicoval ten krk. Čili jako mluvení a ty sociální vztahy. Takže.. to říkal před no, ještě.</p> <p>T: Ale to tam ty kamarádi ještě byli ne, nebo ne?</p> <p>R: Jako byli, ale nikdy jsem se s nikým nerozuměla jako natolik, abych ho opravdu považovala za takovou tu svěřovací kamarádku a vlastně ani do teď prostě nemám nikoho. Já mám svoji sestru a svého přítele, těm říkám úplně všechno, ale nemám nějakou takovou tu společnou kamarádkou se společnýma kabelkama... a takové prostě.. nevím, nikdy jsem se k nikomu nedokázala natolik připoutat, aby mi nezůstal jenom na určité období. Na střední jsem měla 1. Na základce jsem měla 1, ale prostě v moment, jak odbije poslední hodina.. Tak konec.</p> <p>T: Tak čau. Mhm.</p> <p>R: Mhm. Takže byli tam, ale nebyla to nějaká jako extra silná přátelství, které se tady vlastně potom jako začaly jako hodně vytrácet, i ty zárodky, které tam byly...</p> <p>IV. Oblast výzkumných otázek: Porozumění světu</p> <p>T: Tak teďka se přesuneme k další oblasti a to je vnímání světa obecně. Jestli jsi hodnotila nějak svět před</p>	<p>Po: VZTEK NA VŠECHNY KOLEM</p> <p>- ÚLEVA, ŽE JE O PRÁZDNINÁ CH NEMUSÍ VIDĚT</p> <p>PŘEKONÁVÁNÍ NEGATIVNÍCH POCITŮ</p> <p>- část se spolužáky Že si na někom mohla vylít vztek. JI POSUNULA DÁL, DO ODEVZDAN ÉHO A APATICKÉH O POCITU, ŽE NEMÁ CENU PLÝTVAT EMOCEMI</p> <p>- ŘEKONÁNÍ NEGATIVNÍ CH POCITŮ: DOKTOR, ORL</p> <p>POSUN VYLITÍM VZTEKU</p> <p>- K TOMU, JAK SE VNÍMÁ TEĎ</p>	
--	---	---	--

<p>ani zapuzovat, vyloženě cíleně.</p> <p>Jen teď asi měsíc zpátky se jí od toho zážitku stalo, že se koukala na seriál a v tom seriálu oběsili jednoho z hlavních hrdinů, kterému špatně svázali ruce, a on si je tam stihl zastrčit a tím se zachránil, než pro něj přišli jiní, a celý díl byl o tom, že se mu ta vzpomínka vybavovala. Pořád se mu přehrávalo, jak se věsí na ten strom a jak moc zakopávají o tu židli, . což zmínili během hodiny asi desetkrát a to bylo vážně nepříjemné.</p> <p>Při historickém filmu je to ok, relativně, ale ten samý záběr s tím dechem i tepem srdce, realisticky udělané, tak to bylo hodně nepříjemné. Vedlejší efekt byl, že přestal mluvit, nic jim o tom nedokázal říct, protože přestal mluvit.</p> <p>Možná to teď vnímá tak dobře, protože šlo jen o nehodu. V tom filmu ho</p>	<p>zkušeností? A, případně pokud jo, tak jak?.. Teď jde o to jako hodnocení a nebo... Jak ses na něj dívala, no jak jsi ho...</p> <p>R: To je taková záludná otázka v rámci toho, že prostě... se mi to stalo, když jsem byla až tak malá. Takže spíš to asi moc nepamatuji, jak jsem ho vnímala před tím, abych to mohla porovnat... Nevím, asi, asi nedokážu říct, nějak se mi nezměnily třeba životní postoje nebo. Já na tom okruhu zájmů furt furt to bylo asi stejný. Nevím, tam.. tady asi nemám odpověď.</p> <p>T: A jestli hodnotíš svět nějak teďka? Jestli ho to, jak ho, jak se na něj díváš, no...</p> <p>R: Mhm... Občas se mi vrací takové takové období, kdy nemám ráda, když se na mě někdo dívá, když jím a taky se nesnáším koukat na lidi, kteří jí. Ale prostě vždycky 1 za čas tak to přijde a potom zase je to úplně v pohodě. (smíšek) A... Jinak jinak nevím o politiku se záměrně nezajímám, protože prostě nechci furt řešit, i když nám to na mě na facebooku furt něco vyskakuje.ale..jako volit jsem byla, ale je mi to v podstatě celkem fuk. Nevím... Jsem ráda na světě. Zase musím říct, že mě to baví. A.. žiju teďka vlastně v Opavě se svým přítelem, takže jsem se i přestěhovala, ale. Vlastně každý den v podstatě dojíždím do Ostravy zpátky, vlastně do rodného města, kde mám vlastně i univerzitu teďka. Takže-... dívám se, dívám se spokojeně, i když. Jsou pořád nějaké problémy, ale kdyby nebyly problémy, tak by byla nuda.</p> <p>T: To je hezký. No a.. a ono je těžký, když nemáš s čím to srovnat. Když jsi říkala, že předtím teda jako.... Jo byla jsi ještě mladší o tolik a, bylo to těžký jako nějak hodnotit vlastně nebo vidět vnější svět nebo vůbec svět...</p> <p>R: Si představ, jaký má třináctiletý člověk pohled na svět.</p> <p>T: Právě.</p>	<p>UŽ NIKDY NEPŘIŠLI:</p> <p>- KAMARÁDI O TOM NEMLUVÍ: NEPŘIŠLI SE OMLUVIT, UŽ NIKDY NEPŘIŠLI, MYSLÍ, ŽE SE Z TOHO OTŘEPALI</p> <p>SDÍLENÍ ZÁŽITKU:</p> <p>- SVĚŘENÍ SE OKOLÍ: NEMĚLA A NEMÁ SVĚŘOVACÍ HO KAMARÁDA ALE SESTRU A PŘÍTELE, NEMÁ TU SE SPOLEČNÝ MI KABELKAMI , NIKDY SE K NIKOMU NEDOKÁZA LA PŘIPOUTAT TAK, ABY ZŮSTAL NA URČITÉ OBDOBÍ</p>	
--	--	---	--

<p>vzali nepřátelé a oběsili ho. A je rozdíl, když je na světě někdo nešťastný, že se sám oběsí, takže je něco mezi tím, taková střední cesta.</p> <p>Občas si na to vzpomene, ale spíš jen, když jí to něco připomene, nepřipomíná si to sama.</p> <p>Bezprostředně potom jí asi napadlo, že to je přesně ta věc, proč učitelka nechtěla, aby hrála, že to tušila celou dobu, že se něco takového stane. Ale jinak jen pocit studu a nesplnění slibu.</p> <p>Určitý smysl to nyní má. Hodně lidí jí říkalo, jak si moc nedovede najít kamarády, že je hrozně rozmazlená, že s ní nedokážou v tom přátelství vydržet. Potom se nebavila už vůbec s nikým a přišlo jí to jako ta lepší verze, protože už jí nikdo neříkal, že je</p>	<p>R: Si pamatuju, že tam byl možná Václav Klaus v té době ale.. jinak prostě nějaké globální oteplování nebo.. vůbec si nepamatuju, co jsem v té době stalo.</p> <p>T: Mhm.. Takže.. jako ten rozdíl teda tam nevidíš...</p> <p>R: Mm.</p> <p>T: ...protože to nejde s čím srovnat.</p> <p>R: Bohužel.</p> <p>T: A s tím jídlem, to jsi zmínila, jako že ti vadí když. Ostatní jí.. to máš od malička, nebo ne?</p> <p>R: (smíšek) To je taková blbost, ale já bych řekla, že to mám právě od jako od puberty. Že z nějakého důvodu prostě.. se mi nelíbí, když se lidi živí. (smích)</p> <p>T: (smích)</p> <p>R: Ale prostě to tak mám, třeba jsem to měla úplně strašně moc, když jsem bydlela na intru a každý den jsem se musela dívat do těch tupých tváří, jak se furt všichni cpou v té jídelně (smích).</p> <p>T: (smích) Jo to je zajímavý, to jsem ještě neslyšela.</p> <p>R: (smích) Ono to s tím asi moc nesouvisí, ale.. (není rozumět)</p> <p>T: No, mě to zajímalo, jestli náhodou.</p> <p>V. Oblast výzkumných otázek: Nacházení smyslu v okolnostech</p> <p>T: No. Teďka se podíváme na dalších oblast nacházení smyslu v okolnostech. Jestli si před zkušeností nacházela smysl nebo.... nějaký smysl v okolnostech nebo význam nebo propojenost. A... no to je jako na tu minulou teda část ale...</p> <p>R: A v okolnostech jak to myslíš v okolnostech? Mohla bys mi to ještě víc vysvětlit tady tu otázku?</p> <p>T: Jasně. V tom, co se děje kolem, v tom, v tom, v té skutečnosti, jestli si viděla tam nějakou jako</p>	<p>NEZMĚNA ŽIVOTNÍCH POSTOJŮ:</p> <p>- - NEMŮŽE SI PAMATOVA T, ABY TO MOHLA POROVNAT. V OKRUHU ZÁJMŮ TO BYLO STEJNĚ</p> <p>Občas se vracející období, kdy nemá ráda a vadí jí, když se lidi živí. (pozorovat je) a když ji u toho sami pozorují.</p> <p>NEZÁJEM O POLITIKU:</p> <p>- Větší nezájem o dění v politice</p> <p>JE RÁDA NA SVĚTĚ</p> <p>- KDYBY NEBYLY PROBLÉMY, BYLA BY NUDA</p> <p>(Rozdíl v hodnocení světa nevidí, protože to nelze s čím srovnat.)</p>	
---	--	---	--

<p>rozmazlená. Začala se bavit se staršími.</p> <p>Rozuměla si s pedagogy, nebo sourozenci své sestry o 13 let starší. Takže lidé, kteří v podstatě mohli být jejími rodiči.</p> <p>Neumí si představit, jaká by byla bez té zkušenosti. Na druhou stranu neví, kam by se vyvíjel její život, kdyby to neprožila. Ale bere to jako cennou zkušenost, i když ne úplně chtěnou.</p> <p>Kdyby si mohla vybrat, podruhé už to nezažije, ale bere to tak, jak to je, když už se to stalo. Možná, že za pár let z toho bude vtipná historka k pivu.</p> <p>Pomohl jí to překonat vlastní doktor URL, kde byla pořád, když měla angíny a chřipky. On vždy říkal, ty nemáš žádné kamarády, chod' na ryby. Nikdy na rybách nebyla, ale vždycky jí to utěšilo,</p>	<p>propojenost, nebo ten jako vnitřní smysl, tam těch věcí, který jako člověk nemůže vlastně dedukovat navenek, ale... Ale děje se to jako tam venku. Já tě nechci úplně směřovat jako někam... Ti to jako nutit tu otázku, proto bych byla ráda, abys mi odpověděla, jako co ty vlastně u toho vnímáš, když ti tuhle otázku položím. Ale... Mám na mysli prostě tu celkovou propojenost těch událostí, okolností. Jestli jsi to vnímala. Samozřejmě jo/ne, pokud jo, tak co a pokud ne tak... proč.</p> <p>R: Propojenost...</p> <p>T: Nebo význam nebo ten smysl no nebo...</p> <p>R: Tak možná mi přijde, že třeba většinou se říká, že štěstí... ee neštěstí nechodí samo, většinou se stane víc zlých věcí najednou. Tak třeba bych tam asi viděla tu propojenost.. mezitím... mezi tou smrtí dědy, která se vlastně stala. Buď rok před a nebo rok po to si prostě nedokážu vybavit. V kterém roce se to stalo? To to moje. Ale. Pokud se to stalo, před buď (rok) nebo (rok).. jedno z toho. Protože děda umřel (rok). A.... Rozhodně vím, že se mi začali rok předtím, než děda umřel, tak se mi začaly stávat sny. A vzdala se, stala se mi vždycky ten 1 a ten samý sen třeba pětkrát nebo šestkrát během toho roku, co ten děda potom umřel... Tak se mi zdálo, že náš dům hoří. Všichni jsme venku v pyžamech a jenom děda, stojí v okně v tom hořícím domě. A volá na nás, ať jdeme za tetou Bohdankou, že ten nás u sebe nechá bydlet... a tohle se mi furt dokola zdálo, ale nevím, jestli to souvisí právě s tím... s tou psychikou toho toho oběšení. Přibližně by se to stalo v návaznosti na sobě tak tak asi jo. A.. ty širší okolnosti, to mě ještě napadlo, že... Nemám asi úplně odpověď, jak jsem to vnímala předtím... Ale rozhodně odpověď, jak jsem to vnímala potom. Že v podstatě to byl možná první impuls z toho dostat se z toho dětství už do toho aktivního dospívání. Že jako - zamyslet se nad sebou a nad nad smyslem toho života. A položit si takové jako ty.. stěžejní otázky. Protože.. třeba vlastně.... Po těch prázdninách... tak</p>	<p>PROPOJENOST</p> <p>ZÁŽITKU,</p> <p>- - - VÝZNAM,</p> <p>SMYSL:</p> <p>NEŠTĚSTÍ</p> <p>NECHODÍ</p> <p>SAMO,</p> <p>STANE SE</p> <p>VÍČ ZLÝCH</p> <p>VĚCÍ</p> <p>NAJEDNOU</p> <p>- PROPOJENO</p> <p>ST S JINOU</p> <p>UDÁLOSTI:</p> <p>MEZI</p> <p>TOUTO</p> <p>ZKUŠENOST</p> <p>Í A SMRTÍ</p>	
--	---	---	--

<p>protože z něho padaly takové věci.</p> <p>On odhadl, že nemá kamarády a ona to potvrdila.</p> <p>Vlastně poté, co za ním přišla, nejeli na pohotovost po zážitku, a lehla si a byla ráda, že žije.</p> <p>Za 3 dny vyrazili na ORL, aby se podívali, jestli v tom krku něco neskřípe, jestli se něco nepříhodilo, protože to bolelo, ale celoplošně, takže nedokázala odhadnout.</p> <p>Říkal, že kdyby to měla posunutě o pár cm výš, už by si zlomila páteř.</p> <p>Obrovské štěstí, že to měla tak nízko, mohlo to v rámci cm dopadnout úplně jinak.</p> <p>Měla strašný vztek na všechny okolo sebe, obzvlášť ve škole,</p>	<p>jsem začala hrát na klavír, začala jsem chodit do zušky. Začala jsem hrát na klavír a...</p> <p>T: Potom co se to stalo?</p> <p>R: Jo jo jo... po těch prázdninách, abych vlastně měla nějakou jakože novou činnost. Že jsem se vlastně zaměřila potom na nějaký dejme tomu seberozvoj. A začala jsem potom vlastně o rok později ještě., Tak jsem začala tvořit rodokmen. Protože to mě prostě taky napadlo, že... Vlastně sama o sobě nic nevím. A že je strašně důležité se něco dozvědět, vlastně o té svojí vlastní historii. Takže. Rozhodně bych to viděla jako pozitivní událost pro ten seberozvoj, který prostě najednou nabral úplně šílené obrátky. Ségra mě začala více brát lidi divadla, takže jsme třeba chodily. Já nevím na 3/4 opery za půl roku, prostě když jsme tam doslova každý měsíc prostě chodily jsme spolu, my dvě, do divadla. A všechno se tady jako začalo víc. Víc možná jako uměle, ale pozitivně jako obracet. Prostě najednou bylo strašně moc nových aktivit, strašně moc nových možností, příležitostí a tak dále. Takže... rozhodně se ty okolnosti začaly stáčet do toho... lepšího světla.</p> <p>T: A co to znamená uměle jako uměle?</p> <p>R: <i>No že možná to hodně záviselo právě na těch lidech, že se hodně snažili o to, aby prostě.. ty.., aby se ty věci děly. Jo takhle no tak nahodile, ale že prostě to bylo extrémně uvědomělé, prostě i ten klavír i ty divadla, že prostě jsme se soustředili na to, abysme se nemuseli soustředit na ty špatné vzpomínky.</i></p> <p>T: Bylo to teda vědomý jako...</p> <p>R: Jo jo, jo, určitě.</p> <p>T: A... vidíš v tom nějaký jako rozdíl? Mezi vnímáním tohodle smyslu nebo tý propojenosti jako teďka a před tou zkušeností? Ty jsi zmínila toho dědu, že jo, že vlastně nevíš, jestli to bylo po nebo před. Ale že nsi tam jako viděla nějaký smysl, jestli to vnímám správně z toho cos mi říkala...</p>	<p>DĚDEČKA, KTERÁ SE STALA ROK PŘED NEBO PO - PROPOJENO ST VE SNECH: POTOM, CO DĚDEČEK UMŘEL, SNY O DĚDEČKOVI , ALE NEVÍ, JAK TO SOUVISÍ S KONKRÉT NÍM ZÁŽITKEM</p> <p>MA TO URČITÝ SMYSL: Impuls dostat se z dětství do aktivního dospívání,zamyslet se nad sebou a smyslem života a položit si stěžejní otázky</p> <p>TVORBA NOVÝCH VĚCÍ, -KREATIVITA</p> <p>POZITIVNÍ UDÁLOST PRO SEBEROZVOJ - seberozvoj nabral šílené obratky, začala více žít</p> <p>POZITIVNÍ UDÁLOSTI DÍKY LIDEM KOLEM - vše bylo vědomé, závislé na lidech,uměle vyvolané</p>	<p>PRÍNOS PROŽITKU</p>
--	---	--	----------------------------

<p>nenáviděla třídu, vyloženě se tam rozléval vztek. Zbývalo tehdy měsíc do prázdnin ,takže byla úleva, že je pak neviděla.</p> <p>Když měla jen 14 dnů, tři týdny, prostě by mohla na všechny chrlit vztek a vnitřně jim dávat za vinu, co se stalo, takže si myslí, že jí to posunulo dál, do odevzdaného a apatického prožitku, že nemá cenu plýtvat emocemi.</p> <p>Pan doktor – mohla někomu vylít ten vztek. Posunulo jí to k tomu, jak se vnímá teď. Kdyby na to zůstala sama, a byla sama doma se svým vztekem, tak by možná měla ještě stále problém si s těmi lidmi promluvit. Teď, když se vidí, už o tom nikdy nemluvili, ale</p>	<p>R: jo.</p> <p>T: A. Takže kdyby to bylo jako pře, jako kdyby to bylo předtím tak to tak je. Kdyby ne, tak nevíš.</p> <p>R: Je to tak, jo, bohužel to mám tak slité dohromady tady ty 3 negativní zkušenosti, že prostě... A vlastně se ani nechci zeptat v těch, kteří si to pamatují, který rok to byl. Protože tím nechci zbytečně dráždit, a tak dále... nebo ne, že dráždit, ale zbytečně připomínat ty z těch věcí, které prostě i pro ně byly tak strašně těžké prostě prožít. A no vidím v tom tu propojenost určitě v tom, že se to stalo tak blízko sobě. Že vlastně ty 3 negativní zkušenosti se staly vlastně blízko. A... Vlastně od té doby tak mi ani jako nikdo třeba neumřel. Nebyla jsem na žádné operaci, že všechny tady tyhlety prostě asi nejhorší jako životní prožitky, tak se nakumulovaly do jednoho roku, nebo do roku a půl, tak nějak to bylo. A myslím, že jsem to tenkrát ani tak nevnímala, že to prostě člověk musí vidět s odstupem, že že to bylo takhle pokupě. Že tenkrát mi to asi ani tolik nepřišlo. Že to tak bylo. Enhn.</p> <p>T: A teďka spatřuješ nějaký smysl nebo propojenost teď?... Jako... V nynějších okolnostech?</p> <p>R: V nynějších okolnostech?</p> <p>T: Jako v dohledu třeba.. dejme tomu dvou let nebo jako.. víš jako teďka jak seš tady a teď v tomhle jak jseš teďka ukotvená v tomhle svým životě nynějším, tak jestli spatřuješ v těch okolnostech nějaký smysl nebo propojenost?</p> <p>R: V rámci ještě toho.. toho negativního zážitku?</p> <p>T: Nemusí to tak být, prostě obecně. Tak... Teďka mám takový posledních... posledních vlastně pár let od covidu, tak vidím propojenost v podstatě úplně ve všem. Prostě všechno se váže na nějakou jinou jinou událost. A poslední dobou mám neustálý pocit, že je život v kruhu a že se mi pořád spojují nějaké prostě věci z minulosti. Prostě teďka to úplně nějak jako jede z nějakého důvodu a... Pořád prostě, v rámci toho, že se</p>	<p>NEPTÁM SE</p> <p>Nechce se na zkušenost znovu vyptávat, aby nedráždila druhé, neboli to zbytečně nepřipomínala.</p> <p>PROPOJENOST ZÁŽITKU</p> <p>- Vidění propojenosti událostí tak blízko u sebe, což vidí teď s odstupem, ne předtím.</p>	
---	---	---	--

<p>stále to mezi nimi nějak žije.</p> <p>Myslí, že už se z toho otřepali. Ne, že by se někdy přišli omluvit a ani to asi nechce, ale oni to tak vůbec neberou, že se to stalo. Byli prostě na 1 hororové návštěvě a už tam nikdy nepřišli a věděli proč.</p> <p>Doktor jí to říkal ještě předtím, když spolu začínali řešit ty mandle a zdánlivou operaci. Narážel na psychosomatiku, mluvení a sociální vztahy, ještě před návštěvou.</p> <p>Měla dobré kamarády, ale nikdy si s nikým nerozuměla natolik, aby ho považovala za svěřovacího kamaráda a doteď nikoho nemá. Má sestru a přítele, těm říká úplně všechno, ale nemá nějakou</p>	<p>pitvám v tom rodokmenu, tak to je taky jako dost... (smíšek) Vlastně je to 7-8 let, v rámci toho, tak prostě furt, tak se objevuje něco z té historie. No, a... Třeba jako příklad za všechny... už dělám rodokmeny na zakázku a mým 1 klientem byl pan doktor z města 70km ode mě, v podstatě neznámý člověk.. a zjistila jsem postupně, že jeho dědeček bydlel 20 let o ulici nad naším domem.</p> <p>T: (smích)</p> <p>R: (smích). Prostě z ničeho nic, a to byl navíc Slovák. Takže v podstatě projel celou republiku a na 10 let tak zakempil prostě zrovna tam. A nebo zrovna zážitek ze včerejška. A tak v rámci své práce do školy jezdím za jedním pánem, velice starým, a povídali jsme si o jedné společné známé. A... On mi říká o té známé, že její příbuzný, tak je ta známa osoba. No, ten idol všech babiček... a tak jsem o tom furt uvažovala a říkala jsem si, ty jo, a já znám někoho, koho příbuzný je zrovna on... a volala jsem to ségře. A ona říkala. Tyjo, vzpomínáš si, jak jsme byli přibližně v roce X jsme byli na dovolené na hranicích X, a ta paní furt mluvila o tom, že její bratranec je tento pán. Tak jsem to psala té známé, jestli nemá příbuznou, která vlastní určitý podnik. No a fakt fakt si to takhle propojilo vlastně po 8 letech... se kruh uzavřel, a já znám obě dvě.</p> <p>T: To je hezký.</p> <p>R: Okolnosti se propojují v posledních letech v podstatě nonstop...</p> <p>T: A vysvětluješ jsi nějak, proč tomu tak je?</p> <p>R: Já vnímám jako potom kovidu takovou prostě ohromnou část, kdy prostě zatím se všechno daří. Vlastně jsem teďka na škole, kde mě čekají závěrečné zkoušky.</p> <p>T: Jojojo, jsme na tom stejně (smíšek).</p> <p>R: Ano! (smích) Takže všechno se prostě teďka daří. Tak proč by se ty kruhy nepropojily, když je teďka k tomu takové příznivé prostředí?...</p>	<p>NYNĚJŠÍ</p> <p>SPATŘOVÁNÍ</p> <p>PROPOJENOSTI VE VŠEM</p> <p>- Teď sleduje propojenost ve všem. Vše se váže na jinou událost.</p> <p>- NYNĚJŠÍ POSLEDNÍ DOBOU POCIT, ŽE JE ŽIVOT V KRUHU</p> <p>- Spojení věcí z minulosti v souvislosti s rodokmenem s jinými lidmi.</p>	
--	--	--	--

<p>společnou se společnými kabelkami.</p> <p>Nikdy se k tomu nedokázala natolik připoutat, aby jí nezůstal jen na určité období. Vždy měla jednu, ale jakmile odbije poslední hodina, konec a čau.</p> <p>Prostě to počítá jako přátelství, ale ne jako nějaké silné.</p> <p>Už si to moc nepamatuje před a po, protože byla maala. Nemůže to porovnat. Nezměnily se jí životní postoje, bylo to stejné.</p> <p>Občas se jí vrací období, kdy nemá ráda, když jí někdo pozoruje při jídle, a nerada se kouká na lidi, kteří jí. Jednou za čas to přijde, a pak je to zase dobré.</p> <p>Nezajímá se o politiku, volit byla, ale je jí to jedno. Je ráda, že je na světě. Přestěhovala se za přítelem, ale dojíždí na univerzitu. Je spokojená, i když jsou problémy, ale kdyby</p>	<p>T: A čím se to zlomilo v tom covidu? Nebo přisuzuješ to tomu covidu, nebo.. prostě je to od toho...</p> <p>R: Celkem jo. Celkem jo, celkem bych řekla, že covid byl celkem přínosný. Až teda na jednu věc, a to, že jsem měla covid 4 týdny, a teďka z toho chodím k doktorce, a nevyjdu pomalu ani schody. Ale... ve všech ostatních ohledech bych řekla, že byl covid strašně přínosný v rámci toho, že jsem si vyloženě po dlouhé době odpočinula. Vlastně to bylo to období, kdy covid začal v březnu mám pocit, a pak jsme měli velké zkoušky, no.. a vlastně potom to období do vysoké... Takže nějaké 4 měsíce prostě absolutně odpočinek. Stejně člověk nikam nesměl chodit. A my jsme vlastně začali bydlet s přítelem spolu jeden měsíc, a druhý začal covid, a navíc se ještě uzavřely okresy, takže já jsem se ani nemohla vracet domů vlastně k rodičům. Takže... si myslím, že i to pozitivní prostředí vlastně tvoří, to, že jsme se s přítelem v rámci té izolace strašně moc sblížili. A... i vlastně všechno bylo, když tak mohli být sami, a mohli jsme prostě spát kdykoliv jsme chtěli, mohli jsme jít kdykoli jsme chtěli, a vlastně jsem neměla ani žádné starosti s tou školou nebo s nějakým zařizováním nebo s něčím. A prostě... Taky si trochu myslím, že i ten celocovidový prvák. Takže mi hodně pomohl, protože v některých těch startovacích předmětech bylo strašně moc užitečné, že jsem mohla být doma a tím pádem ušetřit ty 2 hodiny denně cestováním. A mohla jsem se prostě více soustředit na to učivo, které jsem měla. A... taky vlastně to oprostění od toho kolektivu, i když to nikdy nebylo úplně dobré, třeba nějaké společný týmové seminárky nebo něco. A přišlo mi to jako ohromná úleva, že si nemusím pamatovat dalších 30 jmen a dalších 30 lidí, že to je taková zbytečná zátěž navíc. Že prostě najednou se všechno úplně snížilo na nejnižší level,... a. Měla jsem na všechno víc času. A od toho bych právě odpichovala tady to extrémně pozitivní prostředí, které se prostě úplně zářně prostě daří a i když už covid není, tak stále je to udržováno.</p>	<p>NYNĚJŠÍ ŽIVOTNÍ SPOKOJENOST (přisuzováno karanténnímu období)</p> <p>- ŽIVOTNÍ SPOKOJENOST OD COVIDU</p>	
--	---	---	--

<p>nebyly problémy, byla by to nuda.</p>	<p>VI. Oblast výzkumných otázek: Nacházení smyslu obecně</p> <p>T: Mhm, to je hezký, to zní moc hezky. A teďka. Jestli vezmu životě obecně... Ono je to dost jako podobný, ale přece jenom v tom cejtím... takovej rozdíl... jestli vnímáš, nebo jestli si měla předtím před tou zkušeností nějaký smysl v životě obecně, jako prostě život. Jaký má život smysl, jestli jsi to někdy vnímala, nebo jestli jsi snad nad tím přemejšlela před zkušeností? Ty už jsi říkala, že jako před tou zkušeností si moc jako že jo nepamatuješ z toho vnímání a hodnocení, ale kdyby tě tohle napadlo...</p>		
<p>Ono je to těžké, když to nemáte s čím srovnat.</p>	<p>R: No, kdyžs to takhle jako líp formulovala... Tak.. rozhodně si vzpomínám, jaký měl můj život smysl. Najít si manžela. To bylo to nejdůležitější jako na celém světě. Dobře se vdát a mít děti. To bylo prostě úplně nejvíc a do dneška mám schovanou písemku, kterou nám potom v 9. třídě dali někde z páté šesté a třídy. Jaký by měl být tvůj budoucí manžel? Nebo přítel, nebo tak nějak to tam bylo... a jak tam všichni psali jako hodný, milý, vtipný. A tak tak. Já jsem tam měla vysoký, modrooký, blondák, starší. Mimochodem, tohle všechno už mám doma. (smíšek)</p> <p>T: Se to splnilo! (smíšek)</p>	<p>ZMĚNA SMYSLU ŽIVOTA</p>	
<p>Nevidí tam ten rozdíl, protože to nelze s ničím srovnat.</p> <p>Štěstí neštěstí nechodí samo, stane se víc věcí najednou. Viděla by propojenost mezi smrtí dědy, která se stala rok před nebo po.</p> <p>Předtím se jí zdávaly sny. Jeden příběh</p>	<p>měla s vinohradem a s cimbálem.</p> <p>T: (smích)</p> <p>R: Tal to už se nesplnilo jako jo, borovského šohaja jsem bohužel nenašla (smích).</p> <p>T: (smích)</p> <p>R: Ale zase... Mě to posunulo, já bych řekla, že to je taky ten rozdíl mezi tím, jak jsem to vnímala před tím a tím, jak to vnímám teď, protože. Samozřejmě takový lehký cíl, stále, je dobře se vdát a mít toho manžela. Na čemž se už jak pracuje, ale ne nějak extra jako. Ale už to není taková jako příšerná honba za tou životní jistotou, za</p>	<p>- Dobře se vdát a mít rodinu, konkrétní představa.</p> <p>- Teď se konkrétní představa splnila.</p>	

<p>pětkrát nebo šestkrát během roku, potom co umřel, zdálo se jí, že dům hoří, všichni stojí venku, jen děda v domě a volá na ně, ať jdou za tetou, že je u sebe nechá bydlet, to se jí pořád dokola zdálo, ale neví, jak to souvisí s oběšením.</p> <p>Byl to impuls dostat se z dětství do aktivního dospívání, zamyslet se nad sebou a nad smyslem života a položit si stěžejní otázky.</p> <p>Začala hrát na klavír, aby měla novou činnost, začala tvořit rodokmen.</p>	<p>tou, za tou nutnou svatbou. A dalším... zjistila jsem, že <i>to, co prostě si od života přeješ nemusí nutně přinášet ten partner. Že si to prostě můžeš zařídit sama, a takže jsem vlastně 2 roky potáhl po téhle zkušenosti, tak jsem sama začala hrát na cimbál. A prostě sama jsem si začala prostě zařizovat věci, které jsem chtěla...</i> tak prostě zjistila jsem, že není tak důležité nutit ty ostatní lidi k tomu, aby dělali to, co chceš ty, ale prostě to dělat sám. Takže to, to budou ty rozdíly ve vnímání toho, že prostě všechno musí zařídit ti jiní. Ale proč bych si to nemohla zařídit sama.</p> <p>T: A to je teda ten smysl života teď jo?</p> <p>R: Jo.</p> <p>T: Máš ho ještě někde jinde?</p> <p>R: Hm... asi... Já myslím, že mé smysly života jsou teďka velice sobecké. Prostě dělám to, co chci. Někdy to není úplně ok, ale... Ale udělá mi to radost a to si prostě nedokážu odepřít nikdy. Takže.... Prostě mít radost, to je ten ten životní cíl, prostě třeba nedokážu vůbec spořit peníze, prostě to neumím, ale dokážu si opravdu efektivně a cíleně udělat radost... jo, měsíc zpátky jsem si koupila akordeon, (smíšek)</p> <p>T: (smíšek)</p> <p>R: Tak hraju na harmoniku. (smích)</p> <p>T: Dobrý! Zní to dost zdravě. (smíšek) To ti přeju, to je hezký.</p> <p>R: Děkuju moc.</p> <p>VII. Oblast výzkumných otázek: Respondent a jeho porozumění sobě samému ve svém vnitřním světě a ve světě vnějším, soulad či nesoulad se sebou, sebehodnocení, ukotvení v životě, uvědomění vlastního vnitřního světa, smysl ve své vlastní osobě ve světě a pociťování důvodu toho, proč na světě je</p>	<p>- Teď to není honba za životní jistotou, vše si může zařídit sama, nemusí to nutně přinášet partner.</p> <p>- Smysl života je teď více sobecký, dělá si co chce.</p> <p>ŽIVOTNÍ CÍLE</p> <p>- Mít radost</p> <p>- Efektivně a cíleně si udělat a dělat radost</p>	
--	---	---	--

<p>Pozitivní událost pro seberozvoj, který nabral šílené obrátky.</p> <p>Nové aktivity a možnosti, okolnosti se stáčely do lepšího světla.</p> <p>Hodně to záviselo na lidech kolem, aby se ty věci děly.</p> <p>Nechci se ani zeptat těch, kteří si to pamatují, jaký rok to byl, aby nedráždila.</p>	<p>T: Hezký. No... teďka se vrhnem na vnímání.... Můžeš ještě, nechceš pauzu?</p> <p>R: Zatím dobrý.</p> <p>T: Kdyžtak řekni. (...) No jde o tvoje vnímání sebe sama v tvém vnitřním světě a ve světě vnějším, o touze žít, v souladu, nebo nesouladu se sebou samotnou, o sebehodnocení. O ukotvení v životě.. uvědomění vlastního vnitřního světa, smysl ve své osobě ve světě, tak mě k tomu napadá mě, když jsem to psala ještě, jako pocitování důvodů toho, proč na světě seš. Tak jestli...</p> <p>To nějak proberem obecně v tom, jestli tě.. nějak ovlivnil daný prožitek, jestli jo, tak proč to pozoruješ, jestli ne, tak proč si myslíš, že ta je?</p> <p><i>R: Asi mě to hlavně ovlivnilo v tom, jak jsem říkala, že jsem sama před sebou celkem jako spadla v tom hodnotovým v žebříčku. Tak to trvalo prostě nějakou já nevím, pár měsíců prostě tady tenhle ten vztek. A... Potom se to překulilo. Nevím, jestli úplně dobře, ale prostě tady do toho... do toho sobeckého vnímání sám sebe prostě uvědomování si, že... Prostě že je to sakra dobře, že tu jsem, a... Že je to třeba nepřipadá jenom mě, jakože to je fakt, že to je fakt super. Protože.... Já jsem obecně hrozně fixovaná na svoji rodinu. Která prostě je... dejme tomu trvalá, ale ne jako obecně třeba nechápu, jak se někdo může hádat, se svýma sourozencema nebo jo. Prostě jak někdo může mluvit jako škaredě, nebo nadávat třeba svojí mámě. To.. vůbec tomu nerozumím. V životě jsem se se svojí ségrou nebo s mámou nepohádala, nikdy. A přišly mi ty vztahy vždycky mnohem jednodušší udržovat právě v té rodině, kde už vim, v na čem jsem, než pořád hledat nové a nové lidi na to kamarádství. A... prostě.. přijde mi, že.. Ten smysl života... Tak... se v podstatě... Jak to říct...? Že byl takový jako nejasný předtím. A potom se to vlastně překulilo do toho, že... Mým... myslím si... Že mým smyslem života je dělat lidem radost. Nevidím prostě nějakou svoji... pracovní kariéru. To je.. do dneška nevím, čím chci být. A to už studuju druhé stejnej obor a na třetí se hlásím... ale furt jako si nejsem rozhodnutá</i></p>	<p>Díky zkušenosti.</p> <p>Překlopení ze vzteku do sobeckého vnímání sama sebe, že je dobře, že je.</p> <p>FIXOVANOST NA SVOU RODINU.</p>	
--	--	---	--

<p>Vidí propojenost v tom, že se to stalo blízko sobě.</p> <p>Tenkrát jí to ale nepřišlo.</p>	<p><i>jestli to opravdu chci dělat. Ale... je prostě mojí absolutní prioritou dělat lidem radost. A třeba.. třeba z té hry na všechny možné různé nástroje, nebo z nějakých prostě vtipných skečů nebo tak něco... Nebo i třeba že jenom někomu pošlu pohlednici a tak, a tak dále. Prostě obklopovat se lidma, kteří vlastně o tu radost stojí. A... Tohle prostě je asi ten... ten nový pohled na svět... Že prostě... Peníze jsou hodně důležité, ale není to to úplně nejdůležitější, není důležité si prostě ve 20 postavit novéj dům, mít krásný auto a... Prostě mnohem důležitější je se společně vyvalit na gauč, sníst nějakou strašně dobrou pizzu a společně se zasmát prostě u nějakého filmu. Že prostě to, to uvědomění... I třeba té sobeckosti jiných lidí, kteří to mají třeba hodně podobně jako já. Tak je vlastně svým způsobem jakoby nesobecké, když prostě chci povzbuzovat tu sobeckost jiných lidí a ty, aby měli tu radost z toho. Už jsem se do toho možná trochu zamotala, ale...</i></p> <p>T: Ne, já jsem se zaposlouchala.. Jestli, kdybys mohla porovnat sebe před touhle událostí, jako o který mluvíme a po ní, teďka... Jestli pozoruješ nějaké rozdíly? A pokud jo, tak jaký v čem je vidíš?</p> <p>R: Rozdíly..</p> <p>T: To jsou těžký otázky, já vim.</p> <p>R: Jo, je to těžký si to uvědomit, jak to vlastně bylo předtím...? Hm... Asi si myslím, že mě to nějak neovlivnilo nějak razantně, spíš bych to asi přisuzovala prostě tomu.. třeba přechodu z té základky na střední školu a... Obecně k tomu konci dětství a tak, nemyslím si, že by tam byla prostě nějaká... vyhraněnost v rámci.. v rámci toho prožitku. Nejsem si tím teďka jistá, že by se něco až tak důležitého stalo. Nevim.</p> <p>T: Mhm. Jak si před zkušeností vnímala a prožívala sama sebe ve světě, to znamená takový tvoje uko-... ono je to fakt těžký, jak ti bylo prostě 13, 12 že jo, tak já úplně chápu, že na to nenajdeš jako odpověď. Jo, je možný, že já budu si budu dělat rozhovor s padesátiletým člověkem, kterému se to stalo ve 30 a už</p>	<p>NEPOCHOPENÍ</p> <p>HÁDEK A</p> <p>NEHEZKÉHO</p> <p>JEDNÁNÍ</p> <p>- Fixovanost na svou rodinu, nechápe hádky a nehezské jednání. (z části jí to mohl přinést zážitek) Je snazší udržovat vztahy v rodině.</p> <p>ZMĚNA SMYSLU ŽIVOTA – předtím nejasný, teď dělat radost, absolutní prioritou v maličkostech</p> <p>- Obklopovat se lidmi, kteří o tu radost stojí.</p> <p>- Ten nový pohled na svět, není důležité mít hmotné statky, ale společně se vyvalit na gauč, jíst dobrou pizzu.</p> <p>- Je to sobecké, ale nesobecké, chce sobeckost</p>	
<p>Vidí propojenost ve všem, pár let od covidu, vše se váže na nějakou jinou událost. Má neustálý pocit, že je život v kruhu a že se jí spojují věci v minulosti.</p> <p>Pořád se objevuje něco z historie.</p>			

<p>Propojení s neznámým člověkem, kterému dělala rodokmen, bydlel blízko ní, 20 let.</p> <p>Nebo v rámci bakalářské práce, propojení s jinými lidmi a kruh se uzavírá o osmi letech, nonstop.</p> <p>Vnímá, že se zatím vše daří. Proč by se ty kruhy nepropustily, když je k tomu teď příznivé prostředí?</p>	<p>nad tím přemýšlel, filosofoval vlastně.. ale.. takže jako nevádí, když to tam nenajdeš, jo, to vůbec není prostě.. ale kdyby to tam náhodou bylo tak... jak si před zkušeností vnímala, prožívala sama sebe ve světě, to znamená to tvoje ukotvení v životě před tou zkušeností... Jak ti ve světě nebo v tobě jako bylo, jestli bys... Jestli jsi byla na světě ráda možná, možná jestli si to uvědomovala, jak jsi jako na světě byla, nebo kdybych ještě pomohla tím jako jak ses jako jako... vyhatávala, jestli jsi byla jako se sebou v souladu. Vlastně to je otázka no, jak ses vnímala v těch 13... Ale jestli ti pomůžou tyhle návodný...?</p> <p>R: Mhm. Já jsem se moc neměla ráda a popravdě se do značné míry nemám ráda ani teď. Ale. To jsou prostě jenom takové jako... Okamžiky, kdy se valí strašně moc stresu a takové, jinak jsem relativně sama se sebou spokojená. Dycky si říkám, že kdybych se sama o sebe potkala jako v mužské podobě, tak se sebou prostě absolutně nevydržím. A... rozhodně si pamatuju, jak jsem vnímala svoje zakotvení ve společnosti. Když jsem se pořád snažila předtím.. jsem se pořád snažila, aby mě třeba ti lidi z té třídy měli rádi. Prostě zažila jsem se s nimi bavit o společných tématech. Třeba jsem poslouchala hudbu, kteřá se jim vlastně líbila, abych se s nima měla o čem bavit. Nebo prostě.. nevím, vždycky jsem se snažila aspoň přijít a něco říct v nějakém společné konverzaci, oni třeba sbírali ty pokémony, to se mi nikdy moc nelíbilo, ale aspoň jsem se jich ptala co každá kartička dělá, i když mi to bylo úplně jedno... ale prostě jsem chtěla, aby mě třeba někdy někdo pozval na oslavu narozenin nebo k někomu domů. Nikdy jsem u nikoho nespala. Až.. až vlastně do teď jsem u nikoho nikdy nespala, protože prostě mě nikdy nikdo nikam nepozval, ale to je druhá věc.</p> <p>A potom si vzpomínám na to uvědomění. Že je mi opravdu úplně jedno, a prostě kašlu na vás. Já jsem jedinečná, já jsem tady a jsem ráda prostě, že tu jsem. Takže - já se můžu soustředit sama na sebe, můžu se bavit sama se sebou a... prostě je mi už úplně jedno,</p>	<p>druhých, chce je těšit</p> <p>NESROVNÁVÁNÍ SEBE SAMA PŘEDTÍM A POTOM</p>	
--	---	---	--

<p>Po dlouhé době si po covidu odpočinula.</p>	<p>jestli o mě nestojíte. Je mi to prostě fuk, já jsem ten důležitý člověk.</p> <p>T: Takže to tam bylo i předtím v tom věku?</p> <p>R: Jo. Jo, to si myslím, že určitě, protože... Tam jsme měli třeba poprvé společně lyžák, když jsme někde byli, a bylo to takové... Já jsem vlastně ještě s těma lidma, byla jsem na ně vždycky našťavaná, protože já jsem přesně typ člověka, kterého si všichni vyberou, ve vybíjené až úplně posledního do týmu, a mám to tak celý život, ale vlastně od té doby už je mi to fakt úplně jedno. Prostě... Přestala jsem se zajímat o věci, které mě nezajímaly. Vždycky jsem to hnala na sílu, aby mě prostě někdo bral. Aby si někdo uvědomil, jako že.. že mě opravdu chce brát a že se se mnou chce kamarádit. A od té doby jsem si prostě řekla, že ne. Že že je mi to jedno, a že budu dělat to, co baví mě, co se budu soustřeďovat na sebe. A že si prostě tu pozici toho outsidersera nechám a že je mi v ní vlastně dobře.</p> <p>T: A „od té doby“, to byl ten zážitek o přelomový, nebo tak měla už předtím?</p>	<p>Sebeláska – neměla se moc ráda, teď se to objevuje v okamžicích - chybějící sebeláska, ale je se sebou relativně spokojená.</p> <p>Změna v přizpůsobení se a zakotvení ve společnosti (kvůli zážitku?)</p> <p>- Předtím se snažila se zalíbit, poslouchala stejnou hudbu</p> <p>- Uvědomění – je mi to jedno, jsem jedinečná, kašlu na vás, jsem ráda, že tu jsem.</p>	
<p>Pozitivní prostředí to vše tvoří, nové věci, s přítelem se v rámci izolace sblížili.</p> <p>Kdykoliv cokoliv chtěli.</p>	<p>R: Já si myslím, že to byl ten zážitek, že to bylo hrozně přelomový. V rámci toho vstřebávání toho vzteku.. a když mě přešel ten vztek na všechny kolem sebe, tak jsem si řekla kašlu na vás.</p> <p>T: Mhm. A co ti k tomu pomohlo ještě, jestli tam vidíš nějaký důvod toho, že, že jsi měla takovouhle obrovskou takovou jako.. tu regulaci těch pocitů potom? Kromě toho zážitku teda tak, jestli tam byl ještě nějaký jinej vjem, kterej ti pomáhal, to tak jako zdravě zpracovat...?</p> <p>R: Že.. že to bylo v rámci toho, že mi v nejtěžší životní chvíli nikdo nepomohl, a musela jsem si pomoci sama. Takže. Prostě kašlu na vás, co potřebuju, tak to zvládnou sama.</p> <p>T: Přišlo teda samo jako uvědomění v sobě.</p> <p>R: Mhm.</p>		

<p>Najednou se vše snížilo na nejnižší level.</p> <p>Vzpomíná si, jaký měl její život smysl. Najít si manžela. Dobře se vdát a mít děti, nejvíc.</p>	<p>T: A jak to máš teďka? Jak se jako prožíváš sam samu sebe teď, jak se jakoby vyhmataváš, nebo jak se cítíš ukotvená?</p> <p>R: Docela dost si nedůvěřuju, což mi hodně lidí říká, že to je strašně zbytečné, prostě podceňování... Ale nějak... Prostě nemám vyvinutou tu hranici, abych si řekla, jestli... Jestli prostě to za to stojí, jestli je to opravdu dost dobré, třeba to, co jsem... Já nevím, napsala nebo prostě něco jsem vytvořila, tak jestli je to opravdu dost dobré na to, aby se to někomu jinému líbilo. A... Jako přijdu si relativně už vnitřně vyrovnaná, rozhodně víc, než to bylo třeba před 5/6 lety, prostě třeba na té střední. Kdy vlastně na střední jsem prožila asi největší takový jako... No, že jsem se prostě nejvíc jako vnitřně změnila na té střední, kdy jsem vlastně začala bydlet na intru, takže takové jako osamostatnění a tak dál... A. Jsem asi strašně spokojená, vlastně když jsem od od čtvrtáku na střední začala vlastně bydlet na bytě s přítelem. A... Že mě to tak nějak... Usadilo, ale tak strašně spokojeně usadilo, že prostě mám opravdu svoji kuchyň, svoji ložnici. Svoji koupelnu, která je prostě jenom jenom naše, a cítím se tady prostě už, už víc doma, než než doma-doma. A... Přijde mi, že tady to je ten prostor, kde můžu být opravdu sama sebou.. Můžu prostě říkat svoje názory. Můžu dělat cokoli chci prostě, můžu tady dělat kotrmelce a... Jsem tady jenom já, kdo by to mohl posoudit a... Já to přece nemůžu posoudit, když to sama vymyslím, takže prostě nemůžu být sama k sobě kritická. A na jednu stranu je to takové méně stimulující prostředí, ale... Prostě poprvé si přijdu... že opravdu můžu být sama sebou. A že tady tady je ten prostor, kde si můžou kdykoli odpočinou... Je to prostor kde zavru vstupní dveře, sundám si boty a můžu vypnout. Můžu relaxovat. Což prostě když třeba mám všechny doktory v jinde, takže když jdu třeba k zubaři ráno, tak stejně prostě přijedu večer k našim, abych nemusela vstávat tady ve 4 hodiny. Tak tam už to prostě nejde a mám tam svůj dětský pokoj. Je tam prostě všechno tak, jak tam bylo celý můj život. Ale... Už se tam prostě nedokážu tak uvolnit. Už nedokážu říct všechno, co si myslím,</p>	<p>- Stopka v zajímání o věci, které jí nezajímaly</p> <p>MUSELA JSEM SI POMOCT SAMA</p> <p>NEDŮVĚRA V SEBE A SVÉ VÝTVORY</p>	
--	--	---	--

<p>Měla konkrétní představu, která se jí splnila.</p> <p>Není to teď honba za životní jistotou, za nutnou svatbou. Co si od života přeješ, nemusí přinášet partner, můžeš si to zařídit sama.</p> <p>Začala hrát na nový nástroj. Zarizovala věci, které chtěla, sama, bez druhých.</p> <p>Dělá to, co chce.</p> <p>Největší životní cíl: mít radost. Neumí spořít peníze, ale udělala si cílenou radost –</p>	<p>jako to dokážu říct doma svému příteli. Takže, tu ukotvenost právě a tu vnitřní stabilitu si myslím, přisuzuji hlavně tomu osamostatnění a tomu bydlení s tím přítelem. Prostě to, že můžu být sama.</p> <p>T: To dává takovou svobodu, že jo... kde je člověk sám sebou.</p> <p>R: Jo.</p> <p>T: A... Seš na světě ráda teďka?</p> <p>R: Jo. Užívám si.</p> <p>T: Hodnotila se nějak před zkušeností sebe samu?</p> <p>R: Celý život si připadám extrémně neschopná, v jakýchkoliv prostě tělesných sportech. V rychlosti, nebo v neohrabanosti a... A takových dalších, a celý život se hodnotím jako tlustého člověka. Prostě.. mám zakotveno, že jsem opravdu tlustá. Musím cvičit, ale cvičit neumím, protože nesnáším tělocvik, takže to...to je asi stejný postoj, který, který mám jako celý život.</p> <p>T: Na tom zkušenost nic nezměnila...?</p> <p>R: Ne. Stále nejsem extrémně jako spokojená se svým tělem, i když jako čím jsem, čím jsem starší, <i>tím více se to zlepšuje a prostě jsem ráda za to jak vypadám, ale prostě ještě úplně není. Že to úplně není to absolutní přijetí sebe sama.</i></p> <p>T: Mhm... mhm... A jestli teda... Si říkala, že se to nezměnilo, takže hodnotíš sama sebe stejně, a přidalo se k tomu něco? Změnilo se něco po tom zážitku? V tom hodnocení sebe sama.</p> <p>R: (odmlka) ... To je opravdu hodně těžké. Ale myslím si, že taky ne. Že prostě. Spíš, že jsem byla na pochybách. O tom jako co dělám se svým životem. Ale... Asi jsem se nějak jako vnitřně hodnotit... Asi možná. Ne ne, není tam žádná... změna. Enhn.</p> <p>T: A jestli si teda před zkušeností vnímala, nějak svůj vnitřní svět, tak jak tak tobě teď přichází ta otázka, jestli si... A jak jsi ho případně vnímala? Jestli jsi ho nějak</p>	<p>VLASTNÍ SVOBODA A PROSTŘEDÍ</p> <p>RADOST ZE ŽIVOTA</p>	
--	--	--	--

<p>akordeon, hraje na harmoniku.</p> <p>Ovlivnilo jí to v hodnotách - v tom, že pár měsíců cítila vztek, ale překlopilo se to sobeckém vnímání sama sebe a uvědomování si toho, že je sakra dobře, že je, že je to super.</p> <p>Je fixovaná na svou rodinu, nechápe, jak se někdo může hádat se sourozenci, nebo nadávat své mámě, že tomu nerozumí.</p>	<p>jako teda jako jestli se nad tím vůbec přemejšlela a.. jak ho vnímáš teď ten svůj vnitřní svět, pokud ho nějak vnímáš... jestli tam vidíš nějaký rozdíl?</p> <p>R: Vnitřní svět. Tak... <i>Celý život, tak SI prostě v určitých chvílích se mi třeba něco nepovede, nebo. Prostě třeba. Semí stočí myšlenky někam, kam bych prostě sama nechtěla, abych o něčem takovém přemýšlela. Tak celý říkám,, že jsem fakt hrozný a odporný člověk. A přitom sama vím, že to prostě nemá nějakou... Nemá logický důvod, ale. Prostě nějak se to tam vždycky objeví tady ta věta. Prostě seš tak strašně odpornej člověk, jak to děláš, to není možný prostě... A to jsou takové ty myšlenky, které prostě v určitých chvílích nedokážu z té hlavy vypudit... A prostě stále, stále se to vrací. A... Myslím, že to tam předtím nebylo. Nejsem si tím sice jistá, to, to se přiznám, to nevím jistě, ale myslím si, že to začlo až až potom. A... Jinak... Mám celoživotní problém vyslovit něco, co si myslím. Protože mi prostě tečou myšlenky strašně rychle a než vyslovím tu první, u které jsem začla, tak ty myšlenky prostě... Uběhnou k dalším třeba třem tématům. A už prostě nemám... Nemám ten prostor vyslovit tu první, protože třeba je už dávno a zapomenu, nebo se ten rozhovor mezi tím stočí někam úplně jinam. Takže ten vnitřní svět je takový... V podstatě asi dost komplikovaný. I když... čí svět není? A... Nevím. Tak... tak, tak bych to asi... Tak bych to asi popsala, prostě... Mnohem radši než chodit ven a třeba si hrát s nějakýma těma z ulice... Tak jsem vždycky měla radši sednout si na gauč nebo si lehnout do postele a číst si. Takže možná je to i tím, že jsem opravdu hodně četla, vlastně na základce už jsem měla přečtený celý maturitní seznam. A prostě jsem pořád četla i těžké věci, protože mi to vždycky strašně dávalo smysl a nebo mi to právě ten starší sourozenec vysvětlil. A... Možná i proto prostě ta moje mysl furt někam leze a prostě pořád si klade nějaké další a další otázky. A.. řekla bych, že ten vnitřní svět se takhle začal vlastně rozvíjet nějak vlastně na kraji toho dospívání. Ale nejsem si jistá, jestli to má nějakou jako úplně</i></p>	<p>PŘETRVAJÍCÍ NEGATIVNÍ VZTAH KE SVÉMU TĚLU</p> <p>K sobě už ne tolik dobrý vztah. – na tom zkušenost nic nezměnila.</p> <p>POCHYBNOSTI</p> <p>PŘÍŠLY MYŠLENKY</p> <p>- Po příšly myšlenky - Praní se s myšlenkami a víra, že je hrozný člověk, i když to nemá logický důvod.</p>	
---	--	---	--

<p>Smyslem života je dělat lidem radost. Nevidí svou pracovní kariéru, do dnes neví, čím chce být.</p> <p>Absolutní priorita, dělat lidem radost. V maličkostech, třeba vtipné skeče, nebo pohlednice, hra na různé nástroje... obklopovat se lidmi, kteří o tu radost stojí.</p> <p>To je ten nový pohled na svět. Peníze jsou důležité, ale není to nejdůležitější. Není důležité tady postavit nový dům, mít krásné auto... Mnohem důležitější je se společně vyvalit na gauč, jíst dobrou pizzu, zasmát se u dobrého filmu.</p> <p>Uvědomění i třeba sobeckosti jiných lidí, kteří to mají podobně jako ona, je to svým způsobem nesobeké – když chce tu sobeckost</p>	<p>spřízněnou strukturu, tady s tím zážitkem, asi... asi bych to spíš přisuzovala, tomu dospívání víc.</p> <p>T: Mhm. Děkuju. Můžete. A. Jestli si teda viděla před zkušenosti nějaký důvod toho, proč jsi tady na světě, své vlastní osoby jako smysl, nejenom kolem v životě, ale v sobě samotný a... Takže nebo proč jsi ty osobně na světě a... Jak to máš teďka? Jestli to vnímáš teď nějak... A samozřejmě to tak nemusí bejt jo, takže klidně jako prostě ne, ale pokud jo, tak jak.</p> <p>R: Tak předtím si asi nejsem jistá, jestli jsem vnímala mala nějaký... Nebo asi vnímala, takovým tím... dětským...jáským pohledem.. tak... Mně vždycky babička s dědou, tak mi říkali, že prostě. Ty jsi ten jedinej důvod, proč tady ještě sme, protože prostě. Byla ségra pak X let nic a pak najednou já, že jo... Takže... Prostě vždycky.. je pravda, že říkali, že jako dostali nový nápoj života, že se prostě měli zase o koho starat. Vlastně po celé jedné etapš. Tak jako asi asi tak a...</p> <p>Teďka si myslím, že největší smysl života pro to, proč tu jsem proč jsem se tu vůbec měla narodit... Tak asi vnímám v tom rodokmenu. Protože... to mi vlastně pohltilo.. to.. jako aktivně nějaké 3/4 roky, prostě opravdového každotýdenního zkoumání, čtení, návštěvy všech možných archivů. A.. bylo vlastně úžasné, že jsem měla obrovské spektrum lidí, kterým jsem mohla každý týden dávat nové a nové informace, které se jich vlastně taky týkaly. V podstatě jsem byla takové nějaké zpravodajství, nějaké noviny, které prostě... vždycky jsme našli každý týden s někým zavolali, prostě buď se ségrou s taťkou mamkou s tetama, prostě říkala jsem, a víte, co jsem našla teďka v Německu, Americe a prostě tamti byli tam a tipříbuzní s tamtěma a tak.</p> <p>T: To je hezký. Hmm.</p> <p>R: Takže to asi vnímám jako největší životní přínos prostě celé rodině. Propojila jsem vlastně několik dávno ztracených rodinných linií, kteří se prostě znovu začaly navštěvovat...</p>	<p>Myslí, že to začalo potom.</p> <p>NEVYSLOVENOST VNITŘNÍHO SVĚTA</p> <ul style="list-style-type: none"> - Celoživotní problém vyslovit, co si myslí. - Vnitřní svět je komplikovaný ! 	
--	--	---	--

<p>jiných lidí, aby měli radost.</p>	<p>T: Jééé..</p> <p>R: ... a přátelit a tak dále... A vlastně i to, že to můžu dávat těm vlastně cizím lidem, tak je pro mě strašně naplňující, že vlastně můžu lidem dávat nové informace o nich samých, které oni by si sami prostě nedokázali najít. Třeba byl naprosto úžasný, prostě pocit, když se našla jednomu klientovi, že jeho prastrýc emigroval do jiné země. A našla jsem mu fotku, že je v ní pohřbený, že tam má prostě svůj hrob. A on mi za čtrnáct dní poslal selfičko s tím hrobe, že se tam prostě zajel podívat zatím prastředou, že... to bylo tak strašně nabíjející a říkala jsem si, <i>jako kdyby pro nic, tak proto bylo fakt strašně důležitý se sem narodit a prostě vypracovat se až sem.</i></p> <p>T: To zní krásně, že takhle propojuješ lidi. To jsem si pod tím ani nepředstavovala. Když jsi říkala jako rodokmeny... Tak mě to teď hrozně překvapilo a nějak pohladilo, že jako to je fakt krásná věc, užitečná.</p>		
<p>Není si jistá, že by se předtím něco důležitého stalo.</p>	<p>R: Děkuju.</p> <p>T: Fakt krásný. Hm.. Takže rozdíl je ten, jestli to chápu dobře, že ti to dalo nějaký smysl teďka? Ty rodokmeny?</p> <p>R: Jo.</p> <p>T: A ještě nějaký rozdíl v tom vidíš?</p> <p>R: Že teďka.. teďka je ten můj přínos takový... Že to opravdu dělám já, to, že jsem se jim narodila, jsem v podstatě nezapříčinila já, ale to, že teďka prostě můžu dávat ty informace, tak na tom se aktivně podílím a vlastně to mi opravdu přináší tu radost. Kdežto tam, když mi to prostě říkala babička, tak jako to je fakt super, že z toho máš takovou radost, že mě máš, nebo tak..., jako super, ale tady, že to je taková ta opravdová čistá radost z toho teďka. Takže tam bych viděla ten rozdíl.</p>	<p>ZMĚNA POHLEDU NA SMYSL VE SVĚ OSOBE Předtím dětský pohled na vlastní osobu jako smysl, důvod proč na světě je, jako nový nápoj života, že se měla rodina o koho starat. Teď je největší důvod ten, proč se narodila. Rodokmeny. Dávat nové informace.</p>	

<p>Neměla se ráda a nemá se ráda ani teď, do značné míry.</p> <p>To jsou jen okamžiky, když se valí moc stresu, ale jinak je se sebou relativně spokojená. Kdyby sebe potkala v mužské podobě, tak se sebou nevydrží.</p> <p>Snažila se předtím, aby jí měli rádi. Pořád se snažila. Poslouchala stejnou hudbu, aby se jim líbila.</p> <p>Snažila se přijít na něco ve společné konverzaci.</p> <p>Moc se jich ptala, co konkrétnost umí, i když jí to bylo úplně jedno, ale chtěla, aby jí někdo</p>	<p>VIII. Oblast výzkumných otázek: Hodnoty respondenta a hodnoty života, chápání moci nad životem</p> <p>T: Tak ještě, jestli jsi měla před zkušenosti nějaké hodnoty, jestli jo, tak jaký a co tě k nim vlastně vedlo?</p> <p>R: Hodnoty... To je těžké taky. Hm... To můžu přirovnat třeba na té volbě toho partnera. Vysoký, modrooký, blondák s cimbálem. Tak... Ty hodnoty byly takové jako dost povrchní. Ale na druhou stranu, řekněme si dětské. To tak prostě je. <i>Když to ještě nezažiješ, tak prostě nemůžeš snít o něčem... O čem nevíš, že máš snít...</i> Takže. Teďka-teďka jsou ty hodnoty prostě... Úplně, úplně jiné. Třeba strašně, strašně, mě naplňuje, když vidím, že dokážu říct třeba něco tak vtípného, že se můj přítel začne smát a prostě opravdu se začne smát tak, že se směje třeba 3 minuty, a je to prostě mnohem cennější a opravdovější hodnota než prostě... To, co jsem si přála, když mi bylo 12 nebo 11. Anebo to, že prostě... Můžu si zajít na nákup tady a prostě přinést si tašku jídla... Nebo, že mám prostě možnost jezdit každý den vlakem. A prostě... Mám i možnost studovat. Je to obrovská hodnota toho, že to mám vlastně zadarmo, teda taky obrovská věc. Prostě ty hodnoty jsou teďka takové... Realističtější</p> <p>T: Mhm. A pomáhá ti něco udržovat? Nebo jako vědomě si je...</p> <p>R: Mhm... To mi říkala, to mám takovou poučku, to mi říkala paní psychologka, ke které mě poslala potom dětská doktorka tady potom... V čem moc nevidím smysl, ale jednu věc... Tak to se mi zarylo úplně do paměti na celý život. To mi říkala... Vždycky, když se budeš cítit úplně na dně, a když budeš pochybovat o svém vlastním životě, o tom, jestli to děláš všechno dobře... Tak prostě vypni úplně všechny funkce, prostě se úplně zklidni, jdi do koupelny... A pust si vodu. A koukej se do kohoutek a na tu vodu a otáčej si na studenou a teplou. A prostě pak ji zastav. A pak ji zase pust'. A to je to kouzlo. Prostě co víc potřebuješ, když</p>	<p>- Přínos celé rodině</p> <p>- Může to dávat i cizím lidem</p> <p>- Naplňující pocit, že může lidem dávat</p> <p>- Že se na tom aktivně podílí a přináší jí to radost, čistou.</p> <p>PROMĚNA</p> <p>HODNOT- tehdy povrchní a dětské. Když to ještě nezažiješ, nemůžeš snít o něčem, o</p>	
---	---	--	--

<p>pozval na oslavu narozenin.</p> <p>Nikdy u nikoho nespala, protože jí nikdo nikam nepozval.</p> <p>A pak si vzpomíná na to uvědomění. Že je to úplně jedno a kašle na ně. Je jedinečná, je tady a je ráda, že tu je. Může se soustředit sama na sebe, bavit se sama se sebou a je jí jedno, že o ní druzí nestojí. Ona je ten důležitý člověk.</p> <p>Vždy byla poslední, kterou si vybrali do týmu, ale od té doby jí to bylo úplně jedno. Přestala se zajímat o věci, které jí nezajímaly.</p> <p>Že bude dělat to, o baví jí, od té doby.</p>	<p>máš.. máš byt a máš tekoucí vodu. Prostě kolik 1000 milionů lidí je na světě, kteří prostě nemají svůj kohoutek se svojí tekoucí vodou. Prostě na všechno ostatní se vykašli, všechno ostatní se nějak zase dá dohromady, nebo prostě se z toho stane něco jiného, ale nějakým stylem se to posune, ale <i>prostě nemáš si na co stěžovat, dokud máš teplo, světlo a máš tekoucí vodu a podobné další prostě, v podstatě úplně obyčejné věci.</i></p> <p>T: Enhnmm.</p> <p>R: Takže vždycky si vzpomenu na kohoutek, když mám nějaké deprese, že by ještě mohlo být daleko hůř. (smíšek)</p> <p>T: A když se koukneme jako zpátky do toho dětství, jak jsem měla ty hodnoty, teda toho vysněného partnera a cimbál, tak... nějaký jiný tam nebyly, jako který by sis teda připomínala... Chápu to dobře?</p> <p>R: Tak vždycky tam chtěla třeba auto. To jako... hodnota mého dětství bylo, že bych byla řidič tramvaje nebo autobusu nebo kamionu, to jsem strašně chtěla být kamioňák. A ve výsledku to dopadlo tak, že mám dlouho řidičák a bojím se jezdit, takže... v podstatě tato hodnota se úplně jako minula. Potom jsem chtěla mít třeba třeba auto, no auto, dům. A takové prostě takový typický princeznovské holčičí věci, které.. na které prostě asi myslí každá holčička, jak bude ta budoucnost prostě úplně růžová. Jak všechno bude dokonalý. Takže spíš bych řekla, že prostě jsem asi na těch hodnotách slevila, že úplně nepotřebuju prostě... dvojpatrový domek a prostě nějaké nějaké nádherné auto. A spíš ty hodnoty prostě v tom dětství byly takové čistě materiály prostě nevzpomínám si, že by, že by tam bylo něco, třeba, já nevím, něco s emocema nebo s potřebama, vůbec</p> <p>T: A pomáhalo ti tam něco si jako udržovat jako myslet na to, že to tam jako bude?</p> <p>R: No když budu mít dobré známky, tak budu mít hodně peněz a budu si moct koupit to auto a nebo ten dům. (smíšek) To je tak asi jediný no, ty jedničky.</p>	<p>čem nevíš, že máš snít.</p> <p>Ted' v maličkostech, když se kvůli ní druhý směje.</p> <p>- Hodnota studovat</p> <p>- Realističtější hodnoty.</p> <p>- Máš byt, teplo, světlo a tekoucí vodu, a další úplně obyčejné věci, to je všechno.</p>	
---	--	---	--

<p>Moc si teď nedůvěřuje a říká jí to hodně lidí, podceňuje se a nemá vyvinutou hranici, aby si řekla, jestli to za to stojí. Jestli to, co vytvořila, je dost dobré na to, aby se to někomu jinému líbilo. Cítí se více vyrovnaná než před 5/6 lety. Na střední se hodně změnila. Nyní jí ta změna usadila. Má svoji kuchyň, svou ložnici, svou koupelnu a cítí se tam doma víc, než doma. Že to je ten prostor, kde může být sama sebou, může dělat cokoli a je jediná, kdo to může soudit, a nemůže to soudit, když to sama vymyslí, nemůže být k sobě kritická. Kde může vypnout, může relaxovat. Už se doma nedokáže tak uvolnit a říct vše tak, jak si myslí, jako doma příteli. Tu</p>	<p>T: Jojojo. Mhm. Do jaký míry před zkušeností jsi vnímala svůj život jako hodnotný a do jaký míry vnímáš spíš život jako hodnotný teďka.</p> <p>R: Jako hodnotnej... no. Tak jako asi teďka vnímám ten život více jako hodnotnější. Že přece jenom teďka už vím, jak extrémně lehké by mohlo o něho přijít. Ale... jako když jsem byla malá, tak jsem,.. tak jsem to brala tak, jakože... jsem hodnotný a jako supr člen společnosti, protože, vlastně to, že jsem chodila pořád někde s tou ségrou, která prostě v době, kdy já jsem byla na základce, tak už jako dodělala výšku a začínala pracovat. Tak... Mě vždycky strašně naplňovalo, že mě ti její dospělí kamarádi berou vlastně na stejné úrovni. Asi mě nebrali, ale kalkulovali to velice dobře (smíšek). No ale tak s většinou z nich, se kterým se bavím, prostě třeba od 7 8, tak se fakt doteďka baví, a píšeme si na messengeru a stýkáme se prostě, takže zřejmě se to potom během času, co jsem dospívala, tak se to překulovalo v takové jako opravdové přátelství. Takže vždycky jsem si přišla jako absolutně rovnocenný člen i třeba té rodiny, i když jsem byla ztelně nejmladší, protože moje sestřenice má pětáctýřicet, jo, protože já jsem opravdu byla o hodně, hodně pozadu, a všechny moje sestřenice tak jsou minimálně o 15 až klidně 35 starší. Ale vždycky si se mnou všichni povídali, jako kdybych tam prostě.. jako kdybych byla na jejich stejné intelektuální úrovni, vždycky mě všichni brali. Takže... Teďka asi tu hodnotu prostě vidím, ale na té existencionální úrovni. A tenkrát jsem ji brala prostě jako... Že nejsem vázána tím dětstvím, asi tak.</p> <p>T: Takže se dá říct, že si vnímat svůj život jako hodnotnej předtím?</p> <p>R: Určitě. Do značný míry stoprocentně.</p> <p>T: A teďka teda taky.</p> <p>R: Teďka taky, ale prostě.. prostě trochu jinak.</p>	<p>- Slevení na hodnotách předtím čistě materiály</p> <p>UVĚDOMOVÁNÍ SI CENNOSTI ŽIVOTA</p> <p>Teď je život hodnotnější. Ví, jak extrémně lehké by mohlo být o něj přijít.</p>	
---	---	--	--

<p>ukotvenost a tu vnitřní stabilitu přisuzuje osamostatnění a bydlení s přítelem. Jo jsem sama sebou, a jsem na světě ráda, užívám si to. Hodnocení – celý život si připadá neschopná, má zakotveno, že je tlustý člověk. Na tom zkušenost nic nezměnila. Není spokojena se svým tělem. Necítí absolutní přijetí sama sebe. Byla na pochybách, co dělá se svým životem. Celý život se jí něco nepovede, se jí točí myšlenky někam, kam by sama nechtěla. Říká si, že je hrozný a odporný člověk, ale ví, že to nemá logický důvod, prostě se to tam objeví. Stále se to vrací a myslí si, že to tam předtím nebylo, že to začalo až potom. Celoživotní problém vyslovit něco, co si myslí, tečou jí myšlenky. Než vysloví jednu, uběhnou k dalším 3 tématům, nemá prostor vyslovit 1, protože rozhovor skočí jinam. Vnitřní svět je dost</p>	<p>T: Do jaké míry si před danou zkušeností cítila, že máš život uchopený ve svých vlastních rukou. A jak to cítíš teďka?</p> <p>R: Tak se asi předtím úplně nedalo o nějaké uchopenosti mluvit, prostě v tom dětství to je... A opravdu ještě max moc raný věk. Ale... Já si tím ani nejsem tak jistá teď, jestli mám úplně život ve svých rukou. <i>Spíš mi přijde, že život má v rukou mě a prostě mě občas někam nasměruje a já se pak jenom nestačím co se to děje. Ale vlastně si to celkem užívám.</i> Ale... U hodně věcí se nedá říct, že bych to asi ovlivnila úplně já..</p> <p>T: Mhm... No a.. jak ty se jako sebe měla uchopenou, nebo jak jsi byla sama sebou si jistá, nebo jako sebe si vědoma před tou zkušeností? Jak je to teďka? Zase těžký, je to dětství. Jo, takže chápu... prostě dětství.</p> <p>R: To je, to je opravdu strašně, strašně těžká otázka. Protože jednak si ani už nepamatuju tolik věcí, tolik prožitků právě z toho dětství. Ale...</p> <p>T: A jak je to teďka?</p> <p>R: Jak mám sebe samou uchopenou teďka?</p> <p>T: Mhm. Jak seš si sama sebou jako jistá nebo sebe si vědomá no.</p> <p>R: To je taky taková záludná otázka, i pro... i pro dnešek že jo... A...</p> <p>T: Pokud... pokud, jo? To je takový, jako... to není, člověk se nemusí mít uchopenýho. Jo, ale pokud se máš, jestli se máš, to je spíš jako – máš se nějak uchopenou? A jestli ne tak proč. A pokud jo tak...</p> <p>R: Tak asi mám nějakou... míru sebedůvěry která by se do toho dala zahrnout. Ale spíš cítím sama celou takovou životní nejistotu. S tím, že prostě všichni kolem mě, tak už si zařizují praxe a všichni už prostě přesně se domlouvají, že až udělaj státnice tak prostě půjdou tam na pracoviště a tam. A trochu mě děsí, jak už to všichni ví, čím chtějí být, protože prostě já to ještě furt úplně nevím. Nebo spíš prostě podvědomě, asi někam</p>	<p>PROMĚNA VNÍMÁNÍ HODNOTY SVĚHO ŽIVOTA</p> <p>- Vidí hodnotu na existenciální úrovni, vše si celkem užívá</p> <p>- Předtím ale taky viděla do jisté míry svůj život jako hodnotný</p> <p>Ani teď si není jistá, že má život uchopený ve vlastních rukách.</p>	
---	--	--	--

<p>komplikovaný. Než aby si hrála s těmi z ulice, vždy měla tendence si radši sednout na gauč a číst si. Hodně četla, už na základce měla celý maturitní seznam, četla i těžké věci, protože jí to vždy dávalo smysl. Mysl si klade další a další otázky. Tento vnitřní svět se začal rozvíjet na kraji dospívání, ale není si jista, zda to má spřízněnou strukturu. Byla novým nábojem do života, že se měli o koho starat. Největší smysl života, proč se měla narodit, vnímá v rodokmenu, 3-4 aktivního každotýdenního zkoumání, čtení, návštěv všemožných archivů. Spektrum lidí, kterému dávala nové informace. Zpravodajství, noviny, z různých koutů. Životní přínos celé rodině, propojila několik dávno ztracených rodin lidí, kteří jsou přáteli nadále. I cizím to zprostředkovává. Těm, kteří to sami nemohli najít, ten pocit, že najde</p>	<p>ten život směřuju. Ale nejsem s tím úplně vnitřně srovnaná. Takže v tom to uchopení asi... Spíš ještě celkem tápu.</p> <p>T: Mhm. Dobře. A... Jestli a jak si sama sebe před zkušeností znala, jestli... a jak to máš teďka sám u sebe? A pokud ne, tak... Proč si myslíš, že tomu tak bylo? Nebo proč si myslíš, že tomu tak je?</p> <p>R: Tak, rozhodně se teďka snažím překonávat. Svě strachy překonávat své překážky. Třeba strach z výšek. Nebo právě strach z toho řízení, jsem se pokoušela, prostě si koupit kondiční jízdy, zkusila jsem to, ale nevyšlo to. Ale... Myslím, že předtím jsem se asi zas až tolik neznala. Jako právě to. Že mě tady ta zkušenost donutila více sama o sobě uvažovat. O tom vlastně... Jaké jsou ty klady, zápory... A také o tom přemýšlím dodnes, protože pořád nevím, co bych uvedla do životopisu nebo na pohovoru. Co jsou vaše kladné a záporné vlastnosti? Ale... Rozhodně můžu říct, že se znám víc teďka, než jsem se znala předtím, to každopádně.</p> <p>IX. Oblast výzkumných otázek: Postoj ke smrti</p> <p>T: Teďka se tě zeptám.. už je poslední oblast, jaký pocit máš... Samozřejmě pokud nechceš odpovídat, neodpovídej jo, to... upozorňuju před touhle těžkou oblastí. Jaký postoj máš ke smrti nebo umírání?</p> <p>R: Strašně se bojím. Hrozně moc. I když na jednu stranu si říkám... Asi vůbec není čeho. Potom prostě, co jsem to prožila, tak prostě vím, že je to hezké, je prostě ten hezký pocit. Ale... Stejně prostě z toho mám absolutní jako strach z toho. Možná ani ne tak, že bych měla umřít sama, ale z toho, že mi umře někdo jiný, někdo blízký, z toho mám úplně fóbii... Protože.... A.. je strašně moc, no ne, ne strašně moc, ale v poslední době je celkem dost lidí, kterých by se to mohlo týkat v rámci nějakých emocí nebo stárí. A tak.. A... Mám prostě... Rozhodně nemůžu říct, že jsem se smrtí smířená. To určitě ne,</p>	<p>TEĎ- ŽIVOTNÍ NEJISTOTA – všichni vědí, kam chtějí jít, kam jim život směřuje, ale ona ještě tápe.</p> <p>- Překonává své strachy</p>	
---	---	---	--

<p>jednomu klientovi. Ten jí poslal fotku toho hrobu, že se tam zajel podívat. Což bylo nesmírně nabíjející, a říkala si, že kdyby pro nic, tak pro to bylo strašně důležité se narodit. Aktivně se podílí na předávání informací a přináší jí to radost. Hodnoty – volba partnera, což je dost povrchní ale i dětské. Když to nezažiješ, nemůžeš snít o něčem, o čem nevíš, že máš snít. Naplňuje jí, když řekne něco tak vtipného, že se přítel směje 3 minuty a je to mnohem cennější a opravdovější hodnota, než to, co si přála ve 12/11. To, že může zajít na nákup a přinést tašku jídla. Že má možnost jezdit každý den vlakem. Možnost studovat. Zadarmo. Hodnoty jsou teď realističtější a pomáhají ti něco udržovat. Věta psychologů, vždy, kdy se budeš cítit úplně na dně, pochybovat o svém životě, vypni úplně všechny ty funkce, zklidni se a jdi do koupelny. Pust si</p>	<p>určitě ne a opravdu spíše mám ty negativní pocity a nebo vyloženě i ten pocit strachu z toho.. z toho odloučení, hlavně a z té nejistoty, co přijde po tom hezkém pocitu. Co tam je dál... Takže takže asi tak, spíše.. spíše negativní pocity.</p> <p>T: To jsi mi vlastně odpověděla i na tu druhou, že co cítíš při pomyslení na smrt nebo umírání, popřípadě, co konkrétně... a jestli teda jsi pocítovala strach ze smrti vlastní nebo druhejch před tou danou zkušeností? Proč tomu tak bylo, a...bezprostředně jako po daný zkušenost, a teďka. Jak to máš teď?</p> <p>R: Mhm, tak tam byly tři ty otázky...bezprostředně, to už jsem říkala, tak že tam se mi v podstatě nespustilo ještě to, že jsem prostě mohla umřít, tam se mě to vůbec netýkalo. Prostě ten šok to tak zastínil prostě s tím, aby se... Nějak ta mysl vypořádala s tím, co se děje teď, než to, co se dělo před chvílí.</p> <p>A předtím. Nebo... V rámci právě... Toho začarovaného roku. Tak tam jsem si tam jsem se asi nějak smrti nebála, nebo ani jsem nad ní neuvažovala. Protože vlastně děda zemřel během asi, asi týdne... prostě kopal na zahrádě a najednou se mu udělalo špatně.. Tak jsme mu zavolali sanitku. No a prostě fakt během 6/7 dní. Tak prostě se dostal na jipku a pak už byl jenom připojen na přístrojích, takže to přišlo tak strašně nečekaně. Že vlastně tam ani nebyl moc prostor pro to, abych se toho prostě nějak bála, nebo aby tam panovaly ty pocity, zvláště ještě vlastně v tom konci ho dětství. Tam prostě nebyl, nebyl prostor na to.</p> <p>Ted'ka... Ted'ka prostě žiju v tom aktuálním strachu. Že se prostě kdykoliv může stát... Že prostě bud'.. mi umře jeden nebo druhý člen rodiny..., protože prostě. A může se to stát Prostě je to permanentně možný. Takže určitě si myslím, že mě to donutilo, hlavně ta zkušenost mě naučila nad tím více přemýšlet, jako že je to opravdu tak strašně jednoduchý a rychlý. Prostě se to může opravdu stát úplně kdykoliv. A člověk s tím nic neudělá.</p>	<p>Změna v poznání sebe sama – teď se zná víc, než předtím, zkušenost jí donutila víc uvažovat o sobě</p> <p>Velký strach ze smrti. Strach ne z toho, že by měla umřít sama, ale že zemře někdo blízký-fobie.</p> <p>- To, co prožila je hezké, ale stejně z toho má strach.</p> <p>- Nemůže říct, že je se smrtí smířená</p> <p>- Strach z odloučení a z nejistoty, co přijde po tom hezkém pocitu.</p>	<p>VZTAH KE SMRTI</p>
---	---	--	-----------------------

<p>vodu a koukej na kohoutek – na tu hru, otáčeš teplou studenou. Zastav ji a pak ji zase pust. Co víc potřebuješ, když máš byt a tekoucí vodu, to je to kouzlo. Kolik 1000 milionů lidí na světě nemají svůj kohoutek se svou tekoucí vodou. Vykašlali se na všechno a vše ostatní se nějak dá dohromady, nebo se z toho stane něco jiného. Nemáš si na co stěžovat, dokud máš teplo, světlo, tekoucí vodu a další úplně obyčejné věci. Když má nějaké deprese, vzpomene si na kohoutek. Hodnota dětství – řidič tramvaje nebo autobusu. Auto, dům. Slevila na hodnotách, byly to čistě materiály, ne něco s emocemi či potřebami. Dobré známky = hodně peněz = auto. Teď vnímá svůj život jako hodnotnější. Teď ví, jak extrémně lehký by mohl být. Když byla malá = supr, jsem člen společnosti, chodila někde se ségrou, měla starší kamarády. Baví se</p>	<p>T: Ennm. Tam je těžký, že jo... že nevíme, kdy ten dědeček, jestli předtím, nebo potom, nebo jak to vlastně bylo, ale jako bezprostředně po té zkušenosti, vidíš v tom nějaký rozdíl jako s tím dneškem, jestli jsi cejtala jako... Jestli se ti to nějak změnilo?</p> <p>R: Moc ne.</p> <p>T: A ty ji mluvila vlastně o smrti druhéjch, ale.. Měla jsi strach i ze smrti vlastní před tím zážitkem nebo bezprostředně po něm, a teďka?</p> <p>R: Před ním ne, před ním určitě ne, to si vůbec nevybavuju, že bych se bála sama o sebe to ne.</p> <p>Potom... Přímo po tom zážitku. Myslím, že tam nebyl vyloženě strach ze smrti, ale spíš jako ten šok a pak ta úleva jako ježíšmarjá my jsme to přežili, to je super, jako že už tam nebyl vlastně důvod se toho bát, když už to proběhlo. A ani potom jsem si to nějak neuvědomovala, jako že by se to mohlo stát znova, nebo třeba že by nějaké následky mohly být, nebo tak něco, vůbec.</p> <p>A teď... Teď si spíše myslím, že... ten strach ze smrti druhých mnohem převyšuje ten strach ze smrti vlastní.</p> <p>A hlavně si přijdu, že prostě... zatím nemám úplně důvod umírat, nebo prostě nemám ani ten předpoklad, takže... Smrti se bojím a až jednou přijde, tak prostě si myslím, že to bude velice nepříjemné se s tím vypořádat, jako s tím vědomím, že brzo umřu. Tak asi jako to umírání bude... Doufám, tak příjemné, jako prostě to... oběšení, ale, ale to předtím jako vydržet sám se sebou, to, ten stav předtím, kdybych třeba dostala rakovinu, nebo tak něco prostě.. u čeho by to bylo jisté, tak... S tím si myslím, že bych se vyrovnávala strašně těžko. S tou bezmocí s tím ještě něco udělat. Kdyby to přišlo jenom... Třeba kdyby na mě spadl nějaký velký šutr, nebo kdyby do mě udeřil blesk, nebo kdyby to bylo tak rychlý... tak... Rozhodně to bylo více milosrdné.</p> <p>T: A. Věříš teďka na něco nebo v něco, co přesahuje hmotnej svět, nebo třeba, popřípadě, seš věřící?</p>	<p>PROMĚNA VZTAHU KE SMRTI</p> <p>Proměna vztahu ke smrti předtím: zastíněno vnímání, že mohla zemřít, tam se smrti nebála.</p> <p>Aktuální strach, že se kdykoliv může něco stát, je to permanentně možné.</p> <p>POMÍJIVOST ŽIVOTA</p> <p>Pomíjivost života - Zkušenost jí nad tím donutila více přemýšlet, může se to stát kdykoliv</p> <p>Změna vnímání strachu ze smrti - bezprostředně po byl šok, úleva, přežila jsem,</p>	
--	--	---	--

<p>stále. Dneska si přišla jako rovnocenný člen rodiny, i když je nejmladší. Stejná intelektuální úroveň, brali ji. Teď vidí hodnotu tedy na existencionální úrovni. Do své míry i předtím vnímala svůj život jako hodnotný, a teď také. Nedá se o tom mluvit uchopení ve vlastních rukách, v dětství je to raný věk, ale ani teď si tím není tak jistá, jestli má život ve vlastních rukou. Nepamatuje si tolik věcí a prožitků z dětství. Má sebedůvěru, ale cítí sama takovou životní nejistotu, s tím, že všichni kolem ní ví, čím chtějí být, a ona to ještě úplně neví. Asi někam život směřuje, ale není úplně vnitřně jistá, ještě tápe. Teď se rozhodně snaží překonávat své strachy, třeba z výšek. Strach z řízení, pokoušela si koupit kondiční jízdy, ale nevyšlo to. Předtím se až tolik neznala. Tato zkušenost jí donutila více sama o sobě uvažovat. Zná se</p>	<p>R: Věřící nejsem.</p> <p>T: Věřící nejseš... a věříš na něco, co přesahuje hmotnej svět?</p> <p>R: Jo věřím, věřím, že tam něco je. Prostě. Věřím v nějaké dejme tomu posmrtné shledání nebo něco takového ne úplně jako v nebe. Ale v nějaký takový jako jako tomu transdimenzionální svět, ve kterém prostě jsou všechny tady tyhle ty zemřelé duše, které nás třeba různě pozorují nebo třeba i někam směřují. Je celkem možné, že nad tím mají prostě nějakou moc.</p> <p>A... dělám takový strašně divný věci, jako třeba že... To je vlastně i s tím rodokmenem spojený, že třeba se mi jako třeba zdálo právě o těch o těch lidech, z toho rodokmenu, že mnou třeba přišli, když.. jsem já nevím třeba dva měsíce, tak jsem pracovala na jednom určitém člověku, než jsem našla všechny informace. Třeba byl zavřený nebo tak dále, tak se mi několikrát stalo, že prostě se mi o něm zdálo a že to byl takový velice živý sen.</p> <p>A taky určitě věřím, že prostě se třeba můžou nějak nějak vrátit, nebo... Třeba i něco ještě prožívat. Třeba z nějakého toho jiného světa. Takže mám třeba vytisknutou fotku dědy a mám ji v přední kapse batohu, která je vlastně mřížkovaná, takže to jde vidět a prostě si říkám, že jdu s dědou na výlet a prostě tu fotku беру někam, kam zrovna jdu. Aby šel jako na výlet se mnou... no aby z toho měl radost. Úplně bych si třeba nelajzla vyvolávat duchy, toho bych se asi strašně bála. To bych úplně nechtěla se o tom přesvědčit, že mám pravdu, ale nechávám si to tak jako jak otevřené téma.</p> <p>T: To vypadá, že děláš radost i těm... co tu nejsou (smích).</p> <p>R: (smích) Kéž by to tak vnímali i oni (smíšek).</p> <p>T: Před tou zkušeností jsi v něco věřila?</p> <p>R: Já jsem měla celej život a hlavně v dětství jsem měla strašně ráda pohádky o andělíčkách, takže tam jsem si</p>	<p>ale neuvědomění, že by se to mohlo stát znovu.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Teď strach - Zatím dobré, nemá důvod umírat, ani předpoklad - Bude pro ní těžké se vypořádat s vědomím, že brzy zemře - Doufá, že to bude stejně příjemné - Rychlejší smrt by byla lepší <p>Víra v přesah hmotného světa - Věří v posmrtné shledání.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Další svět, duše, které nás pozorují a někam nás směřují 	
--	--	---	--

<p>víc. Strašně se bojí smrti. Hrozně moc. Na jednu stranu říká, že asi vůbec ničeho, potom co to prožila, je to hezké, tam je hezky, ale stejně z toho má strach. Ne tak, že by měla umřít sama, ale z toho, že jí umře někdo jiný, někdo blízký – fobie. V poslední době je dost lidí, kterým by se to mohlo stát v rámci nemoci nebo stáří a nemůže říct, že je se smrtí smířená. Spíše má negativní pocity, i ten pocit strachu z odloučení, z nejistoty. Tam se jí ještě nespustilo to, že mohla umřít. Šok to zastínil. Nějak by se tam vypořádala s tím, co se děje teď, než to, co se dělo před chvílí a předtím. Tam se smrti nebála ani nad ní neuvažovala. Dědovi volala sanitku. Kopal na zahradě. Přišlo to nečekaně, pak byl na přístrojích. Nebyl zde prostor pro to, aby se toho nebála, nebo aby tam panovaly ty pocity, v konci dětství, nebyl tam pro to prostor. Ale teď žije v aktuálním</p>	<p>vždycky představovala dědu a babičku, na které si vlastně nepamatuju... Takže ty jsem si vždycky představovala jako andělíčky na nebičku. Jak prostě někde sedí na mráčku, a děda pije pivo... prostě andělíček s pivem (smíšek). Takže tam jsem to asi neměla úplně jako nějakou realistickou představu, ale vždycky jsem si říkala, že určitě něco po té smrti ještě musí být. Ještě to není konec.</p> <p>X. Oblast výzkumných otázek: Sdílení zkušenosti s jinými a jejich pohled na věc, ovlivnění touto skutečností</p> <p>T: Teďka takový obecnosti nakonec, jestli jsi mohla svoji zkušenost s někým sdílet, jestli jsi o ní s někým mluvila, to už jako nakousla předtím... Pokud jo, tak s kým? Nebo co pro tebe dotyčná osoba nebo ty osoby znamenají a jak na to nahlíželi? Jak na to reagují, nebo jak teďka, jak na to nahlížejí klidně? A pokud tak z jakýho důvodu.</p> <p>R: Jo tak vždycky to říkám jenom tě, u kterých jsem si absolutně jistá, že tam dojde k nějakému pochopení, nebo prostě, že by to, že by tam mezi náma nemělo vytvářet bariéru. A... Takže já jsem to třeba řekla všem svým bývalým přátelům. <i>Řekla jsem to svojí nejlepší kamarádce na té střední, kterou tam vlastně bydlela na intru celé 4 roky. A... Prostě vždycky to... Vždycky se třeba ptali jako jaké to bylo, nebo jak jsem.. se u toho cítila a tak, ale asi jsme to někdy s tím nějak moc nerozmazávali. Vždycky jsem jenom jako chtěla: prostě říkám ti to, protože chci abys to věděl. Ale nemusíš s tím nějak prostě dál pracovat, jenom, jenom chci, aby to prostě mezi náma nebylo tajemství. A... Tomu tátovi jsem to neřekla, protože prostě si myslím, že by ho to zlomilo. Myslím si, že to, že to neví, je pro něho daleko milosrdnější, než to, kdyby to věděl.</i></p> <p>T: Ještě se zeptám, jestli jsi zůstala ve stejnejch, potom si vlastně to si zmínila, jestli jsi zůstala ve stejných společenských, nebo takhle ve společenstvích a vztazích jako předtím. A jestli jo, tak jestli se proměnily</p>	<p>- Propojenost, že mohou přijít i sem</p> <p>- Přicházely ve snech z rodokmenu předtím, než našla všechny informace</p> <p>- Víra, že se mohou duše vrátit a něco prožívat – fotka dědy v batohu</p> <p>- Strach z vyvolávání duchů, nechtěla by se přesvědčit, že má pravdu</p> <p>- Tehdy si představovala anděly, neměla realistickou představu, ale vždy si říkala, že něco určitě po smrti musí být</p>	<p>CO PŘESAHUJE HMOTNÝ SVĚT</p>
--	--	--	---------------------------------

<p>strachu, že se kdykoliv může stát, že zemře babička. Teď řeší různé problémy s tím spojené. Zkušenost jí donutila více přemýšlet, že je to jednoduché a rychlé a může se to stát úplně kdykoliv. Neví jestli dědeček předtím nebo potom. Předtím neměla strach ze smrti, nevybavuje si, že by se bála. Po tom zážitku to nebyl strach ze smrti, ale ten šok a ta úleva, šmarjá lidi, to je super. Potom si neuvědomovala, že by se to mohlo stát znovu, nebo že by měla nějaké následky. Teď si spíše myslí, že ne. Zatím nemá úplně důvod umírat, ani ten předpoklad, smrti se bojí, a myslí, že to bude velice nepříjemné, vypořádat se s vědomím, že brzy zemře. Doufá, že umírání bude příjemné. Ale vydržet sama se sebou, kdyby dostala rakovinu, nebo něco, u čeho by to bylo jisté, s tím by se, myslí, vyrovnávala těžko. Kdyby na ni</p>	<p>nějak ty vztahy? Po tom zážitku... Čím si myslíš že to je? A.. no.</p> <p>R: Tak to jsem to jsem říkala ten vztek, když tam jsem zůstala v té stejné třídě. Ani mě nenapadlo, že bych přecházela najednou na jinou základku, prostě jenom jenom jsem k nim všem získala takový jiný, jiný vztah...</p> <p>T: A proměnil se nějak ten vztah třeba s těma nejbližšíma doma?</p> <p>R: Začali jsme si více říkat, že se máme rádi.</p> <p>T: To je hezký.</p> <p>R: Což jsme předtím nedělali až tak moc.</p> <p>XI. Oblast výzkumných otázek: Možné ovlivnění informací z minulosti, názor respondenta na věc</p> <p>T: A taky, jestli si někdy už slyšela nebo četla o zážitku blízké smrti, nebo o prožitcích blízké smrti? A pokud jo, tak kde. A kdy poprvé?</p> <p>R: Já jsem si to přečetla právě jako jeden z těch článků, které jsem si potom hledala o těch o těch dospívajících nebo o dětech, kteří se právě přiškrcovali. Při těch sexuálních fantaziích... tak to jsem si to přečetla jako poprvé, že něco takového je. Ale... Asi jsem se v tom nějak úplně nenacházela, nebo bylo to takové spíše nepříjemné si o tom tehdy číst... A... Nikdy jsem to nějak moc jako nestudovala, takže spíše vlastně jenom tadyta ojedinelá zkušenost. Která mi přišla natolik divná, že jsem si o tom psala něco přečíst.</p> <p>T: Takže předtím zážitkem nic takového... a jestli si prožila ve svém životě něco podobného tomuhle zážitku nebo něco, co by tuhle zkušenost připomínalo, přímo ten daný prožitek.</p> <p>R: Kromě těch hodně živých snů tak asi nic. Už jsem ji naštěstí takového nikdy nestalo. Jenom jenom ty sny, no s tím, s tím stejným pocitem a s tou.. tím teplem.</p>	<p>Sdílení zážitku - Řekla to jen nejbližším, důvěra, aby nebylo tajemství.</p> <p>- Blízkému otci to neřekla, aby to pro něj nebylo těžké</p> <p>PROMĚNA VZTAHŮ:</p> <p>Proměnily se vztahy – s lidmi ve třídě a doma – začali si doma více</p>	
---	--	---	--

<p>spadl šutr, nebo udeřil blesk, nebo kdyby to bylo tak rychlé, rozhodně by to bylo více milosrdné. Věř, že tam něco je, co přesahuje hmotný svět. Věř, že existuje svět, ve kterém jsou duše, které nás pozorují, nebo někam směřují. V souvislosti s horoskopem. Zdalo se jí o lidech z rodokmenu, že za ní přišli, když pracovala na určitém člověku, zdalo se jí o tom, jaký člověk byl, velice živý sen. Věř, že se můžou vrátit nebo něco ještě i prožívat, tedy z jiného světa. Fotka dědy, v přední kapce batohu, je mřížkovaná takže je to vidět, a říká si, že jde s dědou na výlet a bere ji s sebou, aby z toho měl radost. Nelajzla by si vyvolávat duchy, to by se o tom nechtěla přesvědčit, že má pravdu, ale má to jako otevřené téma. Měla ráda pohádky o andělíčcích, představovala si dědu a babičku ze strany druhého rodiče, táty, na které si nepamatuje,</p>	<p>T: Takže kdybys to měla srovnat jako jak reálný, nebo takhle čím se to liší ten sen a ten prožitek? Liší se to něčím vůbec?</p> <p>R: U toho prožitku tam bylo to fialové světlo, které v tom snu nebylo. A ono to vlastně stejný tím, tím teplem... A tou jistotou tím bezpečím. A vlastně ještě v té realitě, tak tam se zpomalil ten čas, což ve snu prostě mi nepřišlo, že by se to nějak, že by se tam ten čas měl nějakou zvláštní roli. Tam mi to nepřišlo.</p> <p>T: Takže v reálném prožívání je to jako totožný?</p> <p>R: V reálném prožívání je to rozhodně intenzivnější. Ty sny byly už jenom takové jako náznaky.</p> <p>XII. Rozhovor „se sebou“ před zážitkem</p> <p>T: Mhm. A úplně nejposlednější bonusová otázka nakonec. Taková docela vtipná, kdyby ses mohla se sebou samotnou setkat s minulostí předtím zážitkem. S touhle tou zkušeností po zážitku to jako jaká jsi teďka, když se představíš před tím zážitkem, chtěla by jsi sama sobě něco, chtěla by si sama sobě něco sdělit, nebo možná něco takového, co by ti usnadnilo tehdejší... nebo jako ten nynější třeba život. Nebo tě na něco třeba připravilo, něco podstatného, co by se hodilo vědět, co by sis.. sama sobě řekla s tím postojem, kterej znáš teďka.</p> <p>R: Neber si ten provaz (smíšek). Nevím, tam bych si prostě, asi bych si zabránila před tím, abych tam na ten strom vylezla. Asi. Sice nejsem úplně ráda, že se stalo, ale beru to jako životní posun. Ale kdybych měla možnost, tak bych se tam neposlala.</p> <p>T: Enhn. Dobře, takže tak. Tak jo, moc děkuju, kdybys chtěla ještě něco dodat... máš teď jako prostor, prostě, jestli chceš říct ještě něco, co tady nezaznělo... Přesto, jak moc to bylo složité, pro tebe.</p>	<p>vyznávat city, že si sebe váží.</p> <p>Sny od zážitku se skoro neliší – teplo, bezpečí, v reálném prožívání je to totožné, ale rozhodně intenzivnější.</p>	
---	---	---	--

<p>jako andělíčky na nebičku. Neměla realisticickou představu, ale vždy si říkala, že po té smrti určitě ještě musí být, že to není konec. Říká to jen těm, u kterých je si absolutně jistá. Pokud tam dojde k pochopení. Nemělo by to mezi nimi vytvářet bariéru. Nejlepší kamarádka, přátelé. Vždy se ptali, jaké to bylo, jak se u toho cítila, ale niajk to nerozmazávala. Říkala: říkám ti to, protože chci abys to věděla. A nemusíš to dál řešit, prostě jenom chci, aby mezi námi nebylo tajemství. Tátovi to neřekla, protože si myslí, že by ho to zlomilo. Je to pro něj daleko milosrdnější, než kdyby to věděl. Proměnil se vztah k těm ve třídě – vztek, získala k nim jiný vztah. S nejbližšími doma si začali víc říkat, že se mají rádi. To předtím tolik nedělali. Neber si ten provaz. Prostě by si zabránila před tím, aby na ten strom vylezla.</p>	<p>R: Nevím, řekla bych, že už jsem řekla úplně všechno. Už mě asi nic teďka už nenapadá.</p>	<p>Vzkaz před zážitkem: Neber si ten provaz.</p> <p>Není úplně ráda, že se to stalo, ale bere to jako životní posun.</p>	
--	---	--	--

<p>Není úplně ráda, že se to stalo, ale bere to jako životní posun.Četla o zážitcích blízké smrti (NDE) i z článků, i o těch dospívajících nebo dětech, kteří se přiškrcují, to si přečetla poprvé. Ale asi se v tom nenacházela, bylo to nepříjemné o tom číst.Nikdy to moc nestudovala, spíš tam chodila zkušenost, která jí přišla natolik divná, že si o tom něco přečetla.Kromě živých snů asi nic. Jenom sny, se stejným pocitem.Bylo to stejné tím teplem, bezpečím, v realitě se zpomalil čas, což ve snu nepřišlo. V reálném prožívání je to totožné. Je to krásné, intenzivnější.</p>			
---	--	--	--

Příloha C: Přepis rozhovoru s analýzou, Petra

Přepis rozhovoru s analýzou k Bc. práci Zážitky blízké smrti, jak vstupují do života jedinců, s respondentkou 3, Petrou

Anežka Saicová

Tazatel (iniciály): A. S.

Datum rozhovoru: 13. 2. 2023

Stopáž rozhovoru: 01:27:40

Místo rozhovoru: Praha

Číslo respondenta: 3

Petra, *Nebát se*

PRVOTNÍ POZNÁMKY	I. Oblast výzkumných otázek: Zkušenost participanta	VZNIKAJÍCÍ PODTÉMATA	NADŘAZENÁ TÉMATA
<p>Předtím nad tím přemítala</p> <p>15 let starý zážitek</p> <p>Začíná stručně, přímo k věci</p>	<p>T: Na začátku mi prosím popište, jak to teda probíhalo, jako byste vyprávěla příběh, podle vašich slov.</p> <p>R: Mhm, dobře, tak já už jsem taky o tom samozřejmě přemítala, když jsme spolu.. se domluvily, ono už je to poměrně už hodně let, protože.. vlastně, když se narodily moje děti, těm teď teda bylo 15, dvojčata, takže už je to vlastně víc, než 15,5 roku. A... když to asi zkrátím, tak v průběhu, prostě, porodu, u mě došlo k tomu, že se mi.. odloučila placenta vlastně, už, už během porodu, takže se rozjelo u mě velmi masivní krvácení..</p> <p>T: Mhm..</p> <p>R: (třese se jí hlas, slzí oči) A důsledek toho masivního krvácení bylo to, že.. se rozjel syndrom, který se ve zkratce nazývá „dyc“ co znamená zhruba to, že to tělo ztratí schopnost srážet krev..</p> <p>T: Mhm..</p> <p>R: A.. začla jsem strašně krvácet,... aaa... s.. děti teda už se narodily, císařským řezem, a pak jsem,,vlastně jako mě vezli na druhou operaci.. kdy jsem ještě teda pod vlivem tý narkózy z toho císařského řezu žejo, takže jsem se jakoby tak nějak začla jakoby probouzet až před tou operací na tom sále,... aaa... (pauza) tam potom.. prostře přišel.. nebo.. slyšela jsem, že někdo jako by naříká, jo, slyšela jsem jako vzdechy a naříkání,.. vlastně v nějaký chvíli jsem si uvědomila, že to jsem já, že já jako naříkám.. á...(třese se jí hlas, slzí oči) A byla mi zima, cítila jsem se jako velmi špatně fyzicky, a.. zajímavý, jak jsem z toho (ve smíšku) rozčilená, když vo tom mluvím, jo, přitom už je to mnoho let, a řekla bych, že ten zážitek jako je zažitéj, ale..</p> <p>T: (skáče do řeči) No, to je pochopitelný.</p>	<p>Zvukové vjemy: Vzdechy a naříkání a následné uvědomění, že to je ona.</p> <p>Tělesné vjemy: Zima, velmi špatný fyzický pocit.</p> <p>Velmi emočně intenzivní prožitek i po letech.</p>	<p>VJEMY Z PROŽITKU: SVĚTELNÝ PROŽITEK</p> <p>ZPRACOVÁNÍ PROŽITKU, VYROVNÁVÁNÍ SE</p>

<p>mluvím, jo, přitom už je to mnoho let, a řekla bych, že ten zážitek jako je zážitek, ale..“</p> <p>Fyzické nepříjemné pocity. Autohodnocení, podiv nad tím, že to s ní stále hne, přitom by čekala, že ten zážitek je už „zážitek“... Slzí, ale směje se.</p> <p>Cítí nervozitu okolí.</p> <p>Přichází moment, kdy cítí, že umírá, je to jasné.</p> <p>Sama popisuje skrze pocity.</p> <p>Cítí naprostý klid, žádnou emoci, ale vyrovnanost, se vším, prostě to tak je, je to fakt.</p> <p>„Jo.. Bylo to vopravdu jakoby prostě... prostě takový blaho.“</p> <p>„A..neumím úplně teda říct, jak dlouho to trvalo, a...tc..eh.. protože já už jsem měla syna jednoho, kterému</p>	<p>R: (skáče do řeči) Je zvláštní jak to jako je emoční, když se člověk k tomu vrací.. áá... tc.. a pak v určitým okamžiku jsem..mm.. je a-a cítila jsem, že teda ten personál byl jakoby velmi..velmi nervózní, byl tam už doktor, sestra, doktor se ptal, jestlii.. mám jako už nějaký děti, to mu někdo jako vodpovídal, žejo to ať neřeší,.. a cítila jsem vopravdu takovej jako velkej shon a velký napětí to-těch zdravotníků, a... v určitým okamžiku, najednou mi bylo jasné, že.. umřu... že umírám... Áá, zvláštní na tom bylo to, že ten pocit byl.. em, nebyla tam jakoby žádná emoce.. jo, byl úplně naprostej klid, vyrovnanost jakoby se vším, a jenom jsem to brala na vědomí, prostě že to tak je. Byl to nějaký fakt, kterej jako nezpůsoboval u mě žádnéj jako strach nebo obavu,... A... pak, vlastně najednou, asi jako všechno okolo skončilo, á.. začlo mi bejt hezky, příjemně, vlastně to, ta bolest, ta zima, mně byla jako strašná zima a cítila jsem se opravdu jako fyzicky velmi špatně, hrozně mě bolelo břicho,..</p> <p>T: Předtím,, před tím klidným, nebo..??</p> <p>R: Ano, ano ano.. jo, jako já jsem, pardon, trochu jsem teď přeskočila zpátky, abych..</p> <p>T: ((skáče do řeči)) Nenene, já se dyžtak doptám. Jasně.</p> <p>R: Tak.. a pak najednou todle všechno bylo pryč, začla jsem se cítit hezky, bylo mi teplo, a.. všude okolo mě bylo vlastně jakoby jasné světlo.. jo... Eh, já jsem..pak když jsem o tom přemítala, voni říkaj tunel, jo, že jsme jako v tunelu, tak já, eh, bych to nenazvala jakoby tunelem, protože to světlo jako by bylo všude okolo mě, ale asi když to chceme nějak jako připodobnit.. eh.. tady v našem, f-h-fyzickym světě, když bysme byli v (ve smíšku) v takovýhle situaci, tak by to jakoby musel být tunel jo, ale neměla jsem pocit jakoby tunelu, neumím říct jak dlouho tahle situace tr.. a bylo to vopravdu jako velmi příjemný. Jo.. Bylo to vopravdu jakoby prostě...</p>	<p>Pocitové vjemy: Vnímání nervozity, shonu a napětí personálu.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Byla ještě při vědomí. <p>Sluchové vjemy: Slyšení personálu</p> <p>Uvědomění umírání:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Najednou bylo jasné, že umře, že umírá. - Fakt, že umírá, bez emoce. - Naprostý klid, vyrovnanost se vším, jen braní na vědomí, že to tak je, že umírá. Fakt, který u ní nezpůsoboval žádný strach nebo obavu. <p>Pak všechno skončilo.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Začalo jí být hezky, příjemně. <p>Zrakové vjemy: Jasně světlo všude kolem.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Nenazvala by to tunelem, protože světlo bylo všude 	
---	---	--	--

<p>bylo rok a půl v tý době.. a pak vlastně jsem teda asi řeš-š..no..(zalyká se pláčem) na konci toho tunelu, nebo někde teda jakoby v dálce.. vlastně jakoby stál ten můj...syn starší, a jakoby mě volal zpátky,... (vydechuje)“</p> <p>„R: A já jsem jako v tu chvíli.. jako..dybych ze všech sil křičela, prostě „Žít, žít, já chci žít, já musím žít.“ No a pak jsem se už probudila, asi až za pět dní, na áru, jako... no...“</p> <p>T: Mhm... mhm.. potom si nic nepamatujete...?</p> <p>R: Ne. Pak už nebylo nic, pak už..</p> <p>T: Syna, pak nic, a..</p> <p>R: Mhm. Mhm. Mhm.</p> <p>T: Mhm... Mě tak napadá, kdyby vám bylo..cokoli nepříjemný, na něco odpovídat, nemusíte na nic.</p> <p>R: Jojojo, nene, já., no, jo, jo, je mi to jasný.</p> <p>T: Můžem přeskočit.</p> <p>R: Ále je i zvláštní, přitom já jsem to i jako vyprávěla pak žejo různě lidem i několikrát, jak fakt i po těch letech furt je to jako takový... no asi spíš že bych říkala jako silný jo, vono to není</p> <p>„Ále je i zvláštní, přitom já jsem to i jako vyprávěla pak žejo různě lidem i několikrát, jak fakt i po těch letech furt je to jako takový... no asi spíš že bych říkala jako silný jo, vono to není</p>	<p>prostě takový blaho. Jo.. A..neumim úplně teda říct, jak dlouho to trvalo, a...tc..eh.. protože já už jsem měla syna jednoho, kterému bylo rok a půl v tý době.. a pak vlastně jsem teda asi řeš-š..no..(zalyká se pláčem) na konci toho tunelu, nebo někde teda jakoby v dálce.. vlastně jakoby stál ten můj...syn starší, a jakoby mě volal zpátky,... (vydechuje)</p> <p>T: Mhm...</p> <p>R: A já jsem jako v tu chvíli.. jako..dybych ze všech sil křičela, prostě: „Žít, žít, já chci žít, já musím žít.“ No a pak jsem se už probudila, asi až za pět dní, na áru, jako... no...</p> <p>T: Mhm... mhm.. potom si nic nepamatujete...?</p> <p>R: Ne. Pak už nebylo nic, pak už..</p> <p>T: Syna, pak nic, a..</p> <p>R: Mhm. Mhm. Mhm.</p> <p>T: Mhm... Mě tak napadá, kdyby vám bylo..cokoli nepříjemný, na něco odpovídat, nemusíte na nic.</p> <p>R: Jojojo, nene, já., no, jo, jo, je mi to jasný.</p> <p>T: Můžem přeskočit.</p> <p>R: Ále je i zvláštní, přitom já jsem to i jako vyprávěla pak žejo různě lidem i několikrát, jak fakt i po těch letech furt je to jako takový... no asi spíš že bych říkala jako silný jo, vono to není bolestný.. ale je to jako silný no.. (smích)</p> <p>T: Mhm.. to úplně chápu. (smíšek) A.. vynořou se tam ještě nějaký vzpomínky?</p> <p>R: Ne. Ne asi ne.. bylo to jenom takle jak jsem jakoby říkala, že tam.. bylo jakoby všude kolem mě to světlo,..</p> <p>T: Mhm..</p> <p>R: .. Jako že bych tam třeba viděla jako nějaký bytosti, nebo něco, nevim, jako, ne, ne není nic tam. Jo, (nejsem si jista, není tolik rozumět) nebylo.. a..co</p>	<p>kolem, ale pokud to chceme připodobnit, jak říká, ve fyzickém světě, tak by to musel být tunel, kdybychom byli v takové situaci, ale neměla pocit tunelu.</p> <p>- (Paní mi po rozhovoru ještě říkala, že to světlo bylo nesmírně příjemné, bylo tak intenzivní jako z LED žárovky, ale nebylo to nepříjemné)</p> <p>Pocitové vjemy - Blaho</p> <p>Chybějící povědomí o trvání zážitku</p> <p>- Neumí říct, jak dlouho tato situace trvala.</p> <p>- To se pojí s dalším podtématem</p> <p>Zrakové vjemy – vnímání syna, který jí volal zpátky</p> <p>Křičení ze všech sil, že chce žít.</p>	
--	---	---	--

<p>bolestný.. ale je to jako silný no.. (smích)“</p> <p>„...takže mně bylo hrozně, ale přesto furt tam byla jako obrovská síla, to..toho pozitivního zážitku.. nebyl tam třeba vůbec žádný strach, žádná obava. Jo, což třeba, právě člověku přijde zvláštní, žejo, když jakoby bojujete vo život, tak my to máme spojený vopravdu s nákou jako obavou a strachem z tý smrti, vůbec nic tam takovýho nebylo, nebyla tam vůbec žádná negace,.. žádná obava, nic prostě negativního.“</p> <p>„Takže jsem tomu manželovi jako vyprávěla právě, že s toho jsem byla taková nejvíc, jako... byla asi nejsilnější právě, ten, ta naprostá absence jakýkoliv negativity, jo, že třeba i, když jsem právě pak měla pocit, že teda ze všech sil křičim, že-že chci žít, a že budu žít, tak to nebylo jako „Já nechci umřít,“ byla tam vopravdu jen ta, ta pozitivita.“</p>	<p>mě pak, jako.. a ten zážitek opravdu byl jako veskrze pozitivní..</p> <p>T: Mhm..</p> <p>R: Jo, to bylo velmi zajímavý, a vim, že pak když manžel za mnou přišel jako na áro,.. ta první návštěva, tak já jsem se cítila, (s emotivním přibarvením v hlase) jako, mně bylo šíleně, jo, protože mě pak museli..při tý operaci mi vzali jako dělohu, a vaječník, a operoval mě pak vlastně eště jako po tom císařským řezu dvakrát, takže opravdu jsem to břicho měla rozřezaný strašně,.. (odkašle) takže mně bylo hrozně, ale přesto furt tam byla jako obrovská síla, to..toho pozitivního zážitku.. nebyl tam třeba vůbec žádný strach, žádná obava. Jo, což třeba, právě člověku přijde zvláštní, žejo, když jakoby bojujete vo život, tak my to máme spojený vopravdu s nákou jako obavou a strachem z tý smrti, vůbec nic tam takovýho nebylo, nebyla tam vůbec žádná negace,.. žádná obava, nic prostě negativního.</p> <p>Takže jsem tomu manželovi jako vyprávěla právě, že z toho jsem byla taková nejvíc, jako... byla asi nejsilnější právě, ten, ta naprostá absence jakýkoliv negativity, jo, že třeba i, když jsem právě pak měla pocit, že teda ze všech sil křičim, že-že chci žít, a že budu žít, tak to nebylo jako „Já nechci umřít,“ byla tam vopravdu jen ta, ta pozitivita.</p> <p>T: Mhm...</p> <p>R: (odkašle) Mhm...</p> <p>T: Pak se to překlenulo z tý bolesti teda do toho klidu...? (dál skrze řeč nesrozumitelné – <i>To je teda síla.?</i>)</p> <p>R: (skáče do řeči) Ano, ano ano.. Tam pak byla úplná najednou... ano, já jsem, já to, právě, jsem si to pak teda překládala tak, že když to tělo vlastně už jakoo... vlastně (se smíškem) skončilo,, jo, na nákou tu chvíli.. tak právě tak vodošlo všechno to fyzický, a</p>	<p>Veskrze pozitivní zážitek.</p> <p>-</p> <p>Následně po zážitku velmi nepříjemný tělesný stav – ale síla pozitivního zážitku.</p>	
---	--	---	--

<p>„...jak říkám, tam bylo vopravdu, e... že zůstalo vlastně, é, do toho okamžiku teda, než pak přišlo to světlo a byla tam ta chvíle předtím, než teda pak už.. já si, nevím jestli s.. prostě nevím. Pak už.. no asi, no se-se se jako se, se člověk vrátí, (ve smíšku) jako to, to tělo, nějak se..“</p> <p>Najednou mizí to nepříjemné, začne se cítit hezky, popisuje teplo a všude okolo ní jasné světlo.</p> <p>To, co ostatní nazývají tunelem, by tunelem nenazvala, protože to světlo bylo všude okolo ní.</p> <p>Nebyl pocit tunelu, ale pokud to má nějak připodobnit, tak kdybychom byli ve fyzickém světě v takové situaci, tak by to musel být tunel, ale neměla v prožitku pocit tunelu.</p> <p>Blaho.</p>	<p>zůstal vlastně jenom jakoby ten, ten příjemnej pocit, a..</p> <p>T: Mhm..</p> <p>R: ..a to světlo. Mmm..</p> <p>T: Mhm.. a..mm.. jestli se Vám během tématu vynořovala nějaká témata a vjemy, další.. vy jste vlastně všechno popsala, jo, tohleto jsou takový jako <i>doptávání</i> k tomu samozřejmě... ale..</p> <p>R: Mhm, no.. já... Říkám, vono je to fakt už jakoby hodně let, a vono i, byť jsem to pak třeba tomu manželovi vyprávěla, tak vono to jako, ten zážitek, se pak trochu jakoby.. <i>stírá</i> jo.. takže já i trochu, tak jako třeba časově některý ty věci už dneska umět umístit, em... si ne-nejsem třeba stoprocentně jistá.. alé.. jak říkám, tam bylo vopravdu, e... že zůstalo vlastně, é, do toho okamžiku teda, než pak přišlo to světlo a byla tam ta chvíle předtím, než teda pak už.. já si, nevím jestli s.. prostě nevím. Pak už.. no asi, no se-se se jako se, se člověk vrátí, (ve smíšku) jako to, to tělo, nějak se.. protože oni mi pak hodně i píchali, voni mě vlastně jako i voživovali, píchali mi hodně adrenalin, jo, takže já jsem pak měla eště..měla jsem dva týdny strašně vysokéj tlak, protože to tělo jako rozpumpovali,, aby ho nějak udrželi, tak pak eště (ve smíšku) jsem s tím jako několik týdnů se potýkala,.. aa.. takže, já jsem jako to, bylo naprosto ostrý to vnímání, ale opravdu, když si to představíte tak, že všechno jako vnímáte, všechno víte, ale vlastně to nemá už jakoby žádnou odezvu,.. jako nejde to.. tc.. nějak to nezpracováváte..jo, jako jak říkám, já jsem prostě vnímala tu nervozitu toho personálu, a s ohledem i na to, co si jako-jako říkali, jak ta komunikace probíhala a to, jak já jsem se cítila, tak jsem prostě najednou jako věděla, že, že je konec, jo.. ale říkám, ale nepůsobilo to, žádněj jako stres, žádný trauma, prostě to byl fakt.. a..</p>	<p>- Odešlo všechno fyzické, a zůstal jen příjemný pocit a světlo.</p> <p><i>Problém nyní zpětně časově umístit vjemy.</i></p> <p><i>Naprosto ostré vnímání bez zpracování</i></p> <p>- Návrat.</p> <p>- Zmiňuje, že se člověk vrátí. Z rozhovoru to není tolik jasné, zda myslí do těla, nebo to přiklání k popisu.</p>	
--	---	---	--

<p>Neschopnost popsat, jak dlouho to trvalo.</p> <p>Opět hluboké zahlcení emocemi při vzpomínkách.</p> <p>Na konci „tunelu“, nebo někde v dálce vidí stát staršího syna (v té době 17,5 měsíce), volajícího ji zpátky.</p> <p>Jako kdyby ze všech sil křičela o život.</p> <p>Poté nic.</p> <p>Za pět dní probuzení na aro.</p> <p>Naposled si pamatuje syna, jak ji volá zpátky, pak nic, a pak se probouzí na aro.</p> <p>Znovu zmiňuje, jak je zvláštní, že i po letech je to stále silné, ne bolestné, ale silné.</p> <p>Všude okolo světlo. (Paní mi po rozhovoru ještě říkala, že to světlo bylo nesmírně příjemné, bylo tak intenzivní jako z LED žárovky, ale nebylo to nepříjemné)</p>	<p>T: (skáče do řeči) Mhm.. Takže vy jste mezitím byla ještě při vědomí a vnímala jste, co oni říkali? Chápu to dobře?</p> <p>R: Ano..</p> <p>T: A pak nastal ten zlom,</p> <p>R: (skáče do řeči) Ano.</p> <p>T: ... kdy už si nic nepamätujete, nebo - ten klid?... Mhm.</p> <p>R: Ne, ne, a pak byl ten klid, pak byl ten klid, pak bylo to světlo, a pak už.. nebylo nic, no. Mhm.</p> <p>T: Mhm.. mhm, takže, chvíli vnímání reality, pak..</p> <p>R: Ano, ano..</p> <p>T: ..pak ten vobrovskej klid,..</p> <p>R: Tak, ano, ano..</p> <p>T: ...voddělenej od toho..</p> <p>R: Jo, protože já jsem vlastně eště, mě třeba když vezli na ten sál, a tak..tak to mám vopravdu..jsem byla hodně..protože, jak jsem byla po tý narkóze vlastně, první, žejo, takže já jsem se z ní pořádně ještě nezačla probouzet, než začla bejt potřebná asi ta, ta druhá operace, takže já jsem tak jako třeba, že jak mě vezli na sál, to sou vopravdu takový..no, jako když jste po narkóze, jo.. ale pak jako, když jsem ležela na tom sále vlastně vod toho okamžiku, kdy jsem..teda jako slyšela jak tam někdo naříká, pak jsem si vlastně až uvědomila, že jsem to já, tak pak to vnímání už bylo jakoby velmi ostrý, bych řekla, velmi přesný,, á... pak to teda skončilo jako tim klidem..mhm..</p> <p>T: Mhm.. A jak jste to slyšela?, to bylo jako z dálky, nebo..vy jste popisovala, že někdo naříká.</p> <p>R: (skáče do řeči) Ne, to ne, to... (po dořečení otázky) Jo...! No, no, to je jako kdybych prostě tady v místnosti někdo jako..jsme tady byly a teď někde</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Vnímání všeho, vědění všeho, bez odezvy. - Popisuje, že všechno vnímáte, všechno víte, a nemá to už žádnou odezvu, nezpracováváte to. S ohledem na to, co slyšela a co vnímala, viz předchozí podtémata věděla, že je konec, bez stresu a traumatu – byl to čistý fakt. - vnímání okolí/reality, poté zlom, klid, pak světlo, a pak nebylo nic. - Od vnímání, co někdo naříká, a uvědomění, že to je ona sama, bylo
---	--	--

<p>Neviděla žádně bytosti.</p> <p>Veskrze pozitivita prožitku.</p> <p>Při operaci jí vzali dělohu, vaječník, po císařském řezu ji operovali ještě dvakrát.</p> <p>Přes strašnou představu bolestivého zážitku, který máme spojený s nějakou obavou a strachem ze smrti, když bojujeme o život, ale nic takového tam nebylo, absence negace, bez obav, všeho negativního.</p> <p>Přesto, že pak měla pocit, že ze všech sil křičí, že chce žít, nebylo to negativní „Já nechci umřít,“ byla tam opravdu jen pozitivita.</p> <p>Jakmile odchází „fyzické“, zůstává jen příjemný pocit.</p> <p>„...že opravdu je to pak teda o nějaké jako jestli energii nebo nevím co přesně, pak to tělo jako teda opustí a to teda jakoby se nazývá duší.. tak.. to mě asi více méně jako utvrdilo, že to takhle</p>	<p>slyšíte, že někdo jako nařiká,... a pak si uvědomíte, (ve smíšku) že jste to vlastně jakoby vy, no. (smíšek)</p> <p>T: M... A..mm.. Máte z daný zkušenosti nějaký smyslový prožitky, jako chuťový, zrakový ještě, z ňáký jako.. mmmm... třeba hmatový, nebo.. čichový.. prostě něco.. klidně i vůně, nebo..ně-něco..?</p> <p>R: (přes) Že tam bych třeba i něco jako cítila... hm, to bych neřekla (v reakci na vůně), ale.. zase jak říkam, já tím, že.. a.. já potom, i to probuzení, to pak to bylo týden na áru, pak ty dvě děti, ty dvojčata to byly, novorozený, takže vono, pak ta doba byla taková hodně hektická..takže vono úplně jako že by..a to už si nevybavím. Po těch letech. Ale jako nemyslím si to, ale, mmm...nemyslím, si že tam byly nějaký.. (odkašle)</p> <p>T: Mhm... Jestli si pamatujete, jak jste danou zkušenost prožívala, vy jste mi jako vodpověděla žejo v tom, takže jestli vás k tomu ještě něco nenapadá, k tomu prožitku, vašemu vlastnímu. Tomu, jak jste se cejtila. Co jste.. co k vám vstupovalo.</p> <p>R: Tak, já jsem to zmínila, jo, že tam byl vlastně, naprostej.. jakoby klid, jako ž-ž-žádněj problém, žádná bolest, nic, prostě, a..a naprosto.. jako pocit prostě štěstí a blaženosti,..</p> <p>T: Mhm.</p> <p>R: ... A... a klid, prostě, vyrovnanost, no.. mm.</p> <p>II. Oblast výzkumných otázek: Vnímání prožitku a vztah k němu</p> <p>T: Mhm. Amm... vysvětlujete si nějak to, co se během prožitku odehrálo? Případně jak, a pokud ne, tak,..</p>	<p>vnímání velmi ostré, přesné, a pak to skončilo klidem.</p> <p>- Slyšení nařikání přibližuje tomu, jako kdybychom byli v místnosti a najednou by jeden z nás slyšel, že někdo nařiká... a pak si uvědomil, že to je on sám.</p> <p>- Žádný problém, žádná bolest, nic, prostě pocit štěstí a blaženosti, klidu a vyrovnanosti.</p> <p>Vysvětlování toho, co se během prožitku odehrálo - Smrtí to nekončí</p> <p>- Došlo k odpojení od těla, od mysli</p> <p>- Smrtí to nekončí</p>	<p>SPIRITUALITA</p>
---	--	---	---------------------

<p>nějak bude, jo, že opravdu to nekončí, á.. to třeba k tomu teď ale docházím třeba až teda poslední roky, když třeba čtu nějaké ty indické různé jako duchovní mistry a tak.. že to jak mi hodnotíme ty situace, a.. že to jakoby vytváří naše mysl.. jo, že opravdu ty naše myšlenky, ta naše mysl, a jako to-ten vztah k tomu tělu,, a to právě se domnívám, že došlo u mě k určitému jako pak odpojení právě od toho těla od té mysli v tom hraničním okamžiku, než teda přišlo ten-te-ten jako.. procitnutí do toho světla, kdy.. jako opravdu ty věci vnímáte, slyšíte, víte co se děje, jako člověk velmi rea—jako je v té realitě, ale přesto.. tím, že se neztotožňujete už s tím tělem, nebo, nejste už s tím tak spojená, tak vlastně vám to jakoby nevadí, že ta smrt teda přijde... no. Hm."</p>	<p>R: Hm hm, jojojo, rozumim.. tc, tak já asi jsem jako.. mh.. a-asi je pravda, že po tom prožitku se to asi jako eště teda u mě i jako zesílilo, tydle věci, že opravdu.. asi se mi to i jeví tak, že tou smrtí to případně nekončí.. že opravdu je to pak teda o nějaké jako jestli energii nebo nevím co přesně, pak to tělo jako teda opustí a to teda jakoby se nazývá duší.. ták.. to mě asi více méně jako utvrdilo, že to takhle nějak bude, jo, že opravdu to nekončí, á.. to třeba k tomu teď ale docházím třeba až teda poslední roky, když třeba čtu nějaké ty indické různé jako duchovní mistry a tak.. že to jak mi hodnotíme ty situace, a.. že to jakoby vytváří naše mysl.. jo, že opravdu ty naše myšlenky, ta naše mysl, a jako to-ten vztah k tomu tělu,, a to právě se domnívám, že došlo u mě k určitému jako pak odpojení právě od toho těla od té mysli v tom hraničním okamžiku, než teda přišlo ten-te-ten jako... procitnutí do toho světla, kdy.. jako opravdu ty věci vnímáte, slyšíte, víte co se děje, jako člověk velmi rea—jako je v té realitě, ale přesto.. tím, že se neztotožňujete už s tím tělem, nebo, nejste už s tím tak spojená, tak vlastně vám to jakoby nevadí, že ta smrt teda přijde... no. Hm.</p> <p>T: Hm.. a.. vysvětlujete si například, proč se daný prožitek odehrál?</p> <p>R: (pauza) Hm.. tak asi nic se neděje bez důvodu, ale nad tím sem nikdy nějak úplně jako asi nehlobala... Když jsem třeba vo tom pak mluvila s jednou paní léčitelkou, tak ta mi řekla, že někdy dyž to tělo pak je jako takhle zdevastovaný, tak že si potřebuje trošku jako ta v uvozovkách duše odpočinout, tak prostě na chvíli jako vystoupí z toho těla, a pak se zase vrátí. Jo, ale.. já jako to..na tohle já jako úplně nemám jakoby názor nebo nad tím jsem jako ne-neuvažovala, no.</p> <p>T: Mhm. A to, co jste prožívala, co jste mi přibližovala, tak, vykládáte si to nějak? Jestli si</p>	<p>- jestli je to o energii, nebo neví, co přesně, pak tělo opustí a to se nazývá duší. Utvrdilo jí to v tom. K tomu dochází poslední roky. Na otázku, zda si vysvětluje, co se během zážitku odehrálo – tyhle věci zesílily.</p> <p><i>To, jak hodnotíme situace, vytváří naše mysl</i></p> <p><i>Proč se zážitek odehrál - Nic se neděje bez důvodu.</i></p> <p><i>Vysvětlování toho, co prožívala – určitá energie se odpoutá a vnímá nehmotné, energetické věci</i></p> <p>- energii, která za vším je</p>	<p>VYSVĚTLOVÁNÍ</p> <p>VZTAH KE SMRTI</p> <p>VZTAH KE SVĚTU</p>
--	--	--	---

<p>...že tam se právě domnívám, že asi.. se určitá ta energie, která je třeba tou duší, nebo ta, která, se já domnívám, že asi může pak existovat i po smrti toho fyzického těla, takže právě se vlastně jakoby.. no.. když já nevím, jestli já bych úplně řekla, že se jako vodpoutá no.. člověk se asi.. prostě je pak schopen dostat do nějakého vnímání, když to tělo, ta.. to tělo takhle přestane fungovat, tak jsme asi pak schopni už prostě vnímat víc ty.. jako nehmotné věci, ty energetické věci, tu energii, která asi za tím vším je.“</p> <p>Poté se domnívá, že se ten člověk nějak vrátí.</p> <p>„...„Ježiš, co kdybych umřela, tak tady zůstaly ty děti,“ a.. „Tyjo co kdyby se stalo mi to ještě někdy, tak už bych to třeba nezvládla.“ Jo, takže se tam začlo znovu</p>	<p>vysvětlujete to, co vy jste prožívala, sama. Tyyy..Ten váš prožitek, to vaše prožívání.</p> <p>R: To se asi jsem se snažila odpovědět na tu předchozí otázku, že tam se právě domnívám, že asi.. se určitá ta energie, která je třeba tou duší, nebo ta, která se já domnívám, že asi může pak existovat i po smrti toho fyzického těla, takže právě se vlastně jakoby.. no.. když já nevím, jestli já bych úplně řekla, že se jako vodpoutá no.. člověk se asi.. prostě je pak schopen dostat do nějakého vnímání, když to tělo, ta.. to tělo takhle přestane fungovat, tak jsme asi pak schopni už prostě vnímat víc ty jako nehmotné věci, ty energetické věci, tu energii, která asi za tím vším je.</p> <p>T: A pokud můžete porovnat, jak jste na vlastní zážitek nahlížela bezprostředně po něm, po tom probuzení, a teďka.. tak jakej, jestli v tom, vidíte rozdíl...?</p> <p>R: (odkašlání) Jako určitě. Tam.. opravdu bezprostředně po tom probuzení, byť jak jsem říkala, tak jsem se pak cítila jako fyzicky jako příšerně, to.. jako, bych si ani neuměla představit, že člověk, jako zdravěj silnej člověk, během pár dní prostě je takhle zdecimovanej..ale vopravdu ten požit.. ee, ten zážitek, jsem vnímala jako čistě pozitivní. Fakt čistě pozitivní, bez jakýkoliv špetky strachu, a nějaký obavy, nebo čehokoliv, jo, to opravdu byl silně pozitivní zážitek, kterej eště několik dní.. opravdu jsem, jako, když řeknu jako.. žila z tý positivity toho okamžiku, jo.. a.. pak v průběhu času se to, tam, začal vkrádat jako strach, jo.. a to právě si myslím, jak si to člověk racionalizuje, začne víc vnímat, právě zapomíná ten zážitek právě jako takový, a víc tam vkládá to racio, tak tam právě začli přicházet takový: „Ježiš, co kdybych umřela, tak tady zůstaly ty děti,“ a.. „Tyjo co kdyby se stalo mi to ještě někdy, tak už bych to třeba nezvládla.“ Jo, takže se tam začlo znovu běžný uvažování, takže..a a i vidíte to třeba dneska,</p>	<p>Několik dalších dní žila z positivity okamžiku</p> <p>V průběhu času se tam začal vkrádat strach</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jak to člověk racionalizuje, zapomíná zážitek právě jako takový <p>Rozdíl v uvažování (bez emocí, s emocemi)</p> <ul style="list-style-type: none"> - když o tom člověk mluví, je to s emocí, ale tenkrát tam nebyla vůbec. 	
--	--	--	--

<p>jako promítat to racionálně a to takový to naše běžný uvažování...“</p> <p>„...A i vidíte to třeba dneska, že pak když o tom člověk jakoby mluví, tak je to vopravdu s takovou jako emocií, ale.. ale tam tenkrát jako nebyla vůbec, jo..takže to určitě se to jakoby změnilo tím dle způsobem no.“</p>	<p>že pak když o tom člověk jakoby mluví, tak je to vopravdu s takovou jako emocií, ale.. ale tam tenkrát jako nebyla vůbec, jo..takže to určitě se to jakoby změnilo tím dle způsobem no.</p> <p>T: Mhm.. a vnímáte, že daný zážitek nějak vstupuje teďka do vašeho života?... Pokud ano, tak jak, pokud ne, tak nechme být.</p> <p>R: Jo, rozumím... Tak.. a.. e, já jsem asi tak vždycky měla, jako jsem inklinovala právě k takovým jako.. že ne všechno jako je hmotný, jo, že ty energie, že ty věci, že to nějak třeba funguje a je..</p> <p>T: (skáče do řeči) Po tom zážitku, nebo..?</p>	<p><i>Inklinace k víře v přesah hmotného světa</i></p> <p>- V minulosti inklinovala k tomu, že ne vše je hmotné. Ale ne, že by se tím nějak zabývala.</p> <p><i>Zážitek jí více utvrdil ve víře v přesah hmotného světa</i></p>	
<p>Ostré vnímání, všechno vnímá, všechno ví, nemá to už žádnou odezvu, nějak to nezpracovává.</p>	<p>R: Před, před. Já jsem k tomu jako inklinovala, jo, ne, že bych se tím nějak zabývala. A.. řekla bych, že asi ten zážitek potom mě víc posunul, tím dle směrem, že mě to jakoby utvrdilo, že asi právě ty věci jsou jakoby jinak třeba, než máme úplně pocit, než.. jenom hmotný tělo, a tak dále.. aa.. i teď právě v průběhu... a – eště, ja potom vopravdu ty děti když byly malé, a měla jsem tři malé děti, takže von jako nebyl fakt na nic moc čas, jo, tak.. ale teď právě v posledních 5/6 letech se tomuhle tématu věnuju bych řekla už víc, právě čtu ráda hodně literaturu tohoto typu a tak.. aaa... takže asi jako jo, víc mě to jako posunulo pak takovým směrem, víc se zabývat těmhle věcmi no.. (odkašle)</p>	<p>- Že věci jsou jinak, než máme pocit.</p> <p><i>V poslední době obklopování literaturou s tematikou blízkou přesahu hmotného světa</i></p>	
<p>Vnímání nervozity personálu</p> <p>Jak probíhala komunikace, jak se cítila, najednou vědění, že je konec.</p>	<p>T: Cítíte nějakou potřebu si zážitek tzv. oživovat, nebo si ho připomínat?</p> <p>R: Mhm..</p> <p>T: A nebo jej třeba naopak zahánět?</p>	<p><i>Nějakou dobu poté bylo příjemné o tom mluvit</i></p>	
<p>Nezpůsobovalo to žádný stres, žádné trauma, byl to fakt.</p>	<p>R: Jo..neřekla bych ani jedno ani..takhle – jako.. nějakou dobu poté jsem opravdu..mi dělalo dobře vo tom mluvit.. jo.. to trvalo, bych řekla, až jako několik let, jo.. pak samozřejmě, když třeba i děti měly narozeniny, takk.. to na mě jako doléhalo jo, že třeba dva tři dny předtím jsem fakt vopravdu jako cítila,...</p>	<p><i>Rozrušení při vzpomínce na zážitek – narozeniny dětí, cesta kolem nemocnice...</i></p>	

<p>Vnímání, co doktoři říkají, předtím byla ještě při vědomí.</p>	<p>no, a takový spíš jako rozrušení, jo.. ani nemůžu říct, jestli jsem, jako bych.. takový jako .. jako bylo to, a pak třeba i.. dlouho pro mě bylo traumatizující (s posměchem) nebo traumatizující, to přeháním, ale třeba když jsme jeli kolem nemocnice.. to bylo tam..</p>	<p>Přiblížení se k nemocnici – pocení rukou</p>	
<p>A pak nastává zlom.</p>	<p>tak opravdu, jak jsem viděla tu nemocnici, a teď ještě jak zas o tom mluvím, tak se mi třeba začnou potit ruce. Jo, že to opravdu ten zážitek..ale to spíš bylo možná s ohledem na tu fyzickou stránku té věci, jo..</p>	<p>Nyní nemá potřebu o tom mluvit, nebo se tím zaobírat.</p>	
<p>Pak byl klid, pak bylo světlo, a pak už nebylo nic.</p>	<p>a.. teď o tom zážitku jako takovým, protože už je to opravdu mnoho let, mm... jsem neměla pocit, že mám teď už nějakou potřebu mluvit, nebo vůbec se tím nějak jakoby zaobírat.. ale co třeba bylo zajímavý, že jsem byla loni na jaře v zahraničí, a tam zase mi to strašně vystupovalo, a.. a tam jsem i v tom měla potřebu zase jako mluvit, se skupinou, co jsem tam s ní byla.. a tam se mi to zas hodně jako otevřelo tohle téma no.. ale nemůžu říct jako proč, jo, to nebylo nějak jako že by to.. ale, takže asi to pořád, přeci jenom, ve mně je.. a... a dyť jste i viděla, když jsem o tom začla mluvit, že když o tom člověk pak má znovu mluvit, tak jako.. až mě to překvapilo, že to tělo vlastně pořád na to reaguje.. Hm.</p>	<p>Za mořem to znovu vystupovalo</p> <p>- Potřeba o tom mluvit se skupinou, nemůže říct proč.</p>	
<p>Chvilí vnímání reality.</p>	<p>T: Hm.. což se mi zdá dost pochopitelný. Že to je takovej jako..</p>	<p>Tělo na to stále reaguje</p>	
<p>Pak obrovský klid.</p>	<p>R: Zas víte, dobře to dopadlo. Děti jsou zdravý, já jsem zdravá, je to patnáct let jo, takže.. když si jako racionálně řeknete „Dyť vo co de?“, ale furt asi přece jenom pro to tělo to bylo jako silné.. a je to ve mně no. (smích)</p>	<p>- Když o tom má člověk potřebu znovu mluvit. I když si racionálně řekne „Dyť vo co de?“</p>	
<p>Oddělený od toho.</p>	<p>T: No jasně, a vlastně i že byl jako krůček jinam, že.. krůček k tomu, aby to tak vlastně nedopadlo...</p>	<p>Smrti není se třeba bát</p>	
<p>Ještě se totiž nezačala probouzet z narkózy, než začala být potřebná druhá operace, byla tedy mezitím po narkóze.</p>	<p>R: No, to byl. To byl no, hm, to je pravda, no, to jo.</p> <p>T: Takže mám pocit, že je to pochopitelný, že člověk cejtí, že něco držel, a...</p> <p>R: Hm. A ještě teď jste mi i připomněla, že pak hodně silně.. tc, jako co mě hodně ovlivnilo, že jsem si</p>	<p>- Změna pohledu na smrt.</p> <p>- <i>Přirovnává k již někdy řečenému jinou osobou (spisovatelem?)</i></p>	

<p>Nejdřív slyší, na sále, od toho okamžiku, kdy slyší, jak někdo nařiká, tak si uvědomí, že je to ona sama, a pak to vnímání je velmi ostré, velmi přesné, a pak to končí tím klidem.</p> <p>„...já si myslím, že když tam máme ten strach.. jo, že si řekneme „No, tak umřu,“ teď to tělo jako nechce, tak se bojí, ale když pak právě už překročíte určitou hranici směrem k tý smrti, tak tam toleto úplně jako odchází, a v podstatě bych řekla, že už se i těšíte, a myslím si, že kdybych opravdu neměla toho syna, kterej fakt jako, jsem přesvědčená, že mě do určitý míry zavola zpátky, tak bych úplně klidně jako.. umřela. Jo, že vopravdu to, jako tam pak už ta obava není. A myslím si, že opravdu bylo mnohem těžší pak jako (ucechtnutí) to vlastně přežít a prožít.. tou rekonvalescencí a pak tím všim, než kdyby</p>	<p>uvědomila, že fakt smrti není potřeba se bát, jo. Hodně to změnilo můj náhled na smrt, a vim, že to řekl.. nevím, jestli nákej spisovatel, chytřej člověk, teď si nevybavim kdo, že jako fakt smrt není zlá, jenom umírání je těžké, takže já si myslím, že když tam máme ten strach.. jo, že si řekneme „No, tak umřu,“ teď to tělo jako nechce, tak se bojí, ale když pak právě už překročíte určitou hranici směrem k tý smrti, tak tam toleto úplně jako odchází, a v podstatě bych řekla, že už se i těšíte, a myslím si, že kdybych opravdu neměla toho syna, kterej fakt jako, jsem přesvědčená, že mě do určitý míry zavola zpátky, tak bych úplně klidně jako.. umřela. Jo, že vopravdu to, jako tam pak už ta obava není. A myslím si, že opravdu bylo mnohem těžší pak jako (ucechtnutí) to vlastně přežít a prožít.. tou rekonvalescencí a pak tím všim, než kdyby člověk umřel, tak si myslím, že to vlastně bylo jako.. hezký. (smích).</p> <p>T: Hm..mhm...Hm, (v úsměvu) To rozebíráme pak naše pozdější, taky otázky, tak ty pak kdyžtak překročíme.</p> <p>R: Hm, jojo, určitě.</p> <p>T: Ne, ale to je jako super, já jsem ráda. Jsem ráda. M.. a s tím synem, von vás takhle volal ve skutečnosti, nebo, ee...?</p> <p>R: To si nemyslím.</p> <p>T: Nebavili jste se o tom...?</p> <p>R: Přiznám se, že jsme se nebavili, ale ono mu tenkrát fakt bylo 17,5 měsíce, jo..takže von byl maličkatej.. eh, starala-, nebo hlídala ho v tý době moje maminka.. tenkrát vlastně, když mě manžel vez do porodnice, tak pak ho tam vodvez.. že vona i předtím mi s péčí hodně pomáhala.. takže.. já si myslím, že ten vůbec jako nevěděl, co se děje, jo, protože fakt byl maličkatej..</p>	<p><i>Participantka si nevybavuje, kdo to řekl.) – „Smrt není zlá, jenom umírání je těžké.“</i></p> <p><i>Se synem se o tom nebavili.</i></p> <p>- Respondenka si myslí, že vůbec nevěděl, co se děje, protože byl maličký. (17,5 měsíce)</p> <p>- Představa syna</p> <p>- Byl v dálce, byl to jeho stín, nebo možná, dle participantky, i její představa – neseděl vedle ní, bylo to v dálce. Kdybychom to prý připodobnili tunelu, tak bylo všude světlo a ten tunel, on byl na jeho konci – byl jako tmavý výjev, a nebylo asi důležité, jestli ho vidí, nebo jak ho vnímá, prostě věděla, že je to on, a že jí volá zpátky. Slyšela jeho hlas. „Volá“</p>
---	--	---

<p>člověk umřel, tak si myslim, že to vlastně bylo jako.. hezký. (smích).“</p>	<p>T: A jak von vypadal v tý představě? Když mu bylo..17, 5..</p> <p>R: Von byl... vona ta představa byla.. ono se to těžko popisuje jako slova jo, protože člověk jako opravdu je podle mě už jako v kategorii.. kdy vlastně je to o těch pocitech a o tomhle, a těžko se to uchopuje do těch.. protože slova nám uměj popisovat ty fyzický formy jo, takže.. to je trošku jako těžký, ale on.. jak jsem říkala, on byl jakoby v dálce, a spíš to bylo asi taková jako... jeho jakoby stín nebo nějaká možná i moje představa jeho jo, že to.. není, že by tam třeba jako seděl vedle mě, nebo..ne, to prostě bylo v dálce, taková jako.. jak jsem říkala, že by spíš jako, pokud bychom to připodobnili tomu tunelu, tak jak bylo všude to světlo a ten tunel, tak on jako byl na konci toho tunelu, byl teda jako tmavá-tma-tmavej byl ten výjev..a... tak asi.. ani nebylo důležitý asi jestli ho jako vidím nebo jak ho vnímám, ale prostě jsem jako věděla, že to je von a že mě volá zpátky.</p> <p>T: (skáče do řeči) Že to je von.. A ten hlas jeho..?</p> <p>R: Ale zase taky, vono „volá“, právě to není to, to, to nebylo jako, to bylo jako na-na-na.. bázi mimosmyslovýho vnímání jo, to není že by jako volal třeba „Mami“ nebo.. nenene, to ne, to ne.</p> <p>T: Mhm.. Dá se to přirovnat k tomu, že jste slyšela myšlenku, nebo..??</p> <p>R: Asi tak, tak tak.. jestli na úrovni jako mimosmyslovýho vnímání, že.. hm.. no, no.</p> <p>T: A vy jste ještě, já se Vám omlouvám, jsem skočila do řeči, s tím, že.. von vlastně.. jako to nevnímám žejo, že mu bylo 17,5 měsíce, ale..</p> <p>R: No, no tak domnívám se, tak já jsem taky.. i když zase je pravda, že.. žejo jak se říká, že děti jsou s těma maminkama docela spojený, takže třeba zas on třeba moh i jako něco..</p>	<p>to není úplně přesné přirovnání, že by přímo volal „Mami“ – asi spíš na úrovni mimosmyslového vnímání.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ale uznává, že děti jsou s maminkami spojené, takže.. - Mimosmyslové vnímání - Slyšela myšlenku. To se pojí s tím podtématem Představa syna 	
--	---	---	--

	<p>T: Jo.. že jste nakousla, že věděl, a já jsem vám do toho skočila, ale to si asi..</p> <p>R: Aha, to... Tak.. že věděl jako, že jsem těhotná, že jo že bude mít jako sourozence, že čekáme mimina, to věděl, ale zase v těch 17 měsících, nakolik jako to vnímal, vyhodnocoval, to neumím říct, no.</p> <p>T: Hm... Takže vy jste byla těhotná při tom zážitku, při tom..je to tak?</p> <p>R: Ne.. nenenenene.. (odkašle) tam to bylo tak, že jsem ležela už v porodnici, už jako dva tři dny, protože jsem začla mírně krvácet.</p> <p>T: Ano... Po porodu..?</p> <p>R: Před. Před.</p> <p>T: Jo takhle. Před.</p> <p>R: To bylo ještě.. Jo, prostě já jsem byla asi měsíc a půl před termínem jsem měla, a takhle nějak o víkendu ráno jsem začla krvácet. Mně se teda zdálo, že jako strašně, takže se strašnou hysterií, to bylo..jsem měla strašnej strach, že ty děti by jako mohly umřít,.. tak jsme rychle jeli do porodnice, a nakonec jsem, shodou náhod včasnejch, teda asi, skončila v jiné nemocnici. A..protože jsem tam neměla rodit, já jsem měla rodit v té první. Aáá... tam v oni řekli: „Ne, tam jenom něco..jenom vám nějaká cévka praskla, to vůbec jakoby nic není.“ a už jsem byla v porodnici. Aaa.. pak asi po třech dnech jsem.. by najednou vlastně jsem byla na pokoji, nic se jako nedělo, a najednou mi praskla voda, a začla jsem zase silně krvácet. Takže voni jako „Rychle na sál,“.. aaa.. vlastně, dali mi teda narkózu, a provedli císařskej řez. Jo, a už se i snad zdálo, to teda samozřejmě mám z vyprávění, že to jakoby bude dobrý, no ale pak to krvácení, ke kerýmu už teda jakoby směřovalo, tak se strašně jakoby rozjelo, a pak musela bejt jako druhá operace, a z tý mám tenhle zážitek, a pak vlastně byla eště třetí, ale to už jako, tam nevím, tam už jsem se</p>	<p><i>S léty poté přišlo jisté vnímání poselství v zážitku</i></p> <p>- začala to vnímat až později</p>	
--	--	---	--

	<p>pak probudila právě po těch asi čtyřech dnech nebo pěti na áru..tam už pak jako..nevím nic. No.</p> <p>T: Jo. Děkuju za vysvětlení.</p> <p>III. Oblast výzkumných otázek: Vnímání smyslu daného prožitku</p> <p>T: A... no, a měla pro vás tahleta zkušenost nějaké smysl? Nebo význam? Bezprostředně třeba potom, když jste se probudila, tak jestli jste vnímala nějaké smysl, význam toho prožitku..?</p> <p>R: Hm.. (pauza) Too..asi ne, v tu chvíli, v tu chvíli, že bych tam jakoby za tím třeba, i právě, že to bylo i nějaký znamení, nebo jsem..měla z toho.. to spíš právě přišlo pak až jako i s léty no, když jsem se tím tématem začla i víc zaobírat,..tak.. tak pak asi až,.. až pak později no, ale... v tu danou chvíli, že..to ne..bych nějaký poselství za tím viděla, nebo, to ne, to jsem nevnímala. Hm.</p> <p>T: A.. proč si myslíte, že tomu tak bylo, že jste to necejtla? Tim, že, teda, jste ten smysl začala hledat až potom?</p> <p>R: To poselství?... (nádech, výdech) Tak já -si mysl,,.. jako.. celkově ty okolnosti, asi no, nebo, a třeba to ani tak jako být nemělo, zase žejo, pak, to si to racionálně vysvětluju, ale..že opravdu jak jako ty děti byly maličkatý a vopravdu jsem pak byla jako se - ta moje mysl a všechny potom – se jako upínalo k těm dětem, žejo, hlavně a ty děti, jestli jsou v pořádku, aby byly v pořádku, a pak ta péče vo ty děti, takže tam vlastně vůbec.. jako že by tam přišlo přímo nějaký poselství v tom zážitku jakoby nebylo, a pak o tom uvažovat nějak opravdu vůbec jako nebyl moc prostor a čas, no. Hm.</p> <p>T: A teďka? Jestli v tom vnímáte nějaké smysl, nebo význam?</p>	<p><i>Nyní vnímání jistého smyslu - Mělo se dostat informace, pomohlo to, určilo to více směr</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - že ty věci jdou za hranici fyzického těla - nyní studuje i různé knihy atd. (může tím být tedy ovlivněna) – rozumí tomu ale jinak, díky svému autentickému zážitku, řekněme lépe, než bez něj. <p><i>Změna ve vnímání světa</i></p> <p>- <i>v mládí a dětství optimista</i></p> <p><i>je stále pozitivní, ale dříve to vnímala ze své pravdy, kterou má – dělá se to tak, tak je to dobře. Nyní to výrazně ustupuje a uvědomuje si,</i></p>	<p>VÁHA ZÁŽITKU</p>
--	--	--	----------------------------

	<p>R: (nádech)..tak já tam..asi,m..a-asi se mi mělo dostat prostě ty informace, že..ty věci právě jsou, třeba jdou ještě pak za tu hranici toho fyzickýho těla, protože to přece jenom teď, s tím jak i třeba právě i studuju ty různé věci, knihy a tak dále, tak.. tím, že mám ten autentické zážitky, tak to podle mě jakoby vnímám a zpracovávám jinak, nebo rozumím, třeba tomu i jinak, možná teda řekněme i jako lépe, asi než bez toho zážitku, no, takže mě to asi možná na ty moje cesty, jako jo, že mě to jakoby pomohlo, a.. a asi i ten směr to pak možná víc určilo. No.</p> <p>IV. Oblast výzkumných otázek: Porozumění světu</p> <p>T: Teďka se zaměříme na hodnocení nebo vnímání světa – jestli jste hodnotila nějak svět před danou zkušeností...? Pokud ano, tak jak? Nebo jestli a jak jste se na něj dívala.</p> <p>R: Hm. Tak já asi jsem.. a to jsem asi byla od mládí dětství jako optimista, jo. Jako svět vnímám pozitivně, vcelku se mi v životě nějak, co člověk chtěl, tak se mi vždycky dařilo, takže to moje nahlížení na svět bylo pozitivní.</p> <p>T: Mhm, a teďka? Po té zkušenosti?</p> <p>R: Mhm... Tak je určitě stále pozitivní, to ano, ale já jsem se hodně posunula v tom, že dřív jsem ty věci vnímala ze svého úhlu pohledu. Jo, že nějaký ty pravdy, kterou mám, protože tohle, když se dělalo takhle, když jsem byla malá, tak to je přece dobře, například, no... a to bych řekla, že teď jako to výrazně a čím dál tím víc jako ustupuje, a to uvědomování si toho, že ten úhel pohledu má každý ten svůj, každý má tu svoji pravdu... a... takže tam došlo, bych řekla, k výraznému posunu. Protože já jsem byla i, že jsem měla tendenci se hodně prosazovat, a když si něco vzala za své, tak si za tím jít, a to bych řekla, že výrazně ustoupilo. Takový to</p>	<p><i>že každý má svůj úhel pohledu a svou pravdu. Dle ní došlo k výraznému posunu. Měla tendenci se hodně prosazovat, a když si něco vzala za své, tak si za tím jít, a to výrazně ustoupilo.</i></p> <p>- <i>Spojuje se s podtématem Větší pochopení pro druhé z nadřazeného tématu Vztah ke světu.</i></p> <p>- <i>Jediná pravda není její.</i></p> <p>Větší pochopení pro druhé</p> <p>- <i>Změna náhledu na smrt</i></p> <p>Změna hodnot</p> <p>- <i>Co je a není důležité</i></p>	
--	---	---	--

<p>...Já jsem třeba i.. poměrně inklinovala, byť jsme byli v celku ateistická rodina, tak já jsem si třeba už v době střední školy koupila Novej zákon a třeba jsem si ráda četla jako o Ježíši Kristovi a tak, to mi dělalo dobře jo, naplňovalo mě to nějakým klidem. Takže já jsem tak jako měla tu inklinaci tady k těmdle tématům."</p>	<p>větší pochopení jakoby pro druhé. Protože právě já... není ta jediná pravda ta moje.</p> <p>T: Mhm... Tak jestli v tom vnímáte nějaký rozdíl, jaký?</p> <p>R: Pak jak jsem říkala... úplně ustoupil.. změnil se náhled na smrt a ty hodnoty, co je a není důležité.</p> <p>V. Oblast výzkumných otázek: Nacházení smyslu v okolnostech</p> <p>T: Před tou zkušeností, v obecných okolnostech, nacházela jste tam nějaký smysl, význam nebo propojenost těch okolností, těch událostí? Pokud ano tak jak, jaký a jak intenzivně... případně jak jste byla přesvědčená o té skutečnosti, že to tak jako je.</p> <p>R: Myslíte obecně jako jo?</p> <p>T: Obecně, okolnosti před tou zkušeností.</p> <p>R: Jojojo... tak to asi bych měla jako většina lidí, jo, že máte nákou právě realitu žejo, nějak ty věci jsou.. jak jsem říkala, já jsem vždycky inklinovala třeba i k tomu, že.. léčitelství, a k těmdlectěm věcem, takže takový to jako nic není náhoda a takový, ale to opravdu tak jakobych řekla hodně po povrchu.</p> <p>T: A co vás k tomu vedlo, k těmdlectěm věcem?</p> <p>R: To vůbec nevím, to tak nějak prostě bylo ve mně.</p> <p>T: Prostě samo.</p> <p>R: Mhm. To bylo tak nějak ve mně. Ani v rodině, že by někdo inklinoval... to nebylo. Prostě já jsem to nějak... Já jsem třeba i.. poměrně inklinovala, byť jsme byli v celku ateistická rodina, tak já jsem si třeba už v době střední školy koupila Novej zákon a třeba jsem si ráda četla jako o Ježíši Kristovi a tak, to mi dělalo dobře jo, naplňovalo mě to nějakým klidem. Takže já jsem tak jako měla tu inklinaci tady k těmdle tématům. A... Potom zážitku... Já jsem</p>	<p>Ježíš Kristus – a v minulosti inklinace i k tomu, že nic není náhoda.</p> <p>- Bylo to nějak v ní - Četla Nový zákon - Po zážitku – nic se neděje náhodně (ale zmiňuje i v minulosti, ale po povrchu asi, jak říká)</p> <p>- - souvisí s nadřazeným tématem Vztah k životu, souvisí s tím, že nic není náhoda, ale Ježíš Kristus zde vzal svou roli pro téma Co přesahuje hmotný svět.</p>
--	---	---

<p>„A nakonec, kdybych asi nebyla v té jiné nemocnici, tak jsem to nepřežila, protože tam opravdu. Ten můj stav byl naprosto kritické a ta nemocnice... (...) Že třeba takhle strašný porody zažili třeba 3 a obě 2 ty ženy zemřely před tím, jo. Takže oni fakt chodili na to aro a byli z toho nadšený.“</p>	<p>chtěla navázat a teď jsem trochu odbočila s tímhle tím... Jo, že tam opravdu i třeba to jak se vlastně to.. že mě to utvrdilo v tom, nebo ten... že ty věci se nedějou, nic se neděje, náhodně. Jo, že ty.. prostě, že.. to nějak směřuje, a že to vlastně i směřovalo k tomu, že jsem ten zážitek měla prožít, ale neměla jsem zemřít. Že jsem měla přežít, to jsem vnímala jako jednoznačný, že to tak, tak byl záměr.</p> <p>A když si to jako vezmu, jak se poskládaly ty skutečnosti, který k tomu vedly, že jsem i skončila v té nemocnici, kde jsem skončila.. Protože jsem tam vůbec jako neměla. Protože to bylo domluvený ještě nějakou protekcí, protože to bylo strašně narvaný, tak mi to tam domlouvali. Nevím, přes koho. A nakonec, kdybych asi nebyla v té jiné nemocnici, tak jsem to nepřežila, protože tam opravdu. Ten můj stav byl naprosto kritické a ta nemocnice... Tím, že je velká, tak tam bylo špičkový aro. Tak tam byli schopní se o mě postarat, což to.. v jiné nemocnici nebyli, a to i říkali lékaři z té první nemocnice i odjinud, když jsem o tom náhodně s někým mluvila, že tahle nemocnice byla jediná, která takový případ dokázala zvládnout. To mi říkal i ten můj pan porodník a primář v nemocnici. Že třeba takhle strašný porody zažili třeba 3 a obě 2 ty ženy zemřely před tím, jo. Takže oni fakt chodili na to aro a byli z toho nadšený.</p>	<p>Záměr - Zážitek měla prožít, ale neměla zemřít, měla přežít.</p> <p>Postoj k náhodě: Náhodné poskládání skutečností vedlo k přežití.</p> <p>O „fousíček“ – šlo o o desítky vteřin.</p>	
<p>„A hladili mě po ruce a říkali, jak jsme to zvládli a to je super. Protože to opravdu jako většinou je smrtelná komplikace, to, co se mi událo. Jak jsem byla v té jiné nemocnici, kde jsem nakonec rodila, vlastně skončila úplně náhodou. To... Protože my jsme jeli tam jinam úplně náhodou a volali jsme tam, že tam jako jedeme a oni nám řekli, no víte, ale my nemáme na novorozencích místo a bylo by lepší, kdyby teda, jestli to bude k porodu, abyste jeli někam, kde to místo</p>	<p>T: Zázrak (úsměv). R: A hladili mě po ruce a říkali, jak jsme to zvládli a to je super. Protože to opravdu jako většinou je smrtelná komplikace, to, co se mi událo. Jak jsem byla v té jiné nemocnici, kde jsem nakonec rodila, vlastně skončila úplně náhodou. To... Protože my jsme jeli tam jinam úplně náhodou a volali jsme tam, že tam jako jedeme a oni nám řekli, no víte, ale my nemáme na novorozencích místo a bylo by lepší, kdyby teda, jestli to bude k porodu, abyste jeli někam, kde to místo bude. Aby se ty děti nemusely</p>	<p>Zesílil pocit, že všechno souvisí se vším.</p> <p>- Člověku se pak mnohem líp žije</p>	

<p>bude.“ „...ale kdybych tam byla, tak umřely i děti, protože tam takhle to bylo fakt. Oni měli už nějakou paní připravenou na operaci. A tu vyhnali, že jo (smích) a mě tam hned šoupli, že to šlo opravdu o desítky vteřin, a.. i tak to bylo o fousíček. Takže to kdybychom byli doma... A měli mě někam vést tak to...“</p> <p>„No. A žejo právě, ale že ty věci fakt se jako dějou jak maj no. A někdy ta náhoda jako je... Tak jako šťastná. Někdy naopak. Se sejdou ty věci, vlastně tak všechny vlastně úplně až nesmyslně a dopadne to katastrofálně. No. Hm.“</p> <p>„Určitě se to jako zesílilo se jo ten pocit právě tý propojenosti. A že všechno, souvisí se vším a ta náhoda existuje. Tak to určitě se výrazně jakoby zesílilo. Že to tak je. (...)Prostě jsem přesvědčená o tom, že je nějaká jakoby vyšší</p>	<p>pak převážet. No a dali nám číslo do jiné nemocnice a my jsme nakonec teda skončili v ní v uvozovkách náhodou. A už to, že jsem třeba v tý nemocnici byla jo. Že došlo k nějaký tý drobný... což oni říkali... Ne, to vůbec nic nebylo to vaše drobný zakrvácení. To byl v podstatě běžnej stav, ale kdybych tam byla, tak umřely i děti, protože tam takhle to bylo fakt. Oni měli už nějakou paní připravenou na operaci. A tu vyhnali, že jo (smích) a mě tam hned šoupli, že to šlo opravdu o desítky vteřin, a.. i tak to bylo o fousíček. Takže to kdybychom byli doma... A měli mě někam vést tak to... No takže... tak vlastně takový je to...</p> <p>T: Na vlásku.</p> <p>R: No. A žejo právě, ale že ty věci fakt se jako dějou jak maj no. A někdy ta náhoda jako je... Tak jako šťastná. Někdy naopak. Se sejdou ty věci, vlastně tak všechny vlastně úplně až nesmyslně a dopadne to katastrofálně. No. Hm.</p> <p>T: Hm.. No, a ten rozdíl? Mezi vnímáním toho smyslu nebo propojenosti předtím a teďka? Jestli ho nacházíte. Jestli tam vůbec je.</p> <p>R: Určitě se to jako zesílilo se jo ten pocit právě tý propojenosti. A že všechno, souvisí se vším a ta náhoda existuje. Tak to určitě se výrazně jakoby zesílilo. Že to tak je. Je to vlastně takovej ten pocit... Když to trošku teď řeknu. Jak čtu teď jednoho toho indického mistra tak.. nemyslím to tak jako nábožensky, ale myslím, že za <i>vím nový</i> (pozn. autora: <i>nejsem si jista, není rozumět</i>), že poslední slovo má vždycky stvořitel. Jo, takže když to trošku převedu, že.. Prostě jsem přesvědčená o tom, že je nějaká jakoby vyšší síla, která ty věci nějakým způsobem jakoby řídí. A... My, i když se jakoby bysme se chtěli přetrhout. Tak to stejně... Nezlomíme, pokud ty věci někdy mají nějak být.. No tak to.. To jsem jakoby přijala. A vono se člověku pak jako mnohem líp žije, protože... Nevyčerpáváte energii na takový to já to chci takhle. A teď je člověk</p>	<p><i>Předtím lehkomyšlný život</i></p> <p>- <i>Byla optimisticky ladšná, sportovala, práce jí bavila a naplňovala, život si užívala, život byl fajn, dával jí hezké věci, byla spokojená.</i></p> <p><i>Poté krize – je smysl? Není?</i></p> <p><i>Pokračuje do teď</i></p>	<p>VÁHA ZÁŽITKU</p> <p>něco, co u participantky „přestupovalo“ i mimo nadřazená témata</p>
--	--	--	---

<p>síla, která ty věci nějakým způsobem jakoby řídí. A... My, i když se jakoby bysme se chtěli přetřhnout. Tak to stejně... Nezlomíme, pokud ty věci někdy mají nějak být.. No tak to.. To jsem jakoby přijala.“</p> <p>„A vono se člověku pak jako mnohem líp žije, protože... Nevyčerpáváte energii na takový to já to chci takhle. (...) ...myslím si, že z velký míry se tohle... Úplně ode mě jako... se odstranilo.“</p> <p>Mně třeba i fakt přišlo v tý mojí práci, že jo.. Ted' jak dělám určitý směr práce a mám tam určitě lidi a bojujeme za to, aby to dopadlo dobře... Že to je jako bezvadný a že to má ten smysl, protože, aby zvítězila ta spravedlnost a ta pravda. No to jsem musela nějak tak jako... tohle odešlo to už jsem nebyla schopná takhle vnímat... A... Takže to byla určitá krize, a musím říct, že nevím, jestli</p>	<p>jak blázen, něco tlačí, což přesně dřív byl můj styl jo (smích).</p> <p>T: (smích)</p> <p>R: A... pak to úplně jako... nebo úplně jako nevím, možná manžel by říkal něco jinýho. Ale myslím si, že z velký míry se tohle... Úplně ode mě jako... se odstranilo.</p> <p>VI. Oblast výzkumných otázek: Nacházení smyslu obecně</p> <p>T: Ennm. Ted'ka šlo teda o ty... O ten smysl ve vnějších okolnostech. A jestli můžete oddělit, jestli jste nacházela jako smysl obecně ve svém životě? Před tou zkušeností..? Jako ne v těch okolnostech, v tom, co se děje. Ale jestli vám život, obecně, dával nějaký smysl?</p> <p>R: Jo. Tak já se přiznám, že... Já zase tím, že jsem byla taková optimisticky jakoby laděná, jo. A ted' jsem i sportovala. Ted' jsem dělala tu práci, která mě jako velmi bavila a hodně naplňovala... tak já asi jsem nad tím se jako příliš nezamýšlela, že já jsem zas i ráda si ten život jako užívala, a možná jsem žila takovým trošku, jak bych to řekla, takovým jako lehkomyšlným životem, že ten život jakoby byl fajn, dával mi hezký věci, tak jsem byla spokojená no. Hmm.</p> <p>T: Hm. A ted'ka?</p> <p>R: A... Pak přišlo období,... Kde právě se dostavila určitá jakoby krize, protože... jsem se začla víc zaměřovat právě na to, jestli nějaký ten smysl a co a... A zas ta práce vlastně... Mě třeba i fakt přišlo v tý mojí práci, že jo.. Ted' jak dělám určitý směr práce a mám tam určité lidi a bojujeme za to, aby to dopadlo dobře... Že to je jako bezvadný a že to má ten smysl, protože, aby zvítězila ta spravedlnost a ta pravda. No to jsem musela nějak tak jako... tohle</p>	<p style="text-align: right;">VZTAH K ŽITÍ</p> <p>Po dotázání, co tam zmizelo, odpovídá, že zmizelo to, že vnímáte správně a dobré – protože tím, že došlo k posunu, že se</p>	
--	--	---	--

<p>úplně... (ve smíšku) vlastně jako skončila. Protože... Pak tím, že jsem jakoby ztratila... to přesvědčení o těch vlastních pravdách... Tak mně to hodně vzalo, třeba v té mé profesi, vítr z plachet. Kde já jsem opravdu měla to velký nasazení, protože jsem byla přesvědčená, že... jako dělám. Mnohdy ne taky vždycky. Ale správnou věc. A to teda jako mi odešlo. To... tam už není... a... A takový to hledání. Proč tady ty věci dělám tak... No... “</p>	<p>odešlo to už jsem nebyla schopná takhle vnímat ... A... Takže to byla určitá krize, a musím říct, že nevím, jestli úplně... (ve smíšku) vlastně jako skončila. Protože... Pak tím, že jsem jakoby ztratila... to přesvědčení o těch vlastních pravdách... Tak mně to hodně vzalo, třeba v té mé profesi, vítr z plachet. Kde já jsem opravdu měla to velký nasazení, protože jsem byla přesvědčená, že... jako dělám. Mnohdy ne taky vždycky. Ale správnou věc. A to teda jako mi odešlo. To... tam už není... a... A takový to hledání. Proč tady ty věci dělám tak... No... T: A to je teda po zážitku, teď. R: Mhm. Jojojo. T: To se změnilo po zážitku? R: Hm. T: Po zážitku přišla ta krize? Ten „vítr z plachet“? R: Po nějaký době. Ono to říkám, když ty děti byly malinkatý, tak já jsem neměla moc co.. ale pak, když trochu ty děti malinko jakoby odrostly.. A asi začal bejt konečně čas ty věci nějak zpracovávat, tak to pak takhle přišlo, no.</p>	<p>vše děje pro nějaký důvod, že to, co prožíváme, potřebujeme, je správně, že to prožíváme. - Když je dotázána, co zachránění lidského života, odpovídá, že to není úplně o tomhle extrému, že by někoho někdo zabil, ale spíš o kvalitě života.</p>
<p>„Takže... Já jsem tam jakoby ztratila tu motivaci... toho, že... jako někoho třeba zachráním jo.. Nebo že se někomu děje nějaký jako bezpráví, kterému já zabráním. Jo, protože já už to dneska takhle nevnímám, že to je nějaký... I když ono zas, aby to nevyznívalo špatně. Ono to..</p>	<p>T: A co tam vidíte teď? Kdybyste teda měla... jste říkala, že je to pořád jako téma, ale když teda máte... se stavět za správnou věc... Tak co tam jako zmizelo? R: Já jsem... No takový to, jakože vnímáte to, co jakože je něco správně a něco špatně. Že... vy prostě.... Oběť, agrese, a vy někoho chráníte, někomu pomáháte. A tím, jak došlo k tomu posunu, že vlastně všechno se děje pro nějaký důvod, to, co prožíváme, podle mého dnešního nahlížení prostě potřebujeme, je správně, že to prožíváme. Takže... Já jsem tam jakoby ztratila tu motivaci... toho, že... jako někoho třeba zachráním jo.. Nebo že se někomu děje nějaký jako bezpráví, kterému já zabráním. Jo, protože já už to dneska takhle nevnímám, že to je nějaký... I když ono zas, aby to nevyznívalo špatně. Ono to..</p>	<p>Změna vnímání smyslu vlastního života - tehdy jej více žila, než by se</p>

<p><i>T: Ne, já se snažím to tam najít, v tom najít co říkáte.</i></p> <p><i>R: Jo.. Jo že prostě ty věci se dějou tak, jak se maj dít. Jo a prostě pokud. Třeba ten dotyčný si prochází určitým obdobím, který není jednoduchý. Tak to má svůj důvod. A není to špatně, že tím prochází. No.“</i></p>	<p>T: Ne, já se snažím to tam najít, v tom najít co říkáte.</p> <p>R: Jo.. Jo že prostě ty věci se dějou tak, jak se maj dít. Jo a prostě pokud. Třeba ten dotyčný si prochází určitým obdobím, který není jednoduchý. Tak to má svůj důvod. A není to špatně, že tím prochází. No.</p> <p>T: Tak mě tam hrozně vyvstává otázka. Co zachránění lidského života?</p> <p>R: Když to jako no. Já jako... to není úplně, že bych měla... Až jsem šla do extrému, že by někdo někoho jako třeba zabil jo nebo tak. Tam je to spíš o té kvalitě toho života no.</p> <p>T: Jo rozumím.</p> <p>R: To by pak určitě. I když ono zas.. Když to nahlídnete s tímto nahlížením, že ty věci se prostě dějou, jak mají, a tu smrt nevnímáte už tak negativně... Tak ono se to fakt jako hodně posune. No. Hm.</p> <p>T: To je zajímavý.</p> <p>R: A vnímáte v tomhle.. V tom vnímání smyslu, teda... vlastního života... nějaký rozdíl před a po zkušenosti? Vy jste teďka zmínila.. Že se vám to vrátilo v tom... „Braní větru z plachet“?</p> <p>T: Tak já jak jsem zmínila. Já tenkrát, tak jsem vlastně nějak po těchle věcech nějak nepátrala. Nepídila jsem. A opravdu jsem ten život jako spíš žila. Než jako bych se zamýšlela. Hmm. Protože ten život jsem vnímala, že je fajn, tak vlastně to bylo dobrý. A pak jsem se vlastně nad těmahletěma. Věcma začala jakoby víc zamýšlet. A hledat ten smysl? A vlastně to. Furt teď jako pokračuju, no protože tam jako. Jsem těch konečných odpovědí ještě podle mě nedosáhla.</p>	<p><i>zamýšlela. Po zkušenosti se začala více zamýšlet a hledat smysl, v čemž pokračuje, konečných odpovědí podle ní samotné ještě nedosáhla.</i></p>	
	<p>VII. Oblast výzkumných otázek: Respondent a jeho porozumění sobě samému ve svém vnitřním</p>	<p><i>Ztráta pocitu vlastní důležitosti.</i></p> <p>- Po události</p>	

<p>„Takovýto pochopení toho. Že... Já jako fyzická osoba. Opravdu mám jako... Pramalý vliv na na to dění a ovlivnění. Třeba těch věcí kolem sebe. I vlastního života. A natož života potom druhých lidí jo.“</p> <p>„Že jsem ten život tak jako opravdu... Z dnešního hlediska pro mě jako. Takovým zvláštním způsobem jako konzumovala jo. Že právě tam. Ted' jsem asi měla pocit, že jsem vlastně spokojená.... Ale přitom jsem asi úplně...“</p>	<p>světě a ve světě vnějším, soulad či nesoulad se sebou, sebe-hodnocení, ukotvení v životě, uvědomění vlastního vnitřního světa, smysl ve své vlastní osobě ve světě a pociťování důvodu toho, proč na světě je</p> <p>T: A... teďka se zaměříme na vnímání sebe sama... Ve vnitřním světě. Ve vašem vnitřním světě. A ve světě vnějším. Na touhu žít. Na soulad nebo nesoulad se sebou, sebehodnocení. Ukotvení v životě. Uvědomění si vlastního vnitřního světa. A smysl ve své vlastní osobě ve světě. A pociťování toho, proč jako důvodů, proč na světě jste. Tak, jestli vás nějak daný prožitek ovlivnil. Vy jste to už jednou zmiňovala. Ale tam jde o to, jestli vás k tomu nenapadá ještě něco případně. Můžeme přeskočit. To tam kdyžtak dám.</p> <p>R: Asi už nic dalšího mě úplně nenapadá. No, hm.</p> <p>T: Hmm.</p> <p>R: Možná pak máte i ty podotázky. Takže tam to jakoby vyplyne.</p> <p>T: Tak pokud můžete porovnat sebe před touhle událostí a po ní. Jestli pozorujete nějaký rozdíl? Pokud ano, tak v čem? V čem je vidíte, jaké to jsou? Sebe samu.</p> <p>R: Tak, řekla bych, že jakoby... Ztráta... Ale v pozitivním smyslu jo. Pocitu nějaký jako vlastní důležitosti. Takovýto pochopení toho. Že... Já jako fyzická osoba. Opravdu mám jako... Pramalý vliv na to dění a ovlivnění. Třeba těch věcí kolem sebe... I vlastního života. A natož života potom druhých lidí jo.</p> <p>T: Hm. A jak jste teda před zkušeností vnímala a prožívala sama sebe ve světě? Dá se to přirovnat i třeba jako k ukotvení v životě? Před tou zkušeností? Jak vám ve světě bylo? A v sobě bylo. Jestli jste byla na světě ráda? A jak jste na světě byla, nebo někdo používá slovo vyhmátávat... Jak jste na sebe byla</p>	<p>Změna v pojetí života</p> <p>Byla málo ženou - co je vnitřně více ženou, věci se změnily</p> <p>- Důvod odebrání vaječníků přisuzuje tomu, že byla málo ženou. Měla mužskou práci, hodně sportovala, v oboru, světě mužů, byla drsná. Říká, že byt' byla spokojená do určité míry v životě, tak to ale bylo falešné. Po zážitku a hlubším</p>	<p>VZTAH K SOBĚ</p>
---	--	--	---------------------

	<p>jako napojená, nebo... Jestli jste se cejtila se sebou v souladu... Proč si myslíte, že tomu tak bylo... pokud.</p> <p>T: No je pravda že asi z tohoto pohledu.... Že jsem ten život tak jako opravdu... Z dnešního hlediska pro mě jako. Takovým zvláštním způsobem jako konzumovala jo. Že právě tam. Teď jsem asi měla pocit, že jsem vlastně spokojená.... Ale přitom jsem asi úplně... Takže já teď jako postupem let určitě... nebo i... Já třeba, když to vezmu víc zeširoka. Tak vlastně po tom porodu. Mně museli odebrat tu dělohu. A jeden vaječník. Protože to strašně krvácelo, a tak, tak aby to krváčení.... Byli schopní zastavit. Ty orgány odebírali, aby to byli schopný zastavit. Ty orgány odebírali, aby to byli schopný trošku zkorigovat. A... Já třeba se domnívám, že to bylo... Důvod, že já jsem vlastně jakoby byla málo ženou. Já jsem měla takovou jako mužskou práci. Já jsem i ráda jako hodně sportovala. Měla jsem vlastně, že jo, ten můj obor je svět mužů a já jsem v tom byla taková jako opravdu jako drsná. Tak... Takže si myslím, že jsem právě, byť jsem jako v tom životě asi do určitý míry byla spokojená... Tak. To ale jako bylo falešný jo nebo nebylo to.... A pak po tom zážitku a vlastně v nějakém hlubším... Uvědomování si těch věcí a těch souvislostí... Jsem opravdu na sobě začla jakoby výrazně pracovat a tyhle věci se docela změnily a mění jo.</p> <p>T: A v čem to vidíte třeba?</p> <p>R: Tak třeba ve vztahu... Protože já. Jsem mívala tím, že jsem právě. Hodně měla tu mužskou energii.... Tak jsem vždycky po nějaký době měla problém, nebo? Do určitý míry mám dneska do dneška. Problém s muži. Protože jak jsem byla taková hodně autoritativní a prosazující se.... tak to samozřejmě byl problém a... Teď třeba s manželem, kterej sám teda taky jako velmi autoritativní a prosazující se. Tak.... Mě šlo prostě spousta jeho chování prostě jako na nervy a vadilo mi a tak dále. A kde jsem právě se začla uvědomovat třeba u mě jako ten nedostatky v</p>	<p><i>uvědomování si souvislostí na sobě začala výrazně pracovat, a tyhle věci se změnily a mění. Měla problém s muži, i s manželovo chování jí lezlo na nervy – začala si uvědomovat u sebe samé nedostatky v napojení nebo spojení se s tou ženskou částí, a ty věci se zevnitř snažila měnit – a hodně se změnilo i jeho chování. Vnímala to hmatatelně, až by nevěřila, že to je možné. Zážitek byl startovní čárou, odstartovávající uvědomění si a více přemýšlení o určitých věcech.</i></p> <p>- - má to dost co společného s tématem Vztah ke světu, ale svým jádrem více spadá sem.</p>	
--	--	---	--

<p>„T: A to k tomu stačilo, že se i ten manžel změnil? R: Jo opravdu tam, jak říká ta poučka, že když chceš něco změnit okolo sebe, tak změní sebe. Tak to já teda musím říct, že to funguje naprosto stoprocentně.“</p> <p>„Teď to vnímám spíš jako že jsem opravdu jako součástí. Toho něčeho vyššího. Co jako. Formuje vlastně ty naše životy a ty naše osudy. A případně. Pokud něco jsem..., tak jsem spíš jako nástrojem. Tohoto vyššího. Než že by to bylo jako že já... Něco. Takže tam byl ten?... Jako... posun od toho... egoismu a asi bych řekla i poměrně výraznějšího... Byl jako výraznej, nebo je velmi výraznej. Já to tak vnímám jo. Že tam. Ono možná kdybyste mluvila s někým... třeba manželem, tak</p>	<p>tom napojení se nebo spojení se s tou ženskou částí a tak. A ty věci jsem se zevnitř snažila měnit. Tak ono se hodně změnilo i to jeho chování. Takže. Tam třeba jako jsem vnímala velmi hmatatelně a až bych jako nevěřila. Že to vůbec jako je možný.</p> <p>T: K tam vám stačil jenom ten zážitek? Nebo to byla práce...</p> <p>R: Zážitek byl startovní čarou, kterej odstartoval uvědomění si a víc přemýšlení právě o určitejch věcech.</p> <p>T: A to k tomu stačilo, že se i ten manžel změnil?</p> <p>R: Jo opravdu tam, jak říká ta poučka, že když chceš něco změnit okolo sebe, tak změní sebe. Tak to já teda musím říct, že to funguje naprosto stoprocentně.</p> <p>T: A jakej je rozdíl v tom byl? Že předtím teda...</p> <p>R: No to chování, který třeba já jsem myslela, že to jeho chování. Objektivně, kdyby ho někdo hodnotil zvenku, který opravdu bylo jako nesprávný a špatný. Ve vztahu ke mně jako k manželce a matce jeho dětí a tak. Tak prostě ustoupilo, zmizelo. Nebo neříkám, že stoprocentně. Ale třeba o 80%.</p> <p>T: Mě by zajímalo, co jste tam jako..</p> <p>R: U mě je ten problém ten, že ten zážitek byl před mnoha lety. Takže tam samozřejmě tím jako před zážitkem po zážitku. A teď jak se to nějak kontinuálně vyvíjí a je to už mnoho let, tak tam ten posun je jako velikej. A tímto může jako malinko... Nevím, jestli to pak úplně bude vypovídající.</p> <p>T: Já myslím, že bude, ono... jde o to jak je to teďka jak vás ten zážitek formoval. A jestli vám teďka vstupuje do života. Takže to podle mě sedí skvěle... - Jestli jste hodnotila před zkušeností nějak sebe samotnou.? A jestli se nějak hodnotíte. Jestli tam pozorujete nějaký rozdíl?</p>	<p>Změna vztahu k sobě – z pocitu vlastní důležitosti, k pocitu bytí součástí něčeho vyššího.</p> <p>Výrazný rozdíl ve vnímání vnitřního světa</p>
---	--	--

<p>by. To neviděl tak růžový (smích).“</p> <p>...ten vnitřní svět byl určitě... když vezmu jako... Chudší. Nebo že jsem hodně byla obrácená do toho vnějšího světa. (...)v podstatě ten vnitřní svět ty myšlenky a tyhle věci byly více jakoby inspirovaný tím vnějším světem. Nebo vždycky k němu směřovaly. (...)A teď. Bych řekla, že to je vlastně jakoby velmi obráceně. Že opravdu já jsem... Velmi ráda si... jako i třeba hodinu před spaním, nebo třeba po probuzení, když je čas, třeba hodinu ležím. A... spíš i si taky jako ale... jako třeba jenom dýchám a snažím se i na nic nemyslet. Jo, takový ty jako editace. A... A</p>	<p>R: Tak mně se to vlastně stalo, tak mně bylo nějakých. Po třicítce. Takže už jsem byla poměrně jako několik let, dělala Ten svůj obor a tak. Takže já jsem byla určitě spokojená sama se sebou. Měla jsem právě ten pocit. I asi vlastní důležitosti. A toho, že tu práci dělám jako dobře a tak. A... Teď to vnímám spíš jako že jsem opravdu jako součástí. Toho něčeho vyššího. Co jako. Formuje vlastně ty naše životy a ty naše osudy. A případně. Pokud něco jsem..., tak jsem spíš jako nástrojem. Tohoto vyššího. Než že by to bylo jako že já... Něco. Takže tam byl ten?... Jako... posun od toho.... egoismu a asi bych řekla i poměrně výraznějšího... Byl jako výraznej, nebo je velmi výraznej. Já to tak vnímám jo. Že tam. Ono možná kdybyste mluvila s někým... třeba manželem, tak by... to neviděl tak růžový (smích).</p> <p>T: Tak tam jde o to „ve vás“. Jak vy sebe vnímáte.</p> <p>R: Já to takhle vnímám, no.</p> <p>T: A jestli si vzpomínáte... jestli jste nějak před zkušeností vnímala svůj vnitřní svět? A jestli nějak.. a popřípadě, jak vnímáte svůj vnitřní svět... Teďka? Jestli v tom vidíte ten rozdíl? Před a po.</p> <p>R: Tak určitě taky jako výraznej. Protože... Jak jsem už zmínila, že jsem opravdu žila v takovém jako... Ono jako lehkovážný není zas jako úplně možná... ale prostě jsem ten život tak jako brala jak šel, uplatňovala se v něm. A měla jsem ty svoje pravdy, který jsem cpala těm ostatním lidem kolem sebe a tak. A... Když to zas nevím, jestli úplně směřuje k tý otázce no. Jako ten vnitřní svět byl určitě... když vezmu jako... Chudší. Nebo že jsem hodně byla obrácená do toho vnějšího světa? Takhle bych to řekla. Byla jsem hodně obrácená do vnějšího světa. A v podstatě ten vnitřní svět ty myšlenky a tyhle věci byly více jakoby inspirovaný tím vnějším světem. Nebo vždycky k němu směřovaly. A teď. Bych řekla, že to je vlastně jakoby velmi obráceně. Že opravdu já jsem... Velmi ráda si... jako i třeba</p>	<p>Vnitřní bytost přesahuje fyzické tělo.</p> <p>- Když byla dotázána na důvod toho, proč je na světě, zda nějaký je, ve vlastní osobě, tak se zde otevřelo též toto podtéma tématu Vztah ke světu.</p> <p>- Nějakým způsobem se má „jakoby“ precizovat. To, co někdo nazývá duší, zmiňuje, že se pro to těžko hledají slova. Domnívá se, že je za tím něco takového, ale moc nad tím nedumá. Jen si myslí, že bychom se měli snažit se zdokonalovat, abychom nebyli sobečtí.</p>	
---	--	---	--

<p><i>pokud se zaobírám... Třeba těmi vnitřními věcmi... Tak je to spíš zaměření se na ty věci, jako nikoliv toho vnějšího světa a ty hmotný. Jo takový spíš třeba jako i filozofický otázky, nebo když právě čtu ty knížky různý. Ted' čtu toho jednoho.. Tak on tam prostě nastolil spoustu myšlenek a otázek, tak třeba nad tím si jako tak dumám. A ten vnější svět opravdu pro mě jako ten význam... se výrazně snížil toho vnějšího světa pro mě.“</i></p>	<p>hodinu před spaním, nebo třeba po probuzení, když je čas, třeba hodinu ležím. A... spíš i si taky jako ale... jako třeba jenom dýchám a snažím se i na nic nemyslet. Jo, takový ty jako editace. A... A pokud se zaobírám... Třeba těmi vnitřními věcmi... Tak je to spíš zaměření se na ty věci, jako nikoliv toho vnějšího světa a ty hmotný. Jo takový spíš třeba jako i filozofický otázky, nebo když právě čtu ty knížky různý. Ted' čtu toho jednoho.. Tak on tam prostě nastolil spoustu myšlenek a otázek, tak třeba nad tím si jako tak dumám. A ten vnější svět opravdu pro mě jako ten význam... se výrazně snížil toho vnějšího světa pro mě.</p> <p>T: A vnímala jste před zkušeností nějaký smysl ve své vlastní osobě jako nějaký důvod toho... Proč jste vy osobně na světě? Proč si myslíte, případně, že tomu tak bylo...</p> <p>R: Ne. To jsem nad tím moc nepřemýšlela nebo nevnímala jsem to tak.</p> <p>T: Hm. A teďka? Jestli nějaký jako důvod toho, proč jste na světě?</p> <p>R: (delší pauza)... Tak já... Jsem právě došla k tomu, že... Vlastně i ta naše nějaká vnitřní bytost, nebo jak se to nazývá... prostě přesahuje to fyzické tělo... A myslím si, že se nějakým způsobem má jakoby precizovat... Ta vnitřní... Někdo to nazývá duší.... Se pro to těžko hledají slova.... takže se domnívám, že tam je zatím něco takového no. Ale já zase úplně jako nejsem nasměrovaná, abych se nad tímhle nějak dumala, nebo. Úplně to. Spíš... si myslím, že každý bychom se měli snažit... Opravdu... Se jakoby sebe zdokonalovat v tom smyslu... Abychom jako nebyli sobečtí. A... Zas aby to nebylo ono to pak zní, jako když to člověk říká to jsou takový jakoby klišé, ale.</p> <p>T: To řekněte, jak to cejtíte.</p> <p>R: Jo, aby pravdu i... Jsme byli, ta naše existence jako přínosem pro ty ostatní lidi. A nebyly jako zaměření na sebe a přes mrtvolu. Abych si jako prosadil tu svou.“</p>		
		<p><i>Změna přístupu k výhodnému jednání</i></p> <p><i>Předtím, když se jí hodilo někomu zalhat, nebo například „vjeđu jednosměrnou, odbočovacím pruhem a pak to tam strážnu“, když člověku něco může pomoci – toho se neštítla. Ale ráda někomu pomáhala, byla ochotná, ale dopomáhala si.</i></p> <p><i>- nyní se snaží maximálně nelhat. Získávání výhod na úkor druhých se minimalizovalo nebo vytratilo.</i></p>	

<p>„Protože jsem přesvědčená, jako jsem došla k tomu, že opravdu je potřeba, abychom jako žili v pravdě a upřímnosti. A to je jak sami k sobě tak ostatním.“</p>	<p>jenom sami na sebe a přes mrtvoly. Abych si jako prosadil tu svou.</p> <p>T: Někdy jsou ty klišé pravdivý. Tak. (úsměv) Jak jinak to popsat, no.</p> <p>R: No, je to...</p> <p>VIII. Oblast výzkumných otázek: Hodnoty respondenta a hodnoty života, chápání moci nad životem.</p> <p>T: A... Měla jste v životě před tou zkušeností nějaký hodnoty? Pokud jo tak jaký? Co vás k nim vedlo, co vám pomáhalo si je udržovat? A jak je to teď? Jestli pamatujete?</p> <p>R: No... Je jako pravda že úplně.... jsem se těma hodnotama jako až... tak samozřejmě nešla bych ani koho bych nezabila, nebo jsem nikoho neokrádala jo, ale... úplně jsem si s tím jako nelámala hlavu jo... a když jsem to měla zaměřený... Tak jakože ne, že bych jako někomu chtěla škodit nebo vědomě škodit... To určitě ne.... Ale... Když prostě. Se mi hodilo třeba někomu zalhat jo nebo... To tam jako bylo výhodné, nebo.... V takovejch drobnostech jakože... prostě někde... vjedu jednosměrkou nebo vyjedu odbočovací pruhem a pak to tam stříhnu jo takovýhle jako ty drobný věci, že když vám jako něco může pomoci.... Tak jsem jako se toho neštítala jo. A... Potom pak teď jako ty věci se hodně posunuly jo, že opravdu. Teď jako když. Snažím se opravdu jako maximálně jako nelhat třeba. (smích). A takovýhle věci, že třeba právě jako já na úkor druhých si získávám byť jako drobný. Sou to třeba že jo. Výhody. Tak to se domnívám, že se u mě jako až minimalizovalo nebo vytratilo. Já jsem jako vždycky třeba byla jako vcelku ochotná, že sem ráda jako lidem pomáhala a tak to jo. Zase takhle, že ta strana jako tahle ano ale zas jsem si ráda jako právě, když takhle nějak byla příležitost si něčím dopomoci, tak</p>		
--	---	--	--

<p>„...dřív byla ta velká akcentace toho osobního jako já - já. A došlo k tomu posunu, že já jako součást nějakého že jo celku. Jsem jako nějakou tou jednou figurkou v tý celý kompozici kterou ale vlastně řídí někdo jiný.</p>	<p>proč ne no. A tam bych řekla, že tohle se hodně jako omezilo.</p> <p>T: Ted' mě napadá, co by se stalo. Kdybyste ted' zalhala? Co byste... co by se ve vás odehrálo? Kdybyste teda někomu zalhala? To tam vůbec nemám, ale tak mě to vyvstalo. Jako zajímavost.</p> <p>R: Prostě měla bych z toho jako nepříjemnej pocit... A... Protože jsem přesvědčená, jako jsem došla k tomu, že opravdu je potřeba, abychom jako žili v pravdě a upřímnosti. A to je jak sami k sobě, tak ostatním. Jako drobný věci, že jo? Ale že třeba... Jsem ještě pro klienta v práci měla něco udělat. A volal mi já jsem mu jako... Zavolala třeba až jako za 2 dny, až to třeba už mám hotový... A ted' třeba já nevím. 1 den mi třeba.... 1 den nebylo dobře. Děti přinesly virózu, tak jsem 1 den zvracela. Ale v zásadě to až jako neovlivnilo to, jestli jsem to mohla udělat, nebo ne. A pak se mu jako vymluvím, že jsem byla nemocná. Tak jsem to prostě jako odsunula o 2 3 dny to zpracování. Takže takovýhle jako drobný věci. A pak si říkám no. (smíšek). Jo, takže je takový i jako drobnosti třeba zase.... k tomu klientovi, aby to nepůsobilo pak špatně, že jsem se na něco vyprdla tak to takhle jako použiju, ale udělám to velmi nerada a snažím se to spíš jako nedělat. Že prostě není to upřímný, není to pravdivý. A to mi už jako prostě to nějak se mnou jako pak nekoresponduje tohle chování, no. Myslím, že by se nic nestalo jo. Ale... A myslím si, že když tam je vůbec ta jako celkově, aby se nám všem žilo líp, tak člověk vždycky musí začít u sebe.</p> <p>T: A kdo to tam jako hodnotí? To, co je správný, jste to vy sama?</p> <p>R: No tak je to takový jako nějaký můj vnitřní pocit, no...</p>	<p>Posun ve vnímání sebe sama</p> <p>Z upnutosti k tomu, ať je vše jak si člověk přeje, k přijetí života, ať je jakýkoliv</p> <p>- Změna ve vnímání hodnotnosti života – - Tehdy fyzický život, hlavně aby byl člověk zdravěj, aby bylo vše, jak chce on sám. Nyní přijetí toho, co je.</p>	
---	--	---	--

<p>„(...) takže opravdu jako prostě ty věci máme i nějak jako... dány. A jsou... Jak jsem už to jednou zmínila. Byť to neberu nějak jako nábožensky, ale že to poslední slovo má vždycky stvořitel no. Opravdu ty věci... no, nejsme schopni řídit. Nejsme schopni nějak ovládat a... (pauza) se mi velmi ulevilo, jo. (...)že prostě jako strašně moc energie pak</p>	<p>T: A... Do jaké míry jste před zkušeností vnímala svůj život jako hodnotný? A do jaké míry vnímáte svůj život jako hodnotný teďka?</p> <p>R: Hm. Já tohle jako je dost obtížná otázka pro mě. Protože já... Jak už jsem zmiňovala několikrát. Tím, že jsem tak jako žila, tak, že já jsem úplně... Nad tou hodnotou... Ale tak jako vnímala jsem právě nějakou jako tu osobní asi jako důležitost... Ale... To úplně na tohle neumím odpovědět, no. Asi jediný mě napadá, že tam bylo opravdu víc. Takovej ten... dřív byla ta velká akcentace toho osobního jako já – já. A došlo k tomu posunu, že já jako součást nějakýho že jo celku. Jsem jako nějakou tou jednou figurkou v tý celé kompozici kterou ale vlastně řídí někdo jinej. Takže k tomu posunu došlo, ale jako že bych jestli... jako opravdu se vnímám hodnotně nebo ne, no...</p> <p>T: No a ten život samotný, kdybychom to oddělili od tý vlastní osoby. Mám tady... dostala jsem nějaký život... tak jak moc pro vás byl předtím jako hodnotný a teď?</p> <p>R: Tak já jsem předtím určitě byla víc upnutá k tomu fyzickému životu. Jako jo... že? Hlavně aby člověk jako byl zdravěj. Aby to bylo... aby ty věci byly jak chci já... Jo... A to teď jakoby není no. Teď opravdu takovýto přijetí prostě já netvrdím, že to vždycky jde. Jo ono, člověk pak má... máte slabší chvíle. A pak i to jako cítím, že takto je. Takovýto přijetí toho toho co je. Ta akceptace toho života. Ať je teda jakékoli no.</p> <p>T: A cítila jste před tou zkušeností, že máte nějak život uchopenej..Ve vlastních rukách? Nebo do jaký míry, případně pokud.</p> <p>R: No musím říct, že to jsem měla asi pocit, že ho mám vlastně víc ve vlastních rukách, než teď. No, to určitě, no to jo. Že to jako já teda... protože já jsem právě byla i taková... nebo. To jsem do jistý míry furt. Akorát teď to má jinou asi trochu.. sílu ta energie. Ale taková jako usilovná jo že právě když jsem si vzala</p>	<p>Akceptace života, ať je jakýkoliv.</p> <p>Proměna pocitu, že má život ve vlastních rukou – tehdy více, než nyní</p> <p>- Tehdy byla usilovná, měla pocit, že to řídí. Nyní už to nemá.</p>	
--	---	---	--

<p>vydáváte. Aby člověk třeba proti něčemu bojoval, nebo... Zas to to prostě nejde to stejně to nevybojujete. Jo... a teď si prostě řeknete, no tak to tak holt je. Tak prostě tu energii vynaložím někam jinam. A ono se mnohem líp člověku žije a... A je mnohem míň naštvanej že jo...“</p> <p>„No tak, protože ono zase, dokud si člověk sám sebe vlastně nezačne uvědomovat, tak vlastně neví, že si sebe není vědom, ale má třeba pocit, že je, žejo.“</p> <p>„Jo takže a... vlastně teprve až po té zkušenosti jsem se já začla uvědomovat, že ty věci... a vlastně asi bylo to i to, že jsem se pak ptala, proč se mi to vlastně stalo tole. To je pravda, že tam bylo. To jsem předtím nějak říkala, že vlastně nevím, ale jo. Že... Že</p>	<p>jako něco do hlavy.... A ono, když ta usilovnost je dostatečná.... Tak on si člověk většinou tu svojí nějak jako prosadí, nebo nějak to dokáže, takže to jsem jakoby měla pocit, určitě no, že ten život mám víc jako v rukách. A že to je jako řídím a že... A to teď teda už jako nemám no (smích).</p> <p>T: Hm. Teďka je to spíš o tom, že to něco se... o těch okolnostech jak jste mluvila.</p> <p>R: Tak tak, takže opravdu jako prostě ty věci máme i nějak jako... dány. A jsou.... Jak jsem už to jednou zmínila. Byť to neberu nějak jako nábožensky, ale že to poslední slovo má vždycky stvořitel no. Opravdu ty věci... no, nejsme schopni řídit. Nejsme schopni nějak ovládat a... (pauza) se mi velmi ulevilo, jo. Ono jako... A není to pasivita a rezignace? To je prostě jenom právě takový, že já jsem pak vynakládala. Pak.... relativně mě napadá asi jako blbej příklad jo, ale že prostě jako strašně moc energie pak vydáváte. Aby člověk třeba proti něčemu bojoval, nebo... Zas to to prostě nejde to stejně to nevybojujete. Jo... a teď si prostě řeknete, no tak to tak holt je. Tak prostě tu energii vynaložím někam jinam. A ono se mnohem líp člověku žije a... A je mnohem míň naštvanej že jo...</p> <p>T: Enhm a jak jste se měla před zkušeností uchopenou? Jak jste si byla sama sebou jistá, nebo sebevědomá? Sebe-si-vědoma. Před tou zkušeností.</p> <p>R: No. To je taková už hodně (smíšek)... Jako otázka. Asi... hluboká. No tak, protože ono zase, dokud si člověk sám sebe vlastně nezačne uvědomovat, tak vlastně neví, že si sebe není vědom, ale má třeba pocit, že je, žejo. Takže to je... takže tam já jsem určitě měla pocit, že všechno jako je perfektní, uchopený, mám všechno pod kontrolou.... já si třeba i vzpomínám... Že jsem jednou s nějakým klientem, který taky nějak trochu jako inklinoval k těmhle věcem a chodil k nějaký léčitelce. A takový a nějaký konstelace a tak... A... A já i třeba jsem</p>	<p>Ptání se, proč se jí to stalo</p> <p>- Hybným motorem, proč po nějaké té době začala víc hledat sebe samu. Protože si uvědomovala, že je od sebe samotné hodně odpojená.</p> <p>Změna poznání sebe sama</p>	
--	--	--	--

<p>se s ní, pak se začla i jako zamýšlet, co mi to mělo ukázat, proč se mi to stalo.“</p> <p>„ No to bych právě řekla že jako neznala, jo. Že to jako opravdu jsem... Protože já před tou zkušeností opravdu jsem byla hodně zaměřená... Na ten vnější svět jako na tu vnější formu. Jo takže? Byť jsem si myslela, že ano. Tak vlastně... Potom jsem pochopila, že ne no. To bylo. Že jsem měla jako potlačených spoustu věcí a... Hm. (...) Řekla bych, že se znám lépe než před zkušeností,</p>	<p>povídala jo to já věřím, že to je zajímavý. Mě zajímalo, že o tom někdo povídal.</p> <p>T: To bylo před zkušeností?</p> <p>R: Jo. A... Říkal, no a vy jste tam někdy byla a já říkám, ne, tak to nepotřebuju. Jako nic takovýho, co mě někdo bude říkat jinak... Mám jako žít svůj život, nebo tak to jo, takže jsem fakt byla takhle jako (smích). Jo takže a... vlastně teprve až po tý zkušenosti jsem se já začla uvědomovat, že ty věci... a vlastně asi bylo to i to, že jsem se pak ptala, proč se mi to vlastně stalo tohle. To je pravda, že tam bylo. To jsem předtím nějak říkala, že vlastně nevím, ale jo. Že... Že se s ní, pak se začla i jako zamýšlet, co mi to mělo ukázat, proč se mi to stalo a... to je pravda, no to tam bylo. A to taky bylo asi i jako docela hybným motorem, proč potom jsem po nějaký... po nějaké té době začla víc jako... vlastně hledat samu sebe bych řekla. Hm. Protože jsem si uvědomovala, že opravdu jsem hodně jako, jak říká jeden můj známěj, odpojená. Vlastně sama od sebe. Hm.</p> <p>T: Odpovědi sama od sebe, předtím nebo potom?</p> <p>R: Předtím předtím.</p> <p>T: Předtím a potom teda... A jestli a jak jste sama sebe před zkušeností znala a jestli jo, tak v čem jste to mohla vnímat?</p> <p>R: No to bych právě řekla že jako neznala, jo. Že to jako opravdu jsem... Protože já před tou zkušeností opravdu jsem byla hodně zaměřená... Na ten vnější svět jako na tu vnější formu. Jo takže? Byť jsem si myslela, že ano. Tak vlastně... Potom jsem pochopila, že ne no. To bylo. Že jsem měla jako potlačených spoustu věcí a... Hm.</p> <p>T: Znáte se teďka?</p> <p>R: No, tak.. (smích).</p> <p>T: (smích)</p>	<p>- Když jsem se zeptala, čím si myslí, že to bylo, odpověděla, že to je nastavení té společnosti jako celku. Už to bylo v rodině a všude. Akcentují se určité věci a vlastně se podporuje takové to nepoznání se. Například „musíš přemýšlet, a rozumem a tohle...“ Že lidi touží dělat něco jiného, ale vyberou si profesi, kde mají více peněz.</p> <p>- Připomněla své děti, které nerady soutěží – uvědomila si, že to je správně, protože danou činnost dělají proto, že je to baví.</p>	
--	---	---	--

<p>ale... To asi je věčnej proces no (smíšek).“</p>	<p>R: Řekla bych, že se znám lépe než před zkušeností, ale... To asi je věčnej proces no (smíšek).</p> <p>T: A vidíte nějaký důvod proč tomu tak předtím bylo a proč tomu tak je teda teď po zkušenosti? Že jste se předtím tolik neznala, nebo jste to neměla jako..</p> <p>R: Tak já si myslím, že to je prostě nastavení tý společnosti jako celku. Že ta společnost prostě... A už to bylo vlastně i v té rodině a všude. Že se prostě akcentují určité věci a.... i vlastně se podporuje.... takové to nepoznání se. A... I třeba to. Že jakože to hlavně musíš o tom jako přemýšlet a rozumem a tudle... Jo že takový... takový to dělej, co vlastně jako je prospěšný, že jo... Já nevím, třeba jako lidi si vybírají profese. A teď by toužili dělat něco jinýho, ale vyberou si profesi, kde vydělají víc peněz. Jo a to si myslím, že ta společnost... Je hodně na ten výsledek a furt... A třeba.... příklad jo že, já jsem od mala... Ne že bych byla přímo soutěživá, ale když jsem něco jako dělala, tak jsem v tom byla ráda dobrá. A znala (dělala? Pozn. autora, není rozumět) jsem to ráda dobře. Takže když jsem třeba dělala nějaký sport... a mně to poměrně šlo, tak jsem prostě byla zvyklá vyhrávat a... A tam mi přijde, jako vždyť to je přece normální, ne? Tak když něco dělám, tak chci v tom bejt nejlepší. Vždyť co je na tom špatnýho?... A. Teď třeba moje děti a je zajímavý, že všechny 3 jsou v tomhleto úplně jiný. I vůbec jako nemá rád žádný soutěžení a sportování. Ty dvojčata rády sportují. Ale oni třeba hrajou fotbal. A vůbec nejsou upnutý k tomu výsledku. A já jsem si, když byly menší, říkala, tak oni jsou asi nějaký divný jako. Nebo vůbec jsem to nebyla schopná pochopit. A pak jsem si vlastně až uvědomila.... že to je vlastně to správně, protože oni to dělají, že je to baví. A já jsem asi v sobě musela... Nebo lidi, který jsou těžkej a chtěj bejt v něčem dobrý a dokazovat teda sami sobě i všem ostatním... tak mají v sobě zřejmě nějaký komplexy, který si chtějí hojit jako teda tím, že... Teď tady vyhraju. A tím jsem já ten lepší. A to jsou fakt</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Změna náhledu na smrt - Dřív jí to děsilo, teď je to jiné. - Předtím pudový postoj. <p>Oni už to maj vlastně jako fajn</p> <ul style="list-style-type: none"> - Do jisté míry, když někdo zemře, říká si, že už vidí, co na té druhé straně je, pořádně. Když někdo byl sužován fyzickým tělem, zbavil se jej jako břímě. <p>Přesto hodně pláču</p> <ul style="list-style-type: none"> - Když někdo zemře, přes již 	
---	--	---	--

<p>...se ten můj náhled na smrt úplně změnil. Že opravdu jsem přestala úplně smrt vnímat jako něco... Jako čeho bychom se měli bát nebo něčeho negativního.“</p>	<p>věci, který máme tak zakořeněný. A tak... Jsme o nich jako přesvědčený. Ty paradigma, že vůbec jako nepřipouštíme, že by vlastně ty věci mohly... bejt jinak a že jsou špatně jo? Tak tohle mě hodně jako pak otevřelo, že jsem o těch věcech začla víc jako přemýšlet a... a pak vlastně úplně zjistíte, že všechny ty hodnoty asi máte postavený na hlavu. A všechno by mělo být asi jako... nebo je jinak. Takže tam ten posun byl jako velikej no.</p> <p>IX. Oblast výzkumných otázek: Postoj ke smrti</p> <p>T: Teďka se přesuneme k vnímání smrti. Kdyby vám bylo cokoliv nepříjemný, tak to přeskočíme.</p> <p>R: Hm ne ne, ne, nemělo by, nebo, respektive, říkám, spíš je to pro mě jako silný, ale fakt to není jako traumatizující, nebo že bych o tom měla problém mluvit, to snad ne, ale uvidíme.</p> <p>T. Tak jaký pocit máte ze smrti a umírání? Co cítíte když...</p> <p>R: Já si myslím, to si myslím, že jsem už trochu zmínila, že... se ten můj náhled na smrt úplně změnil. Že opravdu jsem přestala úplně smrt vnímat jako něco... Jako čeho bychom se měli bát nebo něčeho negativního.</p> <p>T: Jo, to jsem vlastně myslela spíš pocit nebo postoj vlastně spíš tak. Ten postoj.</p> <p>R: No, no no... A... Ale je zajímavý, že přesto mě furt jako. Třeba mi teď před koncem roku zemřela, teda moje babička. A shodou okolností pár týdnů na to zemřel i tchán. A já vlastně do určité míry si říkám jako jo. Tak to maj oni už to maj vlastně jako fajn a oni už to vidí, co tam je na té druhé straně pořádně a oni oba dva už byli poměrně jako nemocní, že je tady jako zužovalo dost to fyzický tělo poslední roky. Tak si říkám, takže oni se teď zbavili už toho břímě toho fyzickýho těla. Teď vlastně už to maj jako dobrý...</p>	<p>popsané hodně pláče, ale ne žalem ani steskem. Neumí na to odpovědět. Smrt je pro ni silná, nikoliv negativní.</p> <p><i>Další krok někam</i></p> <p>Zážitek ji přesvědčuje o opaku.</p>	
--	---	---	--

<p>„Protože je to opravdu podle mě jenom další krok někam. A vlastně to nic (není rozumět)... ale je to nezbytná součást života. Která prostě. Jak říká moje kamarádka. Že když dá dítěti život, tak mu dá zároveň i smrt. Jo, takže. To takhle asi vnímám.“</p> <p>„Takže když člověk pak už. V rámci i toho umírání a toho strachu, kterej tam teda asi většinou je. Jako pak překonáte určitou hranici, kdy to tělo opravdu už pak vypoví tu službu do určitý míry a ty smrti se hodně přiblížíte... Tak tam pak už veškerý ty strachy odejdou a tam už. Je to pak podle mě vlastně jenom hezký (smíšek).“</p>	<p>Ale přesto třeba když... Pak ten člověk zemře, nebo se s tou smrtí setkám? Tak třeba jako hodně pláču, jo. Ale... neumím říct... spíš mě to jako... Je to emotivní, ale není to že bych plakala jako žalem steskem. Ne, ne, ne úplně, vlastně jsem... když jsem.. když se... Když jsem se.. i tak jako sebe-zpytovala, proč je pořád ta smrt pro mě takle jako emotivní, tak na to neumím odpovědět. Jo to jsem jako zatím se nebyla schopná odpovědět... takže je pro mě jako silná... Ale nikoliv negativní. Kdežto dřív samozřejmě mě to jako děsilo, že jo? Jakože ježíš umřel někdo, to je strašný. No. Tak to vůbec takhle nemám no.</p> <p>T: A cítíte při pomyslení na to... Tady na smrt nebo umírání něco? Jako popřípadě... Pokud je vám příjemný na to odpovídat, tak co konkrétně.</p> <p>R: Hmm.</p> <p>T: Když se řekne: smrt, když se řekne: umírání.</p> <p>R: No já to mám opravdu jako spojen v podstatě... Já bych řekla až jako do toho takovýho jako.... Jako určitě nic negativního. A kdybych to měla jako hodnotit jako na nějaký škále, tak bych to opravdu hodnotila jako... Na škále jako pozitivní. A... Protože je to opravdu podle mě jenom další krok někam. A vlastně to nic (není rozumět)... ale je to nezbytná součást života. Která prostě. Jak říká moje kamarádka. Že když dá dítěti život, tak mu dá zároveň i smrt. Jo, takže. To takhle asi vnímám.</p> <p>T: Vy jste předtím zmínila? Že nemáte strach ze smrti? Ale máte strach z toho umírání?</p> <p>R: Ani ne strach.... spíš... Já taky jak já jsem to zažila, tak vím asi... protože, a to si myslím, že bych měla i já jako kdyby teď mi někdo řekl, no, tak teď máš jako nemoc a umřeš. Tak protože to naše tělo to ego, vlastně to já, protože ta mysl, to tělo chce nějakým způsobem tady fungovat v tom světě. Tak prostě jako si řeknete, ne, já nechci umřít, jo. Takže tam je jako ten negativní postoj. Ale to je takovej, když řeknu.</p>	<p>Strach, že zemřou děti</p> <ul style="list-style-type: none"> - Což souvisí s tématem Vzťah ke smrti - Předtím jí nikdy nenapadlo, že by byla ohrožená na životě. - Jen paralizující strach, že jí zemřou děti. - Souvisí s tématem Vjemy z prožitku - Bezprostředně po zážitku tam byla vzpomínka na prožitek se světlem. 	
---	---	---	--

<p>„<i>Ted' ta válka na Ukrajině a tyhlety věci.</i>“</p>	<p>Takovej pudový takovej ten pudový postoj. Takže si myslím, že když člověk umírá tak jako pudově se tý smrti bojí. A asi bych se bála i já. Ale jako ten můj zážitek mě přesvědčuje o opaku. Takže když člověk pak už. V rámci i toho umírání a toho strachu, kterej tam teda asi většinou je. Jako pak překonáte určitou hranici, kdy to tělo opravdu už pak vypoví tu službu do určitý míry a tý smrti se hodně přiblížíte... Tak tam pak už veškerý ty strachy odejdou a tam už. Je to pak podle mě vlastně jenom hezký (smíšek).</p> <p>T: A pociťovala jste strach ze smrti.. Jako vlastní smrti nebo smrti druhých před tou zkušeností?</p> <p>R: Já jsem... jo tam jsem a to jsem vlastně zažila a to si myslím, že z toho možná pak vlastně i proto, když jsem pak jela kolem tý nemocnice, že to vlastně možná teď, ale jak o tom mluvíme? Tak si to víc líp uvědomuju, jo? Že to opravdu... Možná totiž.... Jako souviselo s tím, že já jsem fakt měla jako strašnej strach, že umřou mi ty děti. Jo. Takže my, když jsme pak jeli do tý porodnice. Nebo pak i když jsem pak... Jako než jsem těsně než předtím císařským řezem, a tak... Tak mě vůbec nikdy nenapadlo ani na chvíli, že bych byla jako ohrožená já. Na životě, jo. To vůbec mi jako nepřišlo na mysl. A jenom jsem se jako strašně bála úplně, ale fakt jakože paralyzující strach, že mi umřou ty děti. To jo. To jsem byla úplně jako šílená, vlastně z toho. Z toho strachu no.</p> <p>T: A jak to bylo bezprostředně po tom zážitku? Co jste se probudila? Tak jestli už tam byl nějaký rozdíl? A jak to máte teď? Ale tam...</p> <p>R: No tak tam určitě opravdu jako bezprostředně po tom zážitku, tam opravdu jsem byla úplně jako naplněná toho... A taky říkám. Tam byl ten.., že já jsem byla 5 dní v tom bezvědomí, oni mě možná i udržovali v nějakým umělým. Takže tam pak jsem opravdu to bylo... To bylo první, co mi přišlo na mysl... Bylo vlastně jako furt ta vzpomínka a ten prožitek. Tady právě... S tím světlem a s tím. A.... A</p>	<p>- Byla po zážitku, když přišel manžel, úplně hotová, vykládala mu to, chrlila, jak byla naplněná</p> <p><i>Strach přišel, až když si to racionalizovala</i></p> <p>- přicházel, až když si to začala racionalizovat</p> <p>- při zážitku – být věděla, že zemře, nebyl tam žádný strach, žádná obava, prostě to bylo „v nějakým, že to tak je“... blažený, krásný pocit.</p> <p>- Má co společného s tématem Vjemy z prožitku</p> <p><i>Nechtělo by se jí nyní umírat, aby tu nenechala děti, ale kdyby od toho odhlídla, je to jedno</i></p> <p>- Člověku by možná bylo lépe.</p>	
---	--	---	--

<p>A teď co bude ty lidi trpí a. A to je hrozný, tak jako se říká. Že by mi bylo, nebo vlastně, že by bylo člověku líp... kdyby umřel (smích). To ne, že bych měla nějaký sebevražedný jako myšlenky, to ne jo.</p> <p>T: Chápu v tom ten smysl.</p> <p>R: Ale opravdu jako že vnímám to, že jako zemřít a nemít tady to fyzický tělo, jsem já jako... přesvědčená, nebo můj hluboký vnitřní pocit je, že to je mnohem snazší, než jako tady žít. No, takže...</p>	<p>toho jsem byla úplně jako naplněná, takže já vlastně pak, když manžel za mnou přišel, tak tohle bylo 1, co jsem na něj jako chrlila. A to jsem fakt byla úplně... Já jsem se ani neotočila na bok, já jsem byla úplně prostě. Hotová. A tohle jsem mu furt jako vykládala no. Takže tam opravdu tohleto jakoby bylo.. Takže v ten okamžik... Jako ten strach ze smrti, nebo tam určitě jako nebyl žádný. Jako nemoh bejt jo protože... Jak jsem říkala, že já naopak jak ten jako pak postupem času vlastně... Když si to člověk začal racionalizovat.. Tak ten strach tam teprve jako přicházel, jo. Ale tam opravdu žádný nebyl. Tam i byť i já jsem jako věděla, že umírám, že umřu. To jsem jako věděla, tak teď bude konec umřeš, tak vůbec tam nebyl žádný strach. Žádná obava vůbec nic. Ani zrníčko něčeho negativního. To pak prostě bylo už v nějakým, že to tak je. A pak prostě pocit prostě blaženej, krásnej. Už to bylo jako... hmm no...</p> <p>T: A teďka?</p> <p>R: Myslíte teď ve vztahu k tý smrti nebo?</p> <p>T: Tenhle moment. Tak ve vztahu ke smrti jako co máte za pocity, jestli se bojíte, ze smrti vlastní, nebo smrti vlastní nebo druhých?</p> <p>R: Jo já tím, že třeba mám ty děti ještě ve věku velmi mladém... Tak jako nechtělo by se mi umírat, protože bych je tady nechtěla nechat. Jo, ale pokud bych od tohoto obhlídla, tak je mi to jedno a opravdu vobčas, když člověk někdy... Teď ta válka na Ukrajině a tyhle věci. A teď co bude, ty lidi trpí a... A to je hrozný, tak jako se říká. Že by mi bylo, nebo vlastně, že by bylo člověku líp... kdyby umřel jo (smích). To ne, že bych měla nějaký sebevražedný jako myšlenky, to ne jo.</p> <p>T: Chápu v tom ten smysl.</p> <p>R: Ale opravdu jako že vnímám to, že jako zemřít a nemít tady to fyzický tělo, jsem já jako...</p>	<p>Bezprostředně po zážitku vzpomínka na prožitky se světem.</p> <p>Strach ze smrti blízkých je jiný, než pokud by šlo o vlastní děti</p> <ul style="list-style-type: none"> - Neumí to říct, protože vnímá princip i ve vztahu k dětem. Emoce jsou lidské a běžné. U toho neví, zda by to ustála. U babičky věděla, že už měla věk, a že byl ten odchod z fyzického těla hezký. - Už střední jí zajímalo téma náboženství, Ježíš Kristus - Rodina tím směrem ale zaměřena nebyla - Vyšší vědomí - Boha nevnímá tak, jak to předkládají naše náboženství - Její postoj vnímá spíše k energii, vyššímu vědomí – nazývá to „vše- vědomí“. Je přesvědčená, že tak je
--	---	---

	<p>přesvědčená, nebo můj hlubokej vnitřní pocit je, že to je mnohem snazší, než jako tady žít. No, takže... A co se týče třeba smrti blízkých, tak... tam třeba právě když teď třeba zemřela babička nebo... tak tam opravdu to vnímám tak, že... Taky měla teda už věk a... A že opravdu je to jako hezký ten odchod z toho fyzickýho těla. Jedině, co třeba úplně neumím říct třeba u vlastních dětí. Jo tam, protože ten princip a samozřejmě vnímám i ve vztahu k těm dětem. Ale přece jenom ve vztahu k těm dětem, třeba pro mě jsou ty... Emoce hodně ty lidský. Ty běžný, hodně silný. A tam úplně nevím, jak bych tohleto jako ustála. Jo třeba i jednou.. Mám třeba jednu známou, která... taky měla podobnej.. nevím jestli, ale taky měla.. taky byla hodně nemocná, taky málem zemřela. Ale možná to asi neměla až do té fáze, že jak já třeba to světlo, ale taky se hodně zabývala těma duchovními věcmi. Nějakou dobu žila v Indii a pak, když jí zemřel syn, tak jí to teda úplně rozstřelilo. Takže ono to jako.. Můžete mít nějak pocit, že to nějak je, máme to téma zpracovaný.. Ale tam pak když opravdu jako.. tak je to asi pak jiný.</p> <p>T: A věříte teďka v něco, co přesahuje hmotnej svět? Popřípadě jste věřící?</p> <p>R: Tak. Jako ono tohleto je takový, žejo obtížně se to vyjadřuje. Určitě věřím teda v něco, co přesahuje hmotnej svět. To asi už i jako tady vyplynulo, to určitě, i jsem říkala, že když jsem byla vlastně už třeba na tý střední, tak mě zajímalo to téma jako náboženství, a hlavně teda právě ten Ježíš Kristus mě nějakým způsobem přitahoval. Byť jsem.. ta naše rodina nebyla vůbec tímhletem směrem zaměřená. A... Takže ano, ale určitě jako nevnímám boha nebo nějakým jako třeba trochu jak to předkládaj tadyty naše náboženství a tak. To jako vůbec. To nemyslím takhle, že... ale,, že je nějaká jako energie, nějaký vyšší vědomí, já to nazývám takhle „vše-vědomí“, tak to jsem přesvědčená, že tak je no.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Před zkušeností spíš nevěřila - Přišlo jí absurdní, co by to bylo, „jako nějaký bůh“ - Zajímalo jí to jako téma, ale nevěřila <p>Sdílení zážitku s málem lidí</p> <ul style="list-style-type: none"> - Není to tak, že by to chtěla tajit. Ale považovala to za tak důvěrné, že to řekla málu známých a blízkých. Dvě kamarádky, například s mámou a sestrou jen naznačila, manželovi to „vychrlila“ hned, co za ní přišel na ARO. Z rozhovoru ale nevyplývá, zda jen obecně zkušenost blízké smrti (co vše dělali), nebo přímo to, co viděla, ale podle ostatního ano 	
--	---	--	--

	<p>T: A věřila jste na to, nebo v něco, před tou zkušeností? Vy jste zmínila, že jste k tomu měla sklony, jako že jste to tak...</p> <p>R: Jako určitě ne takhle, jako dneska. Určitě ne jako dneska. Řekla bych že asi nevěřila. Spíš nevěřila. Protože mi přišlo jako absurdní, jak by to mohlo bejt, jako nějaký bůh, jako kdyby jako byl, tak co by tak bylo. Takže spíš ne. Jako zajímalo mě to jako téma, ale nevěřila jsem asi, nebo nějak... hm...</p> <p>X. Oblast výzkumných otázek: Sdílení zkušenosti s jinými a jejich pohled na věc, ovlivnění touto skutečností.</p> <p>T: Hmh... Mohla jste vaši zkušenost s někým sdílet? Mluvila jste o ni s někým?</p> <p>R: Mluvila. Určitě tomu manželovi jsem to říkala hned, když za mnou přišel to jsem vám zmínila na tom aru, tak to bylo první co jsem na něj jako vysypala. Ale je takhle... je pravda, že já jsem třeba mluvila o tom porodu a ty operace a tak, ale přímo jako o tom dletem zážitku, o tom jsem mluvila jako s hodně málo lidmi. To bylo takový. A zase nevím, to není jako že bych to chtěla tajit, ale to jsem považovala za takový jako důvěrný, takže to jsem řekla třeba dvěma kamarádkám... a i doma, byť se sestrou s maminkou mám dobrou vztah, tak jsem to trošku jako naznačila, ale asi jsem to jako moc nerozebírala.</p> <p>T. A co pro vás znamenají ty, kterým jste to řekla? Že jim to řeknete...</p> <p>R: Nevím, jestli jsem tam třeba cejtla určitý souznění, a ten zážitek... já si nemyslím, že by to bylo dáno tím... úplně tou blízkostí vztahu, ale spíš asi, ale to samozřejmě je jenom můj pocit, názor, s jakým to budou schopni se mnou jako sdílet nebo</p>	<p>- jen těm, kteří to budou schopni s ní sdílet, nebo to nějak pochopit – to sehrálo roli.</p> <p>- Cítila u nich souznění.</p> <p>- Je ráda, že to řekla těm, kterým to řekla</p> <p>Změna vztahů s okolím</p> <p>- V rámci i skupin lidí, se kterými se přátelila, nebo v práci, došlo ke změně.</p> <p><i>Témata zážitků blízké smrti (NDE) ji zajímají, ale nepřisuzuje jim žádnou nebo velkou váhu.</i></p> <p>- Není to tak důležité, myslí si</p> <p>- Lidé se rádi dělají zajímavými,</p>	
--	---	---	--

<p>„... jak se ve mně prohluboval ten odklon právě od toho běžného vnímání hmoty a tak, tak se ty vztahy rozvolnily, pak jsem během loňského roku i odešla, a došlo k posunu, bych řekla. Došlo k posunu jako.. v rámci skupin lidí, se kterými jsem se třeba přátelila, a kamarádila dřív a teď, tak ano, došlo ke změně no.“</p> <p>„No, protože to, jak jsem nahlížela asi dřív a jaký jsem sdílela hodnoty, tak to už teď s nima není... nebo, kompatibilní – tak ono to je kompatibilní, ale nerezonuje to už, no.“</p>	<p>to nějak pochopit. Tak tohle bych asi řekla tak sehrálo roli.</p> <p>T: A jak na něj nahlížeje? Když jste jim to teda řekla tak jak to vnímaj.</p> <p>R: Tak manžel obecně se o tyhle věci poměrně jako zajímají, takže toho to hodně zajímalo... a... ty.. já ani nevím. Neumím to ani jakoby říct, no. Hm.</p> <p>T: A jste spokojená s tím, kdo to ví? Není tam... objevuje se pocit, že jste něco neměla říkat?</p> <p>R: Nenene, to ne.</p> <p>T: Nebo že jste naopak ráda, že jste to...</p> <p>R: Nonono, to to...</p> <p>T: Mhm. Zůstala jste ve stejných společenstvích a vztazích? Jako před zážitkem.. pokud jo, tak jestli se nějak proměnily ty vztahy?</p> <p>R: Hm. Tak ono zase.. ten zážitek už je poměrně dlouho, a teď se ty věci nějak jakoby vyvíjí, ale.. v průběhu potom třeba let, jsem se jako.. já jsem působila v rámci takové jako středně velké kanceláře, a tam jsem pak v průběhu let, jako tím, jak se ve mně prohluboval ten odklon právě od toho běžného vnímání hmoty a tak, tak se ty vztahy rozvolnily, pak jsem během loňského roku i odešla, a došlo k posunu, bych řekla. Došlo k posunu jako.. v rámci skupin lidí, se kterými jsem se třeba přátelila, a kamarádila dřív a teď, tak ano, došlo ke změně no. Mhm.</p> <p>T: Mhm. Čím si myslíte, že to je? Čemu to přisuzujete?</p> <p>R: No, protože to, jak jsem nahlížela asi dřív a jaký jsem sdílela hodnoty, tak to už teď s nima není... nebo, kompatibilní – tak ono to je kompatibilní, ale nerezonuje to už, no.</p>	<p>říkala si, ano, je to možné, ale co. Nyní na to kouká stejně.</p> <p>- Něco co nelze vyjádřit, stav myslí, ukazuje vám to, že to je nějak jinak.</p> <p>- Změnilo se to v tom, že jí to utvrdilo v tom, že jsou určité lidi, kteří to prožili, ale někdo si to vymýšlí.</p>	
--	--	--	--

<p>„T: A když se zeptám, jak pro vás byl jako reálnej... když teďka prožíváte, já nevím, berete do rukou šálek s kávou, že.. jestli..</p>	<p>XI. Oblast výzkumných otázek: Možné ovlivnění informací z minulosti, názor respondenta na věc</p> <p>T: Mhm. Jo. A teďka taková jako předposlední oblast... O možných ovlivnění informací z minulosti, na ten zážitek, názor Vás na tu věc – jestli jste slyšela nebo četla někdy o zážitku blízky smrti před tím zážitkem, anebo takhle.. pokud prostě jo, tak kdy a kde poprvý. A co jste si o nich poprvý myslela.</p> <p>R: To už je jako jo... protože ono už od toho zážitku je to patnáct let. Takže určitě jsem někdy něco četla. To v každém případě. Ale já zase.. a to jsem měla vždycky, a to mám jakoby do dneška, že já bych, třeba mě určitý tydlety témata jakoby zajímají, a tak, já jim ale nepřisuzuju vlastně žádnou nebo velkou váhu, jo, protože já si myslím, že to není úplně jako důležitý, jo, protože tam fakt já tu.. když zase pak, když si to řekneme, v čem spatřuju tu důležitost, ale.. takže jsem asi něco četla, samozřejmě jsem jako o tom měla pochybnosti, jako tak asi, myslím si, že většina lidí, když jako to neprožijete, tak si říkáte no tak voni to zase, sice to ty lidi říkaj na různých místech stejně, ale právě, mohli si to někde přečíst, žejo, todle, a lidi se rádi dělaj zajímavý, takže někdo i lže vlastně úmyslně, žejo, aby se dělal zajímavěj, takže určitě jsem nějakou informaci měla, ale nepřisuzovala jsem tomu podle mě moc... jako žádnou váhu. Říkala jsem si ano, je to možný, ale i kdyby, tak co, no.</p> <p>T: A teďka? Jak na ně koukáte, když něco takovýho čtete, slyšíte...</p> <p>R: Když já bych řekla, že furt je to vlastně stejně, jo, protože já si myslím, že určitě můj prožitek opravdu mi říká to,... protože to, že tam fakt ten prožitek potom je jako opravdu jinej a silnej... to se těžko dá vyjádřit.. a opravdu člověk, protože to je jakoby jiný než cokoliv, co vlastně člověk jako zažil za těch bezmála padesát let, tak to je něco úplně jinýho jo,.. to právě jak asi pak cítíte to blaho, a to, jestli nějaký</p>	<p><i>V míře reálnosti je síla prožitku naprosto stoprocentní</i></p> <p><i>Přínos prožitku – Nebát se</i></p> <p><i>Náhled a odstup</i></p>	
---	--	--	--

<p><i>R: No to by.. no jako úplně jako stoprocentně, bych řekla jako stoprocentně. To.. opravdu ta síla toho prožitku,... on samozřejmě.. to bylo jako na úrovni.. já nechci říct, jako emoční, jo, protože samozřejmě, nebylo to jako úplně jako.. on to není fyzické úplně prožitkem žejo, takže.. ale.. ale byl naprosto jako reálnej, silnej, a... jako hodně ovlivňující, no.“</i></p> <p><i>„No.. opravdu, jako.. jako nebát se. Jo, ne-ne-ne-bát se, buď to člověk zvládne, a nebo to i nezvládne, a ony vlastně obě pak ty varianty jsou jako dobrý, jo. Protože když to zvládnete, že, tak tady v tom světě (není rozumět, pozn. autora) zůstanete a dobrý, a když to nezvládnete, tak prostě jsem přesvědčená, že to vaše vědomí, to to uvědomění si, jako odchází, nebo odchází no.. asi mění formu, nebo teda zbavuje se ty fyzický formy, a podle</i></p>	<p>světlo, to bych ještě.. takže tam stav tý myslí, já nevím, jestli myslí, nebo čeho, to opravdu jako je velmi silný, a ukazuje vám to, že to je nějak jinak... ale to zase si myslím, že furt jsou lidi, kteří to určitě prožili, a prožili určitě třeba i víc jako, a jiný věci, já si myslím, že jsem to měla relativně ten zážitek že byl poměrně krátkej, takže pak když někdo to má delší, tak asi ten, ten je jakoby hlubší.. ale zase spousta lidí si to určitě jako vymýšlí, protože na sebe chce poutat pozornost, a píšou pak o nich v novinách, a.. takže tam, vlastně, to se nezměnilo. Takže... respektive změnilo. Říkám to blbě, změnilo se to v tom, že mě to utvrdilo, že určitě jsou lidi, který to prožili, jo, že tam ta jistota jako je, ale že.. ale někdo že třeba si to asi vymýšlí, to si myslím, že je furt, no (smíšek).</p> <p>T: Mhm. Ta komerčnost no. A.. prožila jste ve vašem životě něco podobného tomuhle?</p> <p>R: Ne.</p> <p>T: Nedá se to s ničím srovnat?</p> <p>R: Ne. Vůbec jako.</p> <p>T: A když se zeptám, jak pro vás byl jako reálnej... když teďka prožíváte, já nevím, berete do rukou šálek s kávou, že.. jestli..</p> <p>R: No to by.. no jako úplně jako stoprocentně, bych řekla jako stoprocentně. To.. opravdu ta síla toho prožitku,... on samozřejmě.. to bylo jako na úrovni.. já nechci říct, jako emoční, jo, protože samozřejmě, nebylo to jako úplně jako.. on to není fyzické úplně prožitkem žejo, takže.. ale.. ale byl naprosto jako reálnej, silnej, a... jako hodně ovlivňující, no.</p> <p>XII. Rozhovor „se sebou“ před zážitkem</p> <p>T: A úplně poslední, dodatečná, taková bonusová otázka: kdyby existovala možnost, setkat se se sebou samotnou, v minulosti před tím zážitkem, s již vámi danou zkušeností po tom zážitku, teďka, chtěla byste sama sobě něco... jako svý verzi v minulosti předtím zážitkem něco sdělit? Možná třeba něco takového, co</p>	<p>- Být ženou - vaječníky</p> <p>Nepříkladá již velkou důležitost vnější kráse</p>
--	---	---

<p><i>mě přetrvává furt dál, takže jako fakt nemít strach.. nebát se, a asi vždycky to je v pohodě.“</i></p> <p>...určitě se vnímám že jsem v podstatě jinej člověk, než jsem byla před a než jsem teď, to jako jo, to fakt bych řekla že úplně, ale to někdy člověk má zase s vývojem a zase s nějakým zestárnutím možná i bez zážitku</p> <p>a třeba zpětně si právě říkám, že některý ty věci který jsem třeba nějak i jako prožívala, a se kterýma jsem se trápila a... že to jako byl nesmysl, jo.. Že opravdu si člověk ten život si, hodně ale může, sám sobě ujednodušit tím, když opravdu na ty věci nahlíží s určitým... dalo mi to asi nadhled. Jo. Ted' bych řekla nadhled, a jako i odstup, jo, že opravdu jsem přestala to že já když pak ty věci, ať to je v tý rodině, nebo v tý práci opravdu jako jsem prožívala hodně jako... že to tak jako musí bejt, a že to.</p>	<p>by vám.. usnadnilo ten tehdejší, nebo ten dnešní život, nebo vás to.. nebo něco podstatnýho, co by se hodilo vědět...</p> <p>R: No.. opravdu, jako.. jako nebát se. Jo, ne-ne-ne-nebát se, buď to člověk zvládne, a nebo to i nezvládne, a ony vlastně obě pak ty varianty jsou jako dobrý, jo. Protože když to zvládnete, že, tak tady v tom světě (není rozumět, pozn. autora) zůstanete a dobrý, a když to nezvládnete, tak prostě jsem přesvědčená, že to vaše vědomí, to to uvědomění si, jako odchází, nebo odchází no.. asi mění formu, nebo teda zbavuje se té fyzický formy, a podle mě přetrvává furt dál, takže jako fakt nemít strach.. nebát se, a asi vždycky to je v pohodě.</p> <p>T: Děkuju mockrát. Kdybyste.. teďka máte prostor samozřejmě říct něco, co ještě nezaznělo případně.</p> <p>R: Ne mně už nenapadá ani jako nic no.. Hm. Spíš kdyby vás ještě třeba, protože ono je to pak i opravdu, protože jak jste se mě doptávala, tak právě i ty věci určitý se mi jako spojily a vybavily. Jak říkám, ono je to opravdu už jakoby mnoho let, no. Takže tam.. určitě asi, teď třeba tam ten před a po, tam i, že třeba zas ten odstup opravdu ten rozdíl vnímám fakt jako velkej, určitě se vnímám, že jsem v podstatě jinej člověk, než jsem byla před a než jsem teď, to jako jo, to fakt bych řekla že úplně, ale to někdy člověk má zase s vývojem a zase s nějakým zestárnutím možná i bez zážitku. Ale, takže to určitě se vnímám, že to jsem jako opravdu někdo jakoby jinej, a.. a třeba zpětně si právě říkám, že některý ty věci který jsem třeba nějak i jako prožívala, a se kterýma jsem se trápila a... že to jako byl nesmysl, jo.. Že opravdu si člověk ten život si, hodně ale může, sám sobě ujednodušit tím, když opravdu na ty věci nahlíží s určitým... dalo mi to asi nadhled. Jo. Ted' bych řekla nadhled, a jako i odstup, jo, že opravdu jsem přestala to že já když pak ty věci, ať to je v tý rodině, nebo v tý práci opravdu jako jsem prožívala hodně jako... že to tak jako musí bejt, a že to.. dežto teď</p>	<p>- Řešit každou prkotinu na krásě není taková ta opravdová ženskost – měřítko, vše je posunuté</p> <p>- Boty a kabelky si užívá stále, jen tomu nepřikládá takovou důležitost</p> <p>- Vidí u lidí – zvenku by se vám zdálo, že žijí v krásných podmínkách, ale jsou strašně nešťastní. Žijeme zevnitř ven, nikoli obráceně, nikdy nás žádné to, co je venku, nenaplní štěstím – krátkodobé uspokojení a takové to štěstí</p> <p>Upozadila se důležitost hmotného světa – ať je kde je, kvalita bytí</p> <p>- Dřív jezdila ráda k moři, dnes, ať je kde je, má kvalitu bytí v daném okamžiku</p>
---	--	--

<p>dežto teď jako mám ten-ten krok zpátky, že to víc jako jsem schopna pozorovat, jo.. mít víc ten odstup, a.. Uvědomovat si. No tak tohle třeba tě trápilo před 2 lety. Dneska si na to ani nevzpomeneš. Tak proč se teď tím budeš tak nervovat? Jo, je to fakt jenom relativní. Takže určitě mě to, no ten nadhled a ten odstup.</p>	<p>jako mám ten-ten krok zpátky, že to víc jako jsem schopna pozorovat, jo.. mít víc ten odstup, a.. Uvědomovat si. No tak tohle třeba tě trápilo před 2 lety. Dneska si na to ani nevzpomeneš. Tak proč se teď tím budeš tak nervovat? Jo, je to fakt jenom relativní. Takže určitě mě to, no ten nadhled a ten odstup.</p> <p>T: No mě k tomu to tu vůbec vůbec vlastně nemám a neptala jsem se na to nikoho jinýho mě tam u vás vyvstalo. Jak jste říkala, že... „předtím jsem vnímala vlastně hodně jako hm na sebe zaměření se... A teďka, že je to tak, jako všechno vlastně v rukou.... Něčeho jinýho... Takže jakej pohled vlastně máte na tu hmotnou krásu? Na... jestli to nějak jako oddělujete nebo co jako... teď nevím, jestli to kladu správně tam, kam chci jako mířit, ale... Co se týče i péče, vlastně jako o ženskost. Nebo tak. Mě tam teďka jako vyvstává tohle. Jak moc to... jestli to ustoupilo do pozadí? A jak je to tam jako důležitý... jestli to je důležitý?</p>		
<p>„Vlastně úplně nezáleží, jestli jako jsem u moře, nebo sedím na chalupě jo. To tam až takhle se mi to jako úplně posunulo. Až třeba teď jsem právě byla na Madagaskaru, tam jsem toužila, protože já jsem nikdy jako nebyla v Africe, tak jsem jako... a tak jsem jako se moc těšila... a právě jsem z toho tam až byla taková jako... jsem chvíli, tam měla až jako... deprese je samozřejmě jako blbý slovo. Ale takovou tu, jak se tomu říká... Má běžnej člověk deprese,</p>	<p>R: Tak já zase jako i tím, že jsem byla zaměřená dřív, teda víc sama na sebe. Tak jsem samozřejmě byla zaměřená jakoby mnohem víc na tu péči o sebe a na všechno. Jo... že? Abych jako fakt jako. Byla nalíčená dycky a nějak měla tohle a řešila jsem furt každých 10 deka že jo a takovýhle jako věci. Takže tam bylo jakoby spojený s tím. Ale já jsem se právě myslím, že to není taková ta opravdová ženskost. Jo, to je právě takový, že máte nějaký ty měřítka, že ta žena má nějak vypadat, jo?...Je to prostě takový posunutý, všechno vlastně. Nebo jsem se vždycky třeba jako že jsem se ráda oblíkala, boty, kabelky a takový, což to mi zůstalo (smích)... Ale právě jsem od tohohle jako... Že taky asi furt... Maluju nebo tak, ale opravdu už tomu jako nepřikládám zdaleka takovou důležitost, jo. Že tam... I třeba, co se týče vůbec. Víc... Jak se upozadilo vlastně... Ta důležitost toho... hmotnýho světa. Tak. Ono opravdu tam... A já teď třeba fakt hodně vidím i u těch jiných lidí. Jo, že</p>		

<p>že vlastně jsem si to říkala.... že jako... Proč tam vlastně jako jsem? To bytí je stejný tam jako tady a... jo... fakt se mi to posunulo až jako takhle hodně docela (smích).“</p>	<p>to jsou opravdu lidi, který... by se vám zvenku zdálo, že žijou fakt jako v krásnejch jako podmínkách. Jo že to jsou třeba krásný ženy. Který ani nepracujou všechno jako maj. A oni jsou strašně nešťastní. A to je podle mě právě to, že člověk vůbec. Žijeme jakoby zevnitř ven a nikoli obráceně a že vlastně nikdy nám žádný to, co je venku.... nás jako nenaplní štěstím, to je jako krátkodobý vám to dá uspokojení jo a takový to štěstí. Takže třeba fakt v tom, mě.. já jsem... I dřív třeba hodně ráda jezdila jako k moři. A ráda jsem se... dneska už... se víc, jako dostávám do situace, že vlastně já někde jsem, a to jako mám tu kvalitu toho bytí v tom daným okamžiku. Vlastně úplně nezáleží, jestli jako jsem u moře, nebo sedím na chalupě jo. To tam až takhle se mi to jako úplně posunulo. Až třeba teď jsem právě byla na Madagaskaru, tam jsem toužila, protože já jsem nikdy jako nebyla v Africe, tak jsem jako... a tak jsem jako se moc těšila... a právě jsem z toho tam až byla taková jako... jsem chvílku, tam měla až jako... deprese je samozřejmě jako blbý slovo. Ale takovou tu, jak se tomu říká... Má běžnej člověk deprese, že vlastně jsem si to říkala.... že jako... Proč tam vlastně jako jsem? To bytí je stejný tam jako tady a... jo... fakt se mi to posunulo až jako takhle hodně docela (smích).</p> <p>T: Děkuju moc, děkuju. No to vzhledem k tomu, kolik tam bylo složitých otázek. Tak já jsem... Fakt jste mi zodpověděla úplně všechno.</p> <p>R:: To jsem ráda, protože já jsem někdy trochu říkám jako ten zážitek jako takovou. Tu bezprostřednost bych vám určitě uměla i před těma lety, ale ten posun zase, ten ne, ten by tam... tenkrát totiž nebyl tak markantní, tak to chtělo nějaký čas. Protože jak říkám, dokud ty děti byly malý, tak to byl i tak strašnej mazec, že to... no.</p> <p>T: Tak jo.</p> <p>R: Výborně.</p>		
--	---	--	--

Příloha D: Přepis rozhovoru s analýzou, František

Přepis rozhovoru s analýzou k Bc. práci Zážitky blízké smrti, jak vstupují do života jedinců, s respondentem 4, Františkem

Anežka Saicová

Tazatel (iniciály): A. S.

Datum rozhovoru: 20. 2. 2023

Stopáž rozhovoru: 1:06:47

Místo rozhovoru: Česko

Číslo respondenta: 4

František, Asi ne. (...) Ujistil bych je, že se nemusí bát smrti.

PRVOTNÍ POZNÁMKY	PŘEPIS ROZHOVORU	VZNIKAJÍCÍ	NADŘAZENÁ
	I. Oblast výzkumných otázek:	PODTÉMATA	TÉMATA
	Zkušenost participanta		
	T: Nejdřív bych byla ráda, abyste mi popsal, kde a jak se to odehrálo, jako byste mi vyprávěl příběh.		
	R: Jo,.. tak je to už.. 20 let. Byl jsem na fotbale, hrál jsem fotbal, a při fotbale,... už jsem měl předtím... mi indikovali stenózu aorty, tzn. zúžení aorty, byl jsem v nemocnici sledován pro ten kardiovaskulární šelest. A při tom fotbale došlo k zástavě srdce, přímo při zápase. Vim, že jsem se vracel k bráně, a pak už si nepamatuju nic. Prostě jsem upad, co mi vyprávěli. Došlo k srdeční zástavě. Tak já jsem i pak říkal, že se to stává, stává se to u fotbalistů, že se to děje při zápase, kolikrát se říká, že se stáhne ta aorta a někdy se pustí a někdy se nepustí, to znamená, že došlo k několika úmrtím při zápase, prostě ta námaha někdy... ta aorta se stáhne, a někdy když se pustí, člověk žije, když se nepustí, tak člověk nežije.		
	T: Takhle je to jenom u fotbalistů?		
	R: No tak je to... U fotbalistů nejčastěji, protože jsem se zabýval fotbalem, hrál jsem fotbal, došlo k několika úmrtím, a je to právě tou aortou... Takže došlo k zástavě srdce, a jelikož tam hrál i můj bratr... takže mě... začali resuscitovat, a po několika minutách prostě.. já nevím jestli to bylo pět minut přibližně, nebo deset minut, protože volala se záchranka hned, začali mě resuscitovat, a ještě než přijela záchranná služba, tak mě zresuscitovali.		
	T: Takže vy jste zmínil, že... A cítil jste nějakou bolest?		

<p>„Dostal jsem se do fáze, kdy... kdy se dostanete... neexistuje čas, neexistuje prostor,... je to.. jakoby nějaká šedá nekonečná pláň. Žádný tunel jsem neviděl, nic jsem neviděl. Vůbec nevnímáte nic, žádný hranice nebo něco takového,...“</p> <p>„...Ale fyzicky, ani nějaký.. nějaký jako materiální, neexistuje nic z tadytoho. Ani... ani to nekonečno nejde vyjádřit, prostě je to nějaký prostor. Nějaký prostor, kterej nejde ani definovat prostě nějakým způsobem...“</p>	<p>R: Ne, ne. Necejtíl jsem nic, já jsem... vůbec nevím, já jsem sebou švihnul, a od té doby vím, že jsem se vracel k bráně, a najednou prostě nevím nic.</p> <p>T: Temno?</p> <p>R: Ne. Dostal jsem se do fáze, kdy... kdy se dostanete... neexistuje čas, neexistuje prostor,... je to.. jakoby nějaká šedá nekonečná pláň. Žádný tunel jsem neviděl, nic jsem neviděl. Vůbec nevnímáte nic, žádný hranice nebo něco takového, a je vám strašně dobře.. bylo mi strašně dobře. Ten pocit nějaký, to se nedá ani slovy vyjádřit... mmm... že vám je dobře. Ale fyzicky, ani nějaký.. nějaký jako materiální, neexistuje nic z tadytoho. Ani... ani to nekonečno nejde vyjádřit, prostě je to nějaký prostor. Nějaký prostor, kterej nejde ani definovat prostě nějakým způsobem... ale je vám strašně dobře. Neviděl jsem.. jako říkali, že někdo třeba šel tunelem, nebo nějaký světlo, neviděl jsem. Pořád prostě.. Nevnímáte.. vůbec čas neexistuje jako by tady u nás teďka čas, neexistuje... takže oni mi říkali, že to bylo asi deset minut. Deset minut, mně to připadalo teda, mně osobně to připadalo...ale potom, když vlastně mě resuscitovali, tak slyšíte z dálky, jakoby z dálky ty hlasy, nebo nějakým způsobem dostáváte se to,... a mně se tam vůbec nechtělo. Úplně špatně. Jako... chtěl bych zůstat tam, někde, kde jsem byl... nevím, kde jsem byl. Ale ty hlasy jsem začal postupně jako vnímat někdy z dálky, až potom jsem se dostal do nějakýho reálu, ale vůbec... když jsem se dostal do reálu, chcete tam někde, kde jsem byl, se vrátit zpátky. Jo, člověku bylo jakoby na zvracení mi bylo, bylo mi špatně, jak jsem</p>	<p>Neexistuje čas a prostor</p> <ul style="list-style-type: none"> - Neexistuje „tam“ čas tak, jako u nás. <p>Nevnímáte žádné hranice, je vám dobře</p> <p>Nějaký prostor, který nejde ani definovat</p> <ul style="list-style-type: none"> - Zmiňuje, že říkali, že někdo třeba šel tunelem, nebo viděl světlo, ale neviděl jej. Bylo mu strašně dobře. <p>Slyšení hlasů při návratu</p> <ul style="list-style-type: none"> - Hlasy postupně vnímal z dálky, až potom se dostal do nějakého reálu <p>Chtěl se vrátit</p> <ul style="list-style-type: none"> - Chtěl zůstat tam, kde byl. Když se dostal do reálu, 	<p>VJEMY Z PROŽITKU: NENÍ ČASU ANI PROSTORU</p>
---	--	---	--

<p>„Vůbec strach ze smrti nemám. Jelikož jsem dělal chvíli ve zdravotnictví, tak se tak člověk prostě se snaží i... dělal jsem i na záchranný službě chvíli, tak se snaží těm lidem vlastně pomoci. Protože tehle prožitek mě...jsem přišel k tomu, že toho člověka můžu ještě zachránit.“</p>	<p>si to tam psal (<i>pozn. autora: Nesrozumitelné</i>)... no a pak už mě zresuscitovali a pak už to bylo tak... takže... tohle jsem zažil.</p> <p>T: Mhm. A vy jste věděl o tom, že vás resuscitují?</p> <p>R: Ne. Nene... nevěděl jsem vůbec nic.</p> <p>T: Oni vám potom řekli, jak dlouho jste byl v tom?</p> <p>R: Určitě, určitě. Není nic... fyzicky, ani to že jsem sebou šlehnul, bolest, necítí nikdo nic.</p> <p>T: Aha... bylo tam teda nějaký rozhodnutí? Vrátit se zpátky a pak..</p> <p>R: Ne... ne rozhodnutí, to nebylo jakože já bych chtěl, ale automaticky to přišlo. Neexistuje že já bych ovládal něco.</p> <p>T: Mhm. Takže ta vzpomínka je návrat k té brance, pak nic, pak ten zážitek a pak jste se probudil..</p> <p>R: Nic. Pak jsem se probudil. Ano ano.</p> <p>T: Aniž by tomu předcházelo nějaký rozhodování se...</p> <p>R: Tak, tak.</p> <p>T: A máte z dané zkušenosti ještě nějaké vzpomínky?</p> <p>R: Z čeho, z tohohle?</p> <p>T: Ano. Z toho prožitku, z toho „tam“.</p> <p>R: Z toho prožitku? Jako zkušenosti myslíte, do budoucna? Každopádně, jestli to bylo, tak vůbec se nebojím smrti. Vůbec strach ze smrti nemám. Jelikož jsem dělal chvíli ve zdravotnictví, tak se tak člověk prostě se snaží i... dělal jsem i na záchranný službě chvíli, tak se snaží těm lidem vlastně pomoci. Protože tehle prožitek mě...jsem přišel k tomu, že toho člověka můžu ještě zachránit.</p> <p>T: A snažil jste se s nima bejt nějak v kontaktu, když jste je zachraňoval?</p>	<p>popisuje, že se chcete vrátit tam někam, kde byl.</p> <p><i>Návrat přišel automaticky</i></p> <p>- Nebylo to o rozhodnutí. Zmiňuje, že neexistuje, aby něco ovládal.</p> <p><i>Absence strachu ze smrti</i></p> <p><i>Možnost ještě druhé zachránit</i></p>	<p>VZTAH KE SMRTI: NENÍ TŘEBA SE JÍ BÁT</p>
--	--	--	---

<p>„Je to tak, ano, já bych to přirovnal k takový šedý pláni. Nějakýmu prostoru. Ale ten prostor nemá hranice, nemá ani... nevím jak to definovat. Něco jakoby šedá pláň, ale... Je to jakoby nekonečnej prostor, nemá hranice, nemá ohraničení. (...) Mně to při...(smíšek) Já to mám zaznamenaný jako šedou barvu.“</p> <p>„Pocit toho, jestli se to dá vyjádřit, že je vám strašně</p>	<p>R: To vy jste s nima v kontaktu chvíli, pak je předáváte dál, to.. pak už toho člověka ne...</p> <p>T: Přitom zachraňování, když jste je zachraňoval, tak jestli jste se s nima nějak snažil navázat kontakt...</p> <p>R: To ne. To je prostě.. buď ten člověk většinou je v bezvědomí, nebo.. je v takovém stádiu, kdy nekomunikuje.</p> <p>T: Takže, myslíte si, že člověk v bezvědomí nevnímá?</p> <p>R: Já třeba osobně z nemocnice vím, že vnímá, hlavně jsem byl u umírajících lidí, a když je držíte za ruku, i když on ten člověk nemůže mluvit, tak vnímá. On to cejtí. Když jsem mu říkal, tak mi zmáčkněte ruku, jestli... tak mě.. no a třeba za pět minut ten člověk, ta paní zemřela. Protože ten člověk vnímá. Určitě.</p> <p>T: Vy jste zmínil tu šedou pláň, je to tak?</p> <p>R: Je to tak, ano, já bych to přirovnal k takový šedý pláni. Nějakýmu prostoru. Ale ten prostor nemá hranice, nemá ani... nevím jak to definovat. Něco jakoby šedá pláň, ale... Je to jakoby nekonečnej prostor, nemá hranice, nemá ohraničení.</p> <p>T: Barva je teda šedá.</p> <p>R: Mně to při...(smíšek) Já to mám zaznamenaný jako šedou barvu.</p> <p>T: Vynořovaly se během toho zážitku nějaký témata a vjemy? Například... (reaguje na kroucení hlavy respondenta)</p> <p>Ne. Žádný? Ani třeba smyslové prožitky zrakový, čichový...?</p> <p>R: Ne ne. Je to jenom pocitově. Pocit toho, jestli se to dá vyjádřit, že je vám strašně dobře. A to se nedá ani vyjádřit jako slovy prostě. To není, že sem najezenej napitej.</p>	<p>Šedá pláň, prostor bez hranic</p> <p>Zvláštní pocit, že vám nic nechybí</p>	
---	--	--	--

<p>dobře. A to se nedá ani vyjádřit jako slovy prostě.</p> <p>To není, že sem najezenej napitej. To je takovej zvláštní pocit, že vám nic nechybí.“</p> <p>„Že vám ten návrat... Jakoby, kdy, když to začnete slyšet... A že už někde něco... Tak vůbec... mně se tam aspoň vůbec nechtělo. Ještě jsem nevnímal, že je to ten reálnej svět. Až potom teda. Po nějaký... Jestli to byli nějaký minuty, nebo to já ani nevím. Tak teprv vlastně vám cvakne. Že jste zase tam, kde byl člověk před chvílí. Předtím. Ale v tu chvíli, kdy nějak z toho prostoru... Slyšíte to, tak by tam člověk chtěl zůstat a nechtěl se vracet.“</p> <p>„Během to neprožíváte jako bych řekl... je to životní zkušenost, která prostě přijde z nenadání, no a... tak asi člověk trochu nahlíží jinak teďka na ten život, takže... prostě opravdu, smrti se nebojím, prostě přijde to... a... věřím tomu, že</p>	<p>To je takovej zvláštní pocit, že vám nic nechybí.</p> <p>T: Přišlo tam ještě něco potom, nebo byl tenhle silnej pocit a pak to skončilo?</p> <p>R: Ne jenom potom že... Že vám ten návrat... Jakoby, kdy, když to začnete slyšet... A že už někde něco... Tak vůbec... mně se tam aspoň vůbec nechtělo. Ještě jsem nevnímal, že je to ten reálnej svět. Až potom teda. Po nějaký... Jestli to byli nějaký minuty, nebo to já ani nevím. Tak teprv vlastně vám cvakne... Že jste zase tam, kde byl člověk před chvílí. Předtím. Ale v tu chvíli, kdy nějak z toho prostoru... Slyšíte to, tak by tam člověk chtěl zůstat a nechtěl se vracet.</p> <p>T: A vy jste tedy slyšel, jak vás oživovali ty lidi, co byli kolem vás?</p> <p>R: Potom už jsem je začal slyšet, neslyšel jsem, jak mě oživovali. Pak, až když už mě nahodili... tak jsem začal slyšet ty hlasy. Že už.. to...</p> <p>T: Když jste se probouzel...?</p> <p>R: Ano, ano.</p> <p>T: No a pamatujete si, jestli jste, a případně jak, jste danou zkušenost prožíval jako ve vašem nitru? To, co jste vy cejtil, jak jste...</p> <p>R: Jak jsem to prožíval potom?</p> <p>T: Jak jste to prožíval vy jako během, a klidně i potom, to, jak...</p> <p>R: Během to neprožíváte jako bych řekl... je to životní zkušenost, která prostě přijde z nenadání, no a... tak asi člověk trochu nahlíží jinak teďka na ten život, takže... prostě opravdu, smrti se nebojím, prostě přijde to... a... věřím tomu, že tam něco existuje nad náma. Že je.</p>	<p>Člověk by tam chtěl zůstat a nechtěl se vracet</p> <p>- Zmiňuje taky, že neslyšel, jak jej lidé kolem oživovali, ale začal je slyšet, až když se probouzel.</p>	
--	--	--	--

<p>tam něco existuje nad náma. Že je.“</p> <p>- Souvisí s nadřazeným tématem Co přesahuje hmotný svět, i zpracováním</p> <p>„Nějakým způsobem existuje život. Já jsem věřící člověk, to znamená, že já věřím prostě, že existuje potom normální život. E.. v jiný dimenzi, v jiný dimenzi, jako duchovní život, pravděpodobně je to možný, že tímto způsobem... Aspoň si myslím, ale že to není... Nezažil jsem úplně to... Je možný, že ještě něco je... ale že existuje... V nějakým prostoru. Ani ne v čase... Ale... Někde, že existuje život. Jste říkala život po životě, žejo, tak věřím tomu, že existuje. Že to není, že smrtí nekončí nic. A že člověk by... konec, a není nic, neexistuje nic, ne...“</p>	<p>II. Oblast výzkumných otázek:</p> <p>Vnímání prožitku a vztah k němu</p> <p>T: A... vysvětlujete si nějak to, co se během prožitku odehrálo?</p> <p>R: Vysvětl... a čím myslíte, jak vysvětlujete?</p> <p>T: To je právě na vás, jak vy si to slovo vezmete, jak si ho vyložíte, to, jestli si jako vysvětlujete to, co se stalo. Člověk si to nemusí nějak vysvětlovat. Ale někdo například nad tím pak dumá, a říká si: Mmmm, mělo to nějaký důvod?</p> <p>R: Existuje pravděpodobně, pravděpodobně život potom. Nějakým způsobem existuje život. Já jsem věřící člověk, to znamená, že já věřím prostě, že existuje potom normální život. E.. v jiný dimenzi, v jiný dimenzi, jako duchovní život, pravděpodobně je to možný, že tímto způsobem... Aspoň si myslím, ale že to není... Nezažil jsem úplně to... Je možný, že ještě něco je... ale že existuje... V nějakým prostoru. Ani ne v čase... Ale... Někde, že existuje život. Jste říkala život po životě, žejo, tak věřím tomu, že existuje. Že to není, že smrtí nekončí nic. A že člověk by... konec, a není nic, neexistuje nic, ne. Myslím si, že ne. (...)</p> <p>Ale možná, že se někdo dostal dál. Jo, já věřím, že když člověk je nějakou aspoň my to můžem odhadnout delší dobu. To měříme nějakým časovým úsekem. Tak ten člověk třeba zažívá ještě něco.</p> <p>T: A kam si myslíte, že se dostávají ty lidi?</p> <p>R: Já nevím, já jsem četl o tom životě po životě, taky jsem si četl nějaký knížky. Že procházeli nějakým tím tunelem. Tak já každému říkám, já jsem žádným tunelem neprocházel, žádný světlo... na konci</p>	<p>Pravděpodobně existuje život potom</p> <p>Věřící</p>	<p>CO PŘESAHUJE H MOTNÝ SVĚT</p>
--	---	---	----------------------------------

<p>„...takže já nevim, my to měříme nějakou časovou jednotkou, ale... Jak to tam potom funguje... Že čas neexistuje.“</p> <p>„A... Já vím, že ke mně, když přišla maminka, že mě držela za ruku a mačkala. A já nemohl mluvit, nemohl jsem nic. A pak jsem měl třeba strašnou žízeň. Jo máte strašnou žízeň a vím, že sestry... Vnímám jsem sestry. Že tam slavily něco. Na aru jsem byl. A já jsem... nemůžete nic, tak jsem se jenom hlásil (smíšek). (...) Takže tohle jsou (nesrozumitelné, pozn. autora), že nemůžete nic, ale tohle bylo pravděpodobně po anestezii. Že to nebylo... by člověk byl... někde jinde, ale ta anestezie taky s váma udělá.“</p>	<p>tunelu jsem neviděl, prostě nevím. Je možný, že to tak je, že tam... ale těžko odhadnout. Jestli je měrná jednotka, tady my měříme tak dobře byl pět minut v komatu, byl dvacet minut v komatu, žejo po patnácti minutách... jsem měl kamaráda, co odumřel už mu mozek, byl bez kyslíku žejo, a pak už ty následky jsou... takže já nevim, my to měříme nějakou časovou jednotkou, ale... Jak to tam potom funguje... Že čas neexistuje.</p> <p>(Následuje krátký rozhovor s citlivým tématem, který se autor práce rozhodl nezveřejnit, pozn. autora)</p> <p>R: Já jsem normálně dejchal asi, jsem byl po anestezii. Mě pak operovali, mě pak transplantovali tu chlopeň celou. A... Já vím, že ke mně, když přišla maminka, že mě držela za ruku a mačkala. A já nemohl mluvit, nemohl jsem nic. A pak jsem měl třeba strašnou žízeň. Jo máte strašnou žízeň a vím, že sestry. Vnímám jsem sestry. Že tam slavily něco. Na aru jsem byl. A já jsem... nemůžete nic, tak jsem se jenom hlásil (smíšek). Až když mě jednou uviděla, tak ke mě přišla. (nesrozumitelné, pozn. autora) Že potřebuju napít. Takže tohle jsou (nesrozumitelné, pozn. autora), že nemůžete nic, ale tohle bylo pravděpodobně po anestezii. Že to nebylo... by člověk byl... někde jinde, ale ta anestezie taky s váma udělá.</p> <p>T: Vidíte, tak jste to mohl dát takhle aspoň najevo, nečím...</p> <p>R: No ne, tak nemůžete, protože člověk fakt nemá sílu, jo, tady to máte rozřízlý... takže ta operace je náročná hodně, já jsem se pak ptal... Lékařů, co mě operovali, protože oni vám to srdce vyndají, to srdce běží na jiném přístroji. Pohrabou se vám</p>	<p>Čas neexistuje</p> <p>Nemohoucnost po anestezii</p>	<p>VZTAH K ČASU TAM NĚKDE</p>
---	---	--	-------------------------------

<p>„T: ...jestli si vysvětľujete nějak to, proč se ten danej zážitek odehrál přímo vám, proč se to jako stalo, jestli to nemá nějakej důvod.“</p> <p>R: Mhm. Nemyslím si... to bych... si myslím, že ne. Prostě stalo se to... a... u každého to reaguje jinak, a nemyslím si, že by to byl důvod jako... to bych... nepřemýšlel asi o tom... (poslední dvě slova ne snadno srozumitelná, pozn. autora)“</p>	<p>tam, spravěj to, zase to daj zpátky. Z mimotělního oběhu. (nesrozumitelné, pozn. autora) a jedete dál. Takže to je... T: Hm... Em... No, jestli si... emmm, jak formulovat otázku, aby byla... jestli si vysvětľujete nějak to, proč se ten danej zážitek odehrál přímo vám, proč se to jako stalo, jestli to nemá nějakej důvod. R: Mhm. Nemyslím si... to bych... si myslím, že ne. Prostě stalo se to... a... u těch fotbalistů je to taky tak že na to vlastně přijdou až timdletim, že třeba některý vyšetření neukážou, říkali, že někteří vyšetření nedokážou prostě (nesrozumitelné, pozn. autora), že ta aorta třeba je nějakým způsobem buď deformovaná nebo zúžená, nebo to... a pak, teprve potom, třeba i u hokejistů... (...) protože při tý velký fyzický námaze no, tak... u každého to reaguje jinak, a nemyslím si, že by to byl důvod jako... to bych... nepřemýšlel o tom... (poslední dvě slova ne snadno srozumitelná, pozn. autora) T: Chápu to teda dobře, že ne úplně všem věcem přisuzujete důvod? R: M-m. To bych asi ne-to, no. T: Protože někdo to tak má automaticky, že všechno má svůj důvod, že se něco děje následně na určitou věc, a vy o tom mluvíte tak, že se to prostě stalo. R: Eeh, jo. T: Mhm. A vysvětľujete si nějak to, co jste při události prožíval, to, co jste cítil, ten klid, co jste popsal? R: Jak.. jak jsem to prožíval? T: Mhm. Jestli jste nad tím někdy přemejšlel,... co to vlastně znamenalo jako.</p>	<p>Nezaobírání se hlubším smyslem</p>	<p>PROSTĚ STALO SE TO</p>
--	---	---------------------------------------	---------------------------

<p>„R: Tak znamenalo to, že ten prožitek je asi... mnohem intenzivnější, jakoby blaženější, než co zažíváte tady. Jo... tady je člověk šťastnej, dobře, má... nají se, napije, nebo se opije, jo, ale tam je.. to něco jinýho, to je jiný štěstí, bych řek.“</p> <p>T: Jiný štěstí, nebo větší?</p> <p>R: Jiný... Nebo vyjádřit to štěstí, těžko... slovem to vyjádřit, prostě je to takový jako... jako blažený, strašně příjemný.“</p> <p>„To se těžko dá vyjádřit slovy, protože to není fyzický štěstí, ani jakoby psychický štěstí, že máte prostě čistou hlavu, všechno.. tam je to trošku... o level víc, bych řekl...“</p>	<p>R: Tak znamenalo to, že ten prožitek je asi... mnohem intenzivnější, jakoby blaženější, než co zažíváte tady. Jo... tady je člověk šťastnej, dobře, má... nají se, napije, nebo se opije, jo, ale tam je.. to něco jinýho, to je jiný štěstí, bych řek.</p> <p>T: Jiný štěstí, nebo větší?</p> <p>R: Jiný... Nebo vyjádřit to štěstí, těžko... slovem to vyjádřit, prostě je to takový jako... jako blažený, strašně příjemný.</p> <p>T: Dá se to s něčím srovnat? Pro vás, tady v realitě? Tu příjemnost tam? S nějakou příjemností tady?</p> <p>R: M-m... To, to je... takový, je to trošku jiná dimenze, příjemnosti.</p> <p>T: Takže to není expandovaný...</p> <p>R: Ono se to nedá k fyzickému... není to nic fyzická jako příjemnost, je to prostě nějaká duševní příjemnost.</p> <p>T: Mhm...</p> <p>R: Něco víc, o level víc, bych řek.</p> <p>T: Takže nic takového jste „tady na zemi“...</p> <p>R: Ne, ne, ne, ne. Když je člověk ještě, prostě fakt... to je trošku něco jinýho. Dal bych tomu jinej rozměr.</p> <p>T: Mhm. Úplně někde jinde, není to tak, že...</p> <p>R: Je to, ne, je to někde jinde, a je to... něco jinýho. Jako něco lepšího. Duchovnějšího, bych řek. To se těžko dá vyjádřit slovy, protože to není fyzický štěstí, ani jakoby psychický štěstí, že máte prostě čistou hlavu, všechno.. tam je to trošku... o level víc, bych řekl. Nevim jak ostatní třeba (...).</p> <p>T: (popisuje příběh zkušenosti založené na čisté radosti větší než zde na zemi – jako když někdo jí najednou pizzu a čokoládu, vše příjemné) ... A proto se</p>	<p>Těžce vyjádřitelné štěstí</p> <ul style="list-style-type: none"> - Zmiňuje, že to je jiná dimenze příjemnosti, než příjemnosti „tady“. Není to fyzická příjemnost, ale příjemnost duševní. O level víc. Dal by tomu jiný rozměr. Je to něco lepšího a duchovnějšího. 	
--	--	---	--

<p>„...duševní rozpoložení prostě, my tomu říkáme štěstí nebo blaženost, ale jestli... strašně příjemný, nevím jak to vyjádřit. Těžko vyjádřit to slovo, prostě. Štěstí, blaženost, ale o level víc.“</p> <p>„...říkal sepiš si to prosimtě, to je zajímavý, to si sepiš, protože pak bys to moh zapomenout. Tak jsem si to sepsal. Dokavad' jsem to měl jakoby ještě zažitý.“</p>	<p>ptám, jestli je to založený na... že je to radost, čistá radost, ale je jako větší, než tady na zemi... anebo je to teda něco úplně jinýho, co jste vy popsál. To se vlastně ujišťuju, že je to fakt z jinýho... odjinud.</p> <p>R: Já věřím, že je to něco jinýho, něco jinýho, že je to jakoby odjinud. To bych vůbec nesrovnával, protože to je úplně... jako čokoládu, pizzu, ne. To se nedá jako tohle. To je fakt jako bych řek nějaký jakoby... duševní rozpoložení prostě, my tomu říkáme štěstí nebo blaženost, ale jestli... strašně příjemný, nevím jak to vyjádřit. Těžko vyjádřit to slovo, prostě. Štěstí, blaženost, ale o level víc.</p> <p>T: A... teďka teda jestli můžete porovnat, jak jste na vlastní zážitek nahlížel bezprostředně po něm, po tom probuzení, a jak se na něj díváte teďka. Vidíte v tom nějaký rozdíl?</p> <p>R: Potom, bezprostředně, si to ani pořádně neuvědomujete... až když mi to vyprávěli. Jsem si to nechal vyprávět. A... protože mi jeden... starší pán říkal sepiš si to prosimtě, to je zajímavý, to si sepiš, protože pak bys to moh zapomenout. Tak jsem si to sepsal. Dokavad' jsem to měl jakoby ještě zažitý. A člověk na to nahlíží teď trochu jinak, než bezprostředně potom. Určitě.</p> <p>T: A... vnímáte, že ten zážitek teďka nějak vstupuje do vašeho života?</p> <p>R: Mmm... vstupuje tím, že když člověk se třeba setká se smrtí, nebo nějakým způsobem, tak v tu chvíli se mi to sepne, a...</p> <p>T: A mohl byste uvést nějaký příklad?</p> <p>R: Třeba když (uvádí soukromý příběh o sebevraždě osoby z okolí).</p>	<p>- Po dotázání, zda je to čistá radost, ale větší, nebo něco úplně jiného, odjinud. Potvrzuje, že je to odjinud. Nedá se to srovnat.</p> <p>„Sepiš si to“</p> <p>- Na dotaz, zda může porovnat, jak na zážitek nahlížel bezprostředně po něm a jak na něj nahlíží nyní, zmiňuje, že na to nahlíží nyní určitě jinak, než bezprostředně poté. Možná mu k tomuto uvědomění pomohl daný rozhovor se starším pánem.</p>	<p>ZPRACOVÁNÍ PROŽITKU, VYROVNÁVÁNÍ SE</p>
--	--	---	--

<p>„...když člověk se třeba setká se smrtí, nebo nějakým způsobem, tak v tu chvíli se mi to sepne...“</p> <p>„...Prostě někde jste, a je vám někde dobře. Strašně dobře. Ale jestli je to prostor... to, my pro to nemáme jinej asi výraz. Pro... Je to něco, někde... ale prostor máte třeba ohraničenej, žejo, třeba nějakej, nebo... tohle... tohle není, není jako... to je někde, a jste... je vám dobře...“</p>	<p>T: Tak jste si vzpomněl na ten...</p> <p>R: Určitě.</p> <p>T: A cítíte nějakou potřebu si zážitek jako připomínat, nebo ho oživit, nebo ho naopak třeba zahánět?</p> <p>R: Ne, ne... ani to, ani to.</p> <p>T: Ani to, ani to. A kdy na něj tak vzpomínáte, nebo kdy... kromě těchletěch samozřejmě, co jste zmínil...</p> <p>R: Kdy na něj vzpomínám?... (zamyslí se)... Když třeba se mluví o smrti, nebo tak. Tak v tu chvíli si tu vzpomenu na to, protože věřím tomu, že to má nějakou součinnost. Jinak si to nepřipomínám.</p> <p>T: My jsme srovnávali ten pocit teda blaženosti, že je jako vodjinud... no a ta realita toho prožitku? Kdybyste mohl... teďka tady fungujem, bavíme se spolu, tak... Jestli jako v tom pohledu tý realnosti, toho prožitku... Vidíte v tom nějaký rozdíl? Protože někdo o tom prožitku mluví třeba jako... o mlze. Má to zastřený. Vlastně to tolik ani neprožíval... a... pro někoho je realita jako...</p> <p>R: (skočí do řeči) Ono - ono se to dá těžko vyjadřovat, protože vy zažijete něco... protože my tady máme nějaký reál. Někej... nějaký prostě... hmotu, čas, omezení... nic takovýho tam prostě nezažíváte. Tam zažíváte nějaký nekonečný prostor, a vy v tom... jako jestli se tomu dá říct prostor, ani, to... to je slovo, kterým my to vyjadřujeme. Prostě někde jste, a je vám někde dobře. Strašně dobře. Ale jestli je to prostor... to, my pro to nemáme jinej asi výraz. Pro... Je to něco, někde... ale prostor máte třeba ohraničenej, žejo, třeba nějaký, nebo... tohle... tohle není, není jako... to je někde, a jste... je vám dobře. Takže to</p>	<p>Zážitek stále vstupuje do jeho života bez potřeby jej oživit nebo zahánět</p> <p>- Ani to, ani to. Když se mluví o smrti nebo tak, vzpomene si na to, protože věří tomu, že to má nějakou součinnost. Jinak si to nepřipomíná.</p> <p>Máme tady reál, hmotu, čas, omezení, tam je vám dobře.</p>	
---	--	---	--

<p>„R: ...je to jako... mimo čas a prostor, a... to... (...) T: A je to víc než realita tady? Nebo... R: Realita... to my máme tady, realitu, ale tam asi... tam... tam není realita. Protože když... vy jste někde, a nevíte, jestli to je pět minut, pětadvacet let, sto let... neexistuje čas. Takže my to měříme tady, žejo, nějakým způsobem. Ale tam... nezažíváte nějaký omezení, nebo prostě... to si myslím, že je jedno, jestli pět minut, nebo... padesát let. Ten prostor, a to, kde... prostě... není.“</p> <p>„...já si třeba říkám, že když člověk umře... tak my tady vzpomínáme třeba před rokem zemřel, před dvěma... a jestli tam někde je, tak vůbec</p>	<p>prostě... pro... některý výrazy pro to si myslím ani nejsou. Z našeho... z našeho vlastně hlediska, myslím si. Že se jedná o... o... (zvoní do toho respondentův telefon)</p> <p>T: A... Když uvedu příklad. Chodíme do kina na 1D, 2D, 3D...</p> <p>R: Vůbec bych to nepřirovnával k ničemu.</p> <p>T: Vůbec.</p> <p>R: Ne. To si my-...</p> <p>T: (skáče do řeči) Realita, do nějaký škatulky tamten zážitek, ne...?</p> <p>R: Ne, ne, ne, to je úplně... fakt je to jako... mimo čas a prostor, a... to... aniž ty lidé... ani... (nesrozumitelné, hledá slova, pozn. autora) to se nedá, vlastně, todleto.</p> <p>T: A je to víc než realita tady? Nebo...</p> <p>R: Realita... to my máme tady, realitu, ale tam asi... tam... tam není realita. Protože když... vy jste někde, a nevíte, jestli to je pět minut, pětadvacet let, sto let... neexistuje čas. Takže my to měříme tady, žejo, nějakým způsobem. Ale tam... nezažíváte nějaký omezení, nebo prostě... to si myslím, že je jedno, jestli pět minut, nebo... padesát let. Ten prostor, a to, kde... prostě... není. A tak jsem to vnímal.</p> <p>T: Je nezachytitelný...</p> <p>R: Tak, tak bych, no...</p> <p>T: Taky nevysvětlitelný, žejo...</p> <p>R: No, no, to prostě... takže proto mi... já si třeba říkám, že když člověk umře... tak my tady vzpomínáme třeba před rokem zemřel, před dvěma... a jestli tam někde je, tak vůbec nevnímá, jestli to je rok, dva... sto let, dvě stě let... jo...</p> <p>T: A může se tak člověk přesunovat? V tý jiný...</p>	<p>Mimo čas a prostor, tam není realita.</p> <p>- Souvisí s tématem Prostě stalo se to</p> <p>- Jestli je to rok, dva... sto let, dvě stě let...</p>	
--	--	--	--

<p>nevnímá, jestli to je rok, dva... sto let, dvě stě let... jo...“</p> <p>„Tak... třeba jsem tam byl jenom chvíli, já nevím. (smíšek) I když chvíle se těžko pak měří žejo, tam... pak se asi neměří... čas se neměří tam, potom.“</p>	<p>R: Já... já nevím, já jsem zažil tohle... nevím jestli může...</p> <p>T: Cejtil jste teda pocít, že je... Bezčasi?</p> <p>R: Nevím, nikoho jsem neviděl, žejo, jako třeba někdo říká, že... nevím, taky v těch knížkách to byla, že třeba se setká, nebo aspoň nějakým způsobem s někým známým... nebo takový... nic takového, ne. Tak... třeba jsem tam byl jenom chvíli, já nevím. (smíšek) I když chvíle se těžko pak měří žejo, tam... pak se asi neměří... čas se neměří tam, potom.</p> <p>T: Mm...</p> <p>III. Oblast výzkumných otázek:</p> <p>Vnímání smyslu daného prožitku</p> <p>T: Měla pro vás tahle zkušenost nějaký smysl nebo význam? Bezprostředně po ní, když jste se probudil, vy jste teda říkal, že si to tolik neuvědomujete potom probuzení? A případně jestli pro vás tahle zkušenost...</p> <p>R: Vůbec vůbec (nesrozumitelné, pozn. autora). že jsem jako byl mimo, v tu chvíli, že vás rozdejchá, tak si neuvědomu..., až teprv časem vám to začne, začne přicházet, ale v tu chvíli, když už tam potom máte... prostě... tak samozřejmě. Potom už jsem musel do nemocnice. Na operaci. Ale v tu chvíli to člověku jako nespíná.</p> <p>T: A přišlo vám pak to přemýšlení nad tím, jestli to mělo nějaký...</p> <p>R: Jo, určitě, určitě o tom člověk přemýšlí, co zažil.</p> <p>T: A to bylo kdy potom?</p> <p>R: To bylo nákej třeba druhý třetí den.</p> <p>T: Jo.</p> <p>R: Ne, že bezprostředně ne potom, ale potom samozřejmě... prožije, že člověk</p>	<p>- Čas se neměří, tam, potom.</p> <p>Člověk o tom přemýšlí, co zažil, uvědomuje si, že mohl zemřít</p> <p>- Druhý, třetí den</p> <p>- Když je dotázán, zda přemýšlel nad smyslem toho zážitku. Bezprostředně poté ne, ale pár dní na to ano.</p>	
---	--	--	--

<p>„Protože... já jsem ho třeba zachránil, když jemu bylo nějakých 12, on se topil. Já jsem ho zachránil.“</p> <p>„Jo, že někdo se smrti bojí... Někdo... I ty lidi co jsem se s nima setkával třeba... co umírali. Tak mají strach. Třeba prožívaj něco, a... taky je třeba uklidňuje vždycky tak já nevím, že se třeba setkaj s příbuznými a známými. Tak jo. Spíš takový, že se člověk nebojí smrti.“</p>	<p>vlastně moh zemřít, že si člověk uvědomuje, že moh zemřít, a... no. Tak. Tak... Bylo zajímavý, že u toho byl zrovna můj brácha, kterej mě zachraňoval. Jo mladší bratr. Protože... já jsem ho třeba zachránil, když jemu bylo nějakých 12, on se topil. Já jsem ho zachránil.</p> <p>T: Vy jste se takhle vzájemně zachránili?</p> <p>R: No, on totiž plaval s kruhem. A já když jsem se díval, jsem byl na pláži. Jsem koukal vždycky že on se potopil a vynořil. On si cucal ten čudlík a vytáhl si ho. Z toho kruhu... to znamená. Že on ten kruh měl pak vypuštěnej. On se topil. Tak jsem za ním běžel, doplaval. A tím jsem ho vlastně zachránil. (...) Bohužel s ním zrovna nikdo nebyl teďka, ale dívali jsme se, maminka tam byla na břehu žejo a já... Tak stalo se to tak on mi to teď vrátil. No takže...</p> <p>T: To je hezký... a má pro vás tahleta zkušenost nějaký smysl nebo význam teďka? Vidíte v tom nějaký...</p> <p>R: Tak určitě má to smysl. Jak jsem říkal, má to smysl, že se člověk dívá úplně jinak na svět. Jo, že někdo se smrti bojí... Někdo... I ty lidi co jsem se s nima setkával třeba... co umírali. Tak mají strach. Třeba prožívaj něco, a... taky je třeba uklidňuje vždycky tak já nevím, že se třeba setkaj s příbuznými a známými. Tak jo. Spíš takový, že se člověk nebojí smrti.</p> <p>IV. Oblast výzkumných otázek: Porozumění světu</p> <p>T: Teďka se zaměříme na vnímání světa kolem, jestli jste hodnotil nějak svět před tou zkušeností? Pokud jo, tak jak, jestli hodnotíte nějak svět... Teďka po tý</p>	<p>Silný figurant: mladší bratr, jenž ho zachraňoval</p> <p>- On nejdřív zachránil jej, když byl malý, a sám jej zachránil v této situaci</p> <p>Člověk se dívá úplně jinak na svět</p>	<p>PŘÍNOS PROŽITKU</p>
--	--	---	-------------------------------

	<p>zkušenosti a jestli v tom vidíte nějaký rozdíl, případně pokud jo tak jaký...?</p> <p>R: Nehodnotil jsem. Ani před, ani po.</p> <p>T: Ani po... a... kdybych to položila teda jinak – jak jste se na svět díval? Předtím.</p> <p>A jak se na svět díváte teďka?</p> <p>R: Asi stejně. (úsměv)</p> <p>T: Takže to, že jste zmínil přerod...</p> <p>R: Tohle jakože zkušenost, tak se nedívám na svět jinak.</p> <p>T: Mhm. A co vám... Jestli vám ta zkušenost něco dala, co to je?</p> <p>R: To je osobní, spíš takový. Asi osobní.</p> <p>T: A říkal jste i ten... to beze strachu ze smrti.</p> <p>R: Jojojo, to určitě.</p> <p>V. Oblast výzkumných otázek: Nacházení smyslu v okolnostech</p> <p>T: Ted'ka se zaměříme na nacházení smyslu ve vnějších obecných okolnostech... Jestli jste... v těch okolnostech, v návaznosti jako na sebe - něco se stane, co způsobí další věc - viděl nějaký smysl nebo význam, nebo nějakou propojenost v těch věcech? Před tou zkušeností... Pokud jo, tak jak intenzivně, nebo jak jste byl přesvědčenej o tý zkuš.. skutečnosti?</p> <p>R: M-m-m-m (neguje).</p> <p>T: Vůbec (v reakci na respondentu). A ted'ka, když se něco stane? Člověk si říká hm, to mělo svůj důvod...</p> <p>R: Hm...</p> <p>T: Jestli tam nastala nějaká změna předtím a ted'...</p> <p>R: Asi ne.</p> <p>T: Mhm.</p>	<p>Svět nehodnotil a nehodnotí</p> <p>Je to zkušenost</p> <p>- Ale nedívá se na svět jinak, než předtím</p> <p>Zkušenost přinesla osobní dar</p>	<p>VZTAH KE SVĚTU</p>
--	---	--	------------------------------

<p>„Tak já si myslím že každé... člověk musí mít smysl života, když tady žije.“</p>	<p>VI. Oblast výzkumných otázek: Nacházení smyslu obecně T: Teďka nacházení smyslu obecně. Jestli jste ve svém životě obecně... váš život... před zkušeností, měl nějaký smysl. Pokud ano, tak jakým způsobem jste ho v něm viděl a co vás k tomu vedlo... A... jestli teda... pokud. A proč si myslíte... jak-jako ten způsob, jak jste jej vnímal. Jestli to jde jako vysvětlit. R: Jako... smysl života? T: Smysl... obecně. Smysl v životě obecně, vašeho života. R: Tak já si myslím že každé... člověk musí mít smysl života, když tady žije. T: A co to pro vás bylo, předtím? R: Smysl života? T: Mhm. R: No, aby ten člověk prožil co nejlíp, ten život, si myslím. T: Mhm. A změnilo se to nějak po zkušenosti? R: Ne. T: Vůbec. (reaguje na respondenta) To vám zůstalo stejný... R: Stejný, pořád stejný.</p> <p>VII. Oblast výzkumných otázek: Respondent a jeho porozumění sobě samému ve svém vnitřním světě a ve světě vnějším, soulad či nesoulad se sebou, sebe-hodnocení, ukotvení v životě, uvědomění vlastního vnitřního světa, smysl ve své vlastní osobě ve světě a pociťování důvodu toho, proč na světě je T: Teďka se zaměříme na vaše vnímání sebe sama. Kdyby vám cokoliv bylo nekomfortní, můžeme přeskočit. Jo, nemusíte na nic z toho odpovídat. Obecně</p>	<p>Aby člověk prožil co nejlíp, ten život.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Při dotazu na smysl života - Zůstalo to stejné, před i po. 	<p>VZTAH K ŽITÍ</p>
---	---	--	----------------------------

<p>„T: Cejtíl jste se na sebe napojenej?”</p> <p>R: Jak napojenej na sebe?”</p> <p>T: Na svůj vnitřní svět. Řekněme třeba na intuici.</p>	<p>ve světě, ve světě vnějším, o tom vnitřním o touze žít, o souladu, nebo nesouladu se sebou, taky nějakým sebehodnocení. Ukotvení v životě, uvědomění si vlastního vnitřního světa nebo smyslu ve své vlastní osobě, a pocitování důvodů toho, proč na světě jste... Tak, jestli si myslíte, že vás ovlivnil nějak daný prožitek? Pokud ano, tak jak a v čem to pozorujete...</p> <p>R: Ne.</p> <p>T: Neovlivnil. (reaguje na respondenta) Prostě se to stalo... Jestli a pokud můžete... Porovnat sebe před touto událostí a po ní, jestli pozorujete nějaký rozdíl.</p> <p>R: Ne.</p> <p>T: V sobě jako v člověku.</p> <p>R: Ne.</p> <p>T: Jak jste před zkušeností vnímal a prožíval sám sebe ve světě? To znamená někdo říká ukotvení. Nebo... jak vám prostě ve světě a v sobě bylo, jestli jste byl na světě rád?</p> <p>R: Určitě.</p> <p>T: Cejtíl jste se na sebe napojenej?</p> <p>R: Jak napojenej na sebe?</p> <p>T: Na svůj vnitřní svět. Řekněme třeba na intuici.</p> <p>R: Hmm... Tak to má každý člověk tohleto ne? To si myslím že...</p> <p>T: Hmm... to si nemyslím.</p> <p>R: Ne? Nemáte?</p> <p>T: No já jo, jako cítím to, ale znám spoustu lidí, co to tak nemá.</p> <p>R: Mhm... Jo, jo, jsem, jsem, určitě.</p> <p>T: Mhm. A dá se teda říct, že jste byl se sebou v souladu, že jste se poslouchal, že ten následoval ten...</p> <p>R: Ano. (nejsem si jista, ne úplně srozumitelné, pozn. autora) Mhm.</p>	<p>- Zážitek jej neovlivnil</p> <p>- Nepozoruje nějaký rozdíl mezi sebou před událostí a po ní</p> <p>Napojení na intuici</p> <p>- A bylo to tak i předtím</p>	<p>VZTAH K SOBĚ</p>
---	--	--	---------------------

<p>R: Hmm... Tak to má každéj člověk tohleto ne? To si myslím že...</p> <p>T: Hmm... to si nemyslím.</p> <p>R: Ne? Nemáte?</p> <p>T: No já jo, jako cítím to, ale znám spoustu lidí, co to tak nemá.</p> <p>R: Mhm... Jo, jo, jsem, jsem, určitě. “</p> <p>Když je tázán na to, jestli to, že byl se sebou v souladu, že se poslouchal a následoval ten... (vnitřní hlas, myšleno, pozn. autora) Podivuje se nad tím, že to tak nemusí mít každý. Souhlasí s tím, že je to asi jeho přirozenost.</p> <p>„M-m, nemyslím si. To je člověk, takovej jakěj je.“</p> <p>„Vnitřní svět jestli jsem vnímal... (zamyslí se) m-m, já jsem se takhle ne-to.</p> <p>T: A teďka?</p> <p>R: Stejný. Já jsem to... mě to nějak zásadně vůbec neovlivnilo tohleto. Ten prožitek jsem měl, ale že by mě to vůbec nějak takhle ovlivnilo... ne.</p> <p>T: Mhm. Mmm... takže když se vás zeptám, jestli vidíte nějaký rozdíl mezi vnímáním...</p> <p>R: (skáče do řeči) Ne.</p> <p>T: ...toho světa.</p> <p>R: Ne, ne, ne, před a po, jsem říkal, jenom opravdu mi to otevřelo to, že... (nesrozumitelné, pozn. autora) tím, že prostě ta smrt je přechod, é, někam jinam,</p>	<p>T: Mhm. A proč si myslíte, že tomu tak bylo? Byl tam nějakěj... hrál tam roli nějakěj faktor? Že to tak bylo.</p> <p>R: M-m, nemyslím si. To je člověk, takovej jakěj je.</p> <p>T: Byla to přirozenost?</p> <p>R: Asi ano.</p> <p>T: A teďka? Je v tom nějakěj rozdíl?</p> <p>R: Stejný.</p> <p>T: Úplně stejný... a hodnotil jste se nějak před zkušeností?</p> <p>R: Ne.</p> <p>T: A teďka?</p> <p>R: Ne. Nehodnotím se. (...)</p> <p>R: Ale věřím tomu, že některým to může obrátit život, že si uvědomí, že to mohlo dopadnout úplně jinak.</p> <p>T: No ale je vzácný a hezký, že to takhle máte. (...)</p> <p>T: A jestli si teda vzpomínáte, jestli jste před tou zkušeností vnímal nějak svůj vnitřní svět. Případně jak.</p> <p>R: Vnitřní svět jestli jsem vnímal... (zamyslí se) m-m, já jsem se takhle ne-to.</p> <p>T: A teďka?</p> <p>R: Stejný. Já jsem to... mě to nějak zásadně vůbec neovlivnilo tohleto. Ten prožitek jsem měl, ale že by mě to vůbec nějak takhle ovlivnilo... ne.</p> <p>T: Mhm. Mmm... takže když se vás zeptám, jestli vidíte nějaký rozdíl mezi vnímáním...</p> <p>R: (skáče do řeči) Ne.</p> <p>T: ...toho světa.</p> <p>R: Ne, ne, ne, před a po, jsem říkal, jenom opravdu mi to otevřelo to, že... (nesrozumitelné, pozn. autora) tím, že prostě ta smrt je přechod, é, někam jinam,</p>	<p>Smrt je přechod někam jinam</p>	
--	--	------------------------------------	--

<p>prožitek jsem měl, ale že by mě to vůbec nějak takhle ovlivnilo... ne.“</p> <p>„...jenom opravdu mi to otevřelo to, že... (nesrozumitelné, pozn. autora) tím, že prostě ta smrt je přechod, é, někam jinam, smrtí nekončí, jo, to-to... (...) nechává se člověk dvě hodiny jo, aby opravdu byla... aby ta smrt byla jistá. A někdo i po těch dvou hodinách eště jako, jo... tak... jednoho člověka nechali asi čtyři hodiny, starej pán, že i po těch dvou hodinách třeba není úplně jistota... a říká se, že po dvou hodinách by měl být člověk mrtvý. Ale třeba u někoho ne.“</p> <p>„Mě to fakt nezměnilo ten zážitek vůbec v tomhleto vnitřním životě, ani v tom vnějším, nic. Prostě ten zážitek jsem měl, stalo se to, a...“</p>	<p>smrtí nekončí, jo, to-to... smrtí to nekončí, a... já jsem třeba zažil, když třeba člověk umřel, že... nechává se člověk dvě hodiny jo, aby opravdu byla... aby ta smrt byla jistá. A někdo i po těch dvou hodinách eště jako, jo... tak... jednoho člověka nechali asi čtyři hodiny, starej pán, že i po těch dvou hodinách třeba není úplně jistota... a říká se, že po dvou hodinách by měl být člověk mrtvý. Ale třeba u někoho ne.</p> <p>(Následuje vsuvka soukromého rozhovoru mimo hlavní cestu tématu, pozn. autora)</p> <p>T: Teďka se kouknem na hodnoty vaše teda, jestli jste vnímal před zkušeností ještě nějaký smysl ve své vlastní osobě.</p> <p>V tom proč jste na světě. Jestli jste viděl nějaký důvod toho, proč jste na světě.</p> <p>R: Jako před a po tom zážitku jo?</p> <p>T: Mhm.</p> <p>R: Ne, já to mám nastavený prostě tak, (nesrozumitelné, pozn. autora) že prostě ta hodnota je jasná, a to mi nezměnilo nic. Ani jsem... Jako před a po. Mě to fakt nezměnilo ten zážitek vůbec v tomhleto vnitřním životě, ani v tom vnějším, nic. Prostě ten zážitek jsem měl, stalo se to, a...</p> <p>T: Mhm. A teďka? Ten smysl ve své vlastní osobě, to, že vy jste na světě?</p> <p>R: Jo, teď to má smysl. Já věřím, že každý člověk to – má, že má smysl, že tady je.</p> <p>T: A... jak byste ho ještě jako popsal, jakej to je smysl?</p> <p>R: Jakej smysl jako to má?</p> <p>T: Že jste na světě vy osobně.</p> <p>R: Já si myslím, že to není náhodou, že tady každý člověk je. Že to má určitě svůj řád, určitě to není náhoda jako... proč</p>	<p>- Přestože ho to nijak zásadně neovlivnilo, jak tvrdí, zmiňuje toto:</p> <p>Hodnota je jasná</p> <p>- Při dotazu, jestli viděl nějaký důvod toho, proč je na světě a vnímal nějaký smysl ve své vlastní osobě, v tom, proč je na světě – před a po zážitku, odpověděl, že ne, že to má nastavené tak, že ta hodnota je jasná, a to mu nezměnilo nic. Když je dotázán na to, jak je to</p>	
---	--	---	--

<p>„Jo, teď to má smysl. Já věřím, že každé člověk to- má, že má smysl, že tady je. (...) Já si myslím, že to není náhodou, že tady každé člověk je. Že to má určitě svůj řád, určitě to není náhoda jako... proč zrovna vy, že se spojilo, spojili... (...) Že to není náhoda. Já věřím, že náhoda neexistuje. Náhoda neexistuje. Říkej že to je náhoda, ne, náhoda neexistuje.“</p> <p>- Pocit rozporu v odpovědi, ale to je spíše chyba autora v kladení další odpovědi, která zní stejně, každopádně je to zajímavé, a přes všeskerá zkoumání se to možná vzájemně nerozporuje.</p> <p>„R: No, že všechno má smysl a svůj důvod - ...“</p> <p>- Dále je věta nesrozumitelná, ale byl to jen krátký kousek.</p>	<p>zrovna vy, že se spojilo, spojili... (zvoní telefon)</p> <p>T: Klidně si to vezměte. Rovnou se můžu podívat...</p> <p>R: Nene, dobrý. Že to není náhoda. Já věřím, že náhoda neexistuje. Náhoda neexistuje. Říkej že to je náhoda, ne, náhoda neexistuje.</p> <p>T: A co to je za ten řád?</p> <p>R: Já si myslím, že to je vyšší řád jakože... přeci nemůže být náhoda, že zrovna... vy, nebo já... jsme na světě tady. Jakože náhodně?... Já si myslím, že nad námi je něco víc, jakože... to mu dává ten řád. Nemyslím si, že... to nemůže být samo sebou, ne? Jakože zrovna z jedné spermie a z jednoho vajíčka, zrovna já... nebo vy...</p> <p>T: Mhm. A proč si myslíte, že je ten řád? Nebo co ten řád určuje teda?</p> <p>R: Já... protože jsem věřící, tak věřím, že to je boží řád.</p> <p>T: Mhm. A boží řád si představujete jak? Když vo něm teď mluvíte, tak...</p> <p>R: No, že všechno má smysl a svůj důvod vše- (část slova nesrozumitelná, pozn. autora)</p> <p>T: Mhm. Když jste zmiňoval ten zážitek, tak jsem se ptala, jestli v tom vidíte nějaký důvod, proč se to stalo, a... Jestli to správně tak, že prostě se to stalo...?</p> <p>R: Já to nevím, nevím ten důvod jako proč se to stalo, nevím, nevím...</p> <p>T: A přesto tedy věříte, že v tom je nějaký řád? Že se to stalo nebo jak to teda je s tím zážitkem, když... v tom vnímáte ten řád jako obecně?</p> <p>R: Eee...</p> <p>T: (úsměv)</p>	<p>teď, ten smysl ve své vlastní osobě a ve světě, odpovídá, že ano, že teď to má smysl.</p> <p>Náhoda neexistuje, není náhodou, že tady každý člověk je</p> <p>- A když je dotázán, zda spatřuje smysl nyní, ve vlastní osobě, to, že je on na světě, odpovídá:</p> <p>Boží řád</p> <p>- Zmiňuje, že to pro něj znamená, že všechno má</p>	<p>CO PŘESAHUJE HMOTNÝ SVĚT</p>
--	---	---	--

	<p>R: Já jsem, ... že by to mělo nějaký důvod, proč se to stalo, nikdy jsem nad tím nepřemýšlel. Že by to mělo nějaký důvod... To jsem o tom nepřemýšlel a že by to něco změnilo, taky ne. Ale je možný, že to má nějaký důvod.</p> <p>T: Já jsem se toho chytla, protože jste vlastně říkal, že se všechno děje z nějakýho... důvodu.</p> <p>R: Jo... to jo, to nemyslím si, že že že to byla náhoda. Jo, ale proč? Jak? Nevím.</p> <p>T: Jo, dobře.</p> <p>VIII. Oblast výzkumných otázek: Hodnoty respondenta a hodnoty života, chápání moci nad životem</p> <p>T: Měl jste v životě před zkušeností nějaké hodnoty? Jestli ano, tak jaký to byly a... Jestli teďka po zkušenosti máte nějaký hodnoty, v čem je nacházíte a co vás k nim vede...?</p> <p>R: A teď myslíte jaký hodnoty?</p> <p>T: No, když se řekne... hodnota. Tak co je to pro vás vlastně hodnota? A...</p> <p>R: Jako hodnota života?</p> <p>T: Tak obecně, to... Vemte si z toho, co vy chcete. V životě prostě hodnoty v životě.</p> <p>R: Nezměnily se mi hodnoty. Pořád je mám stejný. Ani před ani po.</p> <p>T: A můžete říct, jaký to jsou? Jestli chcete, nemusíte.</p> <p>R: Ne, neříkal bych.</p> <p>T: Dobře. Do jaké míry jste před zkušeností vnímal svůj život jako hodnotný, že má cenu?</p> <p>R: Vnímal jsem ho jako hodnotný. Vnímám ho i teď jako hodnotný.</p> <p>T: Mhm. Nic se nezměnilo... (v reakci na respondenta. Do jaké míry jste před</p>	<p>smysl a svůj důvod.</p> <p>- Věří, že je v tom nějaký řád, ale nepřemýšlel nad důvodem, proč se to stalo a že by to něco změnilo, také ne. Ale připouští, že je možné, že to má nějaký důvod. Nemyslí tedy, že to byla náhoda, ale to proč a jak</p> <p>- neví.</p> <p>Hodnoty se nezměnily</p> <p>- má je pořád stejně jako před zážitkem.</p> <p>Život vnímal jako hodnotný předtím i nyní</p>	
--	--	---	--

<p>...já to mám tak nastavený, že ten život je dán, nemůžu si ho řídit, nemůžu... prostě já osobně třeba život si vzít. Já jsem si ho nedal, tak si ho nemůžu vzít. Tak tak to mám nastavený.</p> <p>T: Mhm. Předtím a potom...</p> <p>R: ...si může, může samozřejmě ten život nějak naplánovat, ale že bych si uměl ukončit sám, to si myslím, že ne.</p>	<p>zkušenosti cítil, že máte život uchopený ve vlastních rukou?</p> <p>R: Uchopený ve vlastních rukou... Jak je to myšlený jako uchopený ve vlastních rukou?</p> <p>T: Že... v něm stojíte sám za sebe.. Takhle to myslím já, že ho můžete nějak ovlivňovat možná, že se můžete rozhodovat. Že je váš.</p> <p>R: Stejně před i po. (kašle) Tak to je... to je jasný jako že, že ten... ale... Asi tohle bych nehodnotil.</p> <p>T: Mhm. A cítíte do nějaký míry, že je jako váš, ten život? Že si ho můžete řídit?</p> <p>R: Tak ten život... já to mám tak nastavený, že ten život je dán, nemůžu si ho řídit, nemůžu... prostě já osobně třeba život si vzít. Já jsem si ho nedal, tak si ho nemůžu vzít. Tak tak to mám nastavený.</p> <p>T: Mhm. Předtím a potom...</p> <p>R: ...si může, může samozřejmě ten život nějak naplánovat, ale že bych si uměl ukončit sám, to si myslím, že ne.</p> <p>T: Předtím a potom se neliší?</p> <p>R: Ne.</p> <p>T: Mmm... Jak jste si byl sám sebou před zkušeností jistý? Nebo si sebe vědomý? Jak jste se měl jako uchopenýho vlastně? Jak jste si byl sám sebou jistý? (říká už do odpovědi respondenta)</p> <p>R: Stejně jako předtím.</p> <p>T: No a jak jste si byl sám sebou jistý tedy? Jestli je to stejný, tak...</p> <p>R: Uchopený... jako myslíte život uchopený jako do vlastních rukou?</p> <p>T: Jako vy, jak jste se... to je podobná otázka, jak... jak jste se vlastně vyhmatával, ale teďka jak... si sám sebe „uvědomujete“. Ono je to pro vás možná jednoduchá otázka, že je to třeba</p>	<p>- souvisí s nadřazeným tématem <i>Prostě stalo se to</i></p> <p><i>Uchopenost života ve svých vlastních rukách – to je jasny</i></p> <p>- na dotaz, zda cítí, že jej má uchopený ve vlastních rukou, že v něm stojí sám za sebe, možná že jej může ovlivňovat, že je jeho, zmiňuje, že to je stejně před i po – dále nekonkretizuje, zmiňuje, že „to je jasný“. A dále dodává, že by to nehodnotil.</p> <p><i>Já jsem si ho nedal, tak si ho nemůžu vzít</i></p>	
---	---	---	--

<p>„...Jakej člověk je, no tak... jaký má vlastnosti to si člověk asi uvědomuje, a... a je to pořád stejný...“</p>	<p>samozřejmost, ale... pro někoho to může znamenat, že aha, já vlastně se tady vůbec necejtím a já tady vůbec... anebo naopak aha dyť já si hrozně věřím a cejtím se dobře...</p> <p>R: (odpovídá již do promluvy tazatele, nejdříve nesrozumitelné) já se cejtím dobře.</p> <p>T: Jo?</p> <p>R: Hm.</p> <p>T: Mhm. Dobře (úsměv). Hmm.. znal jste sám sebe před tou zkušeností?</p> <p>R: Znal jsem se stejně před.</p> <p>T: (smíšek) A v čem jste to tak mohl vnímat? Nebo v čem to tak vnímáte, jestli...</p> <p>R: Jakej člověk je, no tak... jaký má vlastnosti to si člověk asi uvědomuje, a... a je to pořád stejný.</p> <p>IX. Oblast výzkumných otázek: Postoj ke smrti</p> <p>T: Mhm. Hmmm... teďka se zaměříme na vnímání smrti. (...) No, jaký pocit máte ze smrti? Když se řekne <i>smrt</i>. Co to pro vás znamená?</p> <p>R: Jak říkám, nemám strach ze smrti. Přirozenost života.</p> <p>T: A umírání? Když řeknu <i>umírání</i>... je v tom pro vás nějaký rozdíl?</p> <p>R: Jak už jsem zažil hodně umírání v různých situacích, tak je to těžký říct co umírání (nesrozumitelné, pozn. autora). Někdo umírá tragicky, někdo umírá přirozeně, někdo umírá... najednou... je to... pokud... (následuje krátká soukromá věta, kterou se autor práce rozhodl nezveřejnit pro citlivost údajů) ...tak je rozdíl, jestli někdo skočí z okna, pak</p>	<p>Cítí se dobře</p> <ul style="list-style-type: none"> - „...Já se cejtím dobře“. <p>odpověděl na otázku, jak si byl sám sebou jistý, jak si sám sebe uvědomuje</p> <p>Zná sám sebe</p> <ul style="list-style-type: none"> - A stejně se znal předtím. <p>Smrt je přirozenost života</p> <ul style="list-style-type: none"> - Byl dotázán, zda je pro něj rozdíl ve smrti a umírání – řekl, že je těžké říct, co je umírání. Dá se to chápat tak, že v tom jistý rozdíl vidí. 	
--	--	--	--

	<p>máte bouračku, nebo se někdo utopí... prostě vám... je to fakt různý.</p> <p>T: Mhm. Když změním otázku, jaký <i>postoj</i> máte ke smrti. Jaký <i>postoj</i> máte k umírání. Změní se pro vás něco?</p> <p>R: Ne, ne.</p> <p>T: M... No, pokud je vám příjemný odpovídat na tohle: tak co konkrétně cítíte při pomyšlení na smrt?</p> <p>R: Co člověk... (zamyslí se) přechod někam jinam.</p> <p>T: Mhm. A umírání?</p> <p>R: Nojo, to je to, to, co je to umírání? Co je to umírání? To jako myslíte když... ee... vy ne... když je člověk v nemocnici, vy nemůžete říct, že ten člověk umíral, protože to člověk neví. Samozřejmě u starýho člověka vidíte, ano, pravděpodobně to nastane... Já nevím, co říct na tohle no.</p> <p>T: Nemusíte nic.</p> <p>R: Asi bych to... i třeba při tý tragický vidíte, že ten člověk za chvilinku asi umře. No, asi bych... asi bych na to neodpovídal.</p> <p>T: Mhm. Pociťoval jste před danou zkušeností strach ze smrti vlastní nebo druhých?</p> <p>R: (neverbálně reaguje)</p> <p>T: A teďka?</p> <p>R: Taky ne.</p> <p>T: Neliší se... když pomyslíte obecně na strach ze smrti vlastní a na strach ze smrti druhých, nějak, pro vás...</p> <p>R: Mhm. Ne.</p> <p>T: Věříte na něco nebo v něco co přesahuje hmotný svět? To už jste zmínil...</p> <p>R: Ano.</p> <p>T: A jste věřící?</p>	<p>- Když byl dotázán, co cítí, když se řekne umírání, nevěděl, co na to říct.</p>	
--	--	--	--

Necítí strach ze smrti vlastní ani druhých

	<p>R: Ano.</p> <p>T: A v co věříte? Co to je přímo... Jestli chcete. Nemusíte.</p> <p>R: Věřim, že existuje Bůh. Nějakej boží zákon, nějakej boží řád, věřim tomu.</p> <p>T: A představujete si ho nějak, je to... jakou má podobu...?</p> <p>R: Ne-ne-ne, myslim, že... to se nedá hmotně, nějak hmotně představit.</p> <p>T: A jak byste popsal toho Boha?</p> <p>R: Jako...</p> <p>T: Když se řekne Bůh, tak jaký postoj k tomu máte, jak to cejtíte, co... jestli...</p> <p>R: Co člověk cítí? Když se řekne Bůh?... (zamyslí se) Asi nějaký nejvyšší duchovno, nebo něco takovýho. Bych to... taky, nedá se to nějakym způsobem asi... asi nějak ohraničit, nebo nějak definovat... nebo bych na to neodpovídal.</p> <p>T: Mhm. A před tou zkušeností jste to měl stejně?</p> <p>R: Ano.</p> <p>T: Úplně srovnatelně...</p> <p>R: Ano, ano.</p> <p>X. Oblast výzkumných otázek: Sdílení zkušenosti s jinými a jejich pohled na věc, ovlivnění touto skutečností</p> <p>T: Mohl jste tu zkušenost s někým sdílet? Mluvil jste o ni s někým?</p> <p>R: Určitě.</p> <p>T: A... kdo to byl? Nebo takhle... co pro Vás ty osoby znamenaj, že jste se jim svěřil s tímhle...?</p> <p>R: Tak nejbližší osoby žejo, rodiče, sourozenci... manželka.</p> <p>T: A jak na vás, nebo na ten zážitek, pohlížeje?</p> <p>R: Eh... hodně je to zajímavá.</p> <p>T: Ptali se?</p>	<p>- A necítil ani v minulosti</p> <p>Věřící. V Boha, boží zákon, řád</p> <p>- Nedá se hmotně představit</p> <p>- Nejvyšší duchovno. Nedá se nějakým způsobem ohraničit, nebo nějak definovat. Neodpovídal by na to. Před zkušeností to měl stejně.</p> <p>Sdílení zážitku s nejbližšími</p>	
--	---	--	--

<p>„...spíš, ne, ne, že by... to byl jako... popularizoval, spíš jsem se držel s tím stranou, to bylo, že když se mě někdo zeptal, tak... Ono se ani o tom... ani člověk to nechce nějakým způsobem medializovat, nebo o tom mluvit. To je prostě nějaké prožitky vás, něco takového osobního... E... a... těžko to jako nějak ventilovat.“</p>	<p>R: Ptali se. T: Na co konkrétně se ptali, jestli... R: Jestli jsem někoho viděl, nebo jestli jsem se s někým setkal... ale já jsem to jako... spíš, ne, ne, že by... to byl jako... popularizoval, spíš jsem se držel s tím stranou, to bylo, že když se mě někdo zeptal, tak... Ono se ani o tom... ani člověk to nechce nějakým způsobem medializovat, nebo o tom mluvit. To je prostě nějaké prožitky vás, něco takového osobního... E... a... těžko to jako nějak ventilovat. T: A chtěl byste na tom něco změnit, že jste to někomu řekl? R: Změnit... T: Že jste třeba řekl něco moc, nebo... R: Ne, ne... co jsem řekl, to jsem řekl. T: Mhm. Zůstal jste ve stejných společnostech a vztazích? Jako předtím? R: Ano. T: A proměnili se nějak? Před a po zážitku? R: Ne. T: Ne. A čím si myslíte, že to je, že to tak zůstalo vlastně stejné...? R: Protože to byl můj osobní zážitek, a nemyslím, že by to mělo jako nějaké radikální vliv na nějaký vztahy. XI. Oblast výzkumných otázek: Možné ovlivnění informací z minulosti, názor respondenta na věc T: Hm... Vy jste zmínil, že jste slyšel, nebo četl o zážitku blízký smrti. Kdy to bylo poprvé, co jste o něm četl? Bylo to před zážitkem, nebo po... R: Před zážitkem. T: Co jste si o tom poprvé myslel, když jste to četl?</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Rodinu to hodně zajímalo. - Spíš se držel stranou - Nezměnil by to. Co řekl, to řekl. <p>Ve stejných společnostech a vztazích</p> <ul style="list-style-type: none"> - Neproměnili se nijak, ani před, ani po zážitku. Myslí, že to zůstalo stejné proto, že to byl jeho osobní zážitek, nemyslí, že by to němlo nějaký radikální vliv na nějaké vztahy 	
---	---	---	--

<p>„Tak že (nesrozumitelné, pozn. autora) to, že existuje život potom ještě nějakým způsobem, v nějaký dimenzi.“</p> <p>„Představa barokních malířů. (...) Vnímám to jinak. Já si myslím, že to jenom... to bylo vopravdu jenom... nemyslím si ani, že i ty malíři... protože to nejde vyjádřit jo, tak malovali Boha jako...“</p> <p>„To musíte prostě... já si myslím, že tomu buď teda... to nejde asi možná přirovnat. Buď teda jste</p>	<p>R: Tak že (nesrozumitelné, pozn. autora) to, že existuje život potom ještě nějakým způsobem, v nějaký dimenzi.</p> <p>T: Mhm. Změnila to třeba nějak vaše nahlížení na toho Boha?</p> <p>R: Ne.</p> <p>T: Nebo... říkám <i>na toho</i>, ale vono může...</p> <p>R: Ne, ne, ne, ne.</p> <p>T: Mhm. Když vám řeknu, někdo vnímá Boha jako osobu sedící na obláčku...</p> <p>R: Mhm... ne.</p> <p>T: Mhm. Je to...</p> <p>R: Představa barokních malířů.</p> <p>T: Vnímáte to tedy jako něco zase nepopsatelného?</p> <p>R: Vnímám to jinak. Já si myslím, že to jenom... to bylo vopravdu jenom... nemyslím si ani, že i ty malíři... protože to nejde vyjádřit jo, tak malovali Boha jako... (zvoní telefon)</p> <p>(...)</p> <p>T: No a změnilo se nějak vnímání toho Boha, to jsem se ptala, není to teda o tom, že byste vnímal Boha jako sedícího na obláčku, ale je to zase něco nepopsatelného... a... nezměnilo se to vnímání Boha předtím potom? (reaguje na respondenta) A vnímání těch zážitků? Když teďka čtete o zážitcích, a předtím... tak změnilo se tam něco?</p> <p>R: Asi ne.</p> <p>T: Hmmm... to už jsem se ptala, ale jestli náhodou vás k tomu ještě nenapadne... jestli jste prožil něco podobného tomuhle prožitku, nebo něco, co by tuhle zkušenost připomínalo.</p> <p>R: Ne.</p> <p>T: Žádným způsobem.</p>	<p>Čtení o zážitcích blízké smrti (NDE) už před zážitkem</p> <ul style="list-style-type: none"> - Když byl dotázán, co si o nich myslel. - Nahlížení na Boha to nezměnilo. <p>Bůh sedící na obláčku je představa barokních malířů</p> <ul style="list-style-type: none"> - Když jsem se zmínila, jak Boha vnímá, když jej někdo vidí jako osobu sedící na obláčku... <ul style="list-style-type: none"> - Vnímání zážitků se nezměnilo, když o nich čte 	
--	--	---	--

<p>opravdu nějakým způsobem mimo, člověk umírá, nebo... má smrt na jazýčku, to prožijete podle a... já si myslím, v životě nemůže prožít ani podle, to si... nemyslím si, že by se dalo s něčím srovnat v životě.“</p>	<p>R: Nikdy jsem... (nesrozumitelné, pozn. autora) To musíte prostě... já si myslím, že tomu buď teda... to nejde asi možná přirovnat. Buď teda jste opravdu nějakým způsobem mimo, člověk umírá, nebo... má smrt na jazýčku, to prožijete podle a... já si myslím, v životě nemůže prožít ani podle, to si... nemyslím si, že by se dalo s něčím srovnat v životě.</p> <p>XII. Rozhovor „se sebou“ před zážitkem</p> <p>T: Teď mám na vás úplně poslední, takovou bonusovou otázku. Kdyby existovala možnost setkat se se sebou samým před zážitkem, s tím, co už víte teďka po zážitku... Vy teď, se sebou samým, před tím zážitkem... Bylo by něco, co byste sám sobě chtěl sdělit? Něco... co by vám třeba usnadnilo tehdejší život, nebo vás na něco připravilo?</p> <p>R: Předtím jako?</p> <p>T: Kdybyste se, pro představu, kdybyste se potkal ještě předtím, než se to stalo na fotbalovém hřišti... Teďka, jak jste teď, kdyby teďka vešel do dveří vy před tím zážitkem, bylo by něco, co byste si řekl, na něco byste se připravil, nebo co by vám usnadnilo tehdejší život?</p> <p>R: Asi ne.</p> <p>T: Dobře. Tak teďka je Váš prostor, jestli k tomu chcete ještě něco dodat, ale já jsem se zeptala na všechno.</p> <p>R: Asi ne. Já si myslím, že jsem řek... není to, že... asi ne, protože... neměl jsem žádný jako složitější zážitek, jednodušší zážitek, a... tak jestli vám to pomůže, tak o to lepší.</p>	<p>- Nezažítí ničeho, co by se zážitku podobalo</p>	
--	--	---	--

<p>„Ujistil bych je, že se nemusí bát smrti. Každopádně. Že smrt není nic, nic strašného, je to přechod, někam, možná na lepší ještě. Ale ne-nevim, jestli je to u všech, nebo u někoho, to nevim... já jsem zažil, že to je lepší. Jakože to je něco jiného. Takže někdo, kdo má panické strach ze smrti, nebo... z toho, tak... tak bych je ujistil, že se nemusí asi bát.“</p>	<p>T: Mě tak ještě k tomu napadá, jestli byste... měl na jazyku něco jako sdělit čtenářům, který budou číst o vašem prožitku... hmmm...</p> <p>R: Ujistil bych je, že se nemusí bát smrti. Každopádně. Že smrt není nic, nic strašného, je to přechod, někam, možná na lepší ještě. Ale ne-nevim, jestli je to u všech, nebo u někoho, to nevim... já jsem zažil, že to je lepší. Jakože to je něco jiného. Takže někdo, kdo má panické strach ze smrti, nebo... z toho, tak... tak bych je ujistil, že se nemusí asi bát.</p> <p>T: Dobře.</p> <p>R: Z mé zkušenosti.</p> <p>T: Mhm.</p> <p>R: Ale... ty, co jsem zažil (... - citlivá informace, autor práce se rozhodl ji nezveřejnit) tak si myslím, že... aspoň, co já jsem s těma lidma, co umírali, tak umírali prostě... člověk umírá v klidu, aspoň jsem nikdy nezažil, že by to bylo nějaký křečovitý nebo tak... těžko říct.</p> <p>T: Dobře. Tak jo. Tak moc děkuju.</p> <p>R: Mhm. Prosím.</p>	<p><i>Nemusí se bát smrti</i></p> <p>- Vzkaz čtenářům</p>	
---	---	---	--

Příloha E: Tabulka charakteristik respondentů

Příloha	Jméno	Věk	Stav spojený se zážitkem
A	Emanuela	34	Coma vigile
B	Natalie	22	Oběšení
C	Petra	48	Masivní krvácení
D	František	56	Zástava srdce

Příloha F: Podrobné oblasti výzkumných otázek

I. Oblast výzkumných otázek: Zkušenost participanta

1. Jaká byla zkušenost participanta. 2. Zda a jak, dle vzpomínek participanta, sám prožíval danou zkušenost. 3. Zda a jaké z ní má další vzpomínky. 4. Jestli se během prožitku participanta vynořovala nějaká témata a vjemy, popřípadě jaké. 5. Zda si z dané zkušenosti vybavuje nějaké smyslové prožitky – tzn. zrakové, čichové, hmatové, chuťové, jaké přesně.

II. Oblast výzkumných otázek: Vnímání prožitku a vztah k němu

1. Jestli si nějak vysvětluje to, co se během prožitku odehrálo a případně jak (zvenčí), a proč se odehrál sám prožitek. 2. Zda si nějak vysvětluje to, co se při události odehrávalo v něm, jak ji prožíval (zevnitř). 3. Pokud může participant porovnat, jak na vlastní zážitek nahlížel bezprostředně po něm a jak na něj pohlíží nyní, a zda v tom pozoruje nějaký rozdíl, a pokud ano, jaký. 4. Jestli zážitek nějakým způsobem vstupuje do jeho života a pokud ano, jakým. 5. Zda má participant potřebu si zážitek připomínat, „oživovat“, nebo jej naopak zahánět a pokud ano, zdali nějak vnímá, proč tomu tak je.

III. Oblast výzkumných otázek: Vnímání smyslu daného prožitku

1. Zdali měla pro participanta tato zkušenost nějaký smysl/význam bezprostředně po ní, a pokud měla, jaký, a proč si myslí, že tomu tak je, a pokud neměla, z jakého důvodu si myslí, že tomu tak je. 2. Zda a jaký má pro něj nějaký smysl/význam nyní, a proč si myslí, že tomu tak je, pokud nemá, proč si myslí, že tomu je onak.

IV. Oblast výzkumných otázek: Porozumění světu

1. Zda participant nějak před zkušeností hodnotil (či jak se na něj díval) vnější svět. 2. Pokud ano, jak jej hodnotí (či jak se na svět dívá) nyní. 3. Zdali v tomto vnímání vnějšího světa pozoruje nějaký rozdíl a pokud ano, jaký.

V. Oblast výzkumných otázek: Nacházení smyslu v okolnostech

1. Zdali před zkušeností v něčem (či ve vnějších či vnitřních obecných okolnostech v dění) nacházel nějaký smysl (nebo význam či propojenost), pokud ano, jaký a jak intenzivně, popřípadě jak byl přesvědčený o jeho skutečnosti, co ho k tomu vedlo a co mu pomáhalo si tento stav vědomí udržovat a zdali to bylo vědomé. 2. Zda v něčem

nachází nějaký smysl (nebo význam či propojenost) nyní (či ve vnějších či vnitřních okolnostech v dění), pokud ano, jaký a jak intenzivně, popřípadě jak je přesvědčený o jeho skutečnosti, co jej k tomu vede a co mu pomáhá si tento stav vědomí udržovat a zdali je to vědomé. 3. Zdali mezi tím vnímá nějaký rozdíl, ve vnímání smyslu (nebo významu či propojenosti) skutečnosti před a po zkušenosti, a proč si myslí, že tomu tak je.

VI. Oblast výzkumných otázek: Nacházení smyslu obecně

1. Zdali ve svém životě, obecně, před zkušeností, vnímal jeho smysl, pokud ano, jakým způsobem a co ho k tomu vedlo, v čem a proč si myslí, že tomu tak bylo, pokud to lze vysvětlit. 2. Zdali nějaký smysl v životě, obecně, vnímá nyní, a pokud ano, jakým způsobem a co ho k tomu vede, v čem a proč si myslí, že tomu tak je, pokud to lze vysvětlit. 3. Zdali v tomto vnímání smyslu obecně pozoruje nějaký rozdíl před a po zkušenosti.

VII. Oblast výzkumných otázek: Respondent a jeho porozumění sobě samému ve svém vnitřním světě a ve světě vnějším, soulad či nesoulad se sebou, sebe-hodnocení, ukotvení v životě, uvědomění vlastního vnitřního světa, smysl ve své vlastní osobě ve světě a pocitování důvodu toho, proč na světě je

1. Zda participanta daný prožitek nějak ovlivnil a pokud ano, jak a v čem to pozoruje. 2. Zda, pokud může porovnat sebe před touto událostí a po ní, pozoruje nějaké rozdíly, a pokud ano, jaké a v čem je vidí. 3. Jak před zkušeností participant vnímal a prožíval sám sebe ve světě, tzv. jeho „ukotvení“ v životě před zkušeností, jak mu ve světě a v sobě bylo, zda byl na světě rád (a jak na světě byl) tzn. jak se „vyhmatával“, případně jak byl na sebe napojen a cítil-li se se sebou v souladu. Proč si myslí, že tomu tak bylo. 4. Jak participant vnímá a prožívá sám sebe ve světě, tzv. jeho ukotvení, či „vyhmatávání“ sebe, zda je na světě rád (a jak mu na světě a v sobě je), případně jak je na sebe napojen a cítí se se sebou v souladu nyní. Proč si myslí, že tomu tak je. 5. Zdali před zkušeností nějak hodnotil sám sebe, a pokud ano, jak. 6. Zda a jak sebe hodnotí nyní, a zdali mezitím pozoruje nějaký rozdíl. 7. Zdali si vzpomíná, jestli nějak před zkušeností vnímal svůj vnitřní svět, pokud ano, jak. 8. Jestli svůj vnitřní svět, a popřípadě jak, vnímá po zkušenosti. 9. Zdali vidí nějaký rozdíl mezi vnímáním svého vnitřního světa před a po zkušenosti. 10. Zdali před zkušeností vnímal nějaký smysl ve své vlastní osobě, důvod toho, proč je on osobně na světě, a proč si myslí, že tomu tak je, a pokud odpoví kladně, jakým způsobem a co ho k tomu vedlo, a zda takový smysl ve své vlastní osobě na světě

vnímá nyní a proč si myslí, že tomu tak je, a pokud odpoví kladně, jak se to projevuje a co ho k tomu vede nyní.

VIII. Oblast výzkumných otázek: Hodnoty respondenta a hodnoty života, chápání moci nad životem

1. Zda měl před zkušeností v životě nějaké hodnoty, pokud ano, jaké, a co jej k nim vedlo. 2. Zda má nyní, po zkušenosti, v životě nějaké hodnoty, pokud ano, v čem je nachází a co ho k tomu vede. 3. Zda a do jaké míry vnímal svůj život před zkušeností jako hodnotný. 4. Zda a do jaké míry vnímá život jako hodnotný nyní. 5. Do jaké míry participant před zkušeností cítil, že má život uchopený ve svých vlastních rukách. 6. Jak to cítí nyní. 7. Pokud a jak se měl uchopeného, tzn. jak si byl sám sebou „jistý“ nebo „sebe-si-vědomý“ před zkušeností. 8. Jak je to nyní. 9. Zda a jak sám sebe před zkušeností znal – pokud ano, v čem to vnímal, a zda vidí nějaký důvod toho, proč to mu tak bylo. 10. Zda a jak sám sebe zná nyní - pokud ano, v čem to poznává, a zda vidí nějaký důvod toho, proč tomu tak je.

IX. Oblast výzkumných otázek: Postoj ke smrti

1. Jaký pocit má respondent ze smrti/umírání. 2. Zda při pomyšlení na to něco cítí, popřípadě co. 3. Zda pocíval někdy strach ze smrti vlastní či smrti druhých před danou zkušeností a proč si myslí, že tomu tak bylo. 4. Zda pocíval strach ze smrti vlastní či druhých bezprostředně po dané zkušenosti, a proč si myslí, že tomu tak bylo. Má participant nyní strach z vlastní smrti či smrti druhých? Pokud ano či ne, proč. 5. Zda má nyní strach z vlastní smrti či smrti druhých, a proč tomu tak je. 6. Věřící nyní na něco či v něco, co přesahuje hmotný svět, popřípadě, je věřící? Pokud ano či ne, proč? 7. Věřil na to či v něco, popřípadě byl věřícím před danou zkušeností? Pokud ano či ne, z jakého důvodu?

X. Oblast výzkumných otázek: Sdílení zkušenosti s jinými a jejich pohled na věc, ovlivnění touto skutečností

1. Sdílel/sdílí již s někým svou zkušenost, mohl/může o ní s někým mluvit? Pokud ano, s kým, nebo co pro něj dotyčná osoba/dotyčné osoby znamená/znamenají, a jak na jeho zážitek dotyčný/dotyční nahlíží, a proč si participant myslí, že tomu tak je. Pokud ne, z jakého důvodu a zda by chtěl na této skutečnosti něco změnit, pokud ano či ne, proč. 2. Zdali participant zůstal ve stejných společenstvích a vztazích, a pokud ano, zda se jeho

vztahy s druhými nějak proměnily, případně jak a čím si myslí, že to je. Pokud ne, proč si myslí, že se taková změna udála a co to způsobilo.

XI. Oblast výzkumných otázek: Možné ovlivnění informací z minulosti, názor respondenta na věc

1. Zdali participant někdy někde slyšel či četl o prožitcích blízké smrti, či o daných tématech, které se objevovaly při vlastním prožitku. Pokud ano, kde a kdy o nich četl či slyšel poprvé. (Zde jde o to, jestli daný člověk věděl o prožitcích blízké smrti ostatních lidí ještě předtím, než si tím prošel sám a zda tím například nemohl být ovlivněn) - Pokud ano, co si o daných prožitcích poprvé myslel, pokud o nich přemýšlel, a jak na ně nahlíží nyní. 2. Jestli participant ve svém životě prožil něco podobného tomuto prožitku, či něco, co by danou zkušenost připomínalo?

XII. Rozhovor „se sebou“ před zážitkem

1. Zda, kdyby existovala možnost setkat se se sebou samým v minulosti před zážitkem, s již danou zkušeností po zážitku, by si chtěl respondent něco sdělit, zda by bylo něco, co by sobě samému před zážitkem řekl se svým postojem a tím, co ví, nyní.

XIII. Prostor pro respondenta

1. Prostor pro respondenta, chce-li říci něco, co ještě nezaznělo.

Příloha G: Výzkumníková reflexe před analýzou daného tématu

O zážitcích blízké smrti (NDE) jsem četla, a velmi mě to obohatilo, lépe řečeno přímo obrátilo život naruby. Osobní zkušenost s prožitkem blízké smrti jsem před zpracováním práce neměla. Zjistila jsem, že k tématu před výzkumem a též k jeho výsledkům předem vstupuji s následujícím přístupem:

Úvaha: Kladu si otázku, zda není obojí propojené? Proč se snažíme vše oddělit? Tedy tělo i duši, pak léčbu těla a léčbu ducha, stejně fyziologické procesy v mozku odehrávající se při umírání s možností skutečnosti života po smrti? Co když je vše odrazem celkového zážitku? A to dohromady, se všemi jevy. Například mozek sportovce bývá, nadneseně řečeno, při běhu „šťastný“. V jeho mozku se při běhu odehrávají určité procesy a produkuje hormony, které dotyčný pociťuje v těle. To není jeho výmyslem. Přesto se to vše v jeho mozku odehrává stejně tak jako skutečnost, že běží za cílem. Jako mozek člověka při zážitku blízké smrti (NDE) skrze přístroje zaznamenávající mozkovou činnost vykazuje aktivitu, tak i pro důkaz toho, že „sportovec sportuje“, existují jiní - svědci, kteří sportovce vidí, a jeho prožívání při běhu je tzv. více pochopitelné. Nikdo nerozporuje, že *běžec běží a zároveň u toho něco prožívá*. Mozek tedy nemusí být místem, kde se toto vše odehrává, ale prostředníkem, skrze který to vše vnímáme.

Předpoklady výsledků práce, se kterými přistupuji k výzkumu: Předpokládám, že minimálně polovina participantů prožívala velkou část dané zkušenosti (po nepříjemném prožitku procesu umírání) pozitivně, má na ni příjemné vzpomínky, a témata a vjemy, které se případně vynořili během jejich prožitku, byli bohaté, a participant je budou schopni podrobně popsat, a že si díky vzpomínkám na svou zkušenost vybaví smyslové prožitky v různých intenzitách, přičemž každý participant v jiných aspektech a v různé míře. Též předpokládám, že si více než polovina respondentů budou situaci a to, co prožívali, nějak vysvětlovat, protože budou mít pocit, že důvod znali již při odehrávání dané zkušenosti, že si participant budou odůvodňovat a vysvětlovat, co se během prožitku odehrálo, a svou zkušenost a to, co prožívali, budou přisuzovat „vyšší moci“. Také předpokládám, že půjde o smyslové vjemy, které budou participant spojovat s něčím, co je samotné a náš hmotný svět přesahuje, a též budou v nadpoloviční převaze nad těmi, kteří si je s ničím spojovat nebudou. Předpokládám, že se subjektivní pohled všech participantů na vlastní zážitek nyní od pohledu bezprostředně po něm bude lišit čistě v tom, že je méně „živý“ než v bezprostřední chvíli těsně po něm, zážitek nyní stále

vstupuje do jejich života v každodenním bytí, a také si jej, a to, co při něm prožívali, záměrně a často připomínají, protože jim to slouží jako berlička a připomínka již zmíněných hodnot, též k jejich upevnování, a tímto způsobem do jejich života vstupuje též.

Předpokládám, že pro více než třetinu participantů měla tato zkušenost nějaký smysl jak bezprostředně po ní, tak má i nyní. Též předpokládám, že si to všichni z většího počtu než dané třetiny respondentů, budou vysvětlovat jistou osudovou daností, jednoduchou odpovědí, že se to tak prostě stáť muselo, aby se něco změnilo, pro každého specificky, a takový smysl nebo význam vidí v zážitku doted', jen s menší intenzitou. Předpokládám, že více než polovina participantů před zkušeností přirozeně hodnotila vnější svět a dívali se na něj typicky „lidsky“, často zapomínali na to, co je opravdu podstatné, což se může specificky lišit, každopádně zásadní je nacházet životní pohodu a jisté hodnoty. Též předpokládám, že takový shluk respondentů též uvede, že si nyní tyto hodnoty připomíná častěji, a to právě díky danému prožitku, který se stal velkým tématem v jejich životě, jež jim ukázal cestu. Také předpokládám, že více než polovina respondentů uvede, že v tom vidí rozdíl právě v tom, jak moc si to, co se pro ně stalo důležitějším, než bylo před zážitkem, připomínají a pro co právě žijí, a že jejich život je nyní vnitřně naplněnější.

Předpokládám, že více než třičtvrtě respondentů uvede, že ve vnějších či vnitřních okolnostech v dění před zkušeností moc smyslu (významu či propojenosti) nenacházeli, a že tudíž nebyli tolik přesvědčeni o skutečnosti nějakého smyslu v nich, ani jej nepotřebovali hledat, tudíž si nepotřebovali pomáhat ničím, co by jim pomáhalo si takový smysl (nebo význam či propojenost) připomínat, když jej moc nebylo, tudíž takové uvědomování bylo úplně mimo jejich vědomí i nevědomí, protože jej tzv. nepotřebovali řešit. Též předpokládám, že nyní více než polovina respondentů z celku nějaký smysl (nebo význam či propojenost) v takových okolnostech nachází, že se většinou jedná o nevysvětlitelnou propojitelnost náhod, kterou si vysvětlují spíše srdcem, intuitivně, než analyticky, že je k tomu vede právě daný zážitek blízkosti smrti (NDE) z minulosti, a i samotná skutečnost zkušenosti s tímto prožitkem jim pomáhá si takový stav vědomí „vidění smyslu, či významu, nebo propojenost“ v okolnostech, udržovat, a že v tomto též uvede více než polovina participantů z celku zmíněný rozdíl v tom, jak smysl (nebo význam či propojenost) v okolnostech vnímali předtím a nyní.

Předpokládám, že méně, než polovina respondentů uvede, že ve svém životě obecně před zkušeností moc smyslu nenacházela, že tudíž neuvede ani způsob, jak by jej vnímala a co by ji k tomu vedlo, v čem a proč, tudíž to nebude vysvětleno. Též předpokládám, že nyní více než polovina respondentů z celku smysl ve svém životě nachází, že se jedná o něco, co je jí vlastní a blízké, něco, co cítí svou intuicí a uvnitř sebe a že ji k tomu vede daný zážitek blízkosti smrti (NDE), který má za sebou, a že jsou k tomu vedeni vlastní touhou vědomě „prožívat život“, a že vidí rozdíl právě v tom, že teď smysl ve svém životě vidí a předtím si nebyli s to uvědomovat jeho absenci, protože na to jednoduše nemysleli, respektive je nenapadlo na to myslet. Předpokládám, že více než tři čtvrtě respondentů odpoví kladně v tom, zda je zážitek ovlivnil, a vysvětlí, že je ovlivnil převážně v tom, jak moc přeměnil jejich život, tedy při rozdílu před a po zážitku, kdy změnil od základů i je samotné, hlavně v tom, jak se sami dívají na svět – a jak se ve světě cítí, a jak žijí svůj život. Předpokládám také, že více než polovina respondentů před zkušeností nepomýšlela tehdy na to, jak moc je ve svém životě „ukotvena“, a že jí ve světě před zkušeností bylo spíše tak, že často nepřemýšlela nad tím, jak jí je či by jí mělo být, či jak by se jim chtělo být na světě, zda je na světě ráda a jak na světě je (tzn. jak se „vyhmatává“), případně jak je na sebe napojena a cítí-li se se sebou v souladu. Také předpokládám že další část respondentů, více než čtvrtina z celku, sdělí, že naopak cítila absolutní nedostatek zmíněného, ale nevěděla, co s tím. První odpovědí bude, předpokládám, právě důvod, že jí to zaprvé nenapadlo, a druhou takový důvod, že byla nespokojena a nevěděla si s tím rady. Též předikuji, že nyní více než polovina participantů vnímá a prožívá samu sebe ve světě, tzv. je ukotvena, či „vyhmatává“ samu sebe, že je na světě ráda, je jí na světě a v sobě dobře, je na sebe napojena a cítí se se sebou v souladu, právě díky tomuto prožitku. Předpokládám, že jedna polovina participantů uvede, že právě kvůli transcendentnosti prožitku, se v tomto světě cítí v souladu se sebou (a další zmíněné) mnohem méně než před ním – protože byl tak povznášející, že je pro něj „realita“ nyní velmi tvrdá. Předikuji také, že před zkušeností všichni participanté z celku nějak hodnotili sami sebe, a to právě na základě hodnocení společnosti a blízkých, a že se nyní hodnotí též, ale v tom smyslu, že k sobě nejsou tak striktní a více jim záleží na tom, co se líbí jim, než společnosti a blízkým, pro ně samotné, a právě v tom, před a po zkušenosti, vidí rozdíl. Předpokládám, že si více než polovina respondentů vzpomene, jak před zkušeností vnímala svůj vnitřní svět, ovšem že jej též často přehlížela na úkor vnějšího, a že nyní, po zkušenosti, svůj vnitřní svět vnímá též, ovšem ho staví na dřívější místo, než předtím, a ráda se v sobě duševně hloubá, a též právě v tom vidí rozdíl. Předpokládám též, že minimálně polovina

respondentů nevnímala před zkušeností nějaký smysl ve své vlastní osobě, nebo důvod toho, proč je osobně na světě, protože nad tím ani nepřemýšlela, ovšem že nyní smysl ve své vlastní osobě vnímá, právě díky poučení ze zkušenosti s tímto prožitkem, který mu vnitřně ukazuje, že má sám nějaký smysl a že existuje důvod, proč je na světě, že se to projevuje právě v úctě k sobě samému, v jisté asertivitě a ve vnitřním mírnějším hovoru sám k sobě, právě díky předchozí zkušenosti a vzpomínce na ni.

Předpokládám, že více než tři čtvrtě participantů uvede, že měly před zkušeností v životě nějaké hodnoty, a to konkrétně své nejbližší, spolu s podstatnou prací, která jim vydělávala peníze, po čem prahly právě pro zisk lásky a zisk peněz, převážně právě kvůli, v té době současné či pro tu dobu budoucí, zabezpečení svých bližních, a též, nyní, po zkušenosti, mají v životě hodnoty, ovšem je v nich znatelná změna, že jsou na prvním místě právě nejbližší, a zajištění hmotné zde jen na tom zbývajícím, právě pro dostatek, ne přebytek, díky uvědomění si vzácného času s nimi, nejbližšími, tedy se v nich proměnily jejich životní hodnoty a to, co třídí jako důležité a nepodstatné.. Předpokládám, že si více než polovina respondentů před zkušeností tolik „nezvědomovala“ hodnotnost svého života, a po zážitku si jeho hodnotu již připomíná v té ne-samozřejmosti bytí. Též předpokládám, že přibližná čtvrtina participantů uvede, že před danou zkušeností cítila, že má život uchopený ve vlastních rukách, ovšem množství těch participantů, kteří to tak cítí i nyní, po zkušenosti, se navýší nad polovinu. Předpokládám též, že čtvrtina participantů uvede, že před zkušeností nepovažovala za důležité přemýšlet nad tím, jak se cítí sama sebou „uchopena“, tzn. jak si je sama sebou jista či „sebe-si-vědoma“, ovšem nyní nad tím více než tři čtvrtě participantů nepřemýšlí též, ale právě proto, že jim v životě po zkušenosti přibyla vnitřní jistota, díky které se v nich zmíněné automaticky odehrává. Předpokládám taky, že více než polovina respondentů uvede, že sama sebe do jisté míry znala a vnímala to právě v tom, že byla čistě přesvědčena o tom, že se jistě zná, ovšem po zkušenosti pochopila, že se neznala tak opravdově, jako se zná nyní, po zkušenosti. Předpokládám, že čtvrtina respondentů nyní má jen pozitivní pocity ze smrti/umírání, více než čtvrtina dalších respondentů má ohledně smrti/umírání pocity neutrální a méně než osmina respondentů odpoví, že má ohledně smrti a umírání pocity negativní, a při pomyšlení na smrt/umírání cítí čtvrtina respondentů pozitivní emoci, více než čtvrtina dalších cítí jen neutrální emoci a méně než osmina respondentů emoci negativní, méně než osmina dalších respondentů nepocítuje při pomyšlení na smrt/umírání nic. Předpokládám, že čtvrtina respondentů uvede, že někdy pocítovala strach ze smrti vlastní

či druhých před danou zkušeností právě pro to, že nevěděla, zda je něco po smrti, a co jí po ní případně čeká, a cítila tedy strach z těchto velkých otazníků, i z bolesti ze ztráty bližních, či pocit, že tu naopak druhé „nechá napospas“, a že bezprostředně po dané zkušenosti už necítila takový strach, právě proto, že je přesvědčena, že byla blízko smrti samotné, a nebylo to „tak hrozné“ jak si myslela, možná právě naopak, a též, že nyní žádný strach necítí. Předpokládám též, že méně než jeden respondent uvede, že strach ze smrti bezprostředně po zážitku naopak zůstal, a méně než osmina uvede, že se tento strach ještě umocnil. Předpokládám též, že nyní více než polovina respondentů nemá strach z vlastní smrti, ani smrti druhých, protože to byl tak intenzivní prožitek klidu a míru, a že pro danou čtvrtinu není ten strach už tak silný, a pro dané respondenty, které tvoří méně než osminu z celku, je již strach ze smrti potlačený někde v nevědomí, právě proto, že uběhla delší doba potřebná k „otřepání se“ ze zkušenosti, která přinesla či umocnila daný strach. Předpokládám, že více než třičtvrtě pacientů bude věřit na něco či v něco, co přesahuje hmotný svět, a že polovina z nich je nyní věřícími. Také předpokládám, že méně, než polovina respondentů uvede, že před prožitkem věřícími nebyla, nebo se o víru v pro ně jakémkoliv slova-smyslu nezajímala.

Předpokládám, že více než třičtvrtě pacientů s někým svou zkušenost již sdílelo a může o ní s někým hovořit, a také, že jde převážně o nejbližší osoby či lidi z blízkého společenství sdílejícího podobné prožitky z více či méně podobných zkušeností. Předpokládám též, že méně, než polovina participantů uvede, že hovořili s někým, kdo jejich vnímání prožitku zpochybňuje, a budou si to vysvětlovat tak, že dotyčné osoby takový prožitek samy nemají, tudíž by ten jejich pravděpodobně nezpochybňovaly, pokud by zažily to samé. Předpokládám, že více než polovina respondentů uvede, že zůstala ve stejných společenstvích a vztazích, ale že se jejich vztahy prohloubily, a přisuzovat to budou změně jejich hodnot a vnímání světa, které nastalo během zážitku blízké smrti, po něm a v průběhu pokračujícího života. Předpokládám, že více než třičtvrtě participantů někde slyšela či četla dozvěděla o prožitcích blízké smrti či daných tématech podobných těm, které se objevovaly v jeho vlastním prožitku, již před tím, než takový scénář prožila osobně, ať už od osob blízkých, nebo ze sdílených sfér pro informace, ať už jde o knihy, filmy nebo internet atp., tudíž zde bude existovat potenciální možnost, že její subjektivní prožitek mohl být ovlivněn předcházející informací o podobných prožitcích blízké smrti jiných osob. Předpokládám také, že si více než polovina respondentů o podobných zážitcích jiných lidí předem neutvořila pevný názor a přesvědčení o reálnosti této

zkušenosti prožila a upevnila si jej až na vlastní kůži. Též předpokládám, že více než polovina participantů uvede, že sama nezažila nic podobného dané zkušenosti, pokud ji ve svém životě neprožila víckrát než jednou. Předpokládám, že kdyby zde existovala možnost setkat se se sebou samým/samotnou v minulosti před zážitkem, více než polovina respondentů uvede, že by si chtěla něco sdělit, a jednalo by se o něco, co by mělo podobu poučení o tzv. „návodu“ ke kvalitnějšímu prožívání života, či jinému, pro osobu zdravějšímu, pohledu na věci.

Příloha H: Jednotlivé tabulky hlavních témat a podtémat respondentů

Emanuela: <i>Zpomal a kamarády si vybírej (...) Ať si vážíš sama sebe, síly, zdraví, rodiny a přátel</i>										
Vjemy z prožitku: Nic nechybí	Přínos prožitku: Život je o něčem jiném	Zpracování prožitku, vyrovnávání se: Pozitivita zážitku	Vysvětlování: Znamení	Vztah ke světu: Už vybírá	Vztah k sobě: Silnější, než si myslela, ve svém vlastním světě	Váha zážitku: Už se tam těší, život předtím je minulost	Vztah k žiti: Nový život	Vztah ke smrti: Zmizel strach ze smrti, bojí se umírání	Spiritualita: Někjaká síla seshora	Vztah k poslání: Má něco sdělit
Před vjemy si nepamatuje nic (znalost okolností jen z vyprávění)	Změna hodnot	Minulý život	Várovné indicie/signály před nehodou	Někteří lidé jsou pro ni někdy méněcenní (sláva, peníze, neváží si zdraví)	Změna v hodnocení sebe sama	Už se tam těší	Nový život	Strach z umírání	Věří v nějakou sílu, ale Bůh to není	Třeba tady opravdu má být
Chtit zpátky	Když se podívá na člověka, ví, jaký je	Bezprostředně po zážitku – chtít se vrátit zpátky	Každému se ukáže to jeho	Vnímáme se jinak – lidé, kteří si tímto prošli	Nyní má svůj svět	Pojmenování života před zkušeností jako života minulého	Viš Emi, Zkušenost je nesdělitelná	Absence strachu ze smrti	Víra v energii vesmíru	
Nelze časově charakterizovat	Schopnost vidět odcházející duši	Nyní to bere jako součást toho, co prožila – brát si zkušenost do budoucna	Zkušenost je dle ní subjektivní	Kamarády si vybírá	Zná svou hodnotu		Změna vnímání hloubky existence	Jako kdyby otec obětoval život v ten její	Andělé	
Prožitek byl krásný	Muselo se to stát, aby si uvědomovala, že je ten život o něčem jiném	Zážitek si spíš připomíná	Možné znamení toho, co by do budoucna mohla dělat – poslání	Řazení lidí – kamarád, známý, přítel	Změna v uvědomování si sebe sama		Nyní hledá skryté poselství a piplá se v tom			
Znakové vjemy: Letní louka a spousta zvířat	Schopnost léčit – hřejivé ruce	Po probuzení naštvání a nepochopení	Možná se to stalo proto, aby dělala osvětu – poslání				Život strašně rychle utíká			
Pocit bezpečí	Dokáže odhadnout lidi	Po nějaké době pozitivum	Sen, který měla prožít, a vědět, že tam je líp, než tady				Změna vnímání smyslu v okolnostech			
Nic nechybělo, štěstí	Nevýhody schopností	Bylo to o fous	Mělo jí to naučit/ukázat to, že se nemusí bát smrti				Dává si větší pozor			
Obrovské ruce zezadu	Protiklady se mohou tolerovat nebo respektovat		Pozorovatel toho, že na světě může být i hezky				Změna smyslu v podstatě života			
Nemožnost pohybu a komunikace	Smysl prožitku: Má jí to seznámit s novými lidmi – předávat dál, obohacovat, vzdělávat		Možná ukázka hodnot				Byla „nařměná“			
Hlasy	Jiné hodnoty, jiné priority						Váží si toho všeho, je víc citlivá, uvědomuje si to			
3D prožitek							Vím, co mám dělat			
Nebylo možné, aby někdo řekl slovo Ne							Změna hodnot v životě			

Vnímala myšlenky ostatních tvorů							Změna hodnoty života samého o sobě			
Užívání si, vychutnávání prožitku							Uchopení života – „teďkon vim“			
Slyšela svou matku: „Tak já ti toho psa koupím!“										
Duše to vnímá: okolí ovlivňuje v rozhodování, zda chce nebo nechce zůsta										
Loutka uvězněna v těle										
Rozhodování, naprogramování										
Mrtvý mozek										
Bazální stimulace										
Nemožnost časově se zorientovat										
Bylo to jako sen, nebo neví, nedokáže to popsat										
Vjemy v porovnání ze světa tam byly podobné, umocněné a libé										
Zkušenost je opravdu nesdělitelná										
Předpověděla budoucnost										

Natálie: *Neber si ten provaz*

Vjemy z prožitku: Uvolnění	Přínos prožitku: Proměna	Zpracování prožitku, vyrovnávání se: Gradace	Vysvětlování: Nápady prostě někdy nevyjdou	Vztah ke světu: Jenom chci, aby mezi námi nebylo tajemství	Vztah k sobě: Nedůvěra	Váha zážitku: Stále ve mně žije	Vztah k žiti: Jak extrémně lehké by bylo přijít o život	Vztah ke smrti: Může se to stát kdykoliv	Spiritualita: Duše
Zpomalení času		Dlouhodobé vyrovnávání se	Možnosti důvodu: šok	Sdílení zážitku	Sama sobě klesla v očích	Sdílení zážitku je nejvyšším stupněm důvěry	Uvědomování si cennosti života	Strach ze smrti nebo umírání	Posmrtné shledání
Těžké rozhodování, zda zůstat, nebo jít	Má to určitý smysl	Trauma z toho, že to někdo uvidí	Možnosti důvodu: ztráta kyslíku	Omezení kontaktu s okolím	Pocit studu	Živost zážitku	Ráda na světě	Proměna vztahu ke smrti	Propojenost
Chut' zůstat	Tvorba nových věcí – kreativita	Srovnávání toho, jaký to mělo průběh, a jaký by to mohlo mít průběh	Možnosti důvodu: tendence mozku zpomalit	Vyšší opatnost	Nehodnot rodinné pohody a štěstí	Nepřipomíná si to sama	Nynější spatřování propojenosti ve všem	Pomíjivost života	Přícházely za mnou ve snech
Pocit bezpečí	Pozitivní událost pro seberozvoj	Malicherný strach namísto vděku, že přežila	Srovnání s realitou: jiná očekávání	Vnitřní změna	Posun vylitím vzteku	Zážitek byl přelomový	Životní cíle		Mohou se vrátit
Zrakové vjemy (velké fialové světlo)	Pozitivní události díky lidem kolem	Prožívání podobných stavů ve formě snů	Nepřisuzování vysvětlení zkušenosti osudu	Odměňenost k okolí	Přišly myšlenky	Propojenost zážitku	Pochybnosti		
Instinkt: zachránit se	Změna smyslu života	Gradace strachu	Možná by teď prožívání bylo jiné	Porozumění se staršími lidmi	Přetrvávající negativní vztah ke svému tělu		Radost ze života		
Pud sebezáchovy	Proměna hodnot	Uvědomění skutečnosti, že mohla zemřít, až po delší době v rámci hodin	Nevysvětlování si zážitku jako trestu	Ostražitost ke stejné věkové kategorii po zážitku	Nevyslovenost vnitřního světa		Nejistota v uchopení života		
Pocitový stav, ne stav prostoru	Změna pohledu na smysl ve své osobě	Těžké o tom mluvit a vzpomínat		Ztrátu zájmu o angažování v dění	Překlopení ze vzteku do sobeckého vnímání sama sebe		Nezměna životních postojů		
Vzájemné uvědomování si dvou skutečností, ale...	Proměna vnímání hodnoty svého života	Ještě to není ve fázi, že by si z toho dělala legraci		Věnování energie tomu, co dělá radost a je bezpečné	Nedůvěra v sebe a své výtvořky		Uvědomování si cennosti života		
Absolutní ticho kolem	Změna v poznání sebe sama	Neutrální vzpomínka, bez potřeby ji oživovat nebo zapuzovat		Vztek na všechny kolem	Sama sobě klesla v očích		Ráda na světě		
Uvolnění bez vědomého zachraňování	Když už se to stalo, tak je to dobré	Nepříjemné vyvolání vzpomínky na základě stejné zkušenosti filmové postavy		Už nikdy nepřišli					
Uvolňující pocit bez výřtek a strachu		Nevybrala by si to znovu		Neptám se					
Průběh		Když už se to stalo, bere to tak, jak to je		Obklopovat se lidmi, kteří o tu radost stojí					
		Možná jednou historka k pivu		Fixovanost na svou rodinu, nepochopení hádek a nehezkeho jednání					
		Překonání negativních pocitů		Změna v přizpůsobení se a zakotvení ve společnosti					
		Musela jsem si pomoci sama		Proměna vztahů					
				Nezájem o politiku					

Petra: Nebát se

Vjemy z prožitku: Světelný prožitek	Přínos prožitku: Dívá se s nadhledem	Zpracování prožitku, vyrovnávání se: Stálá síla	Vysvětlování: Stalo se, co mělo, smrtí to nekončí	Vztah ke světu: Došlo ke změně	Vztah k sobě: Změna v pojetí sebe sama	Váha zážitku: Určil směr	Vztah k životu: Zlehkomyslnosti k přijetí	Změna vnímání smyslu vlastního života	Vztah ke smrti: Změnilo se to, ale přesto hodně pláču	Spiritualita: Vyšší vědomí
Zvukové vjemy: Vzdechy a nařikání a následné uvědomění, že to je ona	Změna hodnot	Velmi emočně intenzivní prožitek i po letech.	Vysvětlování toho, co se během prožitku odehrálo – Smrtí to nekončí.	To, jak hodnotíme situace, vytváří naše mysl	Zrátá pocitu vlastní důležitosti	S léty poté přišlo jisté vnímání poselství v zážitku	Změna ve vnímání světa	Z „upnutosti“ k tomu, ať je vše jak si člověk přeje, k přijetí života, ať je jakýkoliv.	. Smrti není třeba se bát – první podtéma tohoto tématu.	Inklinace k víře v přesah hmotného světa.
Tělesné vjemy: Zima, velmi špatný fyzický pocit	Nadhled a odstup	Veskrze pozitivní zážitek.	Proč se zážitek odehrál – Nic se neděje bez důvodu.	Vysvětlování ni toho, co se během prožitku odehrálo – Smrtí to nekončí	Změna v pojetí života	Nyní vnímání jistého smyslu - Mělo se dostat informace, pomohlo to, určilo to více směr - další podtéma.	Předtím lehko myslný život	Upozadila se důležitost hmotného světa – ať je kde je, kvalita bytí.	Oni už to maj vlastně jako fajny	Zážitek jí více utvrdil ve víře v přesah hmotného světa.
Pocitové vjemy: Vnímání nervozity, šonu a napětí personálu		Následně po zážitku velmi nepřijemný tělesný stav – ale síla pozitivního zážitku.	Vysvětlování toho, co prožívala – určitá energie se odpoutá a vnímá nehmotné, energetické věci.	Větší pochopení pro druhé	Změna vztahu k sobě – z pocitu vlastní důležitosti, k pocitu bytí součástí něčeho vyššího.	Postoj k náhodě: Náhodné poskládání skutečnosti vedlo k přežití.	Poté krize – je smysl? Není?		Přesto hodně pláču	V poslední době obklopování literaturou s tématikou blízkou přesahu hmotného světa
Sluchové vjemy: Slyšení personálu.		Několik dalších dní žila z pozitivivity okamžiku	Záměr - Zážitek měla prožít, ale neměla zemřít, měla přežít.	Vnitřní bytost přesahuje fyzické tělo.	Výrazný rozdíl ve vnímání vnitřního světa: další podtéma, shrnující následující promluvu:	O „fousíček“ – šlo o desítky vteřin:			Další krok někam – zážitek jí přesvědčuje o opaku.	Ježíš Kristus – V minulosti inklinace k tomu, že nic není náhoda,
Naprostě ostré vnímání bez zpracování		V průběhu času se tam začal vkrádat strach.	Byla málo ženou – co je vnitřně více ženou, věci se změnily.	Sdílení zážitku s málem lidí.	Posun ve vnímání sebe sama	Zesílil pocit, že všechno souvisí se vším.			Strach, že zemřou děti.	Vyšší vědomí
Uvědomění umírání.		Rozdíl v uvažování (bez emocí, s emocemi).	Ptání se, proč se jí to stalo.	Změna vztahů s okolím	Proměna pocitu, že má život ve vlastních rukách – tehdy více než nyní.				Strach přišel, až když si to zracionalizovala.	
Pak všechno skončilo		Rozrušení při vzpomínce na zážitek – narozeniny dětí, cesta kolem nemocnice			Změna poznání sebe sama.				Nechtělo by se jí nyní umírat, aby tu nenechala děti. Ale kdyby od toho odhlédla, je to jedno. Strach ze smrti blízkých je jiný, než pokud by šlo o vlastní děti.	
Zrakové vjemy: Jasné světlo všude kolem.		Za mořem to znovu vystupovalo.			Neprikládá již velkou důležitost vnější kráse					
Pocitové vjemy: Blaho.		Tělo na to stále reaguje								
Chybějící povědomí o trvání zážitku.		Se synem se o tom nebavili.								
Zrakové vjemy: Vnímání syna, který ji volal zpátky.		Změna přístupu k výhodnému jednání je dalším podtématem.								
Křičení ze všech sil, že chce žít										
Problém nyní zpětně časově umístit vjemy.										
Bezprostředně po zážitku vzpomínka na prožitek se světlem.										
V mife realnosti je síla prožitku naprostě sto procent										

František: *Asi ne. (...) Ujistil bych je, že se nemusí bát smrti*

Vjemy z prožitku: Není času ani prostoru	Přínos prožitku: Divá se na svět jinak	Zpracování prožitku, vyrovnávání se: Ani jej neožívuje, ani nezahání	Vztah ke světu: Je to zkušenost, ale svět pro něj není jiným	Vztah k sobě: Nikdo tu není náhodou	Vztah k žítí: Život prožít co nejlip	Vztah ke smrti: Není třeba se jí bát	Spiritualita: Boží zákon, řád	Vztah k času tam někde: Tam se neměří	Prostě Stalo se to
Necexistuje čas a prostor	Člověk se dívá úplně jinak na svět	„Sepiš si to“	Svět nehodnotil a nehodnotí	Napojení na intuici	Aby člověk prožil co nejlip, ten život	Absence strachu ze smrti	Věřící	Čas neexistuje	Nezaobíráni se hlubším smyslem
Nevnímáte žádné hranice, je vám dobře	Zkušenost přinesla osobní dar	Zážitek stále vstupuje do jeho života bez potřeby jej oživit nebo zahánět	Je to zkušenost	Hodnota je jasná	Život vnímal jako hodnotný předtím, i nyní	Možnost ještě druhé zachránit	Pravděpodobně existuje život potom		
Nějaký prostor, který nejde ani definovat		Člověk přemýšlí o tom, co zažil, uvědomuje si, že mohl zemřít	Sdílení zážitku s nejbližšími	Náhoda neexistuje, není náhodou, že tady každý člověk je	Uchopenost života ve svých vlastních rukách – to je jasný	Smrt je přechod někam jinam	Boží řád		
Slyšení hlasů při návratu			Ve stejných společnostech a vztazích	Zná sám sebe	Já jsem si ho nedal, tak si ho nemůžu vzít	Smrt je přirozenost života	Věří v Boha, boží zákon, řád		
Chtěl se vrátit					Cítí se dobře	Necítí strach ze smrti vlastní ani druhých			
Návrat přišel automaticky									
Šedá pláň, prostor bez hranic									
Zvláštní pocit, že vám nic nechybí									
Člověk by tam chtěl zůstat a nechťel se vracet									
Nemohoucnost po anestezii									
Těžce vyjádřitelné štěstí									
Máme tady reál, hmotu, čas, omezení, tam je vám dobře									
Mimo čas a prostor, tam není realita									
Silný figurant: mladší bratr, jenž ho zachraňoval									
Nezažítí ničeho, co by se zážitku podobalo									

Příloha CH: Informovaný souhlas

Informovaný souhlas s výzkumným rozhovorem

Držitel souhlasu:

Jméno: Anežka Saicová

Adresa: S. K. Neumanna 11, Praha 8, 182 00

Telefon: 775987531

Email: anezkasaicova@gmail.com

Informace o diplomové práci:

Název: Zážitky blízké smrti (NDE): Jak vstupují do života jedinců?

Účel:

- a) Souhlasím s poskytnutím rozhovoru Anežce Saicové, studentce oboru Psychologie na Pražské vysoké škole psychosociálních studií v rámci diplomové práce s názvem Zážitky blízké smrti (NDE): Jak vstupují do života jedinců.
- b) Souhlasím s tím, že rozhovor mezi mnou a Anežkou Saicovou bude nahráván a doslovně přepsán, použit pro analýzu a interpretován. Zvuková forma rozhovoru nebude žádným způsobem zveřejněna a veškeré citace, které budou ve výzkumu použity, nebudou obsahovat mé jméno ani údaje, které by mohly vést k identifikaci mé osoby. Zvuková forma poslouží jedině pro potřebu doslovného přepisu, bude k dispozici pouze Anežce Saicové, Mgr. Jaroslavovi Jirmanovi, Phd. (vedoucí práce), a oponentovi. Po obhájení práce bude zvukový záznam zničen. Přepis rozhovoru bude následně anonymizován a v anonymizované formě zveřejněn ve formě citací v práci k analýze, a jako celý anonymizovaný přepis v přílohách práce.
- c) Byl jsem informován/a, že se mohu z jakýchkoliv důvodů rozhodnout na některé otázky neodpovědět, rozhovor mohu kdykoliv ukončit a svůj souhlas s účastí na rozhovoru kdykoliv vzít zpět. Byla mi nabídnuta možnost získat přepsaný rozhovor k autorizaci a výsledný text v elektronické podobě k vlastnímu komentáři.

d) Jsem si vědom/a, že přepis tohoto rozhovoru bude součástí diplomové práce, která bude po obhájení zveřejněna v souladu se zákonem č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, a tím zprostředkován pro účely jiných výzkumů a dalších badatelů, pouze v anonymizované podobě, bez spojení s mým jménem a s mojí osobou.

f) S osobními údaji bude nakládáno v souladu se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.

Autorka výzkumu se zavazuje nakládat s daty poskytnutými v rámci rozhovoru diskrétně a eticky.

Datum:

Podpis autorky:

Jméno participanta:

Podpis participanta:

**Posudek vedoucího bakalářské práce
na Pražské vysoké škole psychosociálních studií**

Jméno a příjmení studentky: Anežka Saicová

Obor studia: Psychologie

Název práce: Zážitky blízké smrti (NDE): Jak vstupují do života jedinců

Vedoucí práce: Mgr. Jaroslav Jirman, Ph.D.

Technické parametry práce:

Počet stránek textu (bez příloh): 82

Počet stránek příloh: 231

Počet titulů v seznamu literatury: 42

0**	1	2	3	4
-----	---	---	---	---

Výběr tématu

Závažnost tématu

	1			
--	---	--	--	--

Oborová příslušnost tématu

	1			
--	---	--	--	--

Originalita tématu a jeho zpracování

	1			
--	---	--	--	--

Formální zpracování

Jazykové vyjádření (respektování pravopisné normy, stylistické vyjadřování, zvládnutí odborné terminologie)

			3	
--	--	--	---	--

Práce s odbornou literaturou a prameny (citace, parafráze, odkazy, dodržení norem pro citace, cizojazyčná literatura)

0				
---	--	--	--	--

Formální zpracování (jasnost tématu, rozčlenění textu, průvodní aparát, poznámky, přílohy, grafická úprava)

		2		
--	--	---	--	--

Metody práce

Vhodnost a úroveň použitých metod

	1			
--	---	--	--	--

Využití výzkumných empirických metod

	1			
--	---	--	--	--

Využití praktických zkušeností

	1			
--	---	--	--	--

Obsahová kritéria a přínos práce

Přístup autora k řešené problematice (samostatnost, iniciativa, spolupráce s vedoucím práce)

	1			
--	---	--	--	--

Naplnění cílů práce

		2		
--	--	---	--	--

Vyváženost teoretické a praktické části v daném tématu

	1			
--	---	--	--	--

**** 0 – nehodnoceno; 1 – výborně; 2 – velmi dobře; 3 – dobře; 4 – neprospěl/a

Návaznost kapitol a subkapitol

	1			
--	---	--	--	--

Dosažené výsledky, odborný vklad, použitelnost výsledků v praxi

		2		
--	--	---	--	--

Vhodnost prezentace závěrů práce (publikace, referáty, apod.)

		2		
--	--	---	--	--

Otázky a náměty k diskusi při obhajobě:

Kdybyste měla možnost provést kvantitativní výzkum na téma jak vstupují NDE do života jednotlivců, na co byste se zaměřila? Jak by mohly znít výzkumné otázky?

Celkové hodnocení práce (klady, nedostatky):

Téma zážitků blízkých smrti (NDE) je na jedné straně velmi osobní a intimní, na druhé straně je fascinující a může strhávat k honbě za senzacemi. Autorka textu toto pokušení k povrchnosti zvládla, přestože je z její sebereflexe patrné, že fascinací prošla, setkání s tématem ji obrátilo život na ruby.

Práce zůstává v osobní a intimní rovině jak formou vedení rozhovoru, tak svými závěry z analýzy získaných dat. Je zdařilým psychologickým výzkumem jak NDE proměňuje postoj člověka k sobě, k druhým, ke světu v rovině emocionální, kognitivní a konativní.

V teoretické části přehledně podává vymezení pojmu NDE a základní informace k tomuto fenoménu. V empirické části extenzivně mapuje vliv NDE na změnu postojů člověka.

Přínosem práce je právě odkrývání širokého pole tázání a směrů, kudy by se mohl ubírat cílenější výzkum.

Občas v práci ruší složité větné konstrukce s nadbytečnými vloženými větami a vsuvkami. Některé tvary slov jsou chybné.

V teoretické části se někdy opakuje. Má tendenci závěry nebo názory některých výzkumníků generalizovat.

V empirické části rozvrhuje základní otázku do jednotlivých oblastí spíše kumulativně, než strukturovaně. Vymezení některých oblastí není na první přečtení srozumitelné.

V některých částech práce bylo pro autorku obtížné zdržet se hodnotících postojů.

Přes tyto výtky hodnotím práci výrazně pozitivně. Velmi si cením vynaložené péle, s jakou je zpracovaná.

Doporučení k obhajobě: doporučuji

Navrhovaná klasifikace: velmi dobře

Datum, podpis:

22. 8. 2023

**Posudek oponenta bakalářské práce
na Pražské vysoké škole psychosociálních studií**

Jméno a příjmení studenta/-tky: Anežka Saicová

Obor studia: Psychologie

Název práce: Zážitky blízké smrti (NDE): Jak vstupují do života jedince?

oponent* práce: Jan Jakub Zlámaný Ph.D.

Technické parametry práce:

Počet stránek textu (bez příloh): 81

Počet stránek příloh: 220

Počet titulů v seznamu literatury: 44

Výběr tématu

0**	1	2	3	4
-----	---	---	---	---

Závažnost tématu

1				
---	--	--	--	--

Oborová přílehlavost tématu

1				
---	--	--	--	--

Originalita tématu a jeho zpracování

1				
---	--	--	--	--

Formální zpracování

Soutěž¹ ano?

Jazykové vyjádření (respektování pravopisné normy, stylistické vyjadřování, zvládnutí odborné terminologie)

1				
---	--	--	--	--

Práce s odbornou literaturou a prameny (citace, parafráze, odkazy, dodržení norem pro citace, cizojazyčná literatura)

1				
---	--	--	--	--

Formální zpracování (jasnost tématu, rozčlenění textu, průvodní aparát, poznámky, přílohy, grafická úprava)

1				
---	--	--	--	--

Metody práce

Soutěž¹ ano?

Vhodnost a úroveň použitých metod

1				
---	--	--	--	--

Využití výzkumných empirických metod

1				
---	--	--	--	--

Využití praktických zkušeností

1				
---	--	--	--	--

Obsahová kritéria a přínos práce

Soutěž¹ ano?

Přístup autora k řešené problematice (samostatnost, iniciativa, spolupráce s vedoucím práce)

1				
---	--	--	--	--

Naplnění cílů práce

1				
---	--	--	--	--

Vyváženost teoretické a praktické části v daném tématu

1				
---	--	--	--	--

Návaznost kapitol a subkapitol

1				
---	--	--	--	--

** 0 – nehodnoceno; 1 – výborně; 2 – velmi dobře; 3 – dobře; 4 – neprospěl/a

¹ Soutěž o nejlepší diplomovou práci. Zaškrtněte, pokud práci doporučujete na základě kvalit v dané oblasti hodnocení.

Dosažené výsledky, odborný vklad, použitelnost
výsledků v praxi

	1			
--	---	--	--	--

Vhodnost prezentace závěrů práce
(publikace, referáty, apod.)

	1			
--	---	--	--	--

Otázky a náměty k diskusi při obhajobě

Jaký by autorka volila design výzkumu pro další bádání v této oblasti?

Předkládaná práce splňuje až přesahuje nároky kladené na bakalářskou práci.

Obsah práce:

Bakalářská práce je standardně dělena na teoretickou a praktickou část. Ve své teoretické části, se autorka věnuje obecné definici a charakteristikám různých druhů NDE zážitků. Ve druhé, empirické části své práce, autorka provádí kvalitativní výzkumné šetření s cílem zjistit: Jak do života jedinců vstupují zážitky blízké smrti? Za pomoci polo – strukturovaných rozhovorů se 4 probandy provedla kvalitativně orientovaný výzkum. Sestavila 4 ilustrativní případové studie a provedla Interpretativní fenomenologickou analýzu (IPA).

Celkové hodnocení:

Kolegyně v teoretické části prokázala schopnost práce s odbornou literaturou a systematického shromažďování informací o daném tématu. Autorka je stylisticky zdatná a v teoretické části popisuje všechny podstatné pojmy a teoretické koncepty spojené se studovanou problematikou. V empirické části práce prokázala schopnost uplatnit kvalitativní metodologický postup, sesbírat bohatá data pomocí polostrukturovaných rozhovorů, analyzovat je a srozumitelně prezentovat výsledky.

Připomínky z hlediska formálního zpracování:

Neshledávám závažnější nedostatky, kromě toho, že práce svým rozsahem připomíná spíše práci diplomovou.

Připomínky z hlediska obsahu:

Sebraný materiál z polostrukturovaných rozhovorů je bohatý, mnohvrstevnatý a otevírá řadu otázek týkající se každého probanda. IPA je precizně a přehledně provedena. Nicméně studované téma je výzkumně velmi náročné a zasloužilo by další pokračování. (Podr. viz otázka k obhajobě.)

Celkově: Ocenit musíme volbu zajímavého tématu a schopnost autorky v teoretické i empirické části sebrat zajímavý a mnohvrstevnatý materiál. Téma je badatelsky obtížné a bylo by možné z něj dále těžit a prohlubovat jej např. v diplomové práci. Výzkumné šetření lze použít jako předvýzkum pro další např.zaktovenou teorii. **Práci hodnotím jako výbornou a doporučuji ji k obhajobě.**

Doporučení k obhajobě: doporučuji/nedoporučuji*
Navrhovaná klasifikace: výborně

Datum, podpis:

